Douglas Coupland

Raftul Denisei

MISS WYOMING

roman

HUMANITAS fiction

Se iau două foste glorii ale Hollywoodului. Susan Colgate – regina tabloidelor – a participat la primul concurs de frumusețe la vârsta de cinci ani, a făcut primele operații estetice la zece, a refuzat un titlu de Miss America, și-a trăit cele 15 minute de celebritate și și-a înscenat moartea. John Johnson, fost producător de succes, a dus o viață de excese, dar acum a renunțat la toate bunurile lumești și trăiește ca un hoinar. Povestea lor de dragoste are romantismul unor Ken și Barbie angoasați, dar și realismul unor oameni în carne și oase care au încercat totul. La a doua lor întâlnire, Susan dispare fără urmă, iar căutarea ei va da un nou sens vieții lui Johnson. Tocmai această căutare a sensului într-o lume decerebrată îl obsedează pe Coupland încă de la *Generația X*, generație care acum a mai dospit și a ajuns la voluptatea unor concluzii. Scriitorul înregistrează zgomotul culturii urbane cu acurateță perfectă, redându-l cu nuanțe de umor ambiental și o sensibilitate pop frenetică, inepuizabilă. Tot ce înseamnă cultură populară în America anilor '90 e prezent în roman: experiențe în afara trupului, industria frumuseții, zvonistică pe Internet, pelerinaje la urnele celebrităților, lumea starletelor, sitcomurile. Satira lui Coupland este extravagantă, însă aproape duioasă, romanul amintind ca atmosferă de filmele lui Jim Jarmusch sau de muzica lui Tom Waits.

DOUGLAS COUPLAND

Miss Wyoming

Traducere din engleză și note de
CRISTINA BARBU

HUMANITAS
fiction

Coperta
ANGELA ROTARU

Redactor
ALEXANDRA RUSU

DOUGLAS COUPLAND
MISS WYOMING
Copyright © 1999 by Douglas Coupland
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2009, pentru prezenta versiune român

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 73, fax 021/408 83 74
www.humanitas.ro

Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel./fax 021/311 23 30
C.P.C.E. – CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.libhumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COUPLAND, DOUGLAS
Miss Wyoming / Douglas Coupland; trad. din engleză: Cristina Barbu. – București: Humanitas, 2009
ISBN 978-973-689-322-3

I. Barbu, Cristina (trad.)

821.111(71)-31=135.1

Capitolul unu

Susan Colgate stătea împreună cu impresarul ei, Adam Norwitz, pe terasa pavată cu piatră a restaurantului Ivy de la periferia orașului Beverly Hills. Lui Susan îi era cam răcoare și își înfășurase în jurul umerilor puloverul castaniu de cașmir, în timp ce arunca pe furiș firimituri păsărilor care se îmbulzeau la picioarele ei. Chipul îi era fardat fără cusur, iar părul, tuns foarte la modă. Era întruchiparea femeii de pe o copertă de revistă, care se uită fix la cumpărătorul din fața chioșcului de ziare, zâmbind, totuși încapsulată în timp și spațiu, departe de lumea reală a bebelușilor plângăcioși, a cardurilor bancare și a obișnuitului furtișag din magazine.

Susan și Adam se uitau la doi bărbați aflați în partea cealaltă a restaurantului aglomerat.

— Îl vezi pe tipu' din stânga? o întrebă Adam pe Susan. Ăla-i Jerr-Bear Rogers, traficantul de „gustărici" al starurilor și echivalentul uman al unei toalete înfundate.

— Adam!

— Păi, așa e! Și Adam își rupse o bucată de focaccia. Ah, Dumnezeule, Sooz, ăia se zgâiesc la noi!

— Gândurile au aripi, Adam, așa să știi.

— Mă rog... Tot se mai zgâiesc la noi.

Un chelner veni să le umple paharele cu apă.

— Iar ălălalt e John Johnson, continuă Adam. Producător de filme semislinos. S-a dat la fund pe la începutul anului. Ai auzit ceva despre chestia asta?

— Îmi sună vag familiar. Dar eu, una, nu prea mai citesc ziarele de ceva vreme. Iar tu, Adam, știi foarte bine asta!

— A dispărut complet din peisaj. Se pare c-a luat o supradoză și c-a avut nu ș'ce viziune, iar după, și-a dat de pomană toate bunurile, casa și mașinile, și drepturile de autor, absolut tot, și

s-a transformat în vagabond. Cic-ar fi făcut cu piciorul tot Sudul, mâncând hamburgeri din tomberoanele McDonald's-urilor.

— Pe bune?

— Da, da! Hei... Și Adam își coborî vocea, continuând din colțul gurii: O, sfințișoare, John Johnson parcă-i obsedat de tine, Sooz, se chiombește ca prostu', de parc-ai fi Fergie sau mai știu eu cine! Zâmbește-i frumos, ca o fată de gașcă, vrei? O fi el tralala, dar încă are relații.

— Adam, te rog să nu-mi spui ce să fac sau să nu fac.

— O, Doamne! S-a ridicat în picioare. Vine-ncoace, gâfâi Adam. Lana Turner, fii fată bună și trage-ți puloverul pe tine[1]! Oau! John *Johnson*. Ce scârbă-mputită!

Susan se întoarse spre Adam:

— Nu mai fi atât de ipocrit, Adam, de parc-ai fi puritatea întruchipată! Știi ce cred? Cred că-i un strop de ticăloșie în fiecare dintre noi.

John stătea de-acum în picioare, la o distanță respectuoasă de Susan, și se uita la ea cu zâmbetul timid al unui școlar adunându-și tot curajul ca să-i ceară unei fete care nu-i de nasul lui să-l însoțească la balul de absolvire, cu mâinile încleștate la spate, de parc-ar fi fost pus la colț.

— Bună! spuse el. Eu sunt John Johnson.

Și, brusc, întinse mâna dreaptă, luând-o pe tânără prin surprindere, însă ea i-o strânse și-și împinse scaunul mai în spate, pe pavaj, ca să-l poată cerceta – un bărbat de o frumusețe tristă, purtând niște haine care păreau primite de pomană: blugi și o cămașă cadrilată jerpelită, iar în picioare, o pereche de bocanci scâlciați, cu șireturi de culori diferite.

— Eu sunt Susan Colgate.

— Bună!

— Bună și ție!

— Eu sunt Adam Norwitz, și impresarul își strecură mâna între ei, iar John i-o strânse și, pentru o clipă, își desprinse privirea de chipul lui Susan.

---

1 Aluzie la îmbrăcămintea provocatoare purtată de Lana Turner într-o scenă devenită celebră din filmul *They won't forget* (1937).

— Da, spuse John. Adam Norwitz... Am auzit de tine.

Adam se îmbujoră la această ambiguă dovadă de recunoaștere:

— Felicitări pentru *Mega Force*, zise.

În urma deciziei radicale luate de producător iarna trecută, acesta nu câștigase nici un sfanț din *Mega Force,* blockbuster-ul momentului. Avea în buzunar nouăzeci de bancnote de douăzeci de dolari, toată averea lui pe lume.

— Mulțumesc, răspunse John.

— Adam mi-a spus că ești slinos, interveni Susan.

John, prins pe picior greșit, râse. Adam îngheță de groază, iar Susan se mulțumi să zâmbească și să adauge:

— Ei bine, chiar *asta* ai spus, Adam.

— Susan! Cum poți să...

— Păi, are dreptate, zise John. Dacă-mi cercetezi dosarul, o să vezi că așa e. Te-am văzut hrănind păsările pe sub masă. Asta-i drăguț.

— Și tu ai făcut la fel.

— Mda, îmi plac păsările.

Dinții lui John erau mari și albi, ca niște boabe de porumb abia apărute, ochii îi erau azurii, de culoarea tichetelor de parcare decolorate, iar tenul cafeniu, ca pielea tăbăcită.

— De ce? îl întrebă Susan.

— Pentru că-și văd de treaba lor. Nici o pasăre n-a încercat vreodată să-mi bage pe gât vreun scenariu sau să mă lucreze pe la spate. Și, în plus, continuă să se afișeze cu mine, chiar și atunci când filmele mele sunt un fiasco.

— Sentimentul ăsta *chiar* că-l cunosc.

— Susan! exclamă impresarul. Proiectele tale se bucură de mare succes.

— Filmele mele sunt de tot rahatul, Adam.

În partea cealaltă a terasei, Jerr-Bear scotea tot soiul de *ah-oooh-gah, ah-oooh-gah*-uri pe care le-ar fi emis și-un submarin pe punctul de a se duce la fund, ca să-i atragă atenția lui John, dar acesta și Susan, singuri în mijlocul iritatei mulțimi care-și lua prânzul, îl ignorară.

Adam încerca din răsputeri să scape din ceea ce el considera a fi o aglomerare nefericită de *faux pas*, de semnale prost înțelese și

de prăjituri cu cremă de banane foarte stângaci aruncate dintr-o parte-ntr-alta, așa că spuse:

— Ați vrea oare dumneavoastră și... ăăă... colegul dumneavoastră, domnule Johnson, să ne țineți companie?

John păru să-și dea brusc seama că se afla în public, într-un restaurant, înconjurat de oameni care se îndârjeau să mănânce și să bârfească, și că ăsta era opusul locului unde și-ar fi dorit să fie.

— Eu... bălmăji el.

— Da? îl întrebă Susan, privindu-l cu blândețe.

— Chiar trebuie să ies de-aici. N-ai vrea să vii cu mine la... nu știu... la o plimbare, ce zici?

Susan sări în picioare și, pentru că surprinsese privirea năucită a impresarului ei, spuse:

— Te sun mai încolo, Adam.

Personalul restaurantului începu să se agite în jurul lor și, într-un interval de timp cam cât un trailer foarte prost montat, John și Susan se treziră afară, pe North Western Boulevard, în mijlocul Saaburilor și Audiurilor toropite, în lumina orbitoare a soarelui, care făcea să li se bășice bulbii oculari de parc-ai fi turnat înăuntru cola.

— Poți să mergi cu pantofii ăia? întrebă John.

— Cu ăștia? Pot să urc și Alpii! Apoi zâmbi: Nici un bărbat nu m-a mai întrebat asta.

— Par italienești.

— I-am cumpărat de la Roma, în 1988, și nu m-au dezamăgit niciodată.

— De la Roma, zici? Ce făceai la Roma?

— Filmam niște reclame TV la un sos pentru spaghete care se vinde la sticlă. Poate că le-ai văzut. Sunt la televizor de ani de zile. Au cheltuit o avere ca s-aducă pe toată lumea acolo, deși oricum au tras clipurile în studio, iar apoi le-au asezonat cu tot soiul de italienisme de doi bani, așa că la final toate arătau de parc-ar fi fost turnate la New Jersey.

— Bine-ați venit în industria cinematografică!

— Ei, asta n-a fost nici pe departe prima mea lecție, dar a fost una dintre cele mai stranii. N-ai făcut niciodată reclame, nu?

— Am trecut direct la lungmetraje.

— Reclamele sunt aiurea rău. Poți să joci, spre exemplu, într-un serial TV care se difuzează săptămânal și care se bucură de un succes rezonabil, și nimeni să nu-ți pomenească măcar de asta, dar ia s-apari într-o reclamă la vreun sos, al dracului de proastă și difuzată la trei dimineața, și oamenii vor începe să te sune, sculându-te din somn ca să-ți urle-n ureche: „Tocmai te-am văzut la televizor!"

Un poștaș trecu pe lângă ei și, după ce-i depășiși, John și Susan, gând la gând, începură să-i imite mersul cu pași de uriaș, strâmbându-se unul la altul.

— Tre' să recunoști totuși – spuse Susan, după ce omul se îndepărtase suficient ca să nu-i mai audă – că, pentru un tip de vârsta lui, se cam chinuie pentru salariu.

— Câți ani crezi că am eu? o întrebă John.

— Aș zice că vreo patruzeci, aproximă Susan. De ce-ntrebi?

— Arăt de *patruzeci*?

— Da' asta-i bine! Dacă n-ai patruzeci, atunci înseamnă că ai un aer mai înțelept decât, să zicem, un bărbat de treișcinci de ani. Îți stă bine așa.

— Am treișapte.

— Și tot nu mi-ai spus de ce-ntrebi.

— Pentru că mă tot gândesc că sunt bătrân, îi răspunse John. Și mă minunez: „Hei, John Johnson, ai cam simțit deja toate emoțiile de care-o să ai parte vreodată, iar de-acum încolo nu vor mai fi decât reluări". Iar chestia asta mă sperie cu totul și cu totul. Tu te gândești vreodată la asta?

— Ei bine, John, viața mi-a dat câteva pase cu efect, așa că nu-mi fac prea multe griji în legătură cu reluările. Însă, mda, mă gândesc la asta. Zi de zi, dacă e s-o spun pe-a dreaptă. Și-l măsură din cap până-n picioare: Nu știu cât contează, dar azi e a douăzeci și opta mea zi de naștere.

— La mulți ani, Susan! spuse John cu un zâmbet radios, apoi îi strânse mâna într-o parodie a înflăcărării, savurând în secret cât de reci îi erau palmele, ca un balsam pe o arsură de existența căreia el nici nu știuse.

Noutatea faptului că se plimbau prin oraș, mai degrabă decât să gonească prin el în interiorul unor bule metalice cu aer condiționat, dădea o senzație nepământeană propriilor pași. Auzeau cum se schimbă vitezele mașinilor care se îndreptau spre Beverly Center. Ascultau trilurile păsărilor și foșnetul ramurilor. John se simțea tânăr, de parcă s-ar fi întors în școala primară.

— Știi ce simt acum – după ce-am părăsit restaurantul așa cum am făcut-o? îl întrebă Susan.

— Ce anume?

— Mă simt de parc-am fi fugit împreună de-acasă.

Străbătură o intersecție scăldată de razele soarelui, unde un băiat hispanic, cu un incisiv de aur, vindea hărți pe care erau însemnate casele celebrităților.

— Ai fost vreodată trecută pe vreuna din ele? o întrebă John pe Susan.

— Pe o hartă a celebrităților? O dată, acum vreo doi ani. Am fost ștearsă când au retipărit-o. Mașinile se-apropiau de casa mea, apoi încetineau, încetineau și brusc luau din nou viteză – zi de zi, noapte de noapte. A fost cea mai înfiorătoare chestie pe care am trăit-o vreodată. Casa avea sisteme de alarmă, dar de vreo câteva ori m-am speriat așa de tare, încât am plecat și am stat la o prietenă. Tu?

— Eu nu sunt un star.

Și, chiar în clipa aceea, un crenvurst-mobil al celor de la Oscar Mayer trecu pe lângă ei și toate mașinile se puseră pe claxonat, de parc-ar fi fost un alai de nuntă. Luându-și inima-n dinți, John întrebă:

— Susan... *Sue*... Că tot vorbim de pase cu efect, am și eu una pentru tine. O întrebare simplă: crezi că m-ai mai văzut vreodată?

Susan păru să cadă pe gânduri, de parcă tocmai s-ar fi pregătit să-și silabisească răspunsul într-un concurs pentru grupa mică:

— Am citit despre tine prin reviste. Și am mai văzut câte ceva pe la televizor. Îmi pare rău că lucrurile nu ți-au ieșit cum ai fi vrut – atunci când ți-ai luat tălpășița și ai încercat să te schimbi sau, mă rog, orice ai încercat să faci. Chiar îmi pare rău.

Hărmălaia făcută de reclamele la crenvurști se potolise, iar Susan se așeză în fața lui John, ca să-l poată studia. Ochii lui arătau ca ai unuia care a pierdut la greu și e gata s-o șteargă de la cazinou.

— Vreau să spun că m-am cam săturat să fiu eu însămi, așa că pot să-ți împărtășesc sentimentele.

John făcu un gest de parc-ar fi vrut s-o sărute, dar cauciucurile a două mașini din spatele lor scrâșniră pe asfalt, într-un acces de furie rutieră, așa că se întoarseră pe călcâie și-și reluară plimbarea.

— Ai câștigat un concurs de frumusețe, nu-i așa? o întrebă John. Miss Wyoming.

— O, Dumnezeule mare, da... Am intrat în circuitul concursurilor de frumusețe pe când aveam aproximativ vârsta lui JonBenét[1], adică vreo patru anișori. Am mai fost, de asemenea, copil-vedetă TV, glorie apusă, nevastă de star rock, supraviețuitoare a unui accident aviatic și enigmă publică.

— Și-ți place c-ai fost atât de multe lucruri?

Lui Susan îi luă o secundă să răspundă:

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Da. Nu. Vrei să spui că-ți poți duce viața și altfel?

— Nu știu, răspunse John.

Traversară San Vicente Boulevard, trecând apoi pe lângă clădiri și străzi care cândva știau povești despre fiecare dintre ei, însă acum păreau efemere și rupte de viețile lor, ca niște vitrine. Fiecare își amintea de o întâlnire neplăcută ici, de un cec încasat colo, de un prânz...

— De unde ești de fel? întrebă John.

— De unde-i familia mea? Suntem niște mocofani de la munte. La propriu. De prin munții din Oregon. Niște neica nimeni. Dacă maică-mea n-ar fi fugit de-acolo, probabil c-aș fi fost gravidă cu a șaptea stârpitură a lu' frate-miu pân-acum, iar careva din

---

1 JonBenét Patricia Ramsey (1990–1996), copil-vedetă în America și câștigătoarea multor concursuri de frumusețe pentru cei mici, foarte populare la acea vreme. Opinia publică a fost șocată de vestea uciderii ei, în ziua de Crăciun a anului 1996, autorul crimei nefiind descoperit până în prezent.

familie ar fi furat puștiul și l-ar fi dat la schimb pentru câteva bilete de loterie, încă nerăzuite. Tu?

Cu o voce profundă, de spicher care anunță intrarea celebrităților în platou, el îi răspunse:

— Familia Looodge din Delaaaware! „Acei Lodge care s-au îmbogățit din pesticide." Vocea îi reveni la normal: Stră-străbunicul meu din partea mamei a descoperit un produs chimic care întrerupe ciclul reproductiv al căpușelor ce infestează culturile de porumb.

Un semafor își schimbă culoarea în verde, bulevardul fu împroșcat de trecători și cuplul merse mai departe. Susan era înfășurată într-un material gălbui, răcoros și confortabil, ca eșarfa câștigătoarei la un concurs de Miss. John transpira mai ceva ca un storcător de lămâi, jeanșii, cămașa cadrilată și părul lui negru absorbind căldura ca pietrele din deșert. Dar, în loc să caute o încăpere cu aer condiționat sau o oglindă, bărbatul pur și simplu își scoase cămașa din pantaloni și ținu pasul cu Susan.

— Dac-ar fi să te iei după cum o boiereau toți ai mei pe Coasta de Est, ai zice că familia noastră a inventat bomba atomică. Dar au mai făcut o chestie, și mai ciudată.

— Care anume? întrebă Susan.

— Noi am trecut prin propriul arbore genealogic cu drujba. Fără milă, fără pic de milă! Oricine nu corespundea ca statut social era pur și simplu șters de pe fața pământului. De parcă nici n-ar fi trăit vreodată. Am zeci de străunchi și strămătuși și veri pe care nu i-am întâlnit niciodată, a căror singură crimă era că duceau vieți umile. Un străunchi era gardian la o închisoare de stat. Dus a fost! Altul s-a însurat cu o femeie care pronunța *ti-a-tru* în loc de *teatru*. Dus a fost! Și să-l ferească sfântul pe vreunul să nu-i arate cuiva din familie respectul cuvenit! Oamenii nu erau trași la răspundere sau pedepsiți în familia noastră. Ei erau pur și simplu șterși de pe fața pământului.

Tăcură amândoi. Făcuseră deja vreo doi kilometri. John se simțea la fel de apropiat de Susan ca vopseaua de peretele pe care este așternută.

— Spune-mi ceva, Susan! îi ceru el. Orice. Îmi place vocea ta.

— Vocea mea? Oricine îmi poate auzi vocea, aproape la orice oră, în orice colț de pe pământ. Nu-ți trebuie decât o antenă de satelit care să prindă posturile unde se dau non-stop emisiuni TV de doi bani, de la începutul anilor optzeci.

Erau acum în fața unui magazin de viniluri. Două fosile de punkeri, tunși ca indienii Mohawk și parcă îmbrăcați la fel din 1977, trecură pe lângă John și Susan.

— Susan, ai văzut vreodată un chip – într-o revistă sau la televizor – care să fi ajuns să te obsedeze într-atât, încât să speri în secret, zi de zi, că vei ajunge odată să dai peste persoana care se ascunde în spatele acelui chip, al acelei fațade? o întrebă John, privind-o.

Susan izbucni în râs.

— S-o iau ca pe-un răspuns afirmativ?

— Dar ce-ți veni? se miră ea.

John îi povesti despre o viziune pe care o avusese cu un an în urmă la Centrul Medical Cedars-Sinai și care-l convinsese să ia o decizie atât de drastică referitoare la viața lui. Apoi îi mărturisi lui Susan că, în timpul acelei viziuni, chipul și vocea *ei* îl bântuiseră.

— Dar s-a întâmplat ca, după luni bune, după ce plecasem și-mi aruncasem la gunoi viața cea veche, să-mi dau seama că, de fapt, *nu* avusesem nici o măreață, mistică viziune cu sonor Dolby. Mi-am dat seama că fusese doar un vechi episod din serialul în care jucai tu cândva, care se transmitea la televizorul din spital, de lângă patul meu. Și probabil că se insinuase în viața mea din vis.

Lui Susan i se părea oarecum rezonabil ca acest bărbat cu ochii triști, spălăciți ca ecranele vechilor televizoare, s-o fi socotit pe ea un fel de refugiu și apoi s-o fi găsit cu adevărat. Cu ani în urmă încetase să mai creadă în destin. Ideea de soartă era prea siropoasă. Și, cu toate astea, în prezența lui John simțea din nou acea furnicătură a destinului.

O motosuflantă pentru frunzele din grădină tăie momentul în două și, exact în clipa în care John se pregătea să ridice glasul, clădirea Cedars-Sinai deveni vizibilă undeva, în depărtare, printre șiruri de chiparoși și un panou care făcea reclamă croazierelor transatlantice pentru cuplurile gay. Cămașa lui era deja leoarcă

de transpirație, așa că se opriră la un magazin non-stop și cumpărară două sticle de apă și un tricou alb de bumbac, mărimea XXL, pe care scria *I LOVE L.A.* Bărbatul se schimbă într-o parcare, spre marele amuzament al unor adolescenți care-i făcură ochi dulci și se puseră pe strigat: „Cocotă masculină face senzație pe podium!"

— Să-i ia naiba! spuse John și cei doi traversară Sunset Boulevard.

Începea să se lase seara, iar traficul devenise greoi, sclerotic. Intrară într-o zonă rezidențială. Susan era amețită și somnoroasă și spuse: „Trebuie să stau jos", așa că se așezară – sub privirile bănuitoare ale unei asiatice de la etajul doi – pe bordura din fața unei case rustice, în stil franțuzesc, zugrăvită în albastru Wedgwood.

— E din cauza soarelui, spuse Susan. Nu mai e ca pe vremuri. Sau nu mai pot eu să-l suport ca pe vremuri, și se întinse pe iarba de Bermuda.

Brusc îngrijorat că el fusese singurul care-și pusese sufletul pe tavă, John spuse:

— Povestește-mi despre accident. Despre prăbușirea avionului din Seneca. Pun pariu că n-ai vorbit niciodată despre asta, nu-i așa?

— N-am spus toată povestea.

— Păi, spune-mi-o mie.

Susan se ridică și John îi cuprinse umerii cu brațul. Uitându-se fix în pavaj, ca Prințul William în spatele coșciugului mamei sale, ea îi depănă povestea. Și ar fi putut să-i vorbească toată noaptea, dacă nu s-ar fi petrecut două lucruri: aspersoarele peluzei din spatele lor izbucniră frenetic și o mașină de patrulă a poliției din Beverly Hills se materializă fără zgomot. Doi ofițeri cu chipuri fioroase ieșiră din ea, cu mâinile pe patul armelor pe care le purtau la brâu. Udă leoarcă, Susan dădu să se ridice, dar genunchii ei obosiți cedară. John o ajută să stea-n picioare, spunând:

— Isuse, încercăm și noi să ne odihnim oleacă și hop, apare o trupă SWAT! Cine vă plătește salariile, băi, gorilelor? Io vi le plătesc...

— Nu-i nici o trupă SWAT, domnule Johnson. Păstrați-vă calmul, spuse unul din ofițeri. Doamnă – continuă el, privind-o mai

cu atenție – doamnă Thraice? Putem să vă ajutăm cumva? Să vă ducem cu mașina? Ați fost grozavă în *Dynamite Bay*!

Dynamite Bay era un film de acțiune cu buget mic, care tocmai fusese lansat pe casete video și se vindea binișor. Adam proclamase că producția aceasta va marca renașterea carierei de actriță a lui Susan.

Ea își luă tonul profesional:

— Bună, băieți! Da, mi-ar plăcea să mă duceți undeva cu mașina. Se întoarse spre John și-i zâmbi, plină de regret: Mă dau în vânt după plimbările lungi, dar altfel nu prea sunt potrivită să mă-nscriu la Outward Bound.[1] O altă zi, un alt pelerinaj...

Și tânăra intră în mașină, pe locul din spate, unul dintre ofițeri închise portiera, apoi ea coborî geamul:

— Spre Beechwood Canyon, băieți! Se uită la John și-i spuse: Știi... habar n-am care-i numărul meu de telefon. Sună-l pe Adam Norwitz. Apoi, chiar în clipa în care mașina se puse în mișcare, ea își scoase de la gât eșarfa de mătase udă și i-o înmână lui John: Ce s-a întâmplat cu adevărat după prăbușirea avionului, asta e interesant. Sună-mă!

Apoi ea dispăru, iar John rămase pe loc, ducând pătratul de mătase în dreptul inimii, în vreme ce țâșnitorile îi muiau picioarele, de parcă acestea ar fi fost semințe.

---

1 Organizație nonprofit internațională, ai cărei membri își propun să-și dezvolte personalitatea prin activități în aer liber.

Capitolul doi

Cu două zile înainte de a împlini douăzeci și cinci de ani, Susan a luat avionul de la New York, unde se dusese pentru o audiție, ca să obțină rolul vecinei țăcănite în episodul-pilot al unui serial de comedie. Nu rolul principal, ci rolul vecinei țăcănite. Următorul pas: roluri materne. Audiția nu mersese prea grozav. Spanielul Prince Charles al producătorului avea diaree, ceea ce făcuse ca personalul hotelului să-l înnebunească pe acesta cu telefoane și bătăi în ușă, asta în timp ce Susan încerca, plină de dăruire, să scoată cât mai mult din bancurile răsuflate, gen: „Ce-ați prefera: cafea, ceai sau persoana mea?", scrise de absolvenți ai Universității din California de Sud, hrăniți o viață cu sitcomuri jalnice, ca *Charles in Charge*, plus patru ani boemi, de țigări Gauloises și curiozități din opera lui Fellini.

Simțindu-se învinsă, Susan luase Zborul 802 de la New York spre Los Angeles, la clasa economic, în timp ce valuri de compătimire, gen „I-o fi apus steaua?", o inundau dinspre ceilalți pasageri, care adulmecaseră rapid mirosul eșecului unei celebrități. Slavă Domnului că existau ritualurile de decolare, care mai reușeau să le distragă atenția – demonstrația privind măsurile de siguranță, micul fior de anticipare dinaintea accelerării și desprinderii de pământ. Șiruri de ecrane TV coborâră din lăcașurile lor din tavan și începură să împroaște cu reclame la Disney World, Chevrolet Lumina și parfumuri dulcege. Apoi începu un episod din *Cheers*.

Luminițele care arătau că toate centurile trebuie să fie cuplate se stinseră, iar însoțitoarele de bord începură să le arunce posomorâte pasagerilor pachete de migdale uscate. Companiile aeriene nu mai au pic de considerație pentru mâncarea pe care-o servesc, în ziua de azi, se gândi Susan, care fusese cândva regina vechilor linii aeriene MGM Grand și zburase între cele două coaste ale

Americii jucând pocher cu Nick Nolte, făcându-şi pedichiura cu Eartha Kitt şi bârfind cu Roddy McDowell. Tovarăşii ei din Zborul 802 îşi sfâşiară la unison pungile şi se repeziră toţi odată asupra migdalelor, întregul avion fiind cuprins brusc de frenezia ronţăitului, ca şi cum ar fi fost plin de lăcuste, urmată de mirosul pătrunzător al migdalelor zdrobite. *Amară-i căderea omului!*

Susan stătea pe scaunul ei de lângă hublou, 58-A, şi se uita, alene, la peisajul de dedesubt. La stânga ei stătea un cuplu mai în vârstă – el, un inginer de naiba ştie ce fel, iar ea, o nevestică de prin anii cincizeci. Domnul Inginer era convins că zburau în acel moment chiar pe deasupra oraşului Jamestown, New York, „locul de baştină al lui Lucille Ball!", şi-şi tot întindea gâtul peste Susan, devorând din priviri ceea ce părea a fi doar un alt oraş american, care cumpăra Tide, mânca supă Campbell's şi genera cel puţin o crimă stranie, complet absurdă, pe deceniu. Mai târziu, Susan avea să cerceteze harta estului Statelor Unite şi să-şi dea seama cât de mult se înşelase, într-adevăr, Domnul Inginer, dar la momentul respectiv căscase şi ea gura, în speranţa prostească, dar mai puternică decât ea că va reuşi să zărească un punct mişcător de păr roşu ca focul.

Şi în punctul ăsta a explodat motorul – cel din stânga, pe care Susan îl vedea perfect din scaunul ei. Ca un bob de porumb pentru floricele – buuub! –, explozia fiind apoi înăbuşită de fuselaj. Reculul le-a împins pe stewardese, cu tot cu cărucioarele de băuturi, spre mijlocul avionului, în timp ce măştile de oxigen au căzut brusc din tavan, ca limbile unor şopârle. Aeronava a început să facă tumbe, iar pasagerii care, la fel ca Susan, nu aveau cuplate centurile de siguranţă au început să plutească de ziceai că-s păsări colibri. „Ia uite, plutesc", îşi zise. „Sunt astronaut!" Totul se întâmpla prea repede ca să mai apuce să-i fie frică. S-au auzit nişte gemete în timpul căderii, nişte înjurături, dar n-au fost isterii sau alte zgomote.

Apoi pilotul a preluat din nou controlul avionului şi strunirea lui, ca să-l repună pe linia de plutire, a fost percepută de toţi ca

o zdrobire de ciment a aeronavei. Măștile de oxigen dansau ca niște lotuși din desenele animate, iar televizoarele au reînceput să difuzeze *Cheers*.

În următoarele două minute s-a zburat normal. Susan se simțea oarecum ușurată, în timp ce Domnul Inginer îi povestea în detaliu Doamnei Inginer de ce aparatul continua să zboare.

Și atunci a reînceput coborâșul, un coborâș la fel de lung ca un cântec difuzat la radio, o plutire liberă în jos – lină și fără turbulențe. Susan se simțea de parcă toți ceilalți ar fi fost furioși pe ea pentru că le adusese ghinion – fiindcă era celebritatea ofilită de la bord, din cauza căreia blestemul tabloidelor se pogorâse asupra unui zbor care altfel ar fi fost unul de rutină. Evită să se uite la ceilalți. Își fixă centura de siguranță. Se simțea încordată și fragilă. „Vasăzică, așa se termină totul", își spuse, „într-un accident deasupra orașului natal al lui Lucy, în mijlocul unor secvențe dintr-un serial dat în reluare, băuturi vărsate și motoare care gem. Odată ce avionul va lovi pământul, nu voi mai fi eu însămi. O să continui să fiu orice o fi după".

Simțea o ușurare neașteptată că acel cordon de plastic al identităților eșuate pe care le înșirase una lângă alta de-a lungul vieții ei ajunsese la capăt. „Poate c-o să clipesc și, când o să deschid ochii, o să mă descopăr ieșind dintr-un ou, reîncarnată ca pasăre-cardinal. Poate c-o să-l întâlnesc pe Isus. Dar, orice s-ar întâmpla, am scăpat! Orice s-ar întâmpla, nu va mai trebui să fiu o ratată sau o marionetă, o fostă glorie pe care oamenii pot s-o urască sau s-o iubească, sau s-o condamne."

Apoi, într-un *montagnes-russes* amețitor, avionul se rupse în două, ricoșă și se izbi de sol. Zgomotul fu atât de puternic, încât copleși orice altă senzație. Nălucile se abăteau asupra ei una după alta, ca niște instantanee – cadavre și glod, și bagaje aruncate spre ea ca dintr-un aşchietor de lemne –, urletele metalului torturat și ale aerului comprimat. Și apoi, tăcere.

Scaunul ei se opri odată cu o porțiune din fuselaj. Inginerul, soția lui și cele două scaune ale lor... *dispăruseră*. Doar locul ei rămăsese, prins de bucata lui de fuselaj, perfect vertical. Stătu nemișcată cam un minut, în timp ce o dâră de fum se înălța

undeva, departe, în dreapta ei. Simțea mirosul de combustibil. Desfăcu blând centura de siguranță a lui 58-A și se ridică, privind peste câmpul de sorg. O sumară examinare a propriului corp îi arătă că n-avea nici măcar o zgârietură, deși era convinsă că toți ceilalți pasageri erau zdrobiți și fripți, înșirați de-a lungul unei cărări de sfărâmături care se întindea pe aproape un kilometru de-a lungul câmpului plantat cu sorg și mărginit de un șir de case identice. A existat un scurt interval între momentul în care avionul el s-a prăbușit și acela în care oamenii au început să curgă în șuvoi dinspre suburbie spre epavă. În acel interval, Susan a avut întregul avion prăbușit și pe toți pasagerii nimiciți numai și numai pentru ea, ca și cum ar fi fost într-un muzeu la o oră târzie sau într-o după-amiază ploioasă de marți. Leșurile din jurul ei păreau să fi fost expulzate din carcasa avionului și apoi pe câmpul de sorg printr-un tub de spray. O grămadă de tăviță cu mâncare pentru cină, învelite încă în folie de aluminiu și neîncălzite, acopereau picioarele unei stewardese. Geamantanele explodaseră ca artificiile și se amestecaseră cu țărâna, rădăcinile și păpădiile, în timp ce cutiile de băuturi răcoritoare și sticlele de Courvoisier erau împrăștiate peste tot, ca niște bile într-un joc de copii. Susan încercă să mai găsească vreun supraviețuitor. Găsi fragmente de membre și capete. Iar fuselajul acoperit de funingine conținea o grămadă ca de surcele de pasageri morți.

Se simțea ca o stafie. Încercă să-și descopere rămășițele pământești acolo, în epavă, dar nu reuși. O cuprinse din ce în ce mai tare groaza că legătura dintre mintea și trupul ei fusese tăiată.

Primii care-au ajuns au fost adolescenții călare pe biciclete, pe care le trânteau imediat la pământ când își începeau periplul somnambulic împrejurul scenei dezastrului. Păreau atât de tineri și de plini de viață! Susan se apropie de ei și unul țipă: „Hei, madam, ai văzut ce s-a-ntâmplat? Ai văzut când s-a prăbușit?", la care Susan dădu aprobator din cap, înțelegând că puștii habar n-aveau că și ea fusese pasager și că n-o recunoscuseră.

Apoi s-a pierdut în mulțimea de privitori și camionete, sirene urlătoare și ambulanțe. Și-a croit drum și s-a îndepărtat de busculadă, găsind un drum suburban proaspăt asfaltat, pe care l-a urmat

ca să se îndepărteze de epavă și apoi să se piardă printre faldurile unui cartier de case identice. Supraviețuise, iar acum avea nevoie de adăpost și liniște.

Se uită la numele străzilor: Bryn Mawr Way, Appaloosa Street, Cornflower Road. După o scurtă plimbare pe Cornflower, trecând pe lângă parcelele recent săpate și copăceii tineri, zări o casă proaspăt construită, cu ziare făcute stivă pe verandă. Merse drept spre ușa de la intrare, sună la sonerie și simți cum i se relaxează umerii când nu-i răspunse nimeni. Aruncând o privire înăuntru, zări o cameră răcoroasă, tăcută, mic-burgheză, care pentru ea era la fel de liniștită și primitoare cum trebuie să fi fost și cripta plină de comori a lui Tutankhamon pentru descoperitorii ei. Se simțea cuprinsă de o pace care-i amintea de perioada când, copil fiind, călătorea noaptea pe bancheta din spate a Chevroletului Corvair al familiei, privind în sus, la stele, prin trapa mașinii, cel mai strălucitor lucru din lume.

Încercă să deschidă ușa de la intrare, dar era încuiată. Pe o latură a casei, și ușa garajului era încuiată, iar în spate încercă să clintească ușa bucătăriei. Nici pic de noroc! Cu o piatră de mărimea unei piersici, făcu o gaură în geam, băgă mâna și ridică zăvorul, apoi intră în bucătărie. Scană repede locul după sisteme de alarmă – viața la Hollywood o transformase într-o adevărată expertă în materie —, dar nu descoperi nici unul. O, ce ușurare! Și câtă liniște!

Adulmecă aerul, își turnă un pahar de apă de la robinet și trecu în revistă diversele flecușteț lipite cu magneți de ușa frigiderului: fotografii de familie, doi copii arătoși, un băiat și o fată, poza mamei, care-i păru lui Susan a fi una dintre acele gospodine din suburbii care-și petrec viața cărându-și plozii de la o activitate extrașcolară la alta, genul pe care-l vezi zâmbind din revistele pentru femei, îndurând nașterea cu același zâmbet neînfricat și refuzând să prepare meniuri de picnic care să nu fie perfect echilibrate caloric. Era și o poză a tatălui, atletic, în șort și tricou de maraton albastre, de nailon, cu fiica lui legată în chingi de spate, pe model tribal. Tot pe frigider era și un calendar, cu însemnări ce-i dădură repejor de știre lui Susan că „alde Galvin" vor mai sta în Orlando

vreo şapte zile. Se uită în frigider şi găsi nişte morcovi curăţaţi pe care începu să-i ronţăie, în timp ce se îndrepta spre living, unde se întinse pe canapea. Lătrăturile şi urletele estompate ale sirenelor ajunseră până la ea, iar tânăra aprinse televizorul. Un elicopter aparţinând unei filiale locale a unui post de ştiri furniza imagini ale dezastrului. Evenimentele de pe sticlă i se păreau mai reale decât propriile experienţe. Muncitorii din trupele de intervenţie, anunţă o voce, încă nu localizaseră nici un supravieţuitor. Numărul morţilor se ridica la 194. Susan absorbi totul. Era înspăimântată de propria incapacitate de a reacţiona în faţa acestei catastrofe. Era însă suficient de matură ca să fi auzit cum se manifestă şocul posttraumatic şi ştia că simptomele lui puteau fi dure şi bizare.

Se făcuse după-amiază târziu şi razele soarelui erau filtrate de jaluzelele livingului. Susan porni aparatul de aer condiţionat, apoi străbătu casa tăcută, oprindu-se pentru a-şi lipi obrajii de zidul rece al holului de la etaj. Găsi un labirint format din trei dormitoare şi două săli de baie, de o normalitate atât de flagrantă, încât se simţi de parc-ar fi fost aruncată cu cinci sute de ani în viitor, înăuntrul unei diorame care încerca să recreeze viaţa unei familii mic-burgheze din nordul Americii, în a doua jumătate a secolului XX.

Sala de baie era incredibil de mare şi de curată. Susan îşi pregăti baia, se dezbrăcă şi intră în cadă, scufundându-şi capul în apa albastră ca topazul, plină de clor, iar când ieşi la suprafaţă ca să respire, izbucni în plâns. Scăpase fără nici o zgaibă – nesfârtecată şi neînvineţită, ca un măr roşu abia scos din frigiderul supermarketului. Cu pielea umedă, cu genunchii strânşi la piept, Susan se gândi la mama ei, Marilyn, şi la pasiunea acesteia pentru biletele de loterie: Quick Picks, Shamrock Scratches, 6 din 49. De la o vârstă fragedă, Susan căpătase o neîncredere profundă în loterie. Sigur, ea oferea cuiva oportunitatea de a câştiga 3,7 milioane de dolari, dar, deschizând uşa acestei posibilităţi, ea deschidea, de asemenea, şi *alte* uşi – unele pe care, probabil, persoana respectivă nu le voia nici măcar crăpate, uşi care aveau să devină apoi imposibil de închis. Pentru că acea persoană se deschidea astfel, în egală măsură, posibilităţii de a trăi atât un bine catastrofal, cât şi un

rău de același fel. Fusese oare, așadar, salvarea miraculoasă a lui Susan o răsplată pentru anii în care refuzase să scrijelească bilețelele lui Marilyn?

Își dădu cu apă pe față, ștergând urmele lacrimilor. Își simțea dinții cleioși, așa că-și își clăti gura și-și curăță dinții cu limba. Nu se mai simțea de parc-ar fi fost moartă sau doar o stafie.

Pieptul nu-i mai era zguduit de suspine. Cerul se întuneca, iar ea se șterse din cap până-n picioare, se îmbrăcă apoi cu halatul de baie al lui Karen Galvin și se întoarse în bucătărie, unde-și încălzi o cutie de supă cremă de ciuperci. Odată ce supa fu gata, o duse, împreună cu o cutie de biscuiți sărați Goldfish, în living, ca să se poată uita la televizor. Oare vecinii vor vedea luminile și vor bănui că înăuntru era un intrus? Alungă repede acest gând. Întregul cartier părea să fi fost transportat pe calea aerului direct de pe platourile Studiourilor Fox, special amenajat pentru oameni care n-aveau chef să facă parte dintr-o comunitate, iar Susan bănuia c-ar fi putut chiar s-asculte un album heavy metal cu sonorul dat la maximum și nimănui nu i-ar fi păsat nici cât negru sub unghie.

Echipajele de știri ale televiziunilor locale erau la datorie, pe teren, și Susan nu se miră deloc atunci când o poză de-a ei mai veche, de agenție de știri, apăru pe ecran, în spatele prezentatorului. Își aminti ziua în care făcuse acea fotografie. Soțul ei, Chris, starul rock, stătea în spatele fotografului și măcănea. Se bucura nespus că acum era departe de Chris și de audiții, și de articolele răutăcioase ale tabloidelor. Dar, ia stai puțin... chiar *era* așa departe? În Ohio? Sau în Kentucky? Se ridică și verifică plicurile de pe un mic bufet, de lângă ușa de la intrare. Era în Seneca, Ohio. Buuun!

Se întoarse pe canapea ca să afle mai multe despre presupusa ei moarte, întrebându-se cât le va lua autorităților să cerceteze cadavrele și fragmentele dentare, ca să constate într-un final că ea nu se afla la bord. Se întrebă dacă nu cumva centura de siguranță de la 58-A, desfăcută, o va da de gol.

Adormi apoi pe canapea, trezindu-se în dimineața următoare flămândă și curioasă. Televizorul încă mergea și, în timp ce schimba canalele, constată înțelepciunea axiomei că ultimul lucru ce se poate învăța în viață e efectul pe care-l avem asupra celorlalți. Putu,

de asemenea, să calculeze cu precizie deprimantă înălțimea reală a treptei pe care reușise să coboare în iadul showbizului:

• „...Abandonând o carieră actoricească mediocră pentru un rocker depravat."

• „...O fată din provincie cunoaște un succes trecător."

• „...Isteață, dar a făcut câteva alegeri greșite."

• „...Femeia care a îndurat cu stoicism amantlâcurile soțiorului rocker."

• „...A avut recent un rolișor cretin într-un filmuleț cretin."

Pe CNN își văzu mama și tatăl vitreg intervievați pe peluza lor din Cheyenne. Marilyn ținea strâns, în dreptul stomacului, o fotografie înrămată a lui Susan, de parc-ar fi vrut să ascundă o sarcină. Era o poză de-a ei din adolescență, făcută la vreo trei minute după ce devenise faimoasă, chiar înainte ca lumea ei să explodeze ca o navă spațială explodând într-un film. Tatăl ei vitreg, Don, avea brațele încrucișate pe piept și era sobru. Amândoi vorbeau despre moartea lui Susan, amândoi spuneau „Fără comentarii", când erau întrebați dacă vor da în judecată compania aeriană. După interviul cu cei doi, a urmat un clip de vreo zece secunde cu Susan în cel mai popular rol al ei, acela al lui Katie, fata cea bună dintr-un serial longeviv, *Meet the Blooms*. La finalul clipului, știristul a adăugat pe un ton grav: „Susan Colgate – regină a frumuseții, copil-vedetă, nevastă de star rock și fiică devotată. Steaua ei strălucește acum în Ceruri", la care Susan a tras adânc aer în piept și a spus:

– Câh!

Își făcu niște suc de portocale dintr-un concentrat găsit în frigider și apoi își luă o farfurie de mâncare de mazăre congelată, servită într-o băltoacă de margarină topită, cu doi hamburgeri bine rumeniți, garnisiți cu sos Thousand Island, serviți cu chifle, fiecare dintre acestea umplută cu câte-o felie de brânză topită, care fusese cândva pliată. Masa aceasta îi aduse aminte de o perioadă din copilărie petrecută în spital, pentru o operație de apendicită, și conștientiză pe deplin regresia.

Pe CNN nu mai era nici o ştire nouă faţă de ziua precedentă. Până a doua zi, îşi zise Susan, n-o s-o mai pomenească nimeni, iar peste două zile, cicatricea din memoria naţiunii se va fi vindecat complet. Lumea o va uita, iar ea va uita lumea. Orice urmă va fi lăsat pe pământ va dispărea la fel de repede ca o zgârietură în colţul unei foi de hârtie. Toată truda şi timpul, şi înflăcărarea pe care le depusese pentru a deveni o Susan Colgate credibilă – tot şi toate fuseseră în van.

Opri televizorul şi merse la etaj, ca să probeze câteva dintre hainele lui Karen Galvin, care părea să poarte acelaşi număr ca şi ea, deşi era ceva mai atletică. Avea şi câteva bijuterii decente – să fi fost vorba de bunul-gust al soţului?

După câteva zile, Susan a surprins la *Entertainment Tonight* un fragment din propriile funeralii, cu Chris Thraice, care zburase tocmai din Germania pentru a-i dirija pe oamenii de bine adunaţi la Capela Memorială Westwood, într-o penibilă interpretare a versiunii rock a imnului *Amazing Grace*, care suna la fel de siropos ca refrenele pe care se îmbrăţişează vedetele în timpul concertelor Live Aid[1]. Simţi că-i ard obrajii de ruşine văzând acest omagiu jalnic, găunos, pus la cale numai Dumnezeu ştie de cine – de oamenii lui Chris, probabil –, dar apoi îşi dădu seama că trebuie să fi fost opera echipei de PR care se ocupa de campania filmului ei de acţiune. Probabil că ei iniţiaseră această genială variantă a unui futai de milă, ca să-i aducă pe oameni în sălile de cinematograf şi să umfle încasările în cel de-al treilea weekend de la lansarea lungmetrajului.

Mama şi tatăl ei vitreg, intervievaţi din nou după slujbă, deveniseră deja personajele principale ale unui proces colectiv intentat companiei aeriene. „Am fi gata să sacrificăm absolut tot

---

1 Eveniment care a avut loc pe 13 iulie 1985, cuprinzând concerte rock ce s-au desfăşurat simultan la Londra, Philadelphia, Moscova şi Sidney. Organizat în scopul strângerii de fonduri pentru eradicarea foametei din Etiopia, Live Aid a fost unul dintre cele mai mari evenimente mediatice ale tuturor timpurilor, urmărit în direct de 1,5 miliarde de oameni, din peste 100 de ţări.

ce-am câștiga din acest proces, numai s-o putem strânge din nou în brațe pe scumpa noastră Suzie!" Suzie? Marilyn o făcuse pe Susan în multe feluri, dar niciodată „Suzie".

În niște știri locale despre accident, se spunea că deja compania aeriană le plătise fermierilor despăgubiri echivalente cu prețul recoltelor de sorg pe trei ani și că, folosind instrumente de cernut împrumutate de la o mină din apropiere, igienizase locul prăbușirii avionului. Medicul legist al zonei recunoscuse că multe cadavre erau prea carbonizate pentru a mai putea fi identificate și orice teamă ar fi avut Susan că autoritățile îi remarcaseră absența a fost înăbușită de interviul cu tânăra înlăcrimată care-i făcuse îmbarcarea și care povestea cât de emoționată fusese când îi arătase actriței drumul spre terminal („Atât de naturală! Și călătorind la clasa economic, pe deasupra!"). Mărturia femeii fusese singurul moment cu adevărat emoționant în toată mascarada slujbei de pomenire.

În orice caz, Susan pariase că familia Galvin – ca orice familie cumpătată, de oameni cu scaun la cap, care cumpără cu toptanul – va rămâne în Orlando pentru tot restul vacanței dinainte plătite, fără să acorde prea multă atenție faptului că, la doar câțiva pași de ușa din spatele casei lor, avusese loc cel mai mare dezastru aviatic civil petrecut vreodată în America de Nord. Calendarul de pe frigider indica sosirea în Columbus în ziua următoare, la ora 18.10, iar în Seneca, la 20.00.

În dimineața inevitabilei întoarceri a familiei Galvin, Susan a străbătut toată casa înarmată cu mai multe cârpe și Rivex, ștergând perfect toate suprafețele pe care era de presupus c-ar fi rămas amprentele ei. A spălat cearșafuri și prosoape și le-a așezat în pozițiile inițiale. A aranjat, de asemenea, și alimentele rămase în dulapuri și în congelator, astfel încât rafturile să nu pară golite.

Apoi a ales diverse articole, fie dintre cele îndesate în fundul șifonierului lui Karen Galvin, fie dintre cele înghesuite în cutii care arătau că respectivele haine abia dacă fuseseră purtate. Tot în fundul dulapului, îngropate sub pantofi și un morman de batoane energizante ca cele folosite de atleți, a descoperit câteva peruci de culoare blond-cenușiu, cu coafuri ce o făceau să se gândească

la femei provenind din a doua sau a treia generație de moștenitori ai unor averi făcute în showbiz. Susan a pus câteva peruci și hainele pe care le alesese într-o veche geantă de voiaj, pe care o găsise pe un raft, lângă mașina de spălat și uscătorul de rufe. A împachetat, de asemenea, și o cutie de batoane energizante, niște cosmeticale mai vechi și unii dintre pantofii înduioșător de comozi ai lui Karen. Și-a improvizat apoi o costumație pentru ziua următoare și a dat aprobator din cap spre imaginea reflectată în oglindă.

Gata!

Acum mai avea de făcut un singur lucru. S-a îndreptat spre barul domnului Galvin, a ales băutura pe care o considera cea mai râvnită de adolescenți – niște Jack Daniels – și a vărsat trei sferturi din ea în chiuvetă. A luat apoi sticla aproape goală și niște cutii goale de bere și le-a aranjat într-un semicerc în jurul televizorului. Apoi, cu o carioca foarte groasă, a mâzgălit pe ecranul televizorului, cu un scris, spera ea, de puștan: „Metallica e super!". A mai scos de asemenea câteva pahare, pe care le-a mânjit de Jack Daniels, pe două dintre ele lăsând și urme de ruj. A răvășit apoi canapeaua și a făcut dezordine, împrăștiind diverse nimicuri. Familia întoarsă din concediu nu va descoperi decât probe care să indice o infracțiune banală, „vizitarea" casei lor de către o gașcă de puști.

Cu peruca și hainele lui Karen, Susan se simțea foarte bine când a ieșit pe poarta fără lacăt, într-un drum lăturalnic, unde a îndesat sacul cu tot gunoiul făcut de ea într-o săptămână în tomberonul unor străini. A încercat să hotărască unde să se ducă. A ales Indiana.

Capitolul trei

La spital, John și-a revenit în simțiri suficient cât să-l audă pe doctor spunându-i unei surori că plămânii pacientului erau înfundați cu „vreo cinci cutii de supă cremă de ciuperci", remarcă urmată de:

— Dumnezeule mare, arată groaznic! Am mâncat fripturi care păreau mai sănătoase decât gagiu' ăsta. A rămas cu cât... vreo *șaisprezece* celule T? Îmi pare cunoscut. Face filme?

— Îl cheamă Johnson. A făcut *Bel Air PI.*

— Nu, zău! Și mai ce?

— *Bel Air PI* 2.

— A, da... una dintre puținele continuări mai bune decât originalul.

— Mda, așa-i, dar ai văzut *The Wild Land*?

— Nu. Nici n-am auzit de el.

— Nimeni n-a auzit! N-a ajuns nici măcar pe casetă video. Cred c-a fost difuzat direct în Malaysia!

— Ia stai puțin! N-a făcut tipul ăsta *The Other Side of Hate*?

— Vinovat! Ăsta a ajuns să ruleze direct în avioane. La fel de bine-ar fi putut să difuzeze cadrele trase zilnic la fabrica Boeing.

— Pentru filmul ăsta, merită să se abată asupra lui mânia divină! Am zburat de pe-o coastă pe alta de vreo opt ori într-un an și filmul ăla a fost ca un blestem. M-a bântuit indiferent de companie sau de direcția în care mă îndreptam.

— Da, dar cel puțin a plătit cutia cu jucărioare a Petrecărețului nostru, aici de față. Ia uită-te puțin la urmele de frânghii de pe încheieturile și gleznele lui!

Doctorul și asistenta i-au inspectat corpul de parc-ar fi fost un brad de Crăciun sărăcăcios.

— Ei bine, am eu o vorbă, fiecare pasăre pe limba ei piere. Hai să-i curățăm plămânii! Și monitorizați-i SNC-ul, să n-aibă spasme.

Tipul ăsta-i o supă de pastile. Dumnezeule mare, ce mizerie! Zici că-i cornetul de înghețată stricată al lui Walt Disney.[1]

Sora medicală s-a întors spre un tub de aspirare, dar l-a oprit atunci când John a scos câteva sunete:

— Na mer-vieho.

— Mormăie ceva. Ce zice?

— Na mer-vieho.

— Parcă molfăie. Ascultă mai cu atenție!

— Cred că vrea să spună: „N-a mers pe casete video".

— Ce n-a mers?

— *Wile Lann.*

— *The Wild Land.*

— Câcânaaahule...

— Ei bine, domnule doctor, cred că tocmai v-a zis că sunteți un *prinț*.

Că o infecție oarecare, și nu, să zicem, o supradoză de cinci tipuri de antidepresive și analgezice, amestecate cu coniac și două milkshake-uri de căpșune cu lapte degresat, fusese pe punctul să-l omoare a fost un lucru care i-a dat serios de gândit, indiferent de ce-au crezut membrii echipei medicale care l-a tratat.

Noaptea în care a murit ar fi trebuit să se încheie ca o seară de joi obișnuită: plecat de-acasă pe la unșpe, petrecut cu un prieten de-al lui Ivan care tocmai sosise de la New York, un tip care avea de vânzare o piesă tare de tot – și, poate, plimbat amintitul prieten pe la Melody, pentru o-mbrățișare rapidă sau două. Numai că John se trezise pe la amiază, simțind că-i vine să vomite și că-l dor toate cele, cu mintea încețoșată, și confundase starea aceasta cu o reacție nasoală la metamfetaminele, Seraxul și partida sado-maso de care avusese parte cu o seară în urmă. În fond și la urma urmei, o cagulă de piele îi frecase mărul lui Adam până-l făcuse să ia foc. Își aducea vag aminte cum trăsese cam tare de o frânghie. Și-l durea la baza

1 Autorul face referire la o legendă urbană americană, care pretinde că Walt Disney ar fi fost unul dintre primii oameni criogenizați.

penisului – *au!* –, i se făcuse, oare, rană? Iar scrumiera Vasarely[1], cea-la-fel-de-scumpă-ca-o-mașinuță-nouă, fusese spartă în trei bucăți care nu mai aveau acum nici o valoare.

Spre seară, Kay terminase de făcut curățenie prin bucătărie și de împachetat prânzul în folie transparentă. John i-a auzit mașina ieșind pe alee. A simțit cum îl cuprinde un val de greață, de parc-ar fi avut rău de mare, și cum respirația îi devine complet lipsită de vlagă. S-a târât peste pragul cabinei de duș ca să vomite, apoi a înșfăcat și a înghițit o pastilă de Serax, care se rostogolise sub dulăpiorul chiuvetei. S-a dezbrăcat, în timp ce se sprijinea încovrigat de peretele placat cu faianță, apoi a dat drumul robinetului de apă caldă și și-a dat seama cât de puține lucruri avea în stomac – alge marine, orez indian, un grepfrut, o băutură din alge și șase batoane Kit Kat. În timp ce se spăla, a leșinat.

Când și-a venit în simțiri, apa care-l îneca era aproape rece, iar cerul pe care-l zărea era complet întunecat. A oprit robinetul. Tremura și înțelese că era pur și simplu bolnav – bolnav! Nu mai fusese bolnav de decenii întregi și i-a tresărit inima când a înțeles că nu din cauza drogurilor sau a stilului de viață plin de excese îi tremurau fălcile de parc-ar fi fost un copac plin de vrăbii. S-a întins după telefonul prins în peretele de lângă toaletă și a lovit butonul speakerului cu palma, iar tonul a spintecat liniștea ca un brici.

Pe cine să sune? Trebuia să gândească iute, fiindcă deja simțea cum îi dispar din minte numerele de telefon. Kay probabil că ajunsese deja la ea acasă, în Inglewood, și era de-acum la a doua sticlă de Chablis. Melody era la Rancho Mirage și organiza un weekend de vis pentru niște bancheri. Ivan era în Davos, în Elveția, unde-l futeau investitorii. Maică-sa? În nici un caz n-avea de gând s-o lase *pe ea* să-l vadă în halul ăsta! Asistenta lui, Jennifer, tocmai își dăduse demisia în dimineața aceea, când descoperise minicamera video pe care Lopez, bodyguardul lui, o instalase în dispozitivul odorizantului electric din baie. („John, nu-mi vine să cred că poți fi atât de ticălos, încât să mă acuzi că-ți fur cocaina!" „Dar,

1 Victor Vasarely (1906-1997), artist francez de origine maghiară, inițiatorul curentului Op Art.

Jennifer, tu chiar *îmi furi* cocaina!" „Și chiar dac-aș face-o, cum poți nutri așa niște gânduri mizerabile despre mine?") Dăduse foc și acestui pod.

Iar apoi John n-a mai putut să-și amintească nici un număr de telefon, punct, așa c-a apăsat pe „Butonul senililor", acela însemnat cu cruciuliță roșie, și a croncănit la puștiul de la dispecerat să-i „trimită o ambulanță, fir-ar ea a dracului", care și-a făcut în cele din urmă apariția, după vreo două partide bune de somn REM și după ce el se-mbrăcase într-o pereche de pantaloni de trening, dosind într-un buzunar lăbărțat un săculeț de Halloween plin de pastile, care i-au căzut zornăind, una câte una, în timp ce el se târa ca un vierme pe scări, spre ușa de la intrare, moment în care au apărut paramedicii și el a leșinat din nou.

Câteva ore bune mai târziu, după ce personalul medical îi analizase întreaga carieră și-i aspirase supa din plămâni, John stătea întins într-o cameră liniștită și răcoroasă a Centrului Medical Cedars-Sinai. Lângă patul lui era un televizor de mărimea unui pachet de Marlboro. Auzi râsete, replici de reclamă, apoi își adună toate puterile ca să întoarcă ușor capul și să privească ecranul. Era un serial de rahat de prin anii optzeci. O adunătură de fosile.

Îi era rău, se simțea amețit și avea febră. Și-a amintit cum, când era foarte tânăr, în Kentucky, împreună cu mama sa, văzuse o tornadă stranie apărând din senin. Mersese de-a lungul unei străzi ce fusese făcută una cu pământul. O vacă zăcea lângă un camion. Pielea îi fusese jupuită prin aspirare. Un cal era pur și simplu înfipt în singurul copac care mai stătea în picioare și ale cărui frunze fuseseră complet smulse, în mijlocul verii. Mii de bibani se treziseră aruncați într-un câmp de mărăcini și părea că pământul germinase buboaie care erupeau și împroșcau în jur cu puroi.

Brusc, se simți de parc-ar fi avut din nou șaisprezece ani; trupul îi era curat. Se simțea plin de vioiciune și avea chef să facă niște tumbe de pe trambulina liceului. Avea chef să schieze pe un ghețar. Avea chef să escaladeze cu ventuze pereții de sticlă ai clădirii First Interstate Bank Tower. Avea chef să zboare. Așa c-a zburat, sus, tot mai sus, deasupra Centrului Medical Cedars-Sinai și deasupra Los Angelesului, spre soare, în stratosferă, unde a bătut la ușa stației

orbitale Mir, apoi a auzit vocea unei femei și i-a văzut chipul. Îi spunea:

— Nu, John! E timpul să te-ntorci.

— O, cred că *glumești*! Și John continuă să se propulseze spre soare.

— Nu glumesc, John Johnson. Nu face parte din fișa postului meu.

John se întoarse și întâlni chipul și vocea lui Susan, proaspăt furate de la televizor. Era o față drăguță, bine proporționată pentru sticlă, tipic americană – fața unui copil crescut cu tetraciclină, bastoane de majoretă și lecții de kung fu.

— Cum ar veni, tu conduci studioul ăsta?

— John, nu suntem aici ca să încheiem vreo afacere pentru drepturile de distribuție în Canada și Mexic. Suntem aici ca să te ajutăm să te simți mai bine.

— Mai bine? Da' nu mi-a fost niciodată mai bine! La naiba, tocmai am sunat la ușa stației orbitale Mir!

Simțea cum se prăbușește înapoi pe pământ, prin ionosferă și troposferă și atmosfera de frișcă albăstruie.

— Încetează! urlă el. Și cine ești, de fapt... te cunosc sau ce? Trimite-mă-napoi!

— Uită-te la mine, John!

— Mă uit, *mă uit!*

— Nu, nu te uiți. Te uiți în jur, doar-doar oi găsi o cale de-a scăpa de mine și de-a o șterge înapoi în spațiu.

— Bine, bine, recunosc: *te pricepi!* Dar poți să mă condamni? Nu vreau să mă întorc acolo, jos, la viețișoara mea de rahat!

— Viața ta e de rahat?

Trupul lui se opri exact acolo unde era, cu picioarele în atmosferă și cu capul afară, în spațiul extraterestru, de parc-ar fi fost un dop vârât în fundul planetei.

— Nu e ce-aș fi vrut eu să fie.

— Și *ce-ai* fi vrut?

— Mă-ntrebi de parc-aș avea răspunsul în capul listei mele cu „Chestii de făcut azi".

— Și ce-ar fi rău în asta?

Întrebarea îl cam puse pe gânduri pe John:

— Absolut nimic, cred. Și privi spre est, spre coastă: Hei, ia privește New Yorkul! Se văd luminile. E deja noapte.

Priveliștea era, într-adevăr, magnifică.

— Bineînțeles, John, lumea e frumoasă. Dar tocmai îmi spuneai ce ți-ai fi dorit să faci astfel în viață.

— Habar n-am! Să fiu unul dintre tipii care cumpără cămăși de golf cu mânecă scurtă, cu romburi oliv, de la magazinul cu echipament profesionist – cei care-și duc puștii cu mașina la lecțiile de judo și apoi la *crêperie.*

— *Tu?*

— Ei bine, ar fi un început. Îi tot văd pe tipii ăștia pe autostrada spre San Diego, în după-amiezile de duminică. Sunt însurați cu gospodine din suburbii, care-și petrec viața cărându-și plozii de la o activitate extrașcolară la alta, și nu au amante.

— John, hai să fim serioși! Nu mă face să-mi pierd timpul.

— Bine, bine! Ia o gură de apă, pentru numele lui Dumnezeu! Lasă-mă să mă gândesc.

— Ah, *Jooooohn!* gânguri viziunea. Nu sunt o masă dintr-o sală de consiliu, plină de guleraţi de la Disney!

— Știi ce? zise el. Mi-ar plăcea, pur și simplu, să încetez să mai fiu *eu însumi.* Mi-ar plăcea să fiu un anonim, fără nici un bagaj. Vreau să mi se șteargă trecutul cu buretele.

— Păi, atunci du-te și șterge-ți trecutul cu buretele! Intră în programul tău secret de protejare a martorilor prin relocare.

— E prea complicat. Nu mai poți să faci una ca asta în zilele noastre. Există prea multe computere și alte drăcii!

— Nu-i deloc atât de complicat. E chiar opusul complicației. Ce-ar putea fi mai simplu de-atât?

— Cine *ești*?

— Nu despre mine-i vorba aici.

— Te *știu* de undeva. De la Festivalul Sundance? De la Tristar?

— Îți pierzi vremea.

— Și acum ce se-ntâmplă?

— Înapoi la spital.

— Oh!

— Pari dezamăgit.

John rămase tăcut ca o cameră pustie. Apoi spuse:

— Vreau să te mai văd.

— Nu știu ce să zic, John.

— Te rog.

Trupul lui John cădea spre California cu o viteză amețitoare.

— Am un apel pe altă linie, John.

Buf!

Se simțea de parcă s-ar fi izbit de ciment.

Două zile mai târziu, John zăcea pe patul lui de spital, complet lucid, iar confidenta și madama lui, Melody, stătea în celălalt capăt al rezervei întunecoase și se uita la televizor, la *Dr. Quinn.*

— Te-ai trezit! *Bună!* strigă Melody, apoi apăsă pe butonul MUTE, se repezi spre el și-l sărută pe frunte.

— Melody... Căcat!... Ce zi e azi?

— E sâmbătă, brută ce ești! Ai fost *răcit.* Și ai făcut pneumonie. Doctorii au crezut că ai SIDA, pentru că ți s-a prăbușit sistemul imunitar.

Soarele aproape apusese. Un cărucior plin de consumabile medicale trecu prin dreptul ușii.

— Ai fost aici tot timpul ăsta?

Melody îi aruncă o privire vinovată:

— Ei, nu chiar, am venit abia de vreo zece minute.

John întoarse capul și-și zări fugitiv fața în oglindă. Închise ochii:

— Isuse!

Melody scotoci prin geantă și găsi niște bomboane mentolate:

— Vrei o bomboană?

— Nu. John simțea cum i se întoarce stomacul pe dos.

— Ai așa un talent să strici cheful oamenilor!

Femeia își aruncă o bombonică-n gură și apoi se holbă la John, care închisese ochii și încerca să regăsească vocea și chipul acelea. În loc de asta, o auzea doar pe Melody care-i spunea ce se mai întâmplase și cât de bolnav fusese, asezonând totul cu frânturi de bârfe. Starea de captivitate și statul în pat îi aduceau aminte de bolile

lui din copilărie. Și nu voia să-și amintească de ele, așa că-i aduse brusc la cunoștință lui Melody acest lucru.

— *Excusez-moi!* Încercam doar să fiu prietenoasă. Știi, nu *trebuia* să bat tot drumul pân-aici. Mi-a dat telefon Ivan din Elveția și m-a pus să fac pe santinela. Eu și toți ceilalți prieteni ai tăi inexistenți.

— Mel...

— Ei, rahat! Melody simțea că mersese prea departe: Îmi pare rău, John. Dacă înseamnă ceva pentru tine, să știi că mama ta și-a ridicat tabăra aici de vreo patrușopt de ore. Chiar acum am trimis-o acasă, să se culce.

— Las-o baltă!

— Nu. Mă simt îngrozitor c-am fost așa de răutăcioasă cu tine, când ești așa bolnav. Ochii îi străluciră: Știu... am niște minunate pizdulici de bun venit pentru tine... gemene!

— Nu vreau gemene, Mel. Căcat, nu vreau pe nimeni! Și nimic.

— Atunci, ce-ai zice de niște cocaină? Melody extrase o cutiuță Hello Kitty roz, în formă de inimioară, din geanta ei din piele de fetus de vițel: Direct din pernuțele sutienului lui Miss Bolivia. Iam, iam!

Îi întinse cutiuța lui John, care-i dădu peste mână cu o mișcare suficient de hotărâtă, cât să pară intenționată. Cutia căzu pe podea și se făcu praf.

— John! Asta chiar a fost o tâmpenie!

— Mel, te rog! Nu mă simt bine. Vreau să rămân singur.

— Vai, ce drăguț! Ca dintr-un cântec de Simon și Garfunkel! Ține minte cine-ți sunt prietenii. Și mai ține minte: gemene! Și, pe deasupra, din Florida, nici mai mult, nici mai puțin.

John o privea fix.

— O să plec acum, John, înainte să mai spui vreo prostie. O să-i spun surorii Ratchet, care-i afară, că te-ai trezit. *Au revoir*, Johnniepoo!

Capitolul patru

Prima amintire a lui Susan era puternică și clară. Avea patru ani și jumătate și se afla într-un lift al Hotelului Benson din Portland, Oregon, îmbrăcată într-o rochie de seară fără bretele și plină de mărgele, care fusese plătită de mama ei, Marilyn, din vânzarea iepurilor de casă crescuți în țarcurile de lângă rulota din McMinnville.

Marilyn trudise țâșpe ore la fiecare dintre șiragurile de mărgele ale rochiei, în timp ce arunca priviri furișe spre peretele tapetat cu fotografii de modă rupte din revistele pentru femei și din publicațiile dedicate concursurilor de frumusețe. Marilyn își cumpărase de curând un pistol de lipit și avea planuri mărețe, de fixare a unor decorațiuni sclipitoare pe curele și alte accesorii.

Fața lui Susan fusese spoită din belșug, într-o manieră cu grijă plănuită pentru a adăuga vârstei ei vreo cincisprezece ani. Purta petrecută peste umăr o eșarfă de nailon, pe care scria „Petite Miss Multnomah County – Locul II", iar chipul îi era atât de umed din cauza lacrimilor, încât părea un burete de vase nestors. Își amintea că apăsase câte un buton pentru fiecare etaj. Ușile se deschiseseră de șaisprezece ori între apartamentul de la mansardă și subsol, dând la ivealăm, de fiecare dată, absența lui Marilyn.

Ceva mai devreme, chiar înainte ca Susan să urce pe scenă, Marilyn o strânsese de umeri, o privise fix în ochi și-i spusese: „Numai cele mai drăguțe și mai bine-crescute fete ajung să câștige și, dacă tu n-o să câștigi, n-am să fiu aici, să te-aștept după spectacol. Ai înțeles? E clar?" Susan aprobase din cap și plecase spre scenă cu fluida, militărească precizie care-i fusese întipărită pe creier de instrucția pe o pasarelă desenată de Marilyn cu creta, pe cimentul din capătul fundăturii unde locuiau în McMinnville. Și, cu toate astea, nu câștigase, și habar n-avea unde anume greșise.

Odată liftul ajuns la primul nivel, Susan a apăsat din nou toate butoanele și a început să urce. Când s-au deschis ușile la parter, a văzut zecile de molecule mamă-fiică specifice concursurilor de frumusețe mișunând spre ieșire. Marilyn vorbea cu portarul și i-a aruncat lui Susan, care tocmai ieșea din lift, o privire rece ca gheața, apoi i-a spus:

— Oh, iat-o pe ocupanta locului *doi*! Când Susan s-a apropiat, a adăugat: Am și eu o fiică, da, numai că ea-i o învingătoare, iar tu nu ai cum să fii ea, pentru că pe eșarfa ta scrie „Locul II", care înseamnă aproximativ același lucru cu a pierde.

Susan a izbucnit în lacrimi.

— Oh, mai tacă-ți gura! a spus Marilyn și i-a dat fiicei sale o batistă. O să-ți pătezi rochia. Haide! Să mergem la mașină!

Susan a urmat-o, plină de umila recunoștință a unui cățeluș în perioada de dresaj. Noaptea era rece, la limita disconfortului.

— Oh, Susan! a început Marilyn. Doar *știi* cât am trudit pentru concursul ăsta! Sunt săptămâni întregi de când nu m-am mai atins de biletele de bingo împreună cu Elaine sau de când nu m-am mai uitat la televizor, măcar. Mă gândesc la timpul ăsta, pe care-l petrec încercând să te transform pe tine în cea mai câștigăcioasă fetiță din Oregon, și încep să mă simt ca pușcăriașii în salopete portocalii care adună gunoaie de pe marginea autostrăzii.

Vagabonzii le-au tot hărțuit, cât au mers pe jos prin centrul orașului. Marilyn le-a aruncat o privire și a spus:

— Parcă nu reușesc s-asfalteze orașul ăsta mai repede! Trânteşte, dom'le, o autostradă cu zece benzi prin mijlocul mormanelor ăstora de vechituri, fă-o mall, dacă vrei, și gazează-i pe toți bețivanii ăștia mizerabili!

Susan fornăia și tocurile ei clămpăneau pe trotuar precum cuțitul unui ajutor de bucătar pe un tocător.

— N-ai *nimic* de zis? a întrebat-o Marilyn. Ești așa de tăcută, ca o păpușă Barbie, numai că *Barbie* și-ar fi aprins corect lanterna în timpul dansului tematic „Spiritul reciclării". Marilyn a oftat, scoțând un sunet ca de balon de paradă care se dezumflă, apoi și-a aprins o țigară: Ai putea măcar să încerci să-mi faci față... Să te aperi... Să intri într-un dialog, eu zic una, tu răspunzi alta...

Dar Susan tăcea. Susan avea *să fie* Barbie. Avea să fie mai Barbie decât Barbie și, luând această hotărâre, a urmat-o ca în transă pe Marilyn, care conducea dansul.

Au ajuns la mașină, Corvairul decapotabil pe care Susan îl considera cel mai strălucitor aspect al vieții ei de familie. Se părea că Marilyn n-avea s-o ajute, așa c-a urcat, și-a ridicat și și-a aranjat singură rochia, ca să nu se strice atunci când se va trânti ușa.

Marilyn a pornit motorul și s-au extras din miezul orașului.

— Uite, Susan. Mersul tău pe podium a fost bunicel. Ai călcat hotărât, cu pași mari. Iar machiajul a arătat bine în lumina reflectoarelor. Poate-a fost un pic cam de curvișină, dar a mers.

— Mami?

— Da?

— Ce-nseamnă „curvișină"?

Lui Marilyn nu i s-a părut tocmai potrivit să vorbească despre curvăsărie cu fiica ei de patru ani și jumătate, așa c-a ignorat întrebarea:

— Data viitoare va trebui să te apropii de partea dinspre public a podiumului cu mai multă naturalețe, și cred sincer că bretonu' tău ar trebui să mai crească. Și-a privit fiica din cap până-n picioare: Susan, ochii tăi parcă-s doi sâmburi de cireșe scuipați pe podea, dar fata picotea deja. O ploicică începuse să cadă și ștergătoarele de parbriz jucau leapșa: Eu, una, n-am fost niciodată în stare să intru într-un concurs de frumusețe, Susan. N-am putut decât să visez la ele. Exaltarea! Rochiile! Victoria! Eram înglodată în pustietate, cu familia mea mizerabilă. A ieșit în autostrada care ducea înapoi acasă, în McMinnville: N-am avut niciodată ce ai tu – o mamă căreia să-i pese de tine și care să vrea *să câștigi*. Și, cu siguranță, n-am avut ce-o să ai tu – mult succes în viață – și, crede-mă, îl vei *avea*. Eu, una, n-o să fiu niciodată cea mai drăguță sau cea mai pură, sau cea mai bună, dar tu... tu *o să fii*.

Susan, toropită de somn, spera că dispoziția pașnică a lui Marilyn va dura tot drumul până acasă.

— N-ar trebui să mărâi atâta. Am *reușit* totuși, până la urmă, să pun mâna pe tatăl tău – tatăl tău vitreg –, iar el e la fel de bun ca un tată adevărat. Vocea i s-a înmuiat: Don Lebădoiul. S-a

uitat cu drag la Susan: Iubito, o să câștigi data viitoare, nu-i așa, scumpete?

Susan a privit în sus spre maică-sa, în timp ce ploaia lovea parbrizul, și gurița ei a emis un „Da" calm, limpede și, nădăjduia ea, docil ca de păpușă Barbie.

Capitolul cinci

— Suzie, fii un înger și caftește acest malefic Kinder Egg până-n Grand Canyon! Fă-o pentru mine!

Chris i-a înmânat lui Susan o crosă de golf, *iron*-ul de 5[1]. Mijeau zorii, iar ea, Chris, doi membri ai trupei și un fotograf cu ifose de artist, care nu făcea decât poze alb-negru, pe nume Rudy, stăteau în șezlonguri, cocoțați pe autocarul cu care mergeau în turneu, sorbind Benedictine, și probau cu rândul niște franjuri pentru sfârcuri de culoare portocaliu-argintie pe care Chris, mort de beat, le cumpărase din Las Vegas cu vreo cinci sute de dolari, de la o stripteuză care era în afara programului.

— Bine, coane! spuse Susan. Dar nu vom ști niciodată ce jucărioară era înăuntru.

— Păi, tocmai asta-i *faza*, diavoliță ce ești! ripostă Chris. Ușorul-oușorul e așezat așa cum se cuvine pe *tee*[2]?

— Chris, să știi că vocabularul tău londonez mă scoate din minți!

— Oricum ar fi, repet: e ușorul-oușorul așezat cum se cuvine pe *tee*?

Susan verifică oul de ciocolată învelit în staniol și cocoțat pe un pachet de Marlboro:

— Gata de acțiune!

— OK, Sooz, e timpul să-l lansez!

Rudy, simțind că-i rost de-o captură, luă o poziție din care avea unghi bun, în spatele lui Susan, care purta franjurii, în timp ce Chris strigă:

---

1 Una dintre cele mai versatile crose de golf. Aici și în continuare, termenii folosiți sunt cei acceptați de Federația Română de Golf.

2 Țintă, cui mic de lemn sau de plastic care se înfige în pământ și pe care este așezată mingea de golf pentru lovitura de începere.

— Stai puțin, franjurii tăi sunt varză! Și, cu degetele unei mâini, îi protejă sfârcurile, folosindu-și cealaltă mână pentru a-i netezi franjurii. *Așa!*

— Îți mulțumesc, *soțiorul* meu drag!

— Noi, britanicii, suntem atât de dominatori, atât de viguroși!

— Soarele-i aproape sus! strigă Nash, toboșarul.

Susan se așează în poziția de tragere. Departe, dincolo de vasta rană geografică, primele crăpături de raze brăzdau stânca orizontului. Susan strigă: „Ferește oușoarele!" și lovi oul Kinder cu atâta forță, încât acesta se vaporiză și căzu în canion ca o pâclă. Blițul lui Rudy coincise cu lumina răsăritului care-i intră în ochi, și Susan nu mai putu face diferența între ele. Fotografia era de mare succes: adolescenta stea de cinema apusă, înflorind acum pentru a doua oară, ca nevestică rock'n-roll.

— Răpitoare! spuse Chris.

— Mincinosule ce ești! Îți place de mine doar pentru că ți-am făcut rost de rezidență.

— *Ție*-ți place de mine doar pentru că te las să faci acompaniament în turneu.

— Nu-i adevărat. *Te iubesc* pentru cele zece miare pe lună pe care mi le depui în cont.

— Tu *mă iubești* pentru bărbăția mea! Chris își dădu jos pantalonii și-și bălăbăni șoldurile înainte și-napoi, într-o pendulare libidinoasă, în timp ce mulțimea de pe acoperiș țipă la unison.

Și cam așa mergea viața în turneu. Susan era șobolanul-de-șosea alfa în turneul nord-american al trupei lui Chris, Steel Mountain, o familie temporară ce funcționa pe principiul castei și doar dacă era alimentată cu băutură, țigări, droguri și jocuri video din belșug, străbătând țara în autocare puturoase, bântuite de sutele de trupe fantomatice care le ocupaseră înaintea lor.

Susan se măritase cu Chris la doi ani după ce rețeaua de televiziune anulase serialul *Meet the Blooms* și cariera ei se topise într-un nor de praf. Agentul-managerul-iubitul ei de pe-atunci, Larry Mortimer, o sunase să-i dea veștile despre anulare în timp ce ea era în Guam, să filmeze o reclamă japoneză la o băutură pentru

sportivi cu gust de lămâiță, numită Pocari Sweeat („Hei, băieți... Hai să Pocari!"). Larry se plictisise de televiziune și intrase de curând în lumea impresariatului de trupe rock. El îi făcuse lui Susan lipeala cu Chris.

Combinația avea plusurile și minusurile ei. Chris avea bani, iar Susan nu. Tot ce câștigase ea în anii petrecuți în televiziune fusese tocat de mama și de tatăl ei vitreg, lucru pe care actrița îl ascunsese cu mare grijă de ziariști. Mai mult, Chris era homo, informație care, cu siguranță, i-ar fi surprins electoratul de rockeri care dădeau din plete. Mai presus de toate însă, Susan era încă îndrăgostită de catolicul, divorțo-fobicul Larry Mortimer. Și, deși pe vremuri fusese ușor să găsească motive pentru a fi în preajma lui, brusc avea nevoie de pretexte mai solide – iar căsătoria ei cu Chris, pentru a-i asigura acestuia un permis de rezidență, ar fi readus-o în cercul amicilor intimi ai lui Larry. Afacerea cu rezidența lui Chris părea să fie chiar biletul potrivit și, pentru o vreme, chiar funcționase. Iar când rockerul nu era în turneu, locuia la Londra. Susan stătea în California, iar săptămânile și lunile făr' de partener s-au tot înmulțit, odată cu trecerea anilor. Trăia singură majoritatea timpului, într-un fel de Space Needle[1], în sfera din vârful unui stâlp ce avea aura distinctă a unui lucru trecut din mână-n mână de un lung șir de indivizi din showbiz, care dăduseră recent de bani, însă emoțional rămăseseră blocați în adolescență. Avea covoare jegoase, din lână, în culori care nu se mai fabricau de mult, aparate electrocasnice care nu mai funcționaseră probabil de pe când erau la modă cinele cu semipreparate luate în fața televizorului[2] și-ți crea amenințătoarea senzație că trupa

---

1 Turn futurist construit cu ocazia Târgului Mondial din 1962, în centrul orașului Seattle, și considerat, la vremea inaugurării sale, cea mai înaltă structură de la vest de Mississippi.

2 În original, *TV dinners* (*lb. engl.*). Numite și *frozen dinners, microwave meals* sau *ready meals*, aceste cine constau în mâncare semipreparată, care trebuia încălzită în cuptorul cu microunde. Termenul a fost inițial un brand, apoi a devenit sinonim în Statele Unite cu orice produs semipreparat.

Monkees[1] o să se iţească din clipă-n clipă pe una dintre ferestre şi-o să se pună pe cântat. În Space Needle, Susan şi-a dat seama că telefonul nu mai suna aşa de des ca pe vremuri şi că, atunci când o făcea, interlocutorul voia să vorbească doar cu Chris. Orice scenariu pe care i-l trimitea Larry era pentru filmuleţe decoltate. Convorbirile lor telefonice erau, de obicei, de genul:

— *Zău aşa*, Larry! Pot mai mult de-atât. Cât de greu poate fi să-mi faci rost de un film de televiziune?

— Acum eşti în gaşca rock'n-roll, Sue. Ca să faci filme de televiziune, ar trebui să fii întruchiparea Tinerei Mame. Ştii tu... să ai doi copii şi o dubiţă. Magneţi pe frigider... Publicul citeşte despre tine şi Chris, şi celelalte gorile care au făcut praf o cameră dintr-un hotel Ramada, în turneu, şi asta-i sperie, îi îndepărtează.

— Nu sunt rentabilă, Larry. Spune-o!

— Eşti nebună. Îţi trimit o duzină de scenarii săptămânal!

— Doar cu descăpăţânări sau dezbrăcăciuni!

— Nu-i adevărat. Sunt puncte de acces.

— De acces spre nicăieri... Am fost clişeizată fie ca mezina de rahat a familiei Bloom, fie ca rockeriţa curvi ştină!

— N-am de gând să port această conversaţie, Susan, pentru că nu duce nicăieri.

— Să nu-mi închizi telefonu-n nas, Larry!

— Ia lecţii de actorie. De karate. Pune-ţi şmecheria aia de dantelă albastră pe care-ai purtat-o pentru mine în Laguna Niguel şi aruncă-i nişte priviri languroase lui Chris. E aşa de sexy, c-o să treacă în tabăra hetero!

— *Ţi-a plăcut* neglijeul meu?

— Dacă mi-a plăcut? Oooh... *Susan*!

— Eram sexy în el? Nu te-ai purtat ca şi cum aş fi fost...

— Aveam şi eu grijile mele.

Larry a tăcut. După un timp, Susan a spus:

— Poţi să treci pe-aici în seara asta?

---

1 Trupă pop-rock înfiinţată în 1965 la Los Angeles, pentru un serial de televiziune. A devenit una dintre cele mai populare trupe americane ale deceniului.

Nici un răspuns.

— La revedere, Larry! Şi a trântit telefonul, care a sunat aproape în aceeaşi clipă, aşa că ea a ridicat receptorul şi a lătrat: Alo!

— *Suzie,* dacă ai de gând să fii aşa un cârnat pentru un simplu alo-balo, atunci eu n-am de gând să-mi mai pierd timpu' pe-aici.

— Hei, Chris! Larry s-a purtat ca un nemernic. Unde eşti?

— La o micuţă *soirée chic* în Kensington, şi totu-i atât de elevat, că mă ia cu ameţeli. M-am ascuns în bibliotecă.

— A cui petrecere e, Chris?

— Ia ghici!

— N-am chef să...

— Gândeşte-te la „palat".

— Nu!

— *Ba da!*

— O, Doamne! O, Doamne! Nu pot să cred c-o să-ţi pun întrebarea pe care-o să ţi-o pun: cu ce e îmbrăcată *Ea*? Atenţia lui Susan pentru rolul din ce în ce mai neînsemnat pe care Larry îl juca în viaţa ei fusese deviată, pentru moment, spre altceva:

— Fură-mi o pereche din pantofii Ei şi n-o să-ţi mai amestec niciodată casetele aşezate în ordine alfabetică!

Capitolul șase

La două săptămâni după ce John părăsise Cedars-Sinai, era complet refăcut din punct de vedere fizic, dar vechea lui viață și obiceiurile ei i se păreau acum perimate și ușor prostești, și jalnic de neadecvate pentru a face față schimbărilor pe care le simțea petrecându-se în sinea lui – ca și cum ar fi trebuit să pună niște CD-uri la un pick-up vechi, care tremura și mai avea și acul tocit, pe deasupra. Iar el tot încerca să-și vadă viața așa cum o văzuse Susan sau, mai degrabă, așa cum trebuie să-i fi părut ea femeii din viziunea lui, a cărei identitate îi rămânea complet necunoscută. Bătea ritmuri distonante în timp ce se plimba de-a lungul pereților din aluminiu și ardezie ai cuibușorului de futaiuri. Da, experimenta un soi de libertate asociată cu faptul că nu-i mai păsa să păstreze aparențele bogăției, dar, odată cu această libertate, apăruse și o senzație bezmetică, una care-i dădea amețeli, așa cum se simțise, copil fiind, când aștepta săptămână după săptămână de agonie să sosească poștașul, care avea să-i livreze un submarin de carton pe care-l comandase – un mecanism care promitea să-l ducă departe, pe un tărâm nou, fascinant, dar care, atunci când sosise, în cele din urmă, se dovedise la fel de trainic și de bine construit ca o cutie de prăjituri de la o brutărie oarecare. Dar, *oooh,* așteptarea fusese atât de dulce!

Soarele apusese. O altă zi luase sfârșit. Își petrecuse dimineața vorbind cu un avocat pe care-l chestionase în legătură cu testamentul său. Își petrecuse după-amiaza la primărie, completând niște hârțoage. Încă mai bătea ritmul în pereți când a sunat soneria (două măsuri din Phillip Glass). Erau gemenele pe care i le promisese Melody. A oftat și a apăsat butonul care le permitea să pătrundă în atriumul lui de oțel șlefuit.

— Eu sunt Cindy, a spus sora îmbrăcată cu un pulover de angora roz, care lăsa să i se vadă buricul.

— Și eu, Krista, a zis cealaltă, care era în verde.

S-au uitat una la alta, au zâmbit și au afirmat evidența:

— Suntem gemene.

— Mda, mda...

Le-a condus în livingul cu pereți de velur și ferestre panoramice, care expuneau luminile orașului aflat dedesubt ca pe-o constelație.

— V-aduc ceva de băut? a întrebat el, conștientizând brusc de câte ori pusese aceeași întrebare răsuflată în viața lui.

Fetele au schimbat o privire:

— Doar un pahar, a răspuns Krista.

— Atât avem voie, a adăugat Cindy. Jack Daniels, dacă ai. Cu cireșe confiate. Le *ador*, pur și simplu!

— De ce un singur pahar? a întrebat John.

S-au privit din nou:

— Am auzit că poți fi destul de solicitant, a zis Cindy.

Iar Krista a completat:

— Avem nevoie să ne păstrăm discernământul.

— Discernământul? s-a mirat John. Oh, Dumnezeule, *relaxați-vă*! Luați loc. Admirați priveliștea. Nu vreau nimic. Ba nu, ia stați! Vreau totuși ceva. Vreau doar să vorbesc.

— E-n regulă. Avem parte tot timpul de asta, a spus Krista.

— De ce anume... de tipi care vor doar să vorbească?

— Nu. Mai degrabă, de tipi care nu vor să se simtă ca și cum s-ar înhăita cu niște târfe murdare și care cred că o trăncăneală tihnită înainte îi va absolvi de contagiunea morală.

John o privi pe Krista:

— *Îi va absolvi de contagiunea morală?*

— Sunt o femeie educată, zise Krista.

— Krista, *nu fă una ca asta!* interveni Cindy.

— Ce *anume* să nu facă? întrebă John.

Urmă o pauză:

— Să nu facă pe deșteapta.

— De ce nu? se amuză el.

— Le taie cheful clienților.

— Doar nu vorbești serios! hohoti John.

— Ei bine, încearcă doar s-aduci vorba de politică sau să folosești un cuvânt cu mai multe silabe, și-o să vezi cum se dezumflă un bărbat, mai ceva ca un balon de jucărie! zise Krista.

— Acum chiar ai făcut-o lată! se enervă Cindy.

— Ba n-ai făcut *nimic*, sări John.

— Mi-am luat licența în chimie organică, spuse Krista. Adică studiul moleculelor care conțin carbon.

— Mulțumesc foarte mult, *Madame* Curie, o zeflemisi John. Dar tu, Cindy, în ce ți-ai luat licența?

— În prânzuri calde și hrănitoare, interveni prompt Krista.

— Am o licență în nutriție. Universitatea de Stat Florida, promoția '97.

— Să sune cineva comitetul de decernare a Nobelului, i-o tăie sora ei.

— Krista, încetează!

— Păi, și ce caută două licențiate ca voi în cuibușorul de futai al lui Melody? Cred că sunt o groază de laboratoare alimentare, pe tot cuprinsul Americii, care plâng după așa o echipă.

— Foarte amuzant, domnule Johnson, n-am ce zice! spuse Krista. Adevărul e că amândouă vrem să fim actrițe. În liceu, eu, una, am interpretat *Joseph and the Amazing Technicolor Dreamcoat*[1] – și-n haine de travestit, nici mai mult, nici mai puțin!

John simți că-l cuprinde disperarea.

— Sunt bună. Și la fel și Cindy. Iar chestia asta pe care-o facem ne plătește facturile, pur și simplu.

— Uite ce-i, interveni John, trebuie să știți că, dacă l-ați călărit pe unul dintre noi, tipii ăștia de ne zicem producători, ne-ați călărit pe toți... Ceea ce înseamnă că există, probabil, o grămadă de alte rahaturi pe care le-ați făcut și pe care un tabloid ca *Enquirer* o să pună reflectoarele ca pe-o bombă cu ceas, exact când o să obțineți un rolișor, adică o să treceți la un moment dat prin cadru în vreun filmuleț de groază, care oricum n-o să se transmită decât prin

1 Musical compus de Andrew Lloyd Weber și Tim Rice, a cărui acțiune este inspirată de povestea biblică a lui Iosif.

cablu. Şi n-o să mai prindeţi nici măcar un contract de dublură fără faţă într-o reclamă la mâncare de căţei Cycle.

— Ne asumăm riscul ăsta.

— În regulă, zise John. Şi aveţi chef să interpretaţi ceva în seara asta, gagici?

Cindy îi făcu atunci cu ochiul Kristei:

— Sigur că da! Şi, apropo, *Bel Air PI* a fost super. L-am văzut de trei ori la rând în Pensacola primăvara asta, după ce mi-am scos măseaua de minte.

— Şi ce-aţi vrea să interpretăm, domnule Johnson?

— Oh, Isuse! Ce-aţi zice de... *normalitate*?

Cuvântul ăsta le făcu să rămână complet inexpresive.

— Să ne purtăm normal? întrebă Cindy. Adică la fel ca nişte casnice? Ca nişte tipe care locuiesc în Ohio sau ceva de genul ăsta?

— Nu! Fiţi voi însevă. Vorbiţi-mi ca unui om obişnuit, nu ca unui client.

— Putem face asta, răspunse Krista, comunicând în acelaşi timp cu Cindy prin ceea ce părea să fie codul lor Morse personal, alcătuit din bătăi din gene. Da... hai s-o facem!

Cei trei sorbiră din băuturi şi priviră luminile oraşului câteva clipe.

— Vai, ce mă strâng chiloţeii! făcu Cindy.

— Şi puloveraşul meu mă încinge atât de tare! adăugă Krista. Sunt atât de înfierbântată! Va trebui să mi-l dau jos...

— Tăiaţi! făcu John furios. N-am vrut să spun să purtaţi o conversaţie obscenă obişnuită. Am vrut să spun să vă purtaţi *normal*. Ca şi cum am vorbi într-un restaurant şi ca şi cum n-ar exista nici o posibilitate să facem sex.

Gemenele auziseră pe la Melody zvonuri despre cele mai perverse scene petrecute la John. Poate că aşa începeau toate.

— O să vă mai aduc de băut, spuse bărbatul, iar apoi o să-mi povestiţi despre voi. Cum aţi ajuns aici, unde sunteţi astăzi. Viaţa voastră, ca şi cum ar fi un film.

— Mai degrabă, un concurs de frumuseţe! strigă Cindy, în timp ce John făcea să zdrăngăne diverse sticle şi pahare de cristal.

— Eu am fost Miss Dade County, spuse Krista.

— Iar eu, Miss Uniunea Pomicultorilor, adăugă sora ei.

— Şi *amândouă* am fost Junior Miss Florida „Coadă de cratiţă", continuă Krista. Câte-un an bucata, una după alta, dar, pentru că eram gemene, oamenii nu erau siguri dacă nu cumva suntem, tehnic vorbind, aceeaşi persoană. *USA Today* a publicat un articol despre noi. E de-a dreptul înfricoşător cât de malefic e circuitul ăsta al concursurilor de frumuseţe!

— Păi, ia povestiţi-mi, spuse John, întorcându-se cu băuturile.

— Oh! De unde să-ncep? întrebă Cindy. De la naştere, presupun. Cel mai important lucru e să ai o mamă lacomă şi neîmplinită, care are nevoie să vadă o bucăţică din ea însăşi acolo sus, pe podium, scăldată în adulaţia mulţimii. Nu e nici un copil-vedetă de capul lui. Starurile-copii există doar în conjuncţie cu o „mamă-de-scenă". Ca Pământul şi Soarele.

— Şi noi chiar am avut noroc la capitolul ăsta, completă Krista. În anul doi de facultate la Universitatea din Florida, mami a fost uşuită din musicalul *Godspell* şi şi-a jurat să se răzbune pe statul Florida. Noi am fost armele ei.

— Trebuie să ai o mamă care să te-mpingă de la spate tot drumul, încă de pe la, să zicem, doi anişori, spuse Cindy. Noi, cei mai mulţi câini de circ, nici nu suntem conştienţi cât de denaturaţi şi daţi peste cap suntem, până nu e prea târziu. Trebuie să pună gheara pe tine din faşă.

— Iar mama ta trebuie să-ţi cumpere sau să-ţi facă, nu ştiu, circa o mie de costumaşe pe an, adăugă Krista. Şi tot ea trebuie să te îmbrace ca pe-o stripteuză de la, nu ştiu, vreo cinci anişori.

— Unii părinţi sunt în stare de orice. E o actriţă... Susan.. Ah!... Cum o cheamă, Kris? E-n dosarul cu Unde-o-fi-ajuns-înzilele-noastre?... Aia care-a dispărut un an.

— Colgate. Susan Colgate, răspunse Krista.

— Mda! Când era în generală, părinţii ei s-au mutat în Cheyenne, Wyoming, doar ca să-i crească şansele de a reprezenta un stat întreg în competiţiile naţionale. Mda... Miss Wyoming. Ha!

— Pe-asta am ratat-o, spuse John. Nu prea mă uit la televizor. S-a transformat în cloacă din anii optzeci. Am încetat să mă uit, şi gata.

Și atunci muzica îi învălui brusc – corn și jazz, iar luminile păliră până ajunseră nu mai puternice decât o lumânare.

— Luminile sunt programate să se stingă, spuse John, dar nu mai conta, pentru că încăperea se micșoră, aerul deveni electric, ca într-o înserare de vară, și cei trei își zăngăniră cuburile de gheață care le mai rămăseseră în pahare.

Surorile începură să-și dea jos puloverele.

— Nu, vă rog! strigă John. Nu... Să păstrăm atmosfera asta plăcută!

Iar fetele răspunseră:

— Bine.

— Vreți să lucrați pentru mine? le întrebă el.

— Ce? veni replica stereo.

— Să fiți asistentele mele. Am nevoie de ajutor, în momentul de față.

Urmă o pauză. Krista zise:

— Știu și eu ce *să zic*, domnule Johnson?

— Nu! Nu! Nu-i nimic care să aibă legătură cu sexul, jur, fără pic de sex! Sunteți două fete deștepte și ambițioase, interveni John.

— Și asta cauți la niște asistente? întrebă Krista.

— Da, să mor io! Inteligență, vioiciune, lăcomie, viteză și să fie *cool*.

— Și așa-ți angajezi de obicei asistenții personali? întrebă Krista.

— *Neeeh!* De obicei dau anunțuri în ziarele care fac reclamă la mobilă Eames[1], cu prețuri ridicol de mici.

— Zici de chestia aia din anii cincizeci, nu-i așa? întrebă Cindy.

— Bingo! Vorbesc de mobila aia creată pentru săraci, dar care nu le-a plăcut niciodată săracilor, iar singurii care au habar de ea sau cărora le pasă sunt cei bogați și deștepți. Așa că oricine răspunde foarte repede la un astfel de anunț este de facto inteligent, plin de vioiciune, lacom și *cool*.

---

1 Mobilă cu designul conceput de soții Eames, care a revoluționat industria propunând întoarcerea la simplitate și folosirea materialelor neconvenționale.

— Şi ce-o să zică Melody când o s-audă una ca asta? întrebă Cindy.

— Mel are două răsfăţate mici, pe care le-a ţinut să-şi facă studiile la Darthmouth şi Neufchâtel, fiindc-am ajutat-o eu. Mi-e datoare vândută.

— Păi, atunci cum rămâne cu, să zicem, salariul?

— Vezi... am avut dreptate. Chiar sunteţi un pic lacome, moment în care fetele tresăriră, îndreptându-şi spatele. Relaxaţi-vă! În industria filmului, ăsta-i un compliment.

— Aşadar, ce vrei *tu* de fapt? îl întrebă Cindy.

— Dacă e s-o spun pe-a dreaptă, răspunse John, singurul lucru din lumea asta pe care mi-l doresc mai mult decât orice altceva e o rangă de fier uriaşă, cu care să mă spintec şi să iau orice creatură o sta înăuntrul meu şi s-o scutur pân-o curăţ, ca pe-un covor, şi apoi s-o clătesc într-un lac cristalin şi rece, undeva prin Oregon, iar apoi s-o întind la soare şi s-o las să se vindece, să se usuce şi să crească, şi să-şi recapete cunoştinţa, iar de data asta să aibă mintea limpede şi senină.

CD player-ul zăngăni şi toarse ca o pisică, în timp ce schimba albumele, iar Cindy şi Krista rămaseră o clipă nemişcate.

— În regulă, spuse Cindy. O să lucrez pentru tine.

— Şi eu, zise Krista. Mă bag.

— Bine, răspunse John, chiar când începea din nou muzica, Edvard Grieg, un solo de flaut. Păi, atunci, care va fi următoarea ta mişcare... *John?* îl întrebă Krista.

— Am de gând să mă lichidez.

— Adică să-ţi deschizi un *offshore* sau cam aşa ceva? E vorba de taxe? îl întrebă Cindy.

— Nu. Am de gând să mă şterg de pe faţa pământului. Am să încetez să mai fiu eu. John zări expresiile de pe feţele gemenelor şi nu era vorba de spaimă, dar nici de înţelegere: Nu! Nu mă gândesc la sinucidere. Ci la verişoara ei. Vreau să dispar.

— M-ai pierdut, spuse Cindy.

— Am să-mi încep propriul program de relocare a martorilor.

— Nu ne-ajuţi deloc, John!

— E ușor. Nu mai vreau să fiu *eu*. Cred c-am ajuns cât de departe se putea în acest trup.

— În acest trup?

— Mda.

— Și cine va primi toți banii tăi? întrebă Cindy.

— Cei de la Fisc, probabil.

— Dar banii din drepturile de redifuzare și de autor?

— Habar n-am. Copiii ai căror mame s-au drogat în timpul sarcinii. Sau puștii sprijiniți de Jerry Lewis și de Asociația pentru Combaterea Distrofiei Musculare. Ceva de genul ăsta. Dar astea-s amănunte. Gândiți-vă la imaginea de ansamblu.

El va *dispărea*. Cu totul. El nu va mai fi John Lodge Johnson. El va fi un *nimeni* și nu va mai avea nimic: nici bani, nici nume, nici istorie personală, nici dorințe – va fi o creatură capabilă doar de senzații, care va străbate autostrăzile fierbinți ale patriei, mallurile ei care cască de li se mută gura la ceafă, peticele ei de sălbăticie, furtunile ei cu tunete și fulgere, fabricile ei și spațiile ei moarte.

— Doamnelor, atomul meu a încetat să se învârtească. Animalul din hambar care se tot perpelea zace liniștit, căzut grămadă. Mașina *s-a oprit*.

Cindy și Krista scoaseră exclamații de uimire.

După încă două băuturi, Cindy și Krista străbăteau casa lui John, în timp ce Cindy împingea un cărucior SmarteCarte, iar sora ei ținea un clipboard, notând fiecare articol pe care John îl arunca într-o cutie din cărucior, al cărei conținut avea să ajungă la cel mai apropiat centru de colectare al organizației Goodwill.

— Un sacou sport de la DKNY. Nepurtat. Antracit.

— Bifat!

— O pereche de pantaloni largi, marca Prada, cacao cu lapte. Nepurtați.

— Bifat!

— De unde-ai făcut rost de un SmarteCarte? îl întrebă Cindy.

— L-am furat de pe Aeroportul Sea Tac din Seattle. Am băgat atâția bani în afurisitele astea de cărucioare, de-a lungul anilor... Probabil că i-am ținut pe copiii celor de la SmarteCarte la școala de cosmetică. Îmi *datorează* și mie unul, după atâta amar de vreme!

— Se pare c-ai ajutat o grămadă de oameni să termine o grămadă de lucruri, John, spuse Cindy.

Și chiar atunci s-a auzit soneria – erau partenerul de afaceri al lui John, Ivan McClintock, și soția sa, Nylla. John apăsă butonul care le deschise ușa și-i chemă la etaj, iar Ivan și Nylla urcară șirurile de plăci de aluminiu rece care duceau spre dormitoare.

— John-O?

— Aici suntem, Ivan!

Cuplul își făcu apariția.

— Oameni buni, ele sunt Krista și Cindy. Gagici, ei sunt Ivan și Nylla. Ivan și cu mine facem filme de pe vremea când eram plini de coșuri.

Grupul a schimbat saluturi politicoase, iar activitatea de golire a garderobei lui John de hainele ostentative a continuat.

— Vezi ceva ce ți-ai dori, Ivan? întrebă John, ținând în mână un mănunchi de cravate.

Ivan se străduia din răsputeri să pară calm:

— Stilurile noastre sunt complet diferite, John-O. De-aia și facem o echipă atât de bună.

Nylla, însărcinată și înfășurată într-unul dintre șalurile de mătase care ajunseseră să fie marca ei, întrebă:

— John, Melody l-a sunat pe Ivan la serviciu și dup-aceea pe mine, acasă. Spunea că plănuiești să... Făcu o pauză: Să te razi de pe fața pământului sau cam așa ceva. Un gest radical.

John tăcea.

Nylla stărui:

— Deci, ia zi, care-i faza?

O cutie de la Tiffany mare cât un televizor, plină de instrumente pentru clismă, se rostogoli zdrăngănind de pe un raft înalt, ricoșă din podeaua acoperită cu fibre de sisal și se rostogoli spre holul spoit cu var alb.

— Ce-ar fi să mergem noi la parter? le propuse John lui Ivan și Nyllei.

De pe palier, strigă spre cele două surori:

— Țineți minte, fetelor, *totul* zboară!

Cei trei intrară în living. Afară se lăsase noaptea. Ivan și Nylla se îmbătau cu priveliștea.

— Nu mă plictisesc niciodată să privesc orașul, John-O. Mă simt de parc-am zbura pe deasupra lui și am fi pe punctul de-a ateriza pe LAX.

— De parcă stelele ar fi răsturnate, spuse Nylla.

John îi oferi lui Ivan un pahar de scotch cu apă plată, de izvor. Nylla acceptă un suc de merișor.

— M-a sunat Melody, începu Ivan. Mi-a spus c-ai depus o cerere ca să-ți schimbi numele.

— M-a pârât, carevasăzică?

— Oh, nu mai fi așa lacrimogen! sări Nylla. Bineînțeles că te-a pârât. A-nnebunit de grija ta. Ca noi toți, de altfel.

Ivan izbucni:

— Din fericire, eu și Mel avem suficiente relații la primărie ca să-ți retragem formularele, înainte să se producă vreun dezastru.

— John, chiar aveai de gând să-ți schimbi numele în „Punct"? întrebă Nylla.

— Nu în „Punct", ci în semnul de punctuație. Când mi-am completat declarația pe proprie răspundere de schimbare a numelui la primărie, mi-au spus că trebuie să folosesc minimum un caracter. Punctul este cea mai mică erupție de cerneală sau de spațiu pe care o poate conține un nume.

Ivan își puse paharul pe o măsuță făcută dintr-un bloc de sticlă și-i aruncă Nyllei o privire de „ți-am-spus-doar".

— Și mai e ceva, Ivan. Am de gând să renunț la cetățenie.

— Oh, John-O, asta-i o idee incredibil de proastă... E... e... *neamericană.*

— Păi, și-atunci, cetățeanul *cărei* țări vrei să fii? întrebă Nylla.

Cei trei se așezară pe canapelele din Ultrasuede[1] ce decorau salonul high-tech al lui John; stăpânul casei bătu din palme și în cămin se aprinse focul.

— Nu vreau să fiu cetățeanul *nici unei* țări, Ny!

---

1 Material sintetic inventat în 1970, foarte rezistent și multifuncțional.

— Şi poţi *face* asta? îl întrebă ea. Vreau să spun, să fii cetăţeanul de *nicăieri?*

— Habar n-am. Mă întâlnesc mâine cu un avocat specializat în imigrări. Mă-ntreb dac-aş putea obţine cetăţenia Antarcticii.

— A Antarcticii? sări Ivan.

— Mda! Nu e ca şi cum ar avea vreun rege sau vreo regină, sau vreun preşedinte, sau mai ştiu eu ce. Vreau să fac o încercare.

— Cred că Antarctica e împărţită în felii de la Polul Sud încolo, spuse Nylla, şi câte-o ţară cârmuieşte fiecare bucată. Aşa că poate nu acolo-i de tine. Poate că reuşeşti să obţii o cetăţenie atât de nefolositoare, încât să fii practic apatrid. Cetăţenia unei ţărişoare care există doar în timpul refluxului...

— Nylla, o întrerupse Ivan, nu faci decât să dai apă la moară unei idei de rahat.

— Ce-ai zice de Insula Pitcairn? sugeră femeia. O mie şase sute de metri pătraţi în mijlocul Pacificului de Sud, cel mai izolat loc populat de pe Pământ.

— Soţia mea, un adevărat as la *Cine ştie câştigă*!

— Asta aparţine Angliei, am verificat, răspunse John.

— Da' cum de nu te-ai gândit la vreuna dintre ţărişoarele alea africane, care-s ţinute la un loc numai cu leucoplast şi beţe de îngheţată? întrebă Ivan, pe un ton indiferent.

— Le am în vedere, stai liniştit!

— John-O... Dacă renunţi la cetăţenia americană, n-o să mai ai nici un fel de protecţie. Câtă vreme ai cetăţenie, guvernul Statelor Unite poate să ia măsuri şi să te ajute oriunde te-ai duce. Şi, pe deasupra, îţi păstrezi numărul de Asigurări Sociale, orice s-ar întâmpla.

— Nu şi dacă renunţ la cetăţenie. Asta ştiu *sigur*.

Ivan întări sumbru:

— Încearcă numai să închiriezi o maşină, dacă n-ai card de credit şi paşaport de Volta de Sus.

— I se spune Benin mai nou, interveni Nylla.

Ivan îi aruncă nevestei sale o privire fioroasă:

— „Vă rog să formulaţi răspunsul sub formă de întrebare!"

— Ivan, nu cred că ești suficient de atent. Pierzi din vedere tocmai spiritul întregii chestii. Eu *n-o să mai vreau* să închiriez mașini. *O să dispar* cu totul.

— Chiar că mă scoți din pepeni cu moftul ăsta de-a face pe hoinarul[1], John-O! Dormitul în rigole și furatul rufelor de pe sârmă o să-și piardă al naibii de repede savoarea, să știi!

— Ivan, dă-mi voie să-i fac un pic de reclamă: chestia asta despre care vorbim e Drumul cu *d* mare... romantismul *Drumului*. Prieteni noi și ciudați. Aventuri din zece-n zece minute. Să te scoli în fiecare dimineață simțindu-te ca un animal sălbatic. Fără reguli de căcat sau obligații sufocante.

Ivan era îngrozit:

— Drumul e *terminat*, John-O! Nici măcar *n-a existat* vreodată. Acum gândești ca un puști care stă în spatele tejghelei la Starbucks, aruncând câte-o privire spre Kerouacul lui în ediție ieftină și scriind pe margine: „Cât e de adevărat!" Și, dacă nu ții seamă de nimic altceva, să știi că pe Doris ai scos-o din minți cu chestia asta.

— I-ai spus *maică-mii*?

— Bineînțeles!

John se opri:

— Mai vrei ceva de băut, Ivan?

În timp ce căuta cuburi de gheață în cele două congelatoare din bucătărie, John se gândea la cei doi prieteni ai lui pe care-i auzea vorbind în living. Discutau despre mochetare în maniera *World Book Encyclopedia*: prețuri per metru pătrat etc.

— Vreau din cea mai bună, spuse Ivan, cea care arată ca niște bobițe de arpacaș strânse la un loc. Foarte fină.

— Dar dacă lâna e prea fină, o s-arate ca și cum ar fi făcută din fibre acrilice. Are nevoie de puțină personalitate. Poate fi amestecată cu câteva căcăreze de oaie.

---

1 În original, *hobo* (lb. engl.) – termen care, în Statele Unite, desemnează un individ care duce o viață nomadă, însă, spre deosebire de vagabondul obișnuit, respectă un adevărat cod de comportament. Printre hoinarii celebri se numără boxerul Jack Dempsey, compozitorul Woody Guthrie, actorul Robert Mitchum, scriitorii Jack Kerouac, Eugene O'Neil și John Steinbeck.

— Şi uite-aşa o s-avem noi primul covor din Beverly Hills cu virus Hanta[1] încorporat.

— Oile nu sunt purtătoare de virus Hanta. Numai rozătoarele, cred. Şi ratonii.

John asculta şi tânjea să aibă şi el pe cineva cu care să discute despre covoare şi ratoni. Era nevătămat, dar complet inutil, ca un iepure de ciocolată scos la vânzare cu reducere de 75% în luna de după Paşte. Numai că era mai grav de-atât. Se simţea contaminat, de parcă sângele lui purta nenumăraţi viruşi ai singurătăţii, ca nişte minuscule cârlige de pescuit care abia aşteptau să infecteze pe oricine ar fi fost suficient de tălâmb încât să-ncerce să devină intim cu el.

Mintea îi rătăcea. Trebuia să existe o brumă de speranţă – şi chiar exista. Îşi aduse aminte că femeia din viziunea lui de la spital îl făcuse să simtă că undeva, în acea Stea a Morţii[2] care era inima lui, se mai găsea un punct de intrare, mic şi vulnerabil, în care el putea să plaseze o rachetă cu rază medie de acţiune, reuşind astfel să se arunce în aer şi să se reconstruiască din hârburile care-ar fi rămas.

În cel de-al doilea congelator, John găsi cuburile de gheaţă lipite, într-o pungă de plastic azurie ca cerul. Deschise punga şi încercă să desprindă câteva cuburi. Visând cu ochii deschişi, se întrebă dacă va putea şi el vreodată să sporovăiască nestânjenit cu cineva. Dacă Ivan=Nylla, atunci John=*zero*. Poate că anii de rugăciuni ai mamei lui, ai lui Doris, începuseră să-şi croiască drum spre lista cu lucruri „de făcut" a lui Dumnezeu: *„Doamne mare şi bun, te rog, ai grijă de răposatul Piers Wyatt Johnson, un adevărat rege printre oameni. De asemenea, binecuvântează industria de*

---

1 Virusul Hanta, astfel denumit pentru c-a fost izolat pentru prima oară în regiunea fluviului Hantan din Coreea, este virusul febrei hemoragice cu sindrom renal. Unul dintre principalii purtători este şoarecele de bumbac.

2 Denumirea staţiei spaţiale construite de Imperiu în *Războiul stelelor*, cea mai puternică armă de care dispune acesta, capabilă să distrugă o întreagă planetă.

pesticide, pe băieții noștri din Vietnam" (da, chiar și spre sfârșitul secolului XX!) *„și, rogu-Te, găsește-i o nevastă tânără și drăguță lui John, preferabil una pe care nu o deranjează fumul de țigară, adică una din soiul atât de rar în California...*"

Le auzi pe Krista și pe Cindy coborând pe scări și începând să trăncănească în voie cu Ivan, apoi își îndreptă din nou atenția spre gheață. Ridică punga în care se afla conglomeratul și o trânti de podea, sfărâmându-i conținutul în cuburi. Zgomotul a fost de-a dreptul înfricoșător, așa că Ivan l-a întrebat din living dacă totul era-n regulă, iar John a strigat drept răspuns: „Totul e bine... nici că se poate mai bine ", și apoi i-a fost ușor să ia câte cuburi de gheață a vrut.

Capitolul șapte

Rămas singur pe trotuar, John a urmărit cu privirea mașina de poliție în care se urcase Susan. Era încremenit ca o statuie, în timp ce soarele cobora în spatele unui deal. Lăsase, oare, vreo mașină la restaurant? Nu, Nylla fusese cea care-l adusese acolo. Așa c-a luat hotărârea de a străbate pe jos restul drumului până acasă.

Acasă însemna casa de oaspeți a lui Ivan, în care John crescuse și în care încă locuia mama lui. John stătea acolo de când se întorsese, cu două luni în urmă, din dezastruosul experiment al vieții de hoinar.

Mergea acum pe Sunset Boulevard, orb la felul în care se holbau la el șoferii care treceau, mulți dintre ei punctându-și convorbirile telefonice cu comentarii precum:

• „*Dumnezeule* mare! E John Johnson... merge pe jos... da, exact, pe propriile *picioare*... pe Sunset!"

• „*Uau*, arată ca dracu'... Care-au fost cifrele de încasări pentru *Mega Force* până la urmă?... *Eiii*... chiar așa de mari?"

• „Poate că s-a apucat din nou de chestia aia a lui cu mersu' pe jos... Vreau să-ți spun că arată ca un mexican d-ăla care-i gata să-ți vândă portocale la stop, un dolar kilu'."

• „Da, sunt absolut sigur că el e... Pare foarte slab sau, oricum, nu mai e așa balonat ca înainte de cura de dezintoxicare numărul 239."

• „Da' nu era-n spital?... Bolnav de pneumonie? Sau de SIDA?... Nu, dac-ar fi fost, am fi aflat cu toții."

• „Poate c-a luat-o razna și l-a găsit din nou pe Dumnezeu. Ce țăcănit!"

Ivan îl zări pe John din Audiul său și trase pe dreapta imediat după colț, la intrarea pe Gretna Green Way:

— John-O, ce *pizda* mă-sii faci? Urcă!

— Ivan, ce știi despre Susan Colgate?

— Susan Colgate? Televiziune, rock'n-roll... Urcă-n mașină și-ți povestesc. Isuse, miroși ca o carpetă din vestiarul de la Gold Gym.

— Am mers pe jos de la Ivy pân-aici.

— De la Ivy? Asta-i, cum ar veni, la țâșpe kilometri distanță!

— Ivan, ce știi despre Susan Colgate?

Prietenul său intră din nou în trafic:

— Mai încolo. Mai încolo... Ai văzut cifrele cu încasările din weekendul ăsta în Franța și Germania? Vruuum!

— Ivan... John era tare pe poziții: Susan Colgate.

— Toată lumea din oraș o să creadă c-ai luat-o iar razna. Auzi, să mergi pe jos! Pe Sunset, nici mai mult, nici mai puțin! Căcat!

— Nu-mi pasă. *Susan!*

— Ce... vrei s-o, ăăă, distribui într-un *film*?

— Poate.

— Ai de gând s-o transformi într-un star?

Amândoi au izbucnit în râs. Ivan a intrat cu Audiul pe aleea din fața casei sale, a introdus un cod în tabloul de comandă de la intrare și a deschis poarta. Au mers mai departe și au lăsat mașina lângă treptele din fața casei, în loc s-o ducă în garaj. Au ieșit. Ivan s-a oprit și l-a prins pe John de braț, înainte ca acesta să înceapă să coboare dealul spre casa de oaspeți:

— Dumnezeule mare, ce zi minunată, John-O! Uită-te numai cum se filtrează lumina prin arbustul acela de mimoză! Ce *contre-jour*, parc-ar fi luat Demerol!

Cei doi bărbați s-au așezat pe dalele de calcar ale terasei de la intrare și au privit aureolele solare pe care după-amiaza târzie le arunca în jurul plantelor, păsărilor și insectelor din grădina lui Ivan.

— De unde veneai când ne-am întâlnit? întrebă John.

— Templu, templu, templu.

— Încă mai mergi de trei ori pe săptămână?

— *Sí.*

Stropitorile porniră brusc lângă un petic de pământ plantat cu dalii. Ivan spuse:

— Așadar, ești îndrăgostit, John-O? De Susan Colgate... Ha!

— Simt o... *nevoie.* O nevoie disperată.

— Unde v-ați întâlnit?

— La Ivy. Astăzi.

— La prânz? Azi? Fluieră: *Asta* chiar că-i o răsturnare rapidă de situație.

— Acu' juma de an, la Cedars, când eu, știi tu... *ea* e cea pe care-am văzut-o când am murit.

Trupul lui Ivan înțepeni, pur și simplu, când auzi ultimele cuvinte:

— Zău așa, John-O... Credeam c-ai depășit faza asta.

— *Care* fază, Ivan? N-am nici un regret, numai că tot ce-am făcut m-a adus numai până aici. Iar Susan... ea e totul. Ea e aleasa.

Ivan era, în același timp, îngrijorat că John va recădea în starea lui de melancolie de acum câteva luni și oarecum entuziasmat de ideea că prietenul său ar putea să stabilească o legătură emoțională, ceea ce nu mai făcuse niciodată:

— Ce știi despre ea, John-O?

— Asta-i exact ce te-am întrebat eu pe tine.

— Mi se pare că impresarul ei e Adam Norwitz. A fost cu Larry Mortimer până acum câțiva ani. O despărțire urâtă. Ea l-a urmărit ca o psihopată. Și nu cred c-a mai lucrat din perioada *grunge*. Să zicem, de prin 1994. Parc-a făcut un *slasher*[1]. Nu, stai, e unu' nou... *Dynamite Bay*? Mă bucur pentru tine, zău așa, John-O, dar trebuie să ți-o zic pe-a dreaptă: tipa e pe bune de serie C. Nu știe să joace nici cât s-apară într-un spectacol la grupa mică.

— Ivan, nu se face să ponegrești iubita cuiva chiar în fața respectivului.

— *Iubita?*

— Ei, e doar un fel de-a spune.

Cei doi auziră zgomot de pași în spatele lor – era Nylla, care ținea în brațe un copil foarte cuminte.

— Ce fac băieții, se destrăbălează aici, pe trepte?

— Hei, Nylla!

---

1 Gen de film horror cu scene de violență explicită, făcut după o rețetă devenită deja clasică.

— Bună, John! Iei cina cu noi în casa mare astă-seară?

— Neeh! Mersi. Mă-ndop cu Metrecal[1] și cu țelină împreună cu mami, în casa de oaspeți.

— Felicitări pentru încasările de peste weekend din Franța. Ooo-la-*la!*

— Ne-am descurcat așa bine?

— John-O, asta încercam să-ți spun când te-am luat cu mașina, de pe Gretna Green Way. Hei, Nylla, ia ghici... John-O e îndrăgostit! Iubi-dubi! De Susan Colgate.

— Susan Colgate! exlamă Nylla. Oh, John, ce ciudat! Ce emoționant! Mie mi-a plăcut în rolul din serialul ăla vechi, *Meet the Blooms.*

Pe chipul lui John se văzu că știe adevărul.

— Ei bine, trebuie să-ți spun, zise Nylla zâmbind, că misterioase sunt căile firii când e vorba de perpetuarea speciei.

— S-au întâlnit la prânz, la Ivy! îi scăpă lui Ivan.

— Ea e femeia pe care-am văzut-o în timpul experienței mele extracorporale, când eram țintuit la pat, la Cedars.

Mușchii responsabili de apariția zâmbetului pe chipul Nyllei, versatili ca mareea, au retras brusc apele adevăratului surâs, lăsând la vedere o făcătură curată:

— Bine, atunci, ce să zic... *Asta* e! Femeia bătea în retragere și Ivan, care stătea lângă prietenul său, îi aruncă o privire plină de îngrijorare: Trebuie să faci ce simți. Nu intrați să beți ceva?

— Eu mă bag. Tu, John-O?

— Neeh! Mă duc să-l sun pe Adam Norwitz.

— Pe Adam... spuse Nylla. Atunci salută-l din partea mea. Mi-a fost impresar timp de vreo șase minute, acum câțiva ani.

— Hei! Am vorbit cu agenția lui azi, interveni Ivan. Cred că am numărul în memorie. Își scoase celularul și apăsă câteva taste, iar două secunde mai târziu, spuse: Cu Adam Norwitz, vă rog! John Johnson. Îi înmână telefonul prietenului său: Poftim!

John ridică iritat dintr-o sprânceană stufoasă și luă telefonul:

---

1 Denumirea unui produs al companiei Mead Johnson & Co, recomandat în curele de slăbire.

— Alo, Adam?

Adam era, într-adevăr, la celălalt capăt:

— John *Johnson*! Mi-a părut bine că ne-am cunoscut azi. Cu ce te pot ajuta? Şi, înc-o dată, felicitări pentru *Mega Force*!

— Mda, mda, mersi. Uite, Adam, am nevoie de-un număr de telefon. Al lui Susan.

Adam şovăia, de parcă principiile lui morale ar fi fost puse la grea încercare:

— Adam, nu-mi spune mie poezia cu politica firmei care cere păstrarea discreţiei. Am nevoie de numărul de telefon al lui Susan.

— Nu cred că pot...

— E vorba de-o chestiune personală, nu de afaceri. Eventual, sun-o şi întreab-o dacă e-n regulă să-mi dai numărul ei. Şi îţi rămân dator c-o mare favoare.

— Sigur că-ţi dau numărul ei de telefon. Numai că nu-l am – şi, zicând acestea, bărbatul foşni nişte hârtii în receptor – chiar aici, la-ndemână. Dă-mi cinci minute, bine?

— Cinci minute sau toată afacerea cade.

Şi amândoi închiseră telefonul. Adam o sună imediat pe Susan, dar îi răspunse robotul, aşa că-i lăsă un mesaj: „Susan! Ne dăm în bărci cu băieţii răi, aşa-i? Tocmai m-a sunat nimeni altul decât tovarăşul tău de hoinăreală, John Johnson, şi mi-a cerut numărul tău. Zice că-i ceva personal. Hmm! Ei, ca să ştii, chiar acum am de gând să-l sun înapoi şi să i-l dau. E o-ncălcare a protocolului, dar pentru asta sunt aici, nu-i aşa? Şi dă-mi *şi mie* un ţâr, fii fată bună, şi pune-mă la curent cu ultimele bârfe. O să am mobilul deschis toată noaptea. Pa!"

Adam îl sună apoi pe John şi-i dădu telefonul lui Susan, pe care acesta îl notă pe spatele uneia dintre cărţile de vizită ale prietenului său. Apoi închise. Ivan şi Nylla se holbau la el.

— Ce-i? întrebă John.

— Sun-o! îl îndemnă Nylla.

— Cum, cu voi aici, pe capul meu?

— *Da*, fix cu noi aici, pe capul tău.

John formă numărul şi dădu peste robotul care-i prelua mesajele lui Susan. Şopti cuvântul „robot" către prietenii săi. Apoi lăsă

următorul mesaj: „Susan, la telefon e John... Johnson. Sper c-ai ajuns cu bine acasă. Mamă, Doamne, nu-i așa c-a fost groaznic de cald azi și... of, fir-ar să fie, mă bâlbâi pe robotul tău!" Se opri ca să-și adune gândurile: „Ei bine, știi cum m-am simțit azi? Păi, cam așa: de ceva vreme mă simt de parcă... de parcă m-aș fi întors dintr-o lungă călătorie pe meleaguri îndepărtate... și, după, mi-aș fi văzut din nou de viața mea, dar abia azi mi-am dat seama că mi-a dispărut ceva cât am fost plecat. Și cred că tu ești ceea ce-mi lipsește, și vreau să te văd din nou, în asemenea hal, încât cred c-o să orbesc de dorul tău. Așa că sună-mă!" Și-i lăsă numărul de telefon.

Ochii Nyllei se umplură de lacrimi:

— Vino înăuntru și ia cina cu noi, insistă ea. Te rog, adăugă. Bebelușul se trezise și începuse să urle: O s-o chem și pe Doris.

Așa că John intră în casă și mâncă împreună cu Ivan și Nylla.

Cu vreo șase luni în urmă, imediat după ce John părăsise orașul și devenise un hoinar *dharma*[1], cuplului i se născuse o fetiță, MacKenzie, care urla ca orice bebeluș a cărui mamă se drogase în timpul sarcinii și care avusese o grămadă de probleme medicale, ce-i lăsaseră pe Nylla și pe Ivan, dar în special pe Nylla, de-a dreptul sleiți de puteri. Nopțile nedormite și grijile o transformaseră în mama tipică din suburbii, iar Ivan devenea și el tatăl tipic din suburbii, care nu trăiește decât pentru activitățile extrașcolare ale copiilor. Bucătăria lor era un mare talmeș-balmeș, dar tocmai asta o făcea atât de plăcută.

— Ai grijă unde te-așezi! îl avertiză Nylla. Cred că Mac a avut o mică ședință de exorcizare pe scaunul ăla.

— Ajută-ne să alegem un nume pentru următorul copil, îl rugă Ivan.

— Nu se poate! exclamă John. Felicitări!

Nylla își dădu ochii peste cap:

---

1 În limba sanscrită, „ceea ce sprijină sau susține; legea" – concept fundamental în filozofia indiană care descrie principiul sau legea ordonatoare a universului și regulile de conduită ale individului în conformitate cu această lege.

— Mă simt de parc-aș fi un proiect la ora de științele naturii.

— Mie-mi place Chloris, spuse Ivan, ce părere ai de Chloris... dacă va fi fetiță?

Înainte s-apuce John să dea vreun răspuns, Nylla îl întrebă:

— Ar putea Borgnine să fie prenume, dac-ai vrea neapărat?

— Ce ziceți de Tesh? sugeră John. Ar merge și pentru o fată, și pentru un băiat.

— *Merveilleux!* Nylla vorbea franceza.

Și, uite-așa, cei doi soți se luară din nou la hartă, iar John se retrase pe neobservate. „Asta și-a dorit Ivan", își spuse John. Asta-i alinarea lui – posibilitatea de a se pierde într-o familie. La fel e și cu Nylla. Anul trecut, cei doi erau cei mai buni prieteni, dar acum deveniseră soț și soție, trup și suflet. Erau mulțumiți de ei înșiși și de locul unde aterizaseră viețile lor. Trenul lor se oprise și acesta era locul unde ei doi se dăduseră jos.

John n-ar fi îndrăznit să recunoască în fața lor tristețea pe care o simțise atunci când Ivan îi spusese că se însoară. Asta se întâmplase cu vreo câțiva ani în urmă, în timpul unei perioade tulburi din punct de vedere emoțional, după ce două dintre filmele lor se dovediseră a fi adevărate dezastre în materie de încasări, iar marca lor în industrie se devalorizase simțitor. Pentru John, două eșecuri anunțau că venise vremea să se schimbe, să evolueze și să meargă mai departe – numai că pe Ivan îl apucase frica. El se inventase deja pe sine, se dezvoltase până în punctul cel mai de sus la care avea să ajungă vreodată. Avea de gând să cumpere pachetul complet, să dispară în ceață și să se-apuce de făcut filmulețe pentru adolescenți, cu bugete medii, filme care aveau să facă vânzări foarte bune în primul weekend, ca apoi să eșueze din cauza zvonisticii. Asta a fost ca o palmă pentru John, care voia să meargă tot mai departe, reinventându-se pe parcurs și continuând să încerce.

John bănuia că recenta lui cădere psihică fusese grăbită de faptul că fusese, dacă nu abandonat de către Ivan, atunci cu siguranță împins pe locul doi în viața acestuia. Simțea că e o dovadă de egoism din partea lui fie și să gândească astfel, așa că încercase să-și alunge din minte toată povestea.

Dar John încă *voia* să se reinventeze. Chiar și la treizeci și șapte de ani, chiar și după epocala lui rasoleală.

John îi iubea pe Ivan și pe Nylla, prețuind lumea pe care ei și-o construiseră pentru uz personal. Și, cu toate astea, știa că, destul de repejor, acolo, în bucătărie, după ce Mac va fi dată pe mâna guvernantei și trimisă la etaj, Nylla îl va interoga blând în legătură cu Susan Colgate. Ea va fi atentă să nu insiste asupra aspectelor negative – cum ar fi trecutul lui recent —, iar apoi atât ea, cât și Ivan vor încerca să-l cârmească pe John mai aproape de drumul cel drept.

John avea îndoielile lui cu privire la sentimentele față de Susan. Își mai urmase și în trecut instinctul, în chestiuni foarte importante, dar, după cele două eșecuri de box-office și după experiența à la Kerouac, se părea că instinctele nu făceau altceva decât să-i înșele așteptările, în ciuda vitalității de care dădea dovadă *Mega Force* în acel moment. Și totuși, cu Susan nu simțea decât emoție pură. Nu exista absolut nici o strategie în această relație. Era doar o explozie de sentimente care nu puteau fi satisfăcute decât printr-o și mai mare apropiere în viitor. Nu voia să facă bani de pe urma simțămintelor lui. Nu voia să dobândească fericirea cosmică – nu voia decât să fie... *mai aproape de Susan.*

MacKenzie începu să zbiere ca un animal de la grădina zoologică, iar Nylla și Ivan o duseră în camera ei de la etaj. John luă *Ghidul TV* și-i scană paginile, încercând să dea de urma unor reluări ale serialului *Meet the Blooms*, înfuriindu-se pe măsură ce frunzărea în van.

Capitolul opt

Mama lui John, Doris, se îndrăgostise de tatăl lui John, Piers Wyatt Johnson, un crescător de cai din Arizona cu o mutră solemnă, fără familie sau istorie personală, pe care-l cunoscuse într-un grajd din Virginia și peste care dăduse apoi accidental în Manhattan, în fața Hotelului Pierre, de unde acesta ieșea după ce tocmai intermediase primul lui contract de vânzare de spermă pentru o sumă cu patru zerouri. Se îndrăgostise de el fiindcă i se păruse că întâlnirea lor atât de puțin probabilă fusese hotărâtă de soartă, dar, mai ales, datorită unui basm pe care i-l spusese după ce făcuseră dragoste în garsoniera lui Doris de la al cincilea și ultimul etaj al unui bloc fără lift din cartierul Chelsea, genul de loc care atrăsese femei tinere și drăguțe, cu bonete scoțiene, în genul lui Mary Tyler Moore[1], încă de la începuturile epocii zgârie-norilor. Camera, pentru a cărei închiriere Doris trebuise să facă o mulțime de scamatorii, era prima ei locuință proprie („Mami, orice, numai Barbizon nu ... Suntem în anii șaizeci, avem bombe atomice, pentru numele lui Dumnezeu!"). Doris își iubea garsoniera în felul în care toți tinerii locuitori metropolitani iubesc simplitatea măsuțelor rabatabile, care pot fi depozitate în cutii portocalii, și cinele improvizate, cu spaghete mâncate la lumina lumânărilor votive („Doar un dolar nouășnouă pentru o cutie de patrușopt! *Dumnezeule mare*, catolicii ăștia chiar *c-au inventat* chilipirurile!") – și asta într-o epocă în care spaghetele într-un cămin neitalian aveau același aer subversiv ca un teanc de planuri militare secrete sau niște papagali de contrabandă.

---

1 Actriță americană devenită celebră pentru rolurile sale în seriale de televiziune. Autorul face referire la un serial din anii șaptezeci care poartă numele actriței și în care aceasta este simbolul femeii independente, raționale și pline de umor.

— Vezi tu, e cam așa, spunea întotdeauna Piers, începându-și basmul și întinzându-și mușchii coapselor albe ca zăpada pe salteaua plină de cocoloașe a patului cu patru stâlpi de bronz, dar fără baldachin al lui Doris, singura concesie pe care o făcuse educației sale *frou-frou*. A fost odată ca niciodată o tânără și singuratică moștenitoare, care a devenit prizoniera tatălui ei pe moșia lor de la țară. Și un zid mare din cărămizi, acoperit cu iederă, înconjura domeniul familiei.

— Cum o chema? întreba Doris în acest punct.

Asta făcea parte din ritual.

— Marie-Hélène.

— Ce drăguț! spunea Doris.

— Și ea era drăguță. Era o *partidă*.

— E greu să fii o partidă, suspina Doris.

Lumina soarelui pătrundea pe fereastra ce dădea spre o alee lăturalnică pavată cu cărămidă și plină de cisterne, cu împunsătura ca de seringă a clădirii Empire State deasupra, cu un stol de tomberoane dedesubt, toate astea părând să țipe după pisoiași pictați, cu ochii mari și triști, care să se cațere pe ele și să miaune. Perișorii fini de pe trupul lui Piers începeau să strălucească, de parcă lumina ar fi fost filtrată printre țurțuri de gheață.

— Negreșit, adăuga Piers. *Ne*greșit.

Stomacul lui era la fel de întins și de suplu ca o tobă africană, iar bărbatul o încuraja pe Doris să bată darabana pe burta lui, în timp ce el vorbea mai departe:

— Ei, și e, cu toate astea, Marie-Hélène își petrecea zilele făcând diverse planuri de evadare, numai că familia ei știa asta, așa c-au angajat mai mulți paznici și au pus în cimentul zidului împrejmuitor sticlă pisată. Dar, într-o bună zi, ea se plimba prin numeroasele odăi ale conacului, disperată, când a trecut pe lângă un vechi tablou în ulei, care înfățișa o scenă de pădure cu un vânător, și ceva din această pictură i-a atras atenția.

— Ce-a văzut? Mai spune-mi o dată.

— Când Marie-Hélène s-a uitat la tânărul vânător, un flăcău vânjos, l-a văzut făcându-i cu ochiul. Iar apoi i-a vorbit. I-a zis: „Marie-Hélène, vino aici, înăuntru – în acest tablou, alături de

mine – doar pe-aici poți evada, prin această pictură". Marie-Hélène era înspăimântată. L-a întrebat pe vânător: „Cum aș putea veni să locuiesc într-un tablou? Ce vom mânca?" Asta l-a făcut pe vânător să izbucnească în râs și să-i spună: „O s-avem aici tot ce ne-am putea dori. Nu e ca-n lumea ta. În tablouri, poți merge să vizitezi alte tablouri. Așa c-o să plecăm în ospeție prin picturile cu banchete făcute de olandezi pe la 1700. O să mergem să ne bem cafeaua în restaurantele-vagon ale lui Edward Hopper. Te rog... vino înăuntru. Sunt atât de singur!" Marie-Hélène i-a spus că trebuie să se gândească la propunerea lui, dar în ziua următoare s-a întors în fața tabloului îmbrăcată în haine potrivite pentru drumeție, pregătită pentru aventura prin pădure. Și vânătorul a întrebat-o: „Marie-Hélène, o să vii în tablou să mi te-alături?", iar ea i-a răspuns: „Da, așa voi face".

Piers se dădea cu Eau de Cédrat, o aromă franțuzească de lămâie despre care Doris spunea că-l făcea să miroasă ca Charles de Gaulle. Fumul țigărilor lui, care era deja foarte sexy, se amesteca subtil cu colonia ca o ceață de primăvară care împinge bulbii din pământ să încolțească. Piers spunea:

— Vânătorul și-a întins apoi brațul și a tras-o pe Marie-Hélène în tablou, în pădure, și cei doi s-au apropiat încetișor, iar Marie-Hélène a plantat un sărut pe buzele lui. Apoi ea a scos ceva din buzunar, iar vânătorul a întrebat-o ce era, dar tânăra nu i-a dat nici un răspuns. Erau o cutie de chibrituri și o sticlă de lichid lampant a tatălui ei. Ea a stropit podeaua și a aprins un chibrit, pe care l-a aruncat în urma ei. Casa a luat foc și Marie-Hélène i-a spus vânătorului: „Haide, să mergem acum! Nu te uita înapoi!" Așa c-au plecat, departe de flăcări și de lumea în care Marie-Hélène nu mai putea să se întoarcă niciodată.

— Victima contraatacă! făcea Doris.

Doris și Piers au fost uniți, în ciuda dorințelor familiei ei, printr-o căsătorie civilă în Manhattan. („Dor-Dor, păi el n-are nici familie... *nimic*. În viață lucrurile nu merg așa. Johnson... ce hal de nume-i ăsta?") Cei doi au călătorit prin toată lumea și apoi s-au mutat în Panama, unde Piers își făcuse relații pe la diverse ferme, iar Doris a rămas însărcinată. Într-o după-amiază, pe când

era în luna a opta, se afla în mijlocul unei lecții de *ikebana* în livingul soției unui director de la Nestlé, undeva, lângă ecluza Miraflores. Fără nici un avertisment, s-a prăbușit la pământ în chinurile facerii, urlând ca o posedată și trăgând după ea o căldare de zinc plină de tulpini fragede și încă neprelucrate de ghimbir. Nașterea lui John fusese atât de violentă și de bruscă, și de fierbinte – aparatul de aer condiționat se stricase și camera era înăbușitoare –, încât decenii întregi dup-aceea Doris avea să deteste căldura sau orice mirosea a tropice și să-și trăiască viața mutându-se dintr-un apartament cu aer condiționat în altul. John a văzut lumina zilei pe podeaua de mahon, înconjurat de flori tropicale și de neveste directoriale perplexe. La momentul nașterii, Piers verifica niște cai în Insulele Canare. Avionul lui cu două elice se pierduse într-o furtună, iar el dispăruse.

Familia ei țâțâise și mormăise „ți-am-spus-eu-c-așa-o-să-se-ntâmple". Tatăl ei îi repartizase un apartament micuț al familiei din Upper East Side[1] și o blagoslovise cu o alocație pentru creșterea micuțului John, plus câteva conturi fixe la câteva băcănii și la câțiva croitori. Zilele în care ea se bucurase de sticle de Chianti ceruite, lămpi de hârtie japoneze și jachete de stofă marinărești, la două rânduri, se terminaseră înainte să fi început cu adevărat. Avea să devină o matroană newyorkeză. Avea să joace rolul bogătașei – doar fusese crescută pentru *a fi* bogată –, numai că nu era bogată, iar această poziție complet lipsită de putere îi definea viața. Cu toate astea, ea prețuia încântătoarea amintire a lui Piers din această halcă de friptură roșie de vacă numită bebeluș, care urla ca ambreiajul distrus al unui Chevrolet.

Treizeci și șapte de ani mai târziu, când John a întâlnit-o pe Susan Colgate, fostul copil-vedetă, el sărise multe pagini din povestea familiei. John era membru al clanului Lodge din Delaware – la origine producători de pesticide, apoi de tot felul de chimicale agricole, produse din plastic și produse farmaceutice, care ajunseseră în cele din urmă să alcătuiască un balaur care scuipa absolut

1 Cartier exclusivist din New York City, situat între Central Park și East River.

orice, de la capcane pentru șoareci, până la sucuri de portocale și componente pentru armele nucleare. Firma era, în mare parte, privată și era condusă de unchiul lui Doris, Raitt, care împărățea din Tara familiei, aflată în zona rurală a Delaware-ului.

Familia hotărâse – deși nu-și formulase verdictul chiar cu aceste cuvinte – că Doris era o țeavă spartă de scurgere a banilor, care se răzlețise de bunăvoie din granițele nedeclarate ale clanului. Era tolerată cu ranchiună la evenimentele anuale ale familiei, la care adesea sosea singură, pentru că tânărul John fusese un copil bolnăvicios. Băiatul stătuse mai mult acasă decât la școală, intrând adeseori în spital din cauza urechilor sau a sinusurilor infectate, sau a altor neajunsuri microbiene, pe care Doris le trata cu un calm admirabil.

— Haide, John, trebuie să te transbordez la vraciul ăla al tău, pentru un consult!

— Lasă-mă să-mi termin mai întâi micul dejun.

— Ce-s lăturile alea portocalii pe care le bei acolo? Și ea ridica ușurel cutia cu băutura făcută din prafuri pe care John o implorase să i-o cumpere cu o săptămână în urmă și citi eticheta: Tang... *super*! O să-l încerc diseară, cu niște gin Bombay.

— E pentru astronauți.

— Pe bune? Atunci trebuie să iau o dușcă *imediat*, fiindcă în după-amiaza asta mă duc să-l văd pe Raitt la St. Moritz și o să am nevoie de o cantitate de energie extraterestră ca să-l smulg de sub farmecele lui Sixth Avenue suficient de mult cât să discutăm despre mărirea alocației mele, un picuț. Ea dădu pe gât băutura: Bravo! Acum hai s-o luăm din loc.

John se dovedise un copil plin de imaginație, dar curiozitatea lui fusese adesea îngrădită de boală între granițele apartamentului. Când Doris era în oraș, John se furișa în dormitorul ei și scotocea prin sipetul cu comori. Acesta conținea carapacea unui bebeluș de broască-țestoasă pe care îl mâncase la un mic dejun luat împreună cu Piers la Kyoto, în 1961 („L-am simțit cum mi se zvârcolește în burtă, afurisitu' naibii!"); fotografii înainte și după operația estetică prin care-și retușase coapsele sau „coburii", cum le spunea ea („Coburii-s blestemul familiei Lodge, Johnsy. Oh, cât de bine-i să fii *băiat*!"); meniul scris de mână de la nunta ei, la care se

îngrijise de mâncare și băutură un *chef* andaluz, care-i fusese recomandat de Gala Dalí – miei nenăscuți în înveliș de mentă („Fetușoi, dragă, și să nu strâmbi din nas până nu i-ai încercat, și nu-mi fă mie mutra asta de Salvați-Animalele-plus-Poliția-Animalelor în acțiune!) Se mai găseau acolo unul dintre botoșeii lui John de când era bebeluș (suflat cu aur, nu cu bronz), niște scoici și un mănunchi de panglici dintre cele care se înmânează câștigătoarelor concursurilor de echitație pentru fetițe. Se mai zăreau, de asemenea, o fotografie a lui Doris făcând schi nautic împreună cu Christina Ford, una cu Piers călare pe o iapă premiată din Chesapeake, pe nume Luna-de-miere, precum și o poză alb-negru îngălbenită de vreme, înrămată cu pioșenie și oarecum nelalocul ei între celelalte fotografii. Părea să fi fost făcută lângă un grajd – Piers vorbea cu o persoană aflată în fundal – și o înfățișa pe Doris stând în picioare alături de Marie-Hélène de Rotschild, în timp ce Marie-Hélène îi aprindea acesteia țigara, iar pe chipul lui Doris se zugrăvise un rânjet viclean.

Lui John nu i se părea anormal că mama lui își petrecea zilele fără să deprindă vreo îndeletnicire și fără să devină mai înțeleaptă. Mai degrabă, Doris prefera să-și petreacă timpul vânând bogătași, lucru pentru care fusese crescută, cu instinctul lipsit de discernământ al rândunicilor de mare care migrează de pe un continent pe altul în fiecare an. John găsea toată această migrație fascinantă:

— Mami, de ce te duci întotdeauna peste tot cu avionul?

— Ce vrei să spui, dragule?

— Azi, spre exemplu. Ai fost până-n Hudson Valley și-ai fi putut lua o mașină, numai că tu ai zburat.

Doris prefera să zboare – chiar și până în vecinătate, cum ar fi în Hudson Valley sau în Hamptons.

— Dragule, dacă există vreun lucru pe care un bărbat nu-l va recunoaște *niciodată* în fața unei femei, e faptul că n-are chef să plătească pentru un bilet de avion sau pentru închirierea unui aparat timp de o zi. Un bărbat mai degrabă ar mânca doar supă de ketchup, nu de roșii, vreme de o lună, decât să închirieze un elicopter ca să facă o plimbărică până-n Connecticut cu o *doamnă*.

Cel mai simplu e să comanzi avionul și să le spui să plătească odată ce-ai ajuns la destinație.

Venind din partea lui Doris, nici măcar nu era o remarcă plină de cinism, fiindcă ea supsese toate adevărurile acestea odată cu laptele de mamă.

Rudele erau ceva mai drăguțe cu John decât erau cu Doris, așa cum familiile adesea preferă să sară o generație când vine vorba de revărsarea afecțiunii, iar John era un băiat frumos, lipicios, deși destul de tăcut. Cum zăcuse atâta vreme în pat, absorbise cantități anormal de mari de programe de televiziune care se transmit peste zi – cu mult mai mari decât ocazionalul episod din *Dragoste de viață* sau *Tânăr și neliniștit* vizionat de orice adolescent american. John absorbise absolut totul. Televiziunea îi împrumutase un vocabular și un aer sofisticat care le lipseau celorlalți copii de vârsta lui. Rudele îi aduceau cadouri și-i strecurau plicuri cu bani. John părea să fie recunoscător pentru aceste daruri în prezența lor și, odată ce-i vedea plecați, îi înmâna prompt banii lui Doris. Ea îi tăinuia în valiza Louis Vuitton în care punea deoparte pentru zile negre și pe care o ținea deasupra colecției de țoale Op & Pop care-i impregnaseră sensibilitatea de-a lungul deceniilor.

Lui Doris îi plăceau așa-zișii artiști. Îi plăceau bărbații care trăiau în tablouri. Iar acești bărbați aveau, la rândul lor, tendința s-o placă, la început, pe Doris, când credeau că ea îi poate cadorisi cu o evadare în lumea picturii, dar le lua de obicei cam un sezon ca să-și dea seama că Doris nu juca deloc în aceeași ligă cu Maria Agnelli[1], așa că-i dădeau elegant papucii. Doris era pe deplin conștientă de acest ciclu, dar asta nu reușea s-o înrăiască la fel ca pe năbădăioasele personaje de serial de duzină, care scăpau tot nevătămate.

De față cu John, Doris își cam dădea drumul la gură în privința familiei ei, a surselor bogăției acesteia și a rolului pe care îl juca în lume. John își mijea ochii și încerca să-și imagineze Corporația Lodge, zărind pentru o clipă umbra unei imense creaturi bolnave – un cașalot cu toate celulele infectate, sortit pieirii.

---

1 Soția industriașului italian Gianni Agnelli, cunoscută pentru activitatea ei de mecenat.

— Dragule, *toate* aspectele Corporației Lodge sunt maligne. Produsele alimentare Lodge nu sunt nutritive și putrezesc imediat. Copiii crescuți cu lapte praf Lodge se îmbolnăvesc repede și mor. Aparatele electrocasnice Lodge fâsâie, pocnesc și sucombă ca sturzii care se lovesc de ferestrele mari de pe fațada unei clădiri. Mii de muncitori din uzinele Lodge despre care nu vorbește nimeni, niciodată, se îmbolnăvesc de emfizem pulmonar pentru că inspiră solvenții folosiți la fabricarea pantofilor Lodge, care pantofi, s-ar cuveni să adaug, le lipesc celor care-i poartă etichetele de lipsiți de stil, de penibili, copleșindu-i cu micoze ale picioarelor. Divizia de servicii Lodge oferă ridicole parodii de servicii, la prețuri superumflate, care sunt necesare pentru a plăti costurile de întreținere ale corporației, care includ mita sindicală, drogurile, hainele din blană de râs și vacanțele în Bahamas ale nevestelor de directori. Lodge e o gușă pe chipul societății noastre, care nu face nimic altceva decât s-o secătuiască și s-o fure, purulentă și mută.

John o împingea să spună mai multe:

— Ce fel de lucruri *face* Lodge, mami?

— O întrebare mult mai bună ar fi ce *nu face* Lodge, dragule. Lodge face absolut *orice*. Nimic nu e sfânt pentru ei: țigări pentru copii, vagoane pentru Holocaust, produse lactate care se obțin gata expirate, locuri de parcare în Vatican City – sunați la Lodge și se rezolvă. Ori de câte ori cineva din America plânge sau moare, Lodge își înșfacă bănuțul stors într-un fel sau altul în timpul procesului. Ei bine, dragule, *asta-i Lodge*!

Când avea paisprezece ani, John făcuse niște complicații respiratorii și petrecuse, cu mici excepții, un an de zile în pat, în vreme ce plămânii și bronhiile i se vindecau. S-a uitat la televizor, a citit, a sporovăit cu Doris – nu avea nici un prieten, iar pe numeroșii lui veri îi ținea la distanță într-un fel de-a dreptul ostentativ. Au venit apoi meditatorii și l-au pus la punct cu chestiile de bază. Nu era prost, dar nici vreun geniu. Îi plăcea lumea lui și nu-l deranjau îngrădirile ocazionale.

John se întreba, totuși, cum ar putea recupera tot timpul pe care-l pierduse în viață. Presupunând că-și va reveni, cum avea să-i ajungă din urmă pe ceilalți copii care trăiseră acolo, în lumea

largă, în lumea normală? Alergând după mingi. Aruncând beţe căţeilor. Furând mărunţişuri din magazine. Ideea lui John despre ce înseamnă activităţile specifice unei copilării normale era destul de schematică. Şi-şi mai făcea griji şi pentru Doris, care, deşi ajunsese destul de aproape, nu reuşise totuşi „să-şi facă rost de un *băhhhr-bat*". Va ajunge vreodată să fie fericită? Ce-ar putea face el pentru a aduce dragostea în viaţa ei? Televizorul îl învăţase că dragostea era, cum s-ar zice, leacul tuturor relelor.

Doris înfrunta însă totul cu destul curaj. John era constanta vieţii ei, singurul lucru pe care familia nu putea nici să i-l ia, nici să-l bagatelizeze. Din punctul ei de vedere, cu cât John petrecea mai mult timp uitându-se la televizor, în apartament, departe de huligani, chestii ruşinoase şi bărbaţi ciudaţi în pardesie, cu atât mai bine.

Anul pe care l-a petrecut în pat a fost, cu siguranţă, cel mai lung din viaţa lui. Când avea să mai crească şi să cunoască alţi oameni care făcuseră lucruri măreţe în timpul şederii lor pe pământ, avea să descopere că, fără nici o excepţie, cândva, în copilărie, toţi avuseseră experienţa morţii sau a neputinţei, şi aceasta îi marcase atât de puternic, încât, după aceea, ei aveau să joace mereu la risc, punând totul la bătaie şi zicându-şi „La naiba cu toţi şi toate!", primejduind orice ar fi acumulat în virtutea faptului că a-ţi irosi viaţa este, probabil, cel mai mare păcat din câte există. Boala aceasta l-a făcut pe John să preţuiască extremele.

Pe când John se afla în convalescenţă, unchiul Raitt a încercat să preia controlul asupra pieţei argintului din SUA şi a falimentat grandios, într-un scandal care avea să se întindă în patruzeci şi şase de state, în mare parte din Europa, câteva regiuni din Asia şi chiar, în chip inexplicabil şi nemaiîntâlnit, în Antarctica. Peste noapte, Doris şi John au rămas fără casă. O săptămână mai târziu, Raitt s-a spânzurat de un candelabru în Delaware. Doris a simţit, în cea mai mare parte, uşurare: de atunci încolo nu mai trebuia să joace comedia familiei.

Cu câteva ore înainte ca linia să fie deconectată, Doris a dat nişte telefoane. Cu banii puşi la păstrare, a cumpărat două bilete de tren până la Los Angeles. O maşină i-a luat de la gară şi i-a

dus în Beverly Hills, unde s-au instalat în casa de oaspeți a lui Angus McClintock, tatăl lui Ivan, un producător de film care fusese pe punctul de a se însura cu Doris, dar nu reușise să facă marele pas. Și, cu toate că nu exista nici o verighetă, cei doi rămaseseră apropiați, chiar intimi în decursul anilor, și astfel mama și fiul și-au găsit refugiul, departe de orice duhnea a Delaware și a familii furioase și abandonate, care se prăbușeau din ceruri ca un stol de păsări în flăcări.

Angus le-a făcut turul casei de oaspeți, o vizuină ce aducea cu sediul central al unei misiuni spaniole cu patru dormitoare, și, în timp ce-i înmâna lui Doris cheile, s-a întâmplat un lucru ciudat. Era sfârșitul zilei și soarele se odihnea pe dealuri. Culoarea pielii lui John s-a transformat în auriul unui Kruggerrand[1], imposibil de găsit în Manhattan, iar imaginea lui ca tânăr prinț aurit a luat-o pe Doris prin surprindere. Fără să se gândească, ea a spus:

— Știi, John, nu cred c-o să mai fii bolnav de-acum încolo. S-a terminat cu asta.

— Crezi?

— Știu sigur. S-a terminat. Ai ajuns pe tărâmul aurului.

— Dar boala s-ar putea întoarce oricând.

— Nu. Gata, s-a dus.

Și Doris s-a uitat la John, apoi la Angus. Iar apoi s-a rugat, scurt și cuprinzător: „Doamne, încearcă să ții cu mine la faza asta".

Și au intrat în noua lor casă.

---

1 Monedă sud-africană de aur, bătută pentru prima oară în 1967, u scopul de a ajuta la vânzarea aurului produs în zonă.

Capitolul nouă

Pe măsură ce Susan se îndepărta de ascunzătoarea ei din casa familiei Galvin – îmbrăcată în hainele sport și purtând una dintre perucile lui Karen Galvin –, s-a trezit că n-are cărți de credit, bani gheață, permis de conducere sau orice altă legătură cu economia națională. Și-a atins fața curată și uscată, fața pe care mama ei o detesta pe criteriul că semăna cu o farfurie goală („*Susan*, fără machiaj, chipul tău arată ca o coală de hârtie pentru imprimantă. Săptămâna viitoare mergem să-ți tatuăm conturul ochilor, dulceață, și cu asta, *basta*"). Susan le spusese odată prietenilor ei că să fii celebru e ca și cum ai fi lipit cu Super Glue într-o rochie de seară a lui Bob Mackie[1], cu un premiu Emmy altoit pe mâna dreaptă. Dar fără machiaj, ea nu părea să mai aibă vreo legătură cu această imagine. Ceața asta identitară se putea dovedi una dintre micile binecuvântări ale noii sale vieți, de vreme ce îi permitea să rătăcească după pofta inimii.

Primul lucru pe care l-a făcut Susan a fost să revadă locul prăbușirii avionului, unde macaralele încărcau ultimele bucăți de fuselaj în camioane mari, neacoperite. O adevărată tablă de șah, formată din polițiști și membrii ai Gărzii Naționale, ușuia prostănacii care căscau gura. Fără cadavre și valize explodate de jur împrejur, fragmentele avionului semănau cu sculpturile de scuar din fața băncilor cu sediul în turnurile din Manhattan.

Susan mâncă un baton energizant de ciocolată și simți soarele cald, de vară indiană, pe obraji. La dreapta ei era o explozie de culoare. Se apropie și descoperi un șir de altare improvizate, construite din flori, panglici, fotografii și ursuleți de pluș, aduse acolo de rude și oameni de bine.

---

1 Designer de modă american, foarte cunoscut pentru rochiile de seară spectaculoase.

„Toate sufletele astea amărâte", se gândi Susan, „dispărute pentru totdeauna, și totuși, iată-mă, la fel de dornică să dispar de parc-aș fi în culise, îmbrăcată într-o rochie de seară stupidă, cu breteluțe, și așteptând să cânt *Für Elise* pentru o gașcă de distribuitori Ford". Într-o punguță de plastic Ziploc, zări fotografia Domnului și Doamnei Inginer, familia Miller, după câte se părea, poză care părea luată cu tot cu ramă de la un magazin universal. Lângă aceasta, zăcea o fotografie a lui Kelly, stewardesa care-i spusese lui Susan că Zborul 802 era ultima ei cursă, înainte de vacanța la Cancún. Lângă poză, cineva pusese un iepure de pluș cu ochelari de soare și o sticlă de Tia Maria.

Susan tresări de uimire când văzu un altar care-i era dedicat – o fotografie color mărită, dintr-o revistă veche, cocoțată pe o cutie de carton maro. În poză avea cincisprezece ani, părul ondulat în genul New Wave și dat din gros cu gel, și cânta piesa *Whip It* a celor de la Devo, în mallul Clackamas, din Clackamas County, Oregon. În partea din stânga, sus, era prietena ei, Trish, care cânta la o orgă electronică de la Casio. Susan se uită la propriii ochi din fotografie, rimelați din greu, de o ardoare și o naivitate care o făcură să zâmbească. Își aminti că se fardase pe furiș, în baia unui lactobar Orange Julius. Își amintea, de asemenea, și ce se întâmplase după momentul surprins de aparat, cearta colosală cu mama ei, care era de părere că Susan trebuia să interpreteze un potpuriu de cântece din musicalul *Grease*. Susan zâmbi, pentru că tocmai această poză veche și caraghioasă, dintre toate imaginile cu Susan Colgate care existau pe lume, ajunsese să fie aleasă și proptită în mijlocul unui câmp de sorg pârjolit din Ohio ca omagiul ei cel de pe urmă.

În partea de jos a fotografiei fusese lipită cu scotch o scrisoare. La prima vedere, părea a fi una dintre acele scrisori pe care le primea cu sacii în timpul anilor ei de glorie cu *Meet the Blooms*, adesea puse la poștă din Lompoc, Închisoarea Federală a Statelor Unite sau vreo altă unitate corecțională. Depeșele începeau adesea cu poezii care erau întotdeauna sincere, dar, aproape invariabil, îngrozitoare. În aceasta scria:

„Susan, numele meu este Randy James Montarelli şi m-am născut în aceeaşi zi ca şi tine, pe 4 septembrie 1970. Tu ai fost, oarecum, unitatea de măsură a vieţii mele. Există o mulţime de oameni asemenea mie, cred, acolo, pe coclauri, care-ţi urmăresc cărarea vieţii pentru că te simt ca pe o soră sau, poate, pentru că tu ai reuşit să scapi de o viaţă de doi bani şi să mergi mai departe, spre ceva mai bun. Oricum o fi, noi am fost întotdeauna aici, încurajându-te. În fine, acum eşti în Rai, iar noi încă suntem pe-aici, pe jos, şi cred că sunt prea bătrân ca să mă mai apuc să găsesc o altă Susan Colgate, aşa că viaţa mea are să fie mult mai grea de-acum încolo. Trăiesc singur (nu sunt genul care să viseze la însurătoare!), dar am doi câini, Willy şi Camper, şi o slujbă bunicică. Bănuiesc că nu m-am gândit niciodată că tu o să pleci prima. Cumva, asta părea să facă parte din înţelegere. Chestia asta-i aşa de prostească, fir-ar al naibii, să pun pe-o foaie de hârtie toate cuvintele astea, scrise cu markerul, când oricum n-o să le citească nimeni vreodată. Nu locuiesc în Seneca. Locuiesc în Erie, asta-i în Pennsylvania. Am venit cu maşina pân-aici noaptea trecută (4 1/2 h!) pentru că, dacă n-aş fi făcut-o, m-aş fi urât. Îmi pare rău că mariajul tău cu Chris n-a prea mers, dar tu erai, oricum, prea stilată pentru el şi-i ştiu prea bine pe tipii ăştia petrecăreţi: toţi dovedesc, în cele din urmă, că nu te poţi bizui pe ei. Sper că nu te-am jignit. Am ştiut dintotdeauna că vei ajunge să joci în filme într-o bună zi şi a fost amuzant să te văd în Dynamite Bay, *chiar luna trecută. Ei bine, aş putea s-o ţin aşa la nesfârşit, dar mi s-a pus un nod în gât, cum am avut şi pe drum încoace. Prietena mea, Casey (lucrează în pătratul de lângă al meu la fabrică), spune că eu le uşurez oamenilor misiunea de a profita de mine, numai că eu nu sunt de acord. Înţeleg că uneori lucrurile arată astfel, dar eu chiar ştiu ce se întâmplă. Văd că nu prea mai am loc. Salută Raiul din partea mea şi pe Jon-Erik Hexum*[1]*, de asemenea. L-ai întâlnit vreodată? Juca într-un serial*

1 Actor şi fotomodel american, mort în urma unui incident pe platoul de filmare.

mai vechi, pe care-l dădeau noaptea... şi... ei bine... asta-i altă poveste. Noroc, scumpete!

De-a pururi devotatul şi iubitorul tău fan,
Randy
Chattanauqua Street 1402
Erie, Pennsylvania

P.S. *Ţi-am găsit plăcuţa asta de înmatriculare cu număr de Wyoming la un târg de vechituri, în ziua când s-a prăbuşit avionul. Cred c-a fost un semn premonitoriu.*"

Sub fotografia lui Susan se aflau plăcuţa de înmatriculare din Wyoming, un automat de dulciuri Pez, care cânta şi melodii de Charlie Brown, împreună cu o duzină de pachete de bomboane, o sticluţă de şampon şi un balsam de la Hotelul Marriott şi un exemplar din *Ghidul TV*, cu toţi actorii din distribuţia serialului *Meet the Blooms* pe copertă. Susan îngenunche, se uită în toate părţile, asigurându-se că n-o urmăreşte nimeni, apoi luă scrisoarea care-i era adresată, o împături, o vârî în buzunarul pantalonilor şi puse sticluţele de şampon şi balsam în geanta ei de voiaj din nailon. Se îndepărtă apoi de locul prăbuşirii avionului, fără să le stârnească nici o suspiciune celor care priveau de pe margine, şi se îndreptă spre autostrada cu patru benzi, luând-o în direcţia opusă casei familiei Galvin. Un autocar se opri să-şi descarce pasagerii şi Susan se urcă, plătindu-şi biletul cu patru monede de douăzeci şi cinci de cenţi găsite pe fundul genţii. Întrebă apoi de o legătură şi, atunci când autocarul ajunse în staţia terminus, sări într-altul, care o duse până la Toledo. Coborî în faţa unui minimall aflat lângă râul Maumee şi, când picioarele ei atinseră pământul, făcu nişte calcule rapide şi-şi dădu seama că, dacă Zborul 802 nu s-ar fi prăbuşit, în acel moment în care se afla în minimall, ea şi-ar fi condus maşina spre medicul naturist, după ce-şi va fi terminat şedinţa de aerobic în Santa Monica, pentru ca apoi să se îndrepte spre casă, citindu-şi pe sărite corespondenţa în timp ce-şi verifica mesajele de pe robot.

Robotul telefonic! Probabil că încă era conectat.

Lângă centrul Blockbuster zări o cabină telefonică și, odată ajunsă acolo, observă că magazinul avea o promoție cu casetele lui Susan Colgate la 99 de cenți, ca un omagiu. Tastă codul robotului ei telefonic, zicându-și că șansele ca cineva să-i monitorizeze contul erau infime. O serie de bipuri îi dezvălui că avea cinci mesaje:

• „Susan, Dreama la telefon! Ți-am citit numerele și, măiculiță, zău dacă joi n-o să fie o zi al naibii de norocoasă pentru tine! Ca numerolog conștiincios ce sunt, te sfătuiesc, ba nu, *te implor* să dai fuguța și să cumperi cât mai multe bilete la loterie – și, după ce-ai câștigat, să-mi faci cinste cu un set de frâne pentru mormanul ăsta de fier vechi care se tot strică. Cină la Chin marțea viitoare. Dă-mi un țâr!"

• „Do'n'șoară Collllllgate... Aici e Ryan de la West Side Video, și dumneavoastră ați întârziat șase zile cu returnarea casetei *The Breakfast Club* și a pachetului de trei filme de Hitchcock. Știți doar cât de cruzi putem fi cu cei care ne supără. Oh, și v-am văzut în *Dynamite Bay*, ați fost foarte sexy! La naiba! Acum tocmai am depășit orice limită, spunându-i asta unui client, da' chiar *ați fost* foarte sexy. Io-s Ryan. Spuneți-mi «Bună!» data viitoare când mai veniți pe la noi."

• Un bip de satelit, urmat de întreruperea apelului.

• Un alt bip de satelit, urmat de întreruperea apelului.

• Un alt bip de satelit, urmat de: „*Sooz...*" Era Chris și urmă un alt bip, iar vocea lui suna de parc-ar fi fost foarte beat și foarte drogat. „Eu..." Pe fundal se auzeau cuvinte înăbușite în germană și zgomote ca de bar sau de restaurant. „Tu..." Ceva se prăbuși cu un clinchet la capătul german al firului. „Hai să facem o plimbărică, scumpete." O voce de bărbat îl întrebă cu cine vorbea, iar el replică: „Cu Max. Din Santa Barbara". Chris mai respiră o vreme în receptor, apoi închise.

Susan se uită afară, peste râu, care părea gălbui ca de zahăr ars sub apusul dizolvându-se palid. La mică distanță auzi camioane și scrâșnet de frâne. Muzica urla din câteva mașini aflate în celălalt capăt al parcării – adolescenți fumători și libidinoși. Își luă geanta

de voiaj, sări peste un tufiș de pin pitic și păși peste galeți crăpați și fosile industriale ruginite spre malul râului. Încercă apa cu degetele – rece, ca apa din piscina unui cărpănos. Apoi se dezbrăcă de toate hainele și scăpă de peruca lui Karen Galvin – în rolurile pe care le jucase, perucile o făcuseră, în general, să se scarpine și să transpire – și intră ușurel în râul Maumee, atingând cu degetele de la picioare noroiul și pietrele, cu interiorul coapselor electrizat de răcoare, cu subsuorile înfiorându-i-se, apoi, în cele din urmă, reuși un plonjon de vidră în supa maronie, ieșind departe, pe la mijlocul râului, și rotindu-și capul ca pe un periscop în direcția orașului Toledo. Apoi își spălă părul cu șamponul lui Randy Montarelli și-l vântură, ca să-l usuce. Se îmbrăcă și-și puse din nou peruca.

Susan a luat-o apoi în amonte, până la o stradă comercială unde se găseau un fast-food, o reprezentanță auto și o groază de semafoare. De-acum era aproape întuneric și ei îi era foame, se săturase de batoanele energizante cu ciocolată. S-a plimbat prin cartierul cu trotuare goale de parcă și-ar fi vizitat pentru prima oară țara – indicatoarele rutiere, mașinile, felinarele, vitrinele magazinelor, toate păreau mai mari, mai luminoase și mai puternice decât ar fi fost nevoie. A simțit o aromă de pui fript, printre gaze de eșapament de la un motor diesel, dar, după ce-și cheltuise deja cele patru monede de douăzeci și cinci de cenți, nu-și mai putea cumpăra de mâncare. Murea de foame. A mers apoi pe jos ore în șir. A trecut de optzeci de fast-fooduri Wendy's, de o sută de Taco Bell, de șapte sute de benzinării Exxon și a ajuns, în cele din urmă, la al nouă sutelea McDonald's, unde s-a hotărât să meargă la toaletă.

În drum spre restaurant, a zărit un șef de tură ieșind pe o ușă lăturalnică și mergând apoi spre un tomberon, în care a aruncat o tavă mare, plină de burgeri perfect împachetați, care probabil expiraseră. Susan își dădu seama că asta era șansa ei. Se duse spre tomberon și, cățărându-se cu o agilitate ce amintea de ședința de aerobic la care-ar fi putut să fie prezentă chiar în acel moment, într-un univers paralel, sări înăuntru și-și umplu până la refuz geanta de voiaj cu cheeseburgeri calzi, bine împachetați. *Ce pradă!*

Auzi vocile unor oameni care se apropiau. Dădu repede drumul genții și se ghemui până se transformă într-o minge, sub capacul din partea dreaptă care era deja închis, ascultând sporovăiala adolescentină:

— ...O să trec pe la Heather, după ce închid aici.

— Încă mai are draci?

— Nu, frate! Cel de-al doilea băiat aruncă în tomberon doi saci verzi, care se rostogoliră până la picioarele lui Susan: I-am cumpărat un tatuaj și acum e tare drăguță cu mine, cum să-ți zic...

Buuuf!

Capacul din partea stângă fu trântit, Susan auzi câteva cugetări înăbușite despre femei, plus zgomotul imposibil de confundat făcut de o cheie care încuia ușița de deasupra ei.

Capitolul zece

— Gândeşte-te numai cât de strălucitoare o să fim când te scoli din pat.

— Mami, *eu* fac asta, nu *tu*!

— Susan Colgate, am chelit al naibii de mulţi iepuraşi ca să-ţi corectez falca aia, iar acum *nu* e momentul să fii nerecunoscătoare. Ia prinde-mă de deget şi numără înapoi de la o sută!

Susan apucă degetul lui Marilyn şi numără: „O sută, nouăzeci şi nouă, nouăzeci şi opt, nouăzeci şi şapte..." şi închise ochii. Când îi deschise din nou, o făcu doar ca să descopere că era într-o cameră cenuşie, răcoroasă şi prost luminată. Marilyn stătea într-un colţ, fumând exact jumătate dintr-o ţigară mentolată Salem, pe care-o stingea ca să-şi aprindă apoi alta („Chiştoacele sunt vulgare, dragă"), evitând, în tot acest timp, întrebările mai intime conţinute în chestionarul despre viaţa interioară dintr-o revistă. Ridică ochii şi prinse privirea lui Susan: „Oh, dulceaţă! Arătăm *fabulos*!", apoi se repezi să se zgâiască, zâmbind plină de mândrie, la faţa lui Susan, pătată de celule ale sângelui pierdute şi muribun-de – albastre, oliv şi galbene –, la falca ei ruptă şi reconstruită, plină de copci şi bine înfăşată.

Susan îşi atinse faţa, care-i părea străină de ea însăşi, ca o mască de Halloween din plastic. Descoperi că nasul îi era prins în atele:

— Nahsu' meu! Ce s-a-ntâmplahhht?

— La mulţi ani! L-am convins pe doctor să bage şi-un nas nou, în acelaşi timp. O s-arătăm senz*aţ*ional!

— I-ai lăsaht să-mi mutileze nahhhsul? Propria voce îi părea înăbuşită, de parc-ar fi vorbit de sub o grămadă de covoare.

— Să-l mutileze? Nu prea cred. Acum ai nasul lui JenniLu Wheeler, Mrs Arkansas America.

— Ahh... nahhhsu' meu...

Simţea că-i vine să vomite. O durea falca.

— Nu fi așa neliniștită, dulceață!

Susan încercă să-și miște corpul, care părea să cântărească o tonă. Nu mai simțise niciodată până atunci că gravitația o trage cu atâta forță.

— Trebuie să stăm aici, la terapie intensivă, încă vreo șase ore, spuse Marilyn. Cum te simți?

— Ahmețită. Ghreah.

— E din cauza analgezicelor. I-am convins să-ți dea o rețetă dublă, pe care s-o putem încasa de *două* ori. Știi doar cât de urât poate să se comporte spatele Lebădoiului Don.

Don, tatăl vitreg al lui Susan, se transformase de-a lungul anilor într-un mecanic anchilozat, duhnind non-stop a whisky.

— Don pahre că poahte să-și care ski-jet-ul sau mingile de bowling din furgonetă de câte ori ahrhe nevoie.

— Susan! O să vindem ski-jet-ul ca să ne mutăm în Wyoming, deși ție-ți convine acum să uiți treaba asta.

— Nu *vrheahu* să merg în Wyoming, *mahmi!* A fost ideeah *tah.* Am cinșpe ani! Adică am legahl drheptul să-mi exprim punctul de vederhe ahsupra chestiei.

— O! Trădare, trădare, de trei ori trădare! zâmbi Marilyn.

— Mami, ahm obosit să mă tot cerht. Du-te și adu-mi o oglindă.

Marilyn înțepeni.

— Chiahrh atât de rhău arhăt? întrebă Susan.

— Nu e vorba de bine sau de rău, dragă. Vorbesc din experiență. Ești acoperită de bandaje. Evident că arăți ca dracu'.

— Mhami, adhu-mi oglinda aia idioată!

Marilyn îi dădu o oglinjoară galbenă cu mâner, de pe măsuța de cafea. Afară, pe hol, alte figuri bandajate erau cărate de colo, colo pe paturi mobile. Marilyn ridică oglinjoara, pentru ca Susan să-și poată vedea chipul.

— Câââh! Arhăt cah un pamperhs folosit, făcut guguloi și îndesaht întrh-un tomberhon.

— Da' ce imaginație poți avea, domnișorico! spuse femeia, îndepărtând repejor oglinda. În trei săptămâni va fi științific

imposibil să dai prost într-o poză. Ai idee ce înseamnă asta? Am plătit deja un fotograf, să vină din Mount Hood. Un fost hipiot. Foștii hipioți ajung cei mai buni fotografi. Nu știu de ce. Dar așa e. Își aprinse un Salem: Că tot veni vorba de JenniLu Wheeler, am auzit că, în noaptea de dinaintea concursului Miss Dixie, i-au apărut pungi sub ochi din cauza cocteilurilor servite cu niște senatori și i-au pus lipitori sub ochi, să-i sugă umflătura. Nu ți-am spus-o niciodată pe-asta, așa-i?

— Nhu. Nhu mi-ai sphus-o.

— A sângerat ca un porc vreme de două zile, și de-asta a pierdut titlul. Sau cel puțin așa se spune.

— Grozav, mami, n-am ce zice!

Susan se relaxă și se cufundă în pernă. O asistentă intră în salon și o rugă pe Marilyn să stingă țigara.

— Mă scuzi, dar suntem cumva la *Moscova*?

— Astea-s regulile, doamnă Colgate.

— Unde-i managerul tău? întrebă Marilyn.

— Ăsta e un spital, nu un McDonald's, doamnă Colgate. Noi nu avem *mana*geri.

— Mhami, eșhti înthr-uhn spithal, nu lah Black Angus. Stinge-o!

— Nu, Susan... nu, *nu vreau* s-o sting. Nu până nu-și cere scuze această *insultăcioasă*.

— Astea-s regulile, doamnă Colgate.

Dar asistenta n-avea chef să împingă și mai departe tărășenia, așa că se îndepărtă.

Marilyn trase un fum lung, victorios din țigară:

— Câștig întotdeauna, nu-i așa, Susan?

— Da, mami. Întotdeauna câștigi. Ești regina dramoletelor.

— Și ăsta-i un compliment?

Susan ajunse la concluzia că, de fapt, cel mai deștept lucru era să închidă ochii și să se prefacă repejor că doarme. Marilyn se întoarse la chestionarul ei despre personalitate și-și fumă țigara victoriei. Susan răsfoi mental catalogul cu dramoletele cele mai reușite ale mamei sale, ca cea din vestiar, când ea făcuse să explodeze o sticlă cu ulei de rapiță, îndreptând cu multă precizie jetul

de lichid spre costumul de baie al lui Miss Orlando Pre-Teene, după o luptă foarte strânsă între aceasta şi fiica ei la concursul de talente. Susan îşi cântase veşnica *Für Elise* a lui Beethoven, dar Miss Orlando interpretase una dintre *Variaţiunile Goldberg* ale lui Bach, care-ar fi putut să-l facă până şi pe cel mai naiv ascultător s-o favorizeze. Consecinţa: uleiul de rapiţă (între acest lichid şi Marilyn nu se făcuse niciodată legătura). Miss Orlando fusese nevoită să împrumute costumul de baie dintr-o singură bucată al lui Miss Chattanooga, pierzând astfel concursul.

Susan a câştigat o haină din blană de nurcă şi un weekend în Waikiki, ambele schimbate pe bani gheaţă, folosiţi apoi pentru a acoperi cheltuielile de transport şi facturile casei. Erau destui bani la mijloc, dar ei nu reprezentau, în nici un caz, singurul motiv de a participa la concursurile de frumuseţe.

— Susan, nu există nici un preţ lipit pe realizări şi merite. Chiar dac-ai fi fost cea mai bogată fată de pe faţa pământului, crezi c-ai fi putut, pur şi simplu, să-ţi *cumperi* o coroană de regină a frumuseţii? Câştigătorii au o strălucire interioară la care sufletul unui necâştigător nu poate nici măcar să viseze.

Marilyn se referea la concursurile de frumuseţe cu expresia „chelitul iepuraşilor" – deşi cuştile în care creştea cândva iepuri ca să adune bani pentru rochii erau de mult date uitării –, încă de când Susan o integrase pe Barbie în propria esenţă şi începuse să câştige în mod constant, de la vârsta de şapte ani, în Divizia Coastei de Vest, titlul de „Mica lady americană".

— Hei, dulceaţă, se pare că sezonul vânătorii de iepuri a început chiar azi. Iepuraşii tremură pentru viaţa lor în noaptea asta.

Când lucrurile mergeau bine, când şi Marilyn, şi Susan erau pe drum, hotărâte să câştige, cu mirosul produselor de îngrijire a părului umflându-le nările, Susan nu-şi putea imagina o altă mamă, care să fie mai grozavă sau mai darnică decât Marilyn, şi nici o copilărie mai exotică sau mai dezirabilă decât a ei. Şcoala era o glumă. Marilyn suna mereu şi mintea că Susan e bolnavă. În loc de asta, o punea pe fiica ei să citească trei cărţi pe săptămână şi să ia, de asemenea, lecţii de dicţie, de dans modern, de pian, de bună purtare şi de franceză.

— Școala e pentru rataţi, îi spunea Marilyn lui Susan, după ce-i ţesuse un alt basm cu infecţii renale unui alt director-adjunct foarte îngrijorat. Crede-mă pe cuvânt, dulceaţă – n-o să pierzi niciodată dacă înveţi şmecheriile pe care ţi le predau eu.

Şi Susan nu pierduse. S-a agăţat de acest gând liniştitor, în timp ce somnul ei artificial se prefăcea în vise reale.

Capitolul unsprezece

La o jumătate de an după operația estetică, Marilyn a aflat din newsletterul unui concurs de frumusețe că un membru al juriului care-i fusese în trecut ostil lui Susan avea să facă parte din comisia apropiatului concurs Miss American Achiever, care urma să aibă loc în weekendul de Ziua Eroilor, în St Louis Civic Auditorium. Marilyn știa că acest judecător, Eugene Lindsay, votase împotriva lui Susan după ce ea interpretase *Für Elise* la proba de talente a spectacolului Miss Country USA, ținut în Lee Greenwood Dinner Theatre din Sevierville, Tennessee, toamna trecută. După evenimentele din noaptea aceea de pomină, Marilyn, care bea singură o votcă tonic dublă, auzise – venind din partea cealaltă a mesei înghețate de suflul aerului condiționat din barul Hotelului Best Western – vocea modulată de aparițiile TV și imposibil de confundat a lui Lindsay: „Sunt al naibii de sătul de piticele astea, care-s ca jucăriile cu arc, și de interpretările lor al naibii de robotizate ale lui Beethoven, varianta cu puține calorii! Le-aud cântând melodia aia de căcat așa de des, de mi se pare că-s într-un purgatoriu inginerit de căcănaru' ăla care alege muzica pe care-o auzi când aștepți la telefon, după ce-ai sunat pentru bilete la Delta Airlines". Pe Marilyn n-au lăsat-o cu gura căscată nici limbajul, nici sentimentele exprimate. Dar a fost profund surprinsă de o exprimare atât de arogantă și de sinceră a gândurilor războinice ascunse în inimile membrilor juriului. Și ea se întrebase dacă nu cumva *Für Elise* a lui Susan devenise un picuț cam prea lipsită de substanță și deja luase inițiativă în sensul înlocuirii ei cu un potpuriu din *Grease*.

Eugene Lindsay fusese pentru Marilyn un dușman atât de atrăgător, încât devenise de nesuportat, căci nu putuse să formeze o coaliție împotriva lui cu nici una dintre celelalte mame de fetițe

care râvneau să devină Miss („Păi, de ce, iubito", îi spusese una dintre aceste mămici, evident sfâșiată între poftele cărnii și obedienţa faţă de regulile bunului-simţ, „că eu, una, l-aș lăsa p-ăsta să mă strângă-n braţe până n-ar mai putea!"). Deși în viaţa de zi cu zi Eugene era prezentator meteo, Marilyn știa că, atunci când va muri, tipul ăsta mai mult ca sigur se va învârti să pună mâna pe cea mai mare reprezentanţă Ford din rai. Eugene trecuse prin viaţă ca un dog german sau ca o ambulanţă în plină viteză, pretinzând veneraţia neţărmurită a tuturor celor pe lângă care se întâmpla să treacă. Se ocupa de buletinul meteo nocturn la NBC Indiana și fusese introdus în circuitul concursurilor de frumuseţe de nevasta lui, Renata, specialistă în crearea rochiilor de seară comandate prin poștă pentru doamnele generos proporţionate și care, de asemenea, își deschisese o linie auxiliară de meșe și peruci.

Cu o zi înaintea concursului Miss American Achiever, Marilyn insistase ca ea și Susan să-și petreacă ziua vizitând Bloomingtonul, oraşul natal al lui Eugene Lindsay:

— Se numește cercetare de teren, bombonico. Vreau să-mi bag nasul prin magazinul Renatei. O să fie distractiv.

În curând, Susan avea să decidă că mama ei o luase complet razna, dar în timpul acelei excursii avea să se lase purtată de val, complet pasivă, spre Bloomington, împreună cu Marilyn, înconjurate de o adevărată centură de asteroizi formată din geamantane, în timp ce mergeau cu paşi mari prin Aeroportul Monroe County din Bloomington, iar Marilyn se asigura că valizele cu rochii de seară aveau întotdeauna ferestruicile din plastic transparent orientate spre în afară: „Astfel încât cei care trec pe lângă noi să simtă magia starurilor".

Nu era nici un taxi la aeroport. O triadă bâzâitoare de pasageri asemenea lor, coborâţi din cursele care mergeau pe distanţe scurte, stăteau pe refugiu și-și lungeau inutil gâturile, de parcă, la fel ca în Manhattan, un convoi de maşini ar fi putut s-apară dintr-o clipă-n alta. La ceva vreme, s-a apropiat un singur taxi, iar Marilyn s-a năpustit asupra portierei, enervând cumplit triada:

— Alo, madam! Aici se stă la *rând*!

Marilyn se învârti pe călcâie, își scoase ochelarii de soare negri și mari cât niște farfurii de pâine, se uită plină de hotărâre la acuzatorul său și se repezi înainte.

Se cazară la hotel, apoi vizitară magazinul Renatei, care se afla în apropiere și era destul de interesant. Susan credea că, făcând afaceri cu îmbrăcăminte de seară pentru femei grăsuțe, Renata însăși ajunsese să aibă, la rândul ei, tot atât de multă grăsime corporală ca o cutie de Tab și trei nuci de anacard. Marilyn vorbi cu Renata, iar Susan scotoci rapid printre articolele aflate în fundul magazinului, unde era plin, spre marea și plăcuta ei surpriză, de instrumente pentru artiști și meșteșugari.

Mai târziu în aceeași seară, când erau sus, în camera ei de hotel, Marilyn a propus să facă o plimbare cu mașina.

— Da' noi n-avem mașină, mami!

— Am închiriat una când erai tu la aerobic.

— Unde mergem, mami?

— O să vezi.

— O să facem iar ceva dezgustător?

— Susan!

— Atunci înseamnă că așa e, pentru că nu mi-ai spus „dulceață" nici măcar o dată și, de câte ori îmi torni gogoși, renunți la drăgălășenii.

— Oh, dulceață!

— Prea târziu.

Marilyn s-a bosumflat și și-a privit fiica, îmbrăcată în pantaloni de trening și un pulover de culoarea gri-cangur.

— Bine, atunci. Haide!

Femeia cumpărase două perechi de mănuși de grădinărit, o cutie de saci de gunoi și două lanterne. Au mers cu mașina pe străzile șerpuite din zona rezidențială, plină de clădiri cu o arhitectură monotonă, în stilul Tudor așa cum îl înțeleg agenții de bursă, genul de cartier pe care, atunci când era mai mică, Susan îl asocia cu plutocratul cu mustăți de morsă de pe placa de Monopoly. Acum asocia, în chip mult mai realist, acest gen de cartier cu vânzătorii de mașini, băieții drăguți și amorali, seturile de pulovere de culori diferite, mesele regulate și gătite după sfatul

nutriționistului, beculețele pentru bradul de Crăciun care nu pâlpâie, câte-o mână pusă întâmplător pe genunchi, animalele de companie vesele, aleile fără pete de benzină, femeile numite Barbara și, după câte se părea, tipii care prezentau buletinul meteo la NBC.

— Gagiu' ăla, Lindsay, locuiește aici? întrebă Susan, privind o reședință în stil colonial cu trei etaje, luminată în culori, ca un castel dintr-un acvariu, și înconjurată de plante perene cu frunziș des, care absorbeau zgomotele ca niște tampoane sonice.

— Șșșt! Marilyn stinsese farurile cu un cvartal înainte: Ia ajută-mă, dulceață!

Se apropiară de tomberoane și Marilyn îndepărtă capacul unuia dintre ele:

— Pus frumos în pungi, ca un cadou de Crăciun. Susan – în liniște –, ajută-mă să ridic sacul de gunoi.

Sacul scoase un pârț sonor și fructat când atinse marginea tomberonului, în timp ce Susan îl trăgea afară, și ea râse.

Cinci saci de gunoi frumos împachetați își croiră drum în portbagajul și pe bancheta din spate a mașinii lor. Marilyn se îndepărtă cu scâncet de frâne, la început cu farurile stinse, vreme de câteva răsuflări nervoase, aproape dureroase.

— Și-acum, încotro? întrebă Susan.

— Spre parcarea unui Wal-Mart.

— Parcarea unui Wal-Mart? Nu e prea populată?

Marilyn aprinse farurile.

— Păi, *tocmai* de-aia și mergem acolo. O s-arătăm ca două ratate care-și cern propriu' rahat, cel mai probabil căutând un cupon de reducere de unșpe cenți la mingi de bowling artizanale.

Și Marilyn a avut dreptate. A parcat la zece locuri distanță de principala intrare în hypermarket și nimeni n-a dat nici o atenție mamei și fiicei care tăiau cu gesturi hotărâte cordoanele ombilicale și placentele din plastic de un verde-închis, ca niște moașe industriale.

— Ce căutăm, de fapt? întrebă Susan.

— O să știu când o să găsesc. Câte-un sac, pe rând. Împrăștie cu grijă conținutul prin portbagaj. Bun! Acum ține sacul deschis, și eu o să pun lucrurile în el, bucată cu bucată.

Marilyn cercetă cu ochi de vultur lucrurile care-i permiteau să arunce o privire în casa și viața minunatei *la famille* Lindsay, ca cei care privesc oceanul călătorind pe un iaht cu fundul de sticlă.

— Baie! spuse ea. Șervețele pline de sânge, trei; bețișoare pentru urechi, două; plasturi pentru monturi, patru, cinci, șase; sticluță cu medicamente, conținut, după cum scrie pe etichetă: „Lindsay, Eugene – Stellazine, o sută de miligrame, de două ori pe zi; a nu se reumple".

— Ce-i Stellazine-ul?

— Un antipsihotic. Puternic. Hocus-pocus, ăsta *se confiscă*!

Sora mai mare a lui Marilyn, care încercase și ea să fugă de originile lor bădărănești, fusese schizofrenică, iar înainte să se arunce de pe parapetul autostrăzii interstatale I-5 în centrul Portlandului, făcuse pe călăuza farmaceutică a lui Marilyn.

— Mai departe! Lamă de ras, una.

Femeia găsi apoi niște poze 20×25 cu chipul lui Eugene, făcute sendviș cu un strat de lapte demachiant Noxzema.

— Fir-ar al dracului, de ce trebuie să fie așa de chipeș?

Susan înșfăcă una dintre fotografii și îl privi atent pe bărbat. Se simțea exact ca atunci când câștigase o jumătate de friptură de vită la tombola de Crăciun a liceului.

— E arătos, nu-i așa?

— Ăștia ca el așa sunt, bombonico, așa sunt întotdeauna.

Susan își puse pe furiș poza în buzunar, apoi se cutremură.

— Ți-e frig, dulceață!

— Nu. Da. Oarecum.

— Parc-ai fi Miss Montana la concursul de luna trecută! Femeia râse și chiar și fata începu să zâmbească: Dă doar răspunsuri declarative, dulceață mică.

Următorul sac probabil că provenea din baia Renatei, un sac perfect, plin de produse cosmetice scumpe, articole care-i câștigară admirația plină de ranchiună a lui Marilyn.

La urmă veniră câteva pungi cu gunoi din bucătărie: materiale promoționale, zaț de cafea, recipiente pentru delicatese, în mare parte nedeschise, și câteva cutii cu legume nu prea populare – sfeclă roșie și fasole neagră.

Mai rămăsese un singur sac.

— Hai, Eugene! Dă-mi ce am nevoie!

Ultimul era, în mod evident, plin cu deşeuri din birou: pixuri cu minele uscate, bandă corectoare pentru maşina de scris, plicuri desfăcute de facturi de la Ameritech, Chevron, PSI Energy, Indiana Gas şi...

— Ce-i *asta?*

Marilyn se întinse după o grămadă de pagini xeroxate care păreau identice şi săreau în ochi. Alese una la întâmplare şi începu să citească:

— „Ignoră scrisoarea aceasta şi vei fi într-un mare pericol. O femeie din Columbus a ales s-o neglijeze şi a fost găsită moartă în urma otrăvirii cu monoxid de carbon, la o săptămână după primirea ei..." Una dintre scrisorile în lanţ! Femeia parcurse repede misiva: Bun, în regulă, da' de ce-s aşa multe, Eugene? Ce mama... În acest punct, ochii i se gogonară şi creierul i se dădu peste cap în interiorul craniului, ca un Chihuahua de circ: Susan! Uite! Şarpele ăsta a trimis sute de scrisori în lanţ, la nătărăi de pe tot cuprinsu' ţării – poate şi-n Canada, şi-n Mexic –, şi, ia uite, întotdeauna se pune pe el în fruntea lanţului, pe toate listele.

Susan era mică şi nefamiliarizată cu tehnica scrisorilor în lanţ:

— Aşa, şi?

— Asta-nseamnă că, dacă numai o mică parte din tăntălăii ăştia îi trimitea prin poştă cincizeci de dolari, el tot ar fi încasat la greu.

— Ia dă-mi să văd! Şi fata citi scrisoarea ameninţătoare cu mai multă atenţie.

Între timp, Marilyn smulse coperta unui dosar: „Postul de radio KLRT-AM, San Jose, California – *Tot ce se discută, tot timpul*". În el erau liste scoase la imprimantă cu nume şi adrese, toate tăiate cu o linie. Mai erau, de asemenea, dosare din alte oraşe – Toronto, Ontario, Bowling Green, Kentucky şi Schenectady, New York.

— M-am prins – astea-s numele şi adresele ascultătorilor care completează cupoanele pentru concursuri.

— De ce tocmai ei? întrebă Susan.

— Ia gândeşte-te: dac-ai înşfăcat un dosar cu oameni care s-au identificat plini de entuziasm cu nişte programe radio trăsnite,

în timpul cărora se poate suna și intra în direct, n-ai nevoie de cine știe ce muncă suplimentară ca să le storci cincizeci de parai. La mintea copiilor! Așa, ajută-mă să pun hârtiile astea în grămezi ordonate... Eugene, te iubesc pentru că mi-ai dat o mână de ajutor, săpându-ți singur mormântul!

Își stivuiră atent prada. Odată ajunse înapoi în mașină, Marilyn merse până la un tomberon mare, din spatele unui Taco Bell, și spuse:

— Ia azvârle resturile acolo!

Susan luă gunoiul pus din nou în saci al lui Eugene Lindsay și-l aruncă grațios peste marginea verde și ruginită a tomberonului.

La hotel, fata s-a plictisit s-o tot privească pe Marilyn și depozitul ei secret de hârtii. Televizorul era stricat. S-a întins pe pat, căutând forme animale în denivelările tavanului.

— Mami, mâine-noapte stăm la hotel sau la gazdă?

— La hotel, dulceață mică.

— Aha.

— Ai prefera să stăm la gazdă?

— Da și nu.

Da, pentru că astfel avea șansa să arunce o privire în viețile și casele altor oameni, care erau, invariabil, mai normale decât ale ei, și nu, pentru că, de asemenea, trebuia să simtă mirosurile familiei-gazdă, să-i mănânce mâncarea și să mai aibă încă un tată-gazdă sau frate-gazdă care să-ncerce s-o pipăie sau să intre ca din greșeală în baie, în timp ce ea făcea duș, *și*, pe deasupra, tot ea trebuia să-și tragă zâmbetul de o mie de kilowați pe chip, când se întâmpla asta. Mintea îi zbură la un grup de femei care făcuse grevă în fața clădirii unde se desfășurase concursul pentru titlul de Miss Tânăra Californiană, la San Francisco, în urmă cu câteva luni. Ele le strigaseră concurentelor că sunt niște vite. Le acuzaseră pe mamele candidatelor la titlu că sunt niște măcelari care-și mână oile la tăiere. Purtaseră bikini din carne. Susan zâmbise. Încercase să-și imagineze cum ar simți ea carnea atingându-i pielea, umedă și rozalie, ca pielea de sub crusta unei răni.

— Mami, ce părere ai despre femeile alea cu carnea, din San Francisco? Alea cu bikinii care aveau pe margine bucăți de friptură...

Marilyn aruncă hârtiile pe care le ținea în mână:

— Femei furioase și vane! Îi zvâcneau venele de la tâmple: M-ai auzit? Pierdute! Complet *pierdute*! Care n-au nici un bărbat în viața lor! Flămânde! Rele! Îmi pare rău pentru ele. Le compătimesc.

— Dar ele păreau să se distreze, într-un fel.

Marilyn se întoarse spre ea cu o ferocitate care-o făcu pe Susan să vadă că, de fapt, ființele umane au cranii sub chipuri. Femeia interpretă greșit oroarea de pe fața fetei drept teamă de ceea ce spusese ea mai devreme:

— Nu! Nici măcar să nu te gândești la asta... *niciodată*. M-auzi?

— Hai, mami, glumeam doar!

— Să nu-i acorzi unei asemenea femei nici cinci minute.

Marilyn se întoarse la munca ei de colectare a dovezilor privind schema de fraudare prin poștă a lui Eugene Lindsay, dar de-acum trupul îi era în mod clar îmbibat de chimicalele stresului. Susan se simțea ca un lup tânăr care tocmai descoperise pântecul fraged și delicios al porcului spinos.

În după-amiaza următoare, cele două s-au cazat la un hotel din St Louis, unde Susan a rămas în cameră, să răsfoiască reviste de benzi desenate, în timp ce Marilyn a stat la taifas cu câteva dintre mamele celorlalte aspirante la titlul de Miss, aflând astfel că Eugene se cazase singur la același hotel, fiindcă Renata era blocată în Bloomington, unde încerca să facă față cererilor pentru convenția „Grasă și frumoasă" de luna viitoare, care urma să aibă loc în Tampa, Florida. Fără mari eforturi, Marilyn a dedus care era numărul camerei lui Eugene și, la puțin timp dup-aceea, îi bătea la ușă. El i-a deschis îmbrăcat doar într-o pereche de șosete cadrilate, boxeri în dungi și o cămașă stil Oxford, descheiată. Ținea în mână un pahar de scotch, iar Marilyn îi observă chiar și firișoarele de păr decolorate de pe degete. Marilyn știa că Eugene era obișnuit să deschidă ușa numai celor pe care îi invita el, *când* voia el. Bărbatul o zări și spuse:

— Ce-i asta... vreun soi de glumă?

— Nu-i nici o glumă, Eugene! Și ea dădu buzna în camera pe care-o luă în stăpânire ca o furtună.

— Ce mama dracului... Cucoană... Ieși naibii afară din camera mea! Acum!

— Nu, Eugene.

— Tipii de la TV au pus asta la cale? E vreun banc?

— Nu-i nici un banc, Eugene, și nu cunosc nici un tip de la TV, spuse, apoi își aruncă, plină de cochetărie, capul pe spate, așezându-se picior peste picior pe pat.

Eugene își dădu pe gât scotch-ul:

— N-am poftă de curvete, madam. Afară!

— Ah, *Eugene*... M-ai înțeles greșit.

— Ești o mamă de scenă, este? Întotdeauna îmi dau seama când văd o mamă de scenă. Toate sunteți sărite de pe fix. Toate sunteți niște monștri! Și-și mai turnă ceva de băut.

— Chiar ți se pare o idee bună să bei acum?

— Mi se pare... 'Tu-i mama mă-sii! Chem paza! Și bărbatul se îndreptă spre telefonul de lângă pat.

— Nu sunt eu aia care ia Stellazine, Eugene. Nu sunt eu aia nebună.

Degetele lui înghețară pe telefon, deasupra tastei zero.

— Știi ce, cucoană, ar trebui să...

— Ah, mai tacă-ți fleanca, freză vorbitoare ce ești! Numele meu nu-i Cucoană, e Marilyn, dar asta nu prea contează. Ce contează cu adevărat e că fiica mea o să ia mâine titlul. O să cânte *Für Elise* și n-are nici o importanță dacă Miss Iowa lecuiește cancerul pe scenă sau dacă Miss Idaho aduce mântuirea lumii, fiica mea câștigă. Punct. Și *tu* o să te asiguri că așa o să se-ntâmple.

— Asta-i o glumă bună! Chipul lui Eugene se destinse. Tipii de la TV *chiar* au pus asta la cale.

— Nu-i nici o glumă.

— Ești *bună*.

— N-am *la ce* să fiu bună, Eugene. Treaba asta-i serioasă.

Bărbatul își încleștă maxilarul și vocea lui împrumută tonul măsurat și distant al bunului-simț TV:

— Toată treaba asta e complet barbară, nu-i așa? Ai face moarte de om pentru ca mica ta locțiitoare să câștige. Pun pariu că tu și micuța ta Miss...

— Wyoming.

Familia încă nu se mutese în Wyoming, dar Marilyn începuse deja să creeze cetățenia formală prin închirierea pe numele lui Susan a unui mic spațiu de depozitare la periferia capitalei Cheyenne. Acum însă voia doar să dezechilibreze logica bărbatului:

— Să știi că porți niște bikini cu carne pe margine, Eugene!

— Ce...? Și el își duse în mod reflex mâna spre părțile intime, ca să le ferească de contaminare.

— Citește asta!

Din geanta ei, scoase un teanc de pagini fotocopiate și i-l trânti pe pat, iar de-acolo de unde stătea, el își dădu seama ce erau.

— Cum scriem pe litere „fraudă prin poștă", Eugene? F-B-I, așa scriem. Marilyn se îndreptă spre ușă: Ești un pește barosan într-un heleșteu mititel, Musiu Freză. Numai că ăsta-i heleșteul *meu*. Dă-mi ce vreau și totul rămâne între pereții ăștia. Ieși din cameră și spuse, privind înăuntru: Altfel, s-ar putea să-mi pese mai puțin de tine. Să te torn ar fi ca și cum aș vărsa mizerie din rigolă pe o casă-n flăcări. Ar rezolva problema, dar... Ei bine, dă-ți seama și singur. La revedere, Eugene! Și închise ușa.

În seara aceea, pe scenă, totul merse ca uns. Susan ajunse semifinalistă, apoi finalistă, își cântă *Für Elise* a ei și apoi stătu dreaptă lângă celelalte finaliste, chiar în fața juriului. Se simțea minunat. Învățase să pună la treabă frumusețea pe care i-o dădeau, din orice unghi, falca ei remodelată și nasul cel nou. Iar apoi, privind în lumina reflectoarelor, un chip se desfăcu din ceața optică – un chip care, desprins de trup, le eclipsă pe toate celelalte din sală. Era Eugene – bărbatul cu gunoiul! –, privind-o pe Susan cu aceeași expresie atotștiitoare, înțeleaptă, din pozele de 20×25 în care i se vedea doar capul. Privirea ei o prinse captivă pe a lui și, pentru prima oară în viața ei, se simți ca o ființă sexuală. Nu poza, așa cum făcea de obicei; acum se simțea *despuiată*, și mândră că e despuiată, și-și trase umerii în spate, ca și cum astfel ar fi putut

să-i ofere mai mult din ea însăși lui Eugene. Era evaluată și știa c-o să iasă în față.

Între timp, Eugene se uita și el la Susan. Se întreba cum de putuse să treacă el cu vederea această gazelă micuță și delicioasă la competiția anterioară. *Für Elise*? La naiba, ar fi putut să cânte și *Beţişoarele* cu o spatulă, și tot ar fi votat pentru ea! Arătă cu degetul spre Susan și apoi spre el, zâmbi larg, dezvelindu-și dantura de star de cinema, apoi îi făcu fetei cu ochiul, fierbinte ca un fier încins pe pânză.

Susan auzi muzică, apoi își auzi numele. Iar apoi o tiară îi ateriză pe cap și simți fâlfâitul răcoros, liniștitor al eșarfei de câștigătoare care-i fusese așezată pe umărul drept.

Dup-aceea, când mulțimea se împrăștiase, Susan încercă să-l localizeze pe Eugene în mijlocul mulțimii, folosind pretextul că se uita, de fapt, după un alt „cățeluș de circ", după Janelle, din Hawthorne, California.

— Janelle? o întrebă Marilyn. Da' tu o *urăști* pe Janelle!

— Nu urăsc pe nimeni, mami.

— *Janelle* e aia care ți-a ascuns pamponul stâng acum doi ani, în Spokane.

— N-a fost dovedit.

— Succesul pare să te facă atât de milostivă! Și, de asemenea, țâfnoasă.

— Nu sunt țâfnoasă.

Dar era agitată. Intrase-n panică, tot privind de jur împrejur, căutându-l pe Eugene. Stomacul părea să-i fie un zmeu de jucărie care nu putea să se înalțe.

— *Sigur* că nu, dulceață mică. Oh, *privește*... uite-o acolo!

— Unde?

Zăpăcită, Susan întoarse brusc capul în direcția pe care i-o arătase mama ei. Nu era nici un Eugene.

— Am glumit!

— Oh, *mami*!

— Nu-ți face griji, iubito! Indiferent ce s-ar întâmpla, n-am de gând să te bârâi la cap în seara asta. Doar ești campioană!

Capitolul doisprezece

Susan simțea cum căldura cheeseburgerilor se scurgea din sacul de gunoi de lângă ea. Pentru că-și reveniseră după căderea explozivă a capacului tomberonului, urechile îi înregistrau acum propria respirație înceată și foșnetul gunoiului vârât în sacii care se conturau amenințător deasupra ei, ca o potențială avalanșă de jucărie. *Mirosul* – aceasta era cea mai puternică senzație, bolnăvicios de dulce: ketchup, chifle, pește, carne de vită și cartofi amestecați cu grăsimi și lichide care lăcuiau metalul de sub pantofii ei.

Nu era pic de lumină, iar în absența ei formele pe care le atingea îi explodau în vârfurile degetelor ca niște focuri de artificii schiloade. Îi era foame, dar repulsia ei față de hrana moartă îi întrecea foamea. Căută să se facă mică-mică, la fel ca o pasăre prinsă în interiorul unei case. Apoi se relaxă. Un pic.

Apoi încercă să-și facă puțin loc și pipăi printre sacii de gunoi, până când găsi unul elastic, plin de cutii din polistiren cu capac rabatabil, în care se puneau mâncarea luată la pachet de clienți, paharele și șervețelele de hârtie. Se așeză pe el. Mirosurile din jur n-o slăbeau deloc, iar nasul ei refuza să se adapteze așa cum ar fi făcut-o cu un bălegar. Mirosul nu era atât de puternic, încât să-i facă greață, totuși refuza să se lase ignorat.

Foamea ei devenea tot mai cumplită, numai că gândul de a mânca unul dintre burgerii ce se răceau în jurul ei îi întorcea stomacul pe dos. Îi era sete, iar batoanele energizante din geanta de voiaj aveau gust de pastă de dinți și nu puteau fi înghițite decât cu apă. Se întinse după geantă... O, Doamne, geanta ei! O scăpase pe cimentul de sub tomberon, când îi auzise pe cei doi angajați. De-atâta părere de rău, suspinele ei păreau adevărate triluri.

Și orele treceau.

De-acum îi era insuportabil de foame. Se prăbuși pe podea și se întinse după unul dintre burgerii nevânduți, rece deja, care

putea fi recunoscut ca ceva mai proaspăt doar datorită ambalajului. Îl mâncă apoi cu aceeași însuflețire cu care-ar fi hăpăit arahide ambalate în polistiren.

Își simțea gura ca interiorul mănușii unui jucător de baseball aflat la prindere. Sfâșie sacul de sub ea și rămă prin conținutul lui, până dădu peste un pahar din hârtie cerată, cu capac, care mai conținea urme de băutură. Descoperi că era Orange Crush, amestecat, din fericire, cu niște cuburi de gheață topite, și-l dădu lacom pe gât. Mai scotoci, aruncând la o parte cartofi pai inerți, pachețele de muștar cu miere, din care picura, paie care înțepau și șervețele murdare. *Presto!* Un pahar de mărime medie aproape plin cu Diet Coke, cu gust metalic și la temperatura corpului, trezită și cu miros de zoaie. O bău și apoi aruncă paharul în vârful grămezii. Apoi simți că trebuie să facă pipi, iar mâinile ei bâjbâiră prin gunoi în căutarea unei olițe, și găsi două pahare de *milkshake* goale.

Folosind cartoane îndoite, își improviză o colibă într-un colț. Drept podea pentru bojdeucă, puse un strat tampon de gunoi uscat, care s-o izoleze de fundul tomberonului, iar pe o parte își ridică un perete antiavalanșă, ca să fie în siguranță, în caz că gunoiul o lua la vale peste noapte. Drept pernă, folosi o cutie de carton pliată, deasupra căreia așeză o pungă plină cu pahare de hârtie cerată zdrobite.

Se minună ea însăși de priceperea pe care o dovedea în amenajarea acestei lumi noi – în noua ei viață, trebuia să pornească foarte de jos – asta era proba ei de foc. Și astfel, plină de o stranie mândrie, adormi, fericită că-și poate cârmi corabia printre orișice obstacole, iar somnul ei se scurse fără vise.

Se trezi cu un fior de groază care o străbătu ca un electroșoc. Frecarea industrială a oțelului de oțel. Era dimineață – venise o mașină de gunoi, ca să le ridice pe ea și noua ei casă și să le ducă în lumea largă.

Auzi lacătele de deasupra ei deschizându-se și apoi, aproape imediat, lada de gunoi fu smucită în sus, iar corpul ei, lipit de sacii de gunoi ce fuseseră sprijiniți de peretele opus. Mintea îi lucra febril... Mașina de gunoi... O, *Dumnezeule mare*! În câteva

secunde era dată de-a berbeleacul și scăldată în băuturile carbogazoase care se scurseseră în ascunzișul ei. Apoi fundul tomberonului rupse relațiile cu lumea, iar ea fu pentru câteva clipe complet lipsită de greutate, în timp ce se dădea de-a rostogolul spre pământ, bombardată de resturi și orbită de soarele dimineții.

Fundul camionului era ticsit și, prin mila sorții, nu avea nici un compresor. Simțindu-se ca Bugs Bunny, își iți capul din grămada de gunoi și se uită de jur împrejur, peste marginea lui și spre strada comercială pe care mersese în noaptea dinainte, aureolată acum de razele joase ale soarelui la răsărit. Camionul gunoierilor se îndreptă spre o autostradă interstatală cu adieri proaspete, făr' de hamburgeri, care-i umflară nările și-i curățară părul de pachețelele de ketchup, sare și piper.

A fost o călătorie lungă, iar Susan a rămas întinsă în vârful grămezii de gunoi, simțind soarele pe pleoape.

Mașina de gunoi a încetinit, a schimbat vitezele, s-a oprit, a pornit din nou, a luat mai multe curbe, apoi a intrat bodogănind pe terenul unei gropi de gunoi. Camioanele din jur țiuiau în timp ce făceau manevre în marșarier, ca și cel în care se afla Susan. Platforma lui se balansă în sus și tot mai sus, apoi încă un pic, și încă o dată Susan se simți lipsită de greutate și se cățără pe gunoiul care aluneca la vale, de parc-ar fi fost o maimuță încercând să urce o scară rulantă care cobora. Se opri în cele din urmă pe cununa de pe coama unei grămezi de gunoi. Soare... căldură... libertate.

Nu zărea decât mașini de gunoi, nu și oameni, așa că merse de-a lungul, apoi printre conurile de mizerie, care păreau ordonate, deși erau pe de-a-ntregul împuțite.

Ajunse la o sperietoare pentru pescărușI. Îi fură mantia, o geacă de schi masculină mărimea XL, cu urme de pix în jurul tivului și mici castaniete viu colorate, ale ecusoanelor pentru teleschi, țăcănind atârnate de fermoar.

În buzunarul de la piept, Susan avea o pereche de ochelari stil aviator, ieftini și de proastă calitate, ca cei din magazinele de chilipiruri unde orice produs costă zece cenți. Și-i puse la ochi. Își dădu părul pe spate și părăsi groapa de gunoi, zâmbind.

O luă spre Indiana.

Capitolul treisprezece

În ziua pe care John o alesese ca să-şi înceapă hoinăreala, el nu s-a sculat dis-de-dimineaţă, ştiind că aceea era ziua cea mare. Mai degrabă, a simţit un junghi – la ora 10.30, în parcarea unui magazin Staples, în timp ce închidea portiera Saabului sub un cer care nu promitea nici picătură de ploaie – şi şi-a dat seama că venise vremea. Sufletul i-a scârţâit doar un pic, ca o casă care şi-ar fi strămutat temelia chiar în acea clipă. I s-a părut că era ca în ziua aceea din an când el mirosea aerul şi ştia că venise toamna; sau ca atunci când un animal domesticit muşca mâna stăpânului său şi se întorcea în sălbăticie.

A închis portiera şi enervantele sclipiri sonice au încetat. Cindy şi Krista îi lichidaseră toate bunurile mobile şi plecaseră din nou să-şi urmeze carierele actoriceşti. Avea optsprezece dolari şi treizeci şi cinci de cenţi în portofel, pe care i-a depus în cutia de conserve în care se strângeau donaţiile pentru bolnavii de distrofie musculară, aflată lângă casa de marcat de la Staples. El şi-a îndesat apoi discret tot portofelul – care conţinea carnetul de conducere, cărţile de credit, diferitele coduri numerice de acces imposibil de memorat, precum şi cardurile cu bandă magnetică de securitate, de acasă şi de la studio – într-o cutie murdară de la KFC, pe care-a aruncat-o într-un tomberon.

Era îmbrăcat cu o cămaşă albastră de bumbac încheiată la toţi nasturii, o pereche de pantaloni de doc nepurtaţi, de culoarea boabelor de cacao („*Niciodată* de culoarea ciocolatei", după cum îl informase geamăna Cindy), şi o pereche de mocasini negri, lucioşi, pe care Melody i-i dăruise la o aniversare de demult. Şi-a dat jos ceasul de la mână şi l-a lăsat pe o bancă dintr-o staţie de autobuz. Nu purta nici o bijuterie.

Şi-a adus aminte de viziunea lui cu Susan, de claritatea şi de puterea ei de convingere. Asta i-a amintit cum se simţise când

fusese chemat pe scenă pentru a-și primi diploma de absolvire a liceului. Trecuseră ani buni de când nu mai fusese bolnav sau slăbit. Sub roba de absolvent, era aproape atletic și auzea cum gașca tipelor mișto din mulțimea aflată în spatele lui îi transmitea schelălăieli tupeiste, asigurându-l că era, într-adevăr, o persoană cu totul nouă, care traversa o nouă graniță. Avea acea senzație de amețeală care vine din faptul că știi că o parte din viața ta s-a încheiat și că, fără îndoială, ceva cu mult mai incitant te așteaptă înainte.

A luat-o spre est și, o oră mai târziu, era leoarcă de transpirație. *Mâncare.*

Venise timpul să mănânce și să se odihnească. La câteva cvartale în fața lui se vedea un Burger King și, odată ajuns înăuntru, John și-a dat seama că n-avea nici o para chioară, așa c-a cerut și a primit un pahar cu apă, în timp ce încerca să ia niște decizii privitoare la cină. O privire rapidă aruncată imaginii lui reflectate într-o oglindă de lângă tejghea i-a reamintit că nu se bărbierise în ziua aceea și intra în scurtul interval în care mai putea să pară dezinvolt și neprotocolar, pentru ca, un pic mai târziu, să pară doar că nu i s-a administrat medicația corespunzătoare.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule? îl întrebă managerul, care avea aerul c-ar duce lipsă de personal.

— Nu încă. Mulțam.

N-avea nici un sens să mai zăbovească. În entuziasmul care-l cuprinsese cu ocazia fugii sale, trecuse cu vederea subiectul hranei, presupunând că aceasta se va materializa, pur și simplu, într-un fel sau altul. În timp ce se îndepărta de cubul cu aer condiționat al restaurantului, observă fără să vrea pachetele de mâncare neconsumată care umpleau până la refuz numeroasele tomberoane și, în vreme ce-și continua drumul spre est, își dădu seama că trebuia să-și facă repede un plan de nutriție, într-o formă sau alta.

Soarele ajunsese la zenit și începuse să se prăbușească iute spre linia orizontului. Huruitul mașinilor era neîntrerupt. Se întuneca. Cartierele prin care trecea deveniră tot mai sărăcăcioase, iar în curând dispărură până și fast-foodurile, și benzinăriile. Era transpirat și însetat și știa că părea un individ dubios. Se întreba cât timp

îl va mai face tunsoarea lui de o sută cincizeci de dolari să arate precum Cetățeanul Icsulescu. Stomacul îi zvâcnea de foame și deshidratare.

Un kilometru și jumătate mai încolo, la o intersecție, a zărit un McDonald's. Cel puțin acolo putea să se cace și să se spele și să inventeze un plan oarecare de obținere a hranei. Fiindcă știa toate astea, pașii lui și-au recăpătat zvâcul, iar în toaleta bărbaților din fast-food și-a stropit cu apă de la robinet fața răvășită, apoi a intrat în sala principală, populată de câțiva pensionari, trei oameni pe cale de a ajunge fără adăpost și o grămadă ursuză de adolescenți asiatici, care erau ocupați până peste cap să-și bată joc de legile californiene împotriva fumatului în incinte. Personalul de la tejghea era plictisit într-o manieră aproape medicală, clinică, și asculta rugămintea lui John de a primi niște apă de parcă ar fi fost tonul de apel al telefonului. John a primit totuși paharul, care i-a mai cumpărat ceva timp, și apoi, *evrica!* – adolescenții s-au cărat și au lăsat în urma lor un adevărat camping ca-n Parcul Național Yosemite, plin de resturi de mâncare. Repede, pretextând că-și bodogăne sentimentele de profundă ofensă, a luat tăvile cu mâncare și rămășițele de pe ele și le-a îndesat în tomberoane, având grijă să lase în urmă cele mai savuroase bucăți de burger, cartofi prăjiți și *nuggets*, pe care le-a adunat rapid într-un șervet, împăturit și scos din restaurant pe post de gentuță-plic.

Afară, a cutreierat prin împrejurimi, căutând un loc unde să mănânce, și a ales niște dale de beton din spatele restaurantului, lângă câteva tufișuri de oleandru răzlețe, cu vedere spre niscai lăzi de gunoi și sisteme utilitare îngrădite cu sârmă.

Un elicopter zbura pe deasupra capului său. Și-a înghițit mâncarea și apoi a găsit un loc unde să se întindă, în spatele oleandrilor, un colțișor fără miros de urină, unde și-a încropit o pernă din rumeguș și scoarță de copac care i-a dat mâncărimi pe brațe. A mirosit ceva uleios. Simțea amețeala combinată cu uimire pe care o încerci când te-ai urcat într-un carusel defect.

La miezul nopții, luminile McDonald's-ului se stinseră. John văzu cum doi angajați ieșiră pe ușa din spate, umplură o ladă de gunoi cu saci albi, durdulii, și încuiară apoi zona îngrădită. Ca

un coiot, pândea orice fărâmă de mâncare pe care-ar fi scăpat-o cei doi. Înainte de-a adormi, și-a dat seama că personalul din tura de noapte va fi plecat când angajații din tura de dimineață vor veni să deschidă, așa că aceștia din urmă nu-l vor putea recunoaște pe fugarul bodogănitor cu barba nerasă de-o zi, ca a lui Fred Flinstone.

John era un nebun nobil. Proiectul lui de a bănănăi fără nimic premeditat de-a lungul și de-a latul țării fusese damnat de la bun început. El era romantic și naiv și-și făcuse înduioșător de puține planuri. Crezuse într-o idee siropoasă: că, dacă va lepăda frâiele vieții sale, acest lucru îl va face să fie mai profund, îl va regenera – îl va transforma în regele Americii fast-foodurilor și al nesfârșitului ei labirint pavat.

În fiecare zi, John se simțea și mai murdar, și mai dezgustător. Puțea. Încercase să-și spele lenjeria intimă în chiuveta unei benzinării, folosind săpun industrial roz și granulat, apoi o întinsese pe vârful unui gard ca să se usuce, dar îi zburase pe o grămăjoară de rumeguș de pe partea cealaltă a gardului.

Învățase să evite poliția. Dormise sub garduri vii. Își continuase rătăcirile spre est, cartier după cartier, dincolo de marginile districtului Los Angeles. Ajunsese să urască profund câinii, pentru că aceștia îl recunoșteau drept hoinar și apoi dădeau de știre tuturor cu lătrături.

Aduna bănuț cu bănuț, din vânzarea cutiilor de aluminiu, ca să-și cumpere – și râdea când făcea asta – burbon – pileală ieftină! Delicat și dulce, și la fel de delicios, de nesofisticat ca prima oară când îl încercase, în adolescență.

În Fontana, un orășel mort care pe vremuri trăise de pe urma unei oțelării și care se găsea la vreo nouăzeci și șapte de kilometri de ocean, a îndeplinit profeția lui Ivan și a furat haine de pe o sârmă unde acestea erau puse la uscat, uniforma unui curier de la UPS, care i se potrivi surprinzător. A aruncat o privire rapidă casei și a observat că nu era nimeni înăuntru. Cu o rangă, a forțat broasca unei uși laterale fragile și ieftine. Înăuntru, a făcut un duș, s-a spălat pe cap, s-a bărbierit și apoi și-a îmbrăcat noua uniformă. Și-a strâns hainele vechi într-o bocceluță, pe care a vârât-o la

plecare între două scaune de plastic, aşezate unul peste altul în grădina din spate.

Uniforma de la UPS era biletul lui către respectabilitate. Cu ajutorul ei, putea să iasă oriunde în public, indiferent de gradul de igienă, fără să atragă aproape nici o privire cercetătoare. Îl făcea să pară nepăsător, muncitor, cumpătat, un mesager special.

Nu şi-a făcut prieteni, dar, spre marea lui surpriză, a reuşit să înscrie cu vreo câteva femei excitate de ţoalele lui de la UPS. Se detesta pentru aceste experienţe, nu atât pentru că fuseseră vulgare, ci pentru că astfel de cedări în faţa ispitelor erau împotriva regulilor – ceea ce îl făcuse să înţeleagă brusc că *existau* nişte reguli, lucru la care nu s-ar fi aşteptat. S-a simţit un om moral, un sentiment cu siguranţă nou. Poate că drumul *chiar* îl schimba, în fond.

Prima aventură a avut-o cu o femeie – de douăzeci şi nouă? treizeci şi doi de ani? – încordată ca o coardă de chitară supraîntinsă. Citea *Architectural Digest* în magazinul unei benzinării British Petroleum. Privirile li s-au întrepătruns.

— Aş zice că revista asta a început s-o ia la vale când au încetat să-şi îndrepte atenţia spre arhitectura pură şi şi-au abătut-o spre Casele Starurilor.

Şi uite-aşa au pornit-o spre casa ei, aflată în apropiere. Era dezlănţuită şi a mugit ca un elan lovit de streche când a văzut că John nu purta lenjerie intimă. În noaptea aceea a avut parte de primul lui somn pe o saltea după săptămâni întregi, dar i s-a tras prompt un şut în fund de dimineaţă, când ea a plecat la serviciul ei de procesare a tabelelor cu date într-un birou Dean Witter[1].

În noaptea următoare a înscris din nou, de data asta cu o tânără mamă, plinuţă şi cu părul slinos, care-şi plimba bebeluşul de opt luni cu căruciorul, pe lângă un Poterry Barn[2]. Şi ea locuia în apropierea locului unde o întâlnise şi i-a oferit lui John o masă după – salată de grădină şi o caserolă de friptură Stroganoff

1 Firmă de brokeraj americană, care se ocupa de clienţi din pătura de mijloc.

2 Reţea de magazine de decoraţiuni interioare din Statele Unite şi Canada.

semipreparată, pe care el le-a mâncat fără să scoată o vorbă. Femeia și copilul ei urlător i-au părut lui John foarte singuri pe lume. Și atunci l-a izbit faptul că propria formă de singurătate era un lux, unul la fel de grijuliu ales și plătit ca o vacanță de trei săptămâni în savanele Kenyei sau ca un Ferrari roșu ca o cireașă. Adevărata singurătate nu era ceva ce asistentul tău personal descoperea și pentru care apoi obținea un preț tare bun. Adevărata singurătate era înăbușitoare și putea a deznădejde. John a început să-și privească propria situație ca pe-o extravaganță. Singurul mod prin care o mai putea înnobila era să se cufunde mai departe, adânc și orbește, în angajamentul lui față de viața pe drum și să dezvolte un soi de empatie pentru o gamă mai largă de emoții umane.

Femeia l-a rugat pe John să rămână peste noapte, dar el a refuzat-o, ca nu cumva să se ataşeze întru câtva de el și apoi să se simtă încă și mai singură, după ce bărbatul va fi plecat.

În ținutul Riverside a sărit într-un vagon-platformă, care l-a dus până în Arizona, sub un cer lăptos de înstelat. Ritmul era liniștitor și a adormit, trezindu-se între canioane roz și nori de mărgean. La celălalt capăt al vagonului era un camarad Neica Nimeni, care se apleca peste margine ca să vorbească într-un limbaj al semnelor cu un prieten invizibil. John n-a făcut efortul de a scoate vreo vorbă. Exista un cod nescris printre acești Neica Nimeni că nu se vor bate la cap unul pe altul, și doar erau atât de mulți acolo, în cele patru zări! Odată ce John a aflat după ce să se uite, i-a văzut peste tot. În același fel în care creierul său ștergea stâlpii de telefon când privea un peisaj, creierul lui blocase până atunci prezența acestor Neica Nimeni.

Nimenii își predaseră familiile, copilăriile, slujbele, iubitele, aptitudinile, averile, afecțiunile și speranțele. Erau încă umani, dar deveniseră, de asemenea, animalici. După două luni de călătorie, John era și el, într-o măsură destul de mare, un Neica Nimeni.

Își aducea aminte cum făcuse împreună cu Ivan o excursie cu mașina, cu bătrâna lui 260-Z portocalie, demult, pe vremea când erau studenți la UCLA, în zilele acelea pline de cursuri inutile, raze de soare, case mari locuite de staruri rock și fără nici o piesă de mobilier, găletușe cu pui fript și muzici care se imprimau în

creierul lui ca niște litere într-un aliaj de argint. Se întorceau de la o petrecere nereușită din Valley, prin Hollywood Hills – Los Angelesul se întindea sub ei. John a tras mașina pe marginea drumului, iar Ivan l-a întrebat ce se întâmplase. John era tăcut. Văzuse brusc o strălucire a ceva mai vast decât un simplu peisaj.

— John-O, zău așa, care-i faza? Te-apucă reveria lângă mine, amice!

— Ivan, calmează-te puțin. Privește orașul.

— Mda. Și?

— *Oamenii* au construit toate astea, Ivan. *Oamenii.*

— Păi, *dăăă*!

John a încercat să-i explice lui Ivan că până atunci el, unul, presupusese că lumea construită era ceva care exista pur și simplu *acolo*. Dar acum înțelesese că oamenii făcuseră și menținuseră toate drumurile, toate țevile de canalizare întortocheate care mergeau pe sub clădiri, precum și toate cablurile care duceau electricitate din centrul planetei până la uscătoarele de păr, televizoarele și aparatele pentru radiografii ale ținutului Los Angeles. Iar cu aceste gânduri venise și o înțelegere mai profundă a faptului că John însuși putea să construiască, la rândul lui, ceva enorm și să-și facă treaba la fel de bine ca oricare. A fost o adevărată injecție de putere.

Ivan înțelesese și el, *oarecum*, situația. Dar nu în totalitate. John privise întotdeauna la acest moment ca la acela în care el devenise un „mare gânditor".

Dar atunci, în acel tren, în acea noapte, John se simți de parcă fusese făcut una cu pământul, umilit, ca cineva care se duce să viziteze casa copilăriei sale și descoperă că aceasta a ajuns dărăpănată și ștearsă.

Undeva, în Arizona, trenul s-a oprit, iar John s-a dat jos.

Capitolul paisprezece

Să facă filme cu succes de casă era cea mai mică dintre problemele lui John. Ivan se ocupa de chestiile legate de munca de zi cu zi, cum ar fi bugetele și ventilatoarele, și negocierea cu sindicatele. Rolul lui John era să intre într-o încăpere unde nu exista nimic în afară de câțiva tipi cu bani, care voiau un picuț de strălucire, un profit sănătos la fiecare dolar investit și șansa de a se da la niște puicuțe din industrie. John trebuia să facă o vrajă pentru acești alde Capo Căplescu, Norm Tâmpișteanu și Darreni-de-la-Citicorp. Trebuia să-și îndese aura adânc, adânc, adânc înăuntrul măruntaielor lor, s-o răsucească așa cum răsucești lama unui storcător de fructe, s-o scoată și să privească apoi cum gulerații ejaculează dolari. „Oameni buni, aici nu-i vorba de parai, aici e vorba de *sufletul* american – e vorba despre găsirea acestui suflet și smulgerea lui de la rădăcină. E vorba despre luarea acestei rădăcini și plantarea ei adânc în inima regizorului, caldă și pulsândă, și despre cum sângele cald și pulsând va alimenta planta, o va hrăni până când ea va înflori și ne va da trandafiri și cârciumărese, și orhidee, și heliotropi, și chiar, futu-i, habar n-am, *coarne de cerb*! Iar noi vom sta și vom privi bobocii și ne vom fi adus contribuția. Ăsta-i singurul motiv pentru care ne aflăm aici. Noi suntem țărâna. Noi suntem excrementele. Noi suntem rahatul. Dar noi suntem rahatul cel *bun*. Noi nu suntem altceva decât solul din care regizorul își va crește viziunea. Și-ar trebui să fim *mândri* de asta." De obicei, John se urca direct pe masa din sala de ședințe pentru acest moment. Oamenii arareori voiau detalii. Ei voiau magia, hocus-pocusul, și John li-l oferea. El avea o intuiție bună și acționa repede sub impulsul ei, cu o precizie de-a dreptul extraterestră. Credea că majoritatea oamenilor au cel puțin câteva idei bune în fiecare zi, numai că rareori le folosesc. John nu avea nici o frână. Nu exista nici un strop de zăbavă între ideea lui și punerea

ei în aplicare. Era un luptător în trupa de comando a filmului. Uneori îl speria până și pe el cât de ușor urmau oamenii pe cineva care propaga aparența hotărârii și a voinței.

Bel Air PI era un film cu gabori-pretenari și cu buget rezonabil de mic, în care un tip crescut pe Centura de Rugină[1], un fost detectiv-la-Omucideri-transformat-în-detectiv-particular, devine partenerul fiicei primarului, o renegată roșcată („Dragule", spusese Doris după ce citise scenariul, „eroina ta e o roșcată și o renegată! Ce-o mai putea să *urmeze*!"), pentru a înființa o agenție de detectivi particulari. Primul lor caz e s-o caute pe soția dispărută a directorului unui studio cinematografic, care este găsită în mai multe bucăți de mărimea pulpelor de la KFC într-o livadă de lămâi din ținutul Imperial. Sunt implicate și niscai droguri. Trădare. O scenă finală cu împușcături și o urmărire în timpul căreia Pisica și Câinele se opresc din lupta lor și-și unesc puterile împotriva forțelor răului, și apoi Și-O Pun.

Filmul a relansat cariera unui star rock ofilit din anii șaptezeci și a băgat steroizi într-un gen cinematografic aflat în declin la acel moment. Aproape imediat, *Bel Air PI 2* (*Bel Air π2*) a intrat în lucru, iar lui John i s-au aruncat în poală droguri și dolari, și pizde.

Bel Air π2 a devenit un succes monstru, mai mare decât originalul, și a fost urmat de un *thriller* cu o invazie extraterestră a cărui coloană sonoră a rămas pe primul loc în topuri vreme de cinci săptămâni, apoi de un *thriller* gen teroriștii-ocupă-Disneylandul, ale cărui încasări au ajuns până la cer după lansările din Europa și Japonia, dar care n-a mers la fel de bine în America de Nord, fiindcă regizorii la indigo au umbrit rețeta zgomotoasă, scăldată-n muzică a lui John. Maniera lui de a face filme nu era deloc șablonardă. Pentru el, era un mod de a crea lumi în interiorul cărora putea să hoinărească având puterea absolută, departe de

1 The Rust Belt, numită uneori și The Manufacturing Belt, este o zonă care cuprinde părți din nord-estul Statelor Unite, din statele Mid-Atlantic și Upper Midwest, unde economia se baza pe industria oțelului. Termenul se referă la prăbușirea acestei industrii și la restructurarea ei, care a dus la pierderea a sute de mii de slujbe.

istoria sa personală, eliberat de bolile copilăriei și de rudele fantomatice.

Oriunde se ducea John, volumul era dat la maximum. Odată, el și Ivan conduceau mașina-lunii-în-curs a lui John, un Bentley „de culoarea gâtului lui Grace Kelly" spre La Quinta, pentru a participa la distracția de weekend a directorilor de la Polygram. Au lăsat mașina parcată în deșert, plecând să caute schelete de cactuși pe care Nylla și le dorea pentru aranjamentele ei florale. După ce-au stat o vreme în soare, John s-a dus la mașină și s-a întors apoi la stânca pe care se cocoțase Ivan, cu un braț de articole. Primul era un meniu laminat furat dintr-un restaurant Denny's. L-a răsucit, transformându-l într-o pâlnie pe care a folosit-o pentru a da pe gât articolul numărul doi, o sticlă de tequila de jumate. S-a întins apoi după al treilea articol, o carabină. A folosit-o pentru a trage cinci salve în carcasa mașinii, transformând-o astfel într-un ciur instant și scump. Ivan a urlat: „Sexy!" John a vomat prompt și la scurt timp a încetat să mai aibă mașini-ale-lunii-în-curs, oprindu-se la Bentleyul împușcat ca alegere finală, distinctă. John avea o reputație de apărat și, atunci când intra într-o încăpere, succesul și decadența roiau în jurul lui ca niște bârfe zemoase.

Singurul prieten adevărat al lui John, în decursul anilor, fusese Ivan. Ca bonus pentru Ivan, John venise la pachet cu o mamă, Doris – o prezență care lipsise în mare măsură în viața lui Ivan, de când tatăl său își scosese căsnicia din sistem la doar câteva luni după nașterea băiatului. John și Doris locuiau în casa de oaspeți de vreo două săptămâni, când Ivan a fost expediat valvârtej acasă, dintr-o școală cu internat experimentală de lângă Big Sur. Fusese prins inhalând eter dintr-o sticlă de Orange Crush. Eterul fusese furat din laboratorul de științe de un student care i-l dăduse lui Ivan la schimb, pentru niște ditamai căști stereo.

— De ce inhalai eter? îl întrebase John la prima lor întâlnire, în holul din față al casei principale, a cărei podea de piatră era atât de netedă și de strălucitoare și părea atât de dură, încât John cugeta că orice ar fi scăpat pe ea s-ar fi zdrobit – sticlă, metal, pene sau diamante.

Fiindcă nu mai fusese niciodată în California, i se părea că simte cum arșița îi repară trupul.

— Încercam să depășesc un moment, a spus Ivan.

— Ce moment?

Ivan l-a privit pe acest copil palid, sfrijit, cu caș la gură, mai mult fantomă decât trup, și a hotărât de la bun început să-i facă mărturisiri. A presupus că un corp atât de slab dezvoltat nu poate să adăpostească decât o minte supradezvoltată.

— Am frica asta prostească, paranoică... s-a oprit. De Era Glaciară.

John îi auzea pe Doris și pe Angus, care stăteau împreună în living, râzând.

Ivan a continuat:

— Tot văd imaginea asta. Imaginile astea. Un perete de gheață ca falezele din Dover... hârșâind de-a lungul Pasadenei și apoi peste Wilshire, și zdrobind casa noastră.

— Cine ți-a spus una ca asta? E un mare căcat! Nu așa merge treaba. Ce se-ntâmplă, în primul și-n primul rând, e că ninge, dar zăpada asta nu se topește cu totul peste vară. Și apoi, iarna următoare, ninge din nou, și nici zăpada *asta* nu se topește. Iar apoi mai ninge și se mai adaugă niște straturi de vreo sută de centimetri, probabil în fiecare an, și nici unul dintre ele nu se topește. După o mie de ani – o clipire din ochi în marele plan al existenței –, te trezești cu o lespede de gheață cu grosimea de un kilometru și jumătate. Numai că tu te-ai curățat deja de mult până atunci. Și, dacă erai cât de cât deștept, te-ai fi mutat la Ecuator din primul an, oricum!

Ivan a rămas în picioare și i-a zâmbit lui John și, din acel moment, a încetat să-și mai facă griji în legătură cu Era Glaciară. Cei doi s-au întors și au privit afară, spre aspersoarele tremurânde din grădină, printr-o ferestruică făcută din bucăți romboidale.

— Ție ce ți s-a-ntâmplat? l-a întrebat Ivan. Arăți de parc-ai fi mort sau cam așa ceva. De parc-ai fi la un teleton!

Din acel moment, trupul lui John s-a metamorfozat. A crescut înalt, aproape musculos, dar sănătatea a venit prea târziu în adolescență ca să-i mai permită accesul la sporturile de echipă. Nu-i

păsa decât de activitățile solitare, în care putea să revendice victoria pură, fără diluarea egoului specifică echipelor. John a încetat, de asemenea, să se mai uite la televizor, pentru că, în chip superstițios, l-a echivalat cu boala.

John și Ivan au devenit o echipă, făcând filme ca niște farse pe peliculă de super-8, la început, primul dintre ele intitulându-se *Noaptea de sâmbătă a lui Doris*. Acesta făcea cronica decăderii ei induse de cocteiluri, dintr-o moștenitoare a imperiului insecticidelor din Delaware, care întinde cu eleganță fărâme de ou fiert tare pe triunghiuri de pâine prăjită, fără coajă, și care adoră să fie băgată în seamă, pentru ca apoi să exagereze această nevoie de atenție, devenind o sălbatică *mal vivant*, care bolborosește fragmente de cântece marinărești în țevile de sub chiuveta din baie.

Cel de-al doilea film al lor a fost mult mai mundan. Angus le-a spus că trebuie să învețe ce înseamnă să secvențializezi și să montezi, așa că John și Ivan l-au însoțit pe Angus de-a lungul unei zile obișnuite la studio – captându-i pe peliculă întâlnirile, prânzurile, drumurile cu mașina prin tot orașul, precum și o vizionare de noapte. Totul a fost montat și prezentat cu subtitluri lacrimogene la cea de-a cincizecea aniversare a lui Angus, cu titlul: *Director de studio cinematografic poartă în secret un scutec, pentru că-l face să se simtă obraznic*, și a marcat debutul lor în comunitatea cinefililor.

John era un tânăr surprinzător de încrezător în sine și un om de acțiune, nu un gânditor. Acesta fusese un impuls pe care Doris îl încurajase să și-l ascută, pentru că nu voia ca John să fie în nici un caz un Lodge, așa că-i stimulase entuziasmul pentru orice era complet împotriva caracterului de Delaware. Încurajase acțiunea, creativitatea și o profundă antipatie pentru trecut. Îl convinsese, de asemenea, pe Angus să-l scoată cu totul pe Ivan din sistemul școlilor private, astfel încât ambii băieți să poată merge la liceul din oraș. Nici unul dintre ei nu ajunsese pe culmile gloriei, dar amândoi fuseseră destul de fericiți acolo, iar mai târziu își croiseră drum spre UCLA, unde-și petrecuseră majoritatea timpului făcând scurtmetraje și umblând după fete. Lui John îi mai plăceau și mașinile. Își cumpărase un 260-Z portocaliu, din profiturile obținute

din vânzarea unor mașini din ce în ce mai scumpe, pe care, după achiziționare, le tuna și le vindea mai departe, în timp ce Ivan conducea un Plymouth Scamp de culoarea mentei verzi, pe care-l cumpărase de la unul dintre grădinarii lui Angus.

Când aveau douăzeci și patru de ani, au pus temeliile companiei Equator Pictures, folosind relațiile lui Ivan și un mic împrumut oferit de Angus. Au avut repede primul lor succes cu *Bel Air PI,* ceea ce i-a făcut pe amândoi bogați și independenți, puternici și independenți, precum și dependenți unul de celălalt. John era marfarul de neoprit. Ivan se asigura că legumele servite de furnizori meseriași erau proaspete și strecura câte-o bancotă de cinci sute de dolari arțăgosului vecin de lângă un loc de filmare, care refuza să-și oprească mașina de tuns iarba.

Într-o zi de primăvară, undeva, între *Bel Air PI* și *Bel Air PI 2,* John și Ivan erau într-o benzinărie ARCO, unde făceau plinul Bentleyului împușcat. Datsunul 260-Z rămăsese vehiculul lui preferat, deși până în acel moment deținuse seria, obișnuită în branșă, de mașini țipătoare-și-fără-valoare.

— Îmi place să-mi pun singur benzină în mașina mea, Ivan, i-a spus John prietenului său. Întotdeauna merg la benzinării cu autoservire. Ți-am spus vreodată de ce?

— Ca să fraternizezi cu omul simplu, de pe stradă? a râs Ivan.

— Nu. Pentru că-mi place să mă uit la numerele care zboară pe cadranul pompei de benzină. Îmi place să-mi închipui că fiecare număr e un an. Îmi place să văd cum istoria începe la Anul Zero și fuge în sus, și mai sus, și mai sus. Evul Mediu... Renașterea... Vermeer... 1776... Căile ferate... Panama... Urcăm, urcăm, urcăm... Marea Criză... Al Doilea Război Mondial... Suburbiile... Asasinarea lui JFK... Războiul din Vietnam... Epoca disco... Erupția vulcanului St Helen, în 1980... Serialul *Dinastia*... și apoi, *BUM*! Ne ciocnim de zid. Ne ciocnim de prezent.

— Și ce dacă?

— Păi, uite *ce dacă*: există acel interval scurt, magic, de doar câteva numere după anul în curs, oricare ar fi el. Ori de câte ori mă lovesc de anii ăștia, pentru, probabil, o fracțiune de secundă, pot, dacă nu *să văd* viitorul, atunci cel puțin *să-l simt.*

— Ascult, spuse Ivan.

Era atât de răbdător cu John!

— E ca și cum aș fi primul care ajunge aici... în viitor. Eu sunt primul. Sunt un pionier.

— Și asta vrei să fii, un pionier?

— Da.

Ivan a făcut o pauză și apoi, pe un ton respectuos, a întrebat:

— John-O, ți-ai verificat presiunea cauciucurilor?

— Neh!

Ivan a ieșit din mașină, a luat un manometru de la unul dintre angajații benzinăriei, s-a întors și a verificat presiunea.

— Trebuie să faci și lucrurile mici, John. Toate contează, și cele măreț, și cele neînsemnate.

Capitolul cincisprezece

John a terminat cina cu Ivan și Nylla, apoi a coborât spre casa de oaspeți. Doris, care refuzase masa împreună cu bebelușul din părinți drogați MacKenzie, dormea. Pentru prima oară de când se întorsese din hoinăreală, el nu simțea oțel rece și negru de-a lungul coloanei vertebrale. Se gândi la femeile cu care fusese, pe apucate, în timpul pribegiei, apoi se gândi la Susan. În timp ce răsucea mânerul ușii de la intrare, se gândi că *el* ar putea să absoarbă privirea aceea plină de singurătate pe care o zărise în ochii lui Susan – și John era de-acum destul de sigur că era vorba de singurătate, în ciuda zâmbetelor și a încrederii în sine. Dacă învățase ceva cât fusese plecat, era că singurătatea și discuțiile pe față despre ea sunt cele mai tabuizate lucruri din lume. Uitați de sex sau de politică, sau de religie. Sau chiar de eșec. Singurătatea este cea care face să se golească o cameră. Susan putea să însemne mai mult pentru el decât încasările ultimului său film. Cu Susan ar putea să dea și el o mână de ajutor, ar putea chiar să scoată la suprafață un lucru mai bun decât o promovare asiduă pentru un filmuleț fără valoare.

A sunat-o și i-a răspuns din nou robotul. A închis. Simțea că are din nou șaisprezece ani.

Când Susan nu i-a răspuns nici după o oră, John a descoperit că inima i-o luase la trap și că puterea lui de concentrare era grav avariată. Până la miezul nopții, era căpiat de parcă s-ar fi drogat, dar fără să fi avut parte de distracție. S-a hotărât să-și redirecționeze mesajele de pe fix pe mobil, apoi să închirieze niște casete cu filme în care juca Susan. Voia să vadă dacă privirea singuratică fusese întotdeauna acolo sau dacă era ceva recent. Și voia doar să-i vadă chipul. „Asta simt fanii pentru staruri", se gândi el. „Deci cam așa e." Pentru John, starurile erau doar o parte din fluxul de oameni care-i trecea prin casă, pe lângă menajere, impresari și furnizori

de mâncare. Dar în seara aceea a înțeles atracția unora față de tabloide și de revistele fan cluburilor.

A condus sedanul Chrysler al lui Ivan spre West Hollywood. Dintre toate automobilele lor, sedanul era mașina preferată a lui Ivan și a lui Nylla, datorită anonimității lui. Nu arăta ca o mașină închiriată, dar nici – așa cum spusese Doris – „ca aparținând cuiva din diaspora sau vreunui mic-burghez încrezut".

Traficul era suportabil; întunericul nopții părea curat. A găsit un centru de închirieri casete video, West Side Studio. Când a intrat, a văzut că era genul de centru unde managerul își exprimă personalitatea prin niște indicatoare tipărite la imprimantă laser care proclamă categorii precum: „MAME MALEFICE", „TIPE DRĂGUȚE & PROSTUȚE" și subcategorii ezoterice, cum ar fi „SĂRBĂTORI SÂNGEROASE" sau „RAHATURI", unde John a fost sincer amuzat să-și descopere vechile eșecuri, *The Wild Land* și *The Other Side of Hate.*

Și-a dat seama că n-avea nici o idee în ce filme jucase Susan. L-a întrebat pe vânzător, un tip pe al cărui ecuson scria „RYAN", dacă avea ceva în care să fi jucat Susan Colgate, iar acesta a guițat de plăcere: „Do'n'șoara Colllllllgate? Păi, cred și eu că *am*! Chiar pe-aici!" Și l-a condus pe John spre un suport de reviste vechi, plin de carcase de casete video îngălbenite. Deasupra suportului era un indicator pe care scria: „SFÂNTA SUSAN CEA DIVINĂ". Partea de sus a suportului fusese înzorzonată cu lumânări ca cele de altar și cu ofrande sacrificiale – batoane de ciocolată japoneze, sticluțe de medicamente, un Airbus 340 de jucărie, cu o aripă ruptă, și un mozaic de poze cu capul lui Susan, alese pentru jertfire dintr-o gamă largă de publicații. Ryan a stat răbdător în picioare, așteptând reacția lui John, dar acesta a rămas tăcut, cu artificii explodându-i în creier. Simțea o dorință de-a dreptul sexuală de a-și însuși altarul.

— E-o mare figură, nu-i așa? a întrebat Ryan.

— Tu ai făcut asta? a bâiguit John, privindu-l pe Ryan, o clonă clap în toată regula – pantaloni kaki, tricou alb și cămașă groasă de flanel pe deasupra. O față simpatică, gen *Brady Bunch.* De scenarist de sitcomuri la studiourile Fox.

— Cu grijă plină de venerație.

— Îți dau o sută de parai pe el, în clipa asta.

Ryan a rămas cu gura căscată:

— Domnule Johnson – îmi pare rău, dar nu pot să mă prefac că nu știu cine sunteți –, acesta este altarul *meu*. Nu-l pot înstrăina așa, pe nepusă masă.

— Cinci sute, da' sari și cu filmele.

— Domnule *Johnson*! Eu l-*am făcut*. Nu e vreo băşcălie sau mai știu eu ce. Ei bine, poate că e și-*un pic* de băşcălie în toată chestia asta... Dar mi-a luat ani de zile să lipesc toate decupajele alea din ziare!

— Nouă sute. Jumate din tot ce am. Ăştia-s ultimii mei bani. Toată lumea știe că-s falit. Chiar și cu *Mega Force*... banii sunt investiți.

— Nu-mi spuneți asta! Prea multe informații, domnule Johnson!

— John.

— Prea multe informații, John!

Randy își puse mâinile-n șolduri și-l privi pe John, care trecea în revistă titlurile de pe cotoare. Centrul de închiriere era gol. Puteau vorbi tare.

— *John*, sunt un străin pentru tine, dar dă-mi voie să te întreb ceva.

— Bine-ai venit la dezintoxicare! Întreabă-mă.

— Ești, cum să spun, *îndrăgostit* de domnișoara Colgate?

— Ce?

John era șocat, nu de franchețea lui Ryan, ci de același fior pe care-l simțea ori de câte ori descoperea cine era criminalul, într-un roman de Agatha Christie.

— Îndrăgostit? Eu...

— Nu-i nevoie să spui mai mult. E-n regulă. Eu, unul, sunt în slujba forțelor Binelui. Și, știi, nu mă surprinde deloc.

— Ce nu te surprinde? N-am zis niciodată c-aș fi îndrăgostit.

— Șșșt! Ești exact ca turnul ăla de emisie de la RKO care trage în eter, în loc de fulgere, salve cu Susan.

— Ești un nemernic mic și coios!

— Zău așa! Ryan își dădu seama că John nu se supărase. Ba chiar dimpotrivă: Vreau să zic, amândoi ați pus la cale numere de dispariție. Al ei a fost după prăbușirea unui avion, acum vreo trei ani, iar al tău, ceva mai devreme anul ăsta.

John n-avea de gând să-l combată:

— Dă-i drumul. Ce vrei să zici, de fapt?

Ryan își frecă bărbia și deveni didactic:

— Ei bine, asta trebuie să fie o chestie *nouă*, aș zice. Fiindcă, dac-ar fi cât de cât veche, i-ai fi văzut deja toate casetele video mai vechi.

— Bingo, doctore Einstein!

— Când ai întâlnit-o?

— Azi. La prânz. La Ivy.

Ryan fluieră, apoi se relaxă:

— Să-ți zic eu cum stă treaba, John! Închiriază toate filmele și-o să le raportez ca pierdute sau furate.

— Mda?

— Mda. Și nu-ți mai cheltui ultimii bănuți. Pun eu altarul la bătaie, da' să știi că e și-un șpil.

— N-ar mai fi viață pe pământ dacă n-ar fi și-un șpil. *Qu'est-ce que c'est*, Ryan?

John se trezi că-l simpatiza pe tânărul ăsta ciudat.

— Va trebui să răspunzi la o serie de întrebări privind sondarea talentului cuiva, după ce vei citi un scenariu pe care l-am scris eu.

— Mi se pare destul de corect. S-a făcut!

— Bun! O să-nchid aici și putem scana casetele alea, ca să le ștergem din sistem, apoi mergem să încărcăm toate chestiile astea în mașina ta.

Cei doi bărbați au cărat altarul până la tejghea, unde Ryan s-a apucat să scaneze cu aparatul de la casă codurile de bare ale casetelor video. John i-a dat adresa casei de oaspeți, precum și numărul lui de telefon.

— Dă chestiile astea oricui și gata, ești acoperit, nimeni și nimic nu te mai pot atinge. Și dă-mi voie să te întreb și eu ceva, Ryan... de ce-ai făcut *tu* un altar? Nu ești un obsedat, pentru că ăia nu fac altare... Ei doar se țin scai după oameni. Care-i faza cu *tine?*

Ryan a ridicat ochii din tejghea și era pe punctul să spună ceva, dar s-a stăpânit în mod vizibil și a început astfel:

— Oh, știi, cu toții avem nevoie de o obsesie, iar a mea e La Colgate: Prestwick Drive 3184, Benedict Canyon, numărul carnetului de conducere, obținut în Wyoming, 3352511, numărul de telefon la secret, mesajele îi pot fi lăsate la Adam Norwitz, de la Agenția IPD.

John se holba la Ryan.

— Închiriază diverse chestii din centrul nostru.

John s-a uitat la casete, câteva episoade din *Meet the Blooms, Dynamite Bay* și *Thraice's Faces – On Tour with Steel Mountain.* Rahaturi.

— Mai e și-un alt motiv pentru care o placi pe Susan Colgate. Te superi dacă mi-l spui și mie?

— Corect. Un tip de la Departamentul de Poliție din Los Angeles mi-a zis că am fost ultima persoană care i-a lăsat un mesaj pe robot, înainte să se prăbușească avionul... acum câțiva ani. Nu pot să explic de ce-o plac. Și acum, iată-te aici, în seara asta. Așa că simt din nou că între mine și ea există o legătură.

Altarul se potrivea perfect pe bancheta din spate a mașinii. Aerul de-afară era surprinzător de rece, iar John simți că are pielea lipicioasă.

— Ăsta-i scenariul, spuse Ryan.

— Mda, mda, mormăi John, înșfăcându-l.

— John... ascultă-mă!

John se opri – nu era obișnuit să i se adreseze cineva în felul ăsta, dar nu se supără.

— O să citești scenariul și apoi o să mă cauți imediat. Da' asta nu-i tot.

— Nu-i tot?

— Nu. O să mă suni de câte ori simți nevoia, ca să vorbim despre Susan.

— Ai idee cât de dement sună asta, Ryan?

— Dement sau nu, sunt sincer. Alți oameni n-au să înțeleagă chestia asta, atunci când o să iasă la suprafață. Și o să iasă. Nu

din cauza mea, ci din a ta, pentru că ești îndrăgostit, așa că ai nevoie să spui verzi și uscate. Ceilalți nu vor înțelege.

Pe John îl pufni râsul:

— OK, Ryan, ai câștigat! Când inima mea va fi gata să cânte, poți să fii Yoko Ono a mea.

— Mult noroc, domnule Johnson.

John i-a făcut un semn de rămas-bun și a plecat imediat cu mașina spre Prestwick 3184, a parcat vizavi și s-a uitat la căsuța albastră, în stil Cape Cod a lui Susan, înconjurată de tufișuri ornamentale netunse. Un bec era aprins pe verandă, dar în rest, întuneric. Și-așa a trecut o oră, iar singura activitate a lui John a fost să numere cum treceau pe lângă el un tip care-și plimba cățelul și trei mașini. S-a dat bătut și, noaptea târziu, a luat-o înapoi spre casa de oaspeți. Străzile erau surprinzător de goale, iar la intersecția lui Highland cu Sunset Boulevard a văzut că era ceață, apoi și-a dat seama că așa ceva nu se poate la Los Angeles. I-a sunat mobilul, dar cel care-l sunase a închis. John a recunoscut că, într-adevăr, era ceva în aer.

În noaptea aia, John n-a pus geană pe geană. A citit scenariul lui Ryan și a băut suc de zmeură, îndoit cu suc de urzică-de-mare și mango. S-a uitat la telefonul mobil și s-a întrebat care ar fi ora, cât de cât plauzibilă, când ar putea s-o sune pe Susan. Șapte jumate? Prea devreme. Opt? Da. NU. O să pară disperat. Opt jumate? „Ăăă, bună, Susan... Da, știu că e cam devreme..." Nouă? Da – dar cum să trăiască până atunci și cum să înoate prin cerneală și beznă, și sufocanta lentoare a nopții?

Până la ora șase, cerul se luminase și câțiva porumbei zburau de colo-colo prin tufișuri. A lăsat jos scenariul lui Ryan, *Tunguska*. Era bun. O femeie din Texas moștenește de la tatăl ei un cerc de metal straniu, ca o coroană pe care n-au fost montate pietre prețioase sau ca un cerc pentru brodat. Ea îl ridică, pentru a-l privi mai bine, în lumina ecranului unui televizor și, deodată, tornade negre ca o frișcă bătută cu pudră de lemn-dulce coboară din ceruri, făcând praf și pulbere cartierul ei din Galveston și transformându-l într-o groapă de gunoi plină de bucăți de placaj crăpate, mobilă distrusă, crengi smulse, jucării, mașini și haine. Numai

camera în care stă ea e cruțată. Se vădește că acel cerc e un portal care transformă energia psihică a oamenilor în energie nucleară.

John a auzit freamăt în susul dealului – banda de alergare a lui Ivan se trezea la viață cu un bâzâit la ora ei obișnuită, șase și jumătate. Companie! A urcat dealul spre Ivan, care privea știrile de dimineață la un televizor antic, cu diagonala de treizeci și cinci, așezat ca de obicei pe un șezlong.

— John-O!

— Ivan...

— Arăți ca dracu'! Ai stat treaz toată noaptea?

Banda de alergare a lui Ivan era pe viteza a treia din zece posibile.

— Mda.

Nu era ceva ieșit din comun.

— Te-ai uitat la ceva ca lumea?

— Ca să-ți zic sincer, nu. Am citit ceva.

— *Ai citit?*

— Da, un scenariu.

— Măi să fie, *măi să fie*! *Câinii mușcă oameni*. Când ai atins ultima oară un scenariu?

John a trebuit să se gândească:

— Mda, mda... Mă rog.

— E ceva ce putem folosi?

— Așa cred. E-n regulă.

— E-n regulă, adică-i bun, sau e-n regulă, adică-i de rahat?

— E-n regulă, adică-i bun. E-n regulă în sensul că-i *grozav,* de fapt.

— Vrăjește-mă, amice!

John a început să povestească filmul.

— Ce se întâmplă după ce sare-n aer Galveston? Ivan era cucerit.

— Mergem înapoi în timp – până în 1909, la celebra explozie a meteoritului din Tunguska.

— Adică atunci când jumătate din copacii din Siberia au fost culcați la pământ?

— Aia e – doar că se vădește că n-a fost vorba de explozia unui meteorit. A fost ceva provocat de cercul ăla.

— Nu de extratereștri, sper! Piața-i suprasaturată de rahaturi cu extratereștri.

John își cronometră pulsul sau alte funcții cu un aparat special.

— Nu de extratereștri. Cercul e din Elveția. Din Berna. E făcut în 1905, de o evreică voluptuoasă din Rusia, care stă la câteva uși distanță, pe același palier, de apartamentul lui Einstein. Ăsta-i anul în care-a descoperit teoria relativității.

— Vo*lup*tuoasă? Ce hal de cuvânt mai e și ăsta? Unde suntem, John-O... în 1962?

— Bine, bine... Da' ea-i foarte fierbinte.

— *Fierbinte?* Acum am ajuns în 1988?

— Dumnezeule mare, Ivan! E și fierbinte, și rece, într-un fel. Părinții i-au murit, iar ea trebuie să se întoarcă în Siberia. Numai că, atunci când ajunge acolo, are loc un accident – explozia din Tunguska.

— Ce fel de energie psihică poate declanșa o explozie care să facă una cu pământu' jumătate din Siberia?

— Primul orgasm al femeii, canalizat accidental printr-un inel amplificator din interiorul cercului.

— *Jawohl!*

— Oricum, ea se află în centrul exploziei, așa că e-n siguranță. Asta-i parte din înțelegere. Imaginează-ți efectele speciale din filmu' ăsta, Ivan! În fine, pân-acum, băieții răi au aflat totul despre acest cerc.

— Cine sunt băieții răi?

— Un consorțiu bancar elvețian, de dinainte de Al Doilea Război Mondial. Tipii care mai târziu vor smulge plombe de aur în lagărele morții.

— Zi mai departe!

— Bancherii ăștia îl vor. Toate guvernele îl vor, dar ea ascunde cercul și se ascunde și ea, până în 1939 și până la război. E trimisă într-un lagăr de concentrare și naziștii pun mâna pe cerc. Apoi americanii îl fură de la germani și-l folosesc ca să atace cu arme nucleare Japonia. Dup-aia inelul e mutat în Nevada, unde ei sug energia celor care pariază, energia celor disperați din Las Vegas, pentru a-și face experimentele nucleare. Dar fiul acestei femei,

un om de știință specializat în balistică și care lucrează chiar în locul unde se fac experimentele, face niște legături și-și dă seama la ce folosește, de fapt, cercul – și, de asemenea, că-i aparține *lui*. Așa că reușește să-l șutească – și aici testele nucleare iau sfârșit, în anii optzeci – și se duce pe furiș la Galveston, unde duce și cercul. Dar are un atac de apoplexie. Fiica lui, interpretată de aceeași actriță, pune cercul într-un dulap cu valize. Iar când face curățenie în dulapul ăsta și-l golește, are loc accidentul cu cercul pus în fața televizorului. Tornada îi alertează pe băieții răi și, uite-așa, începe urmărirea asta care se încheie cu un uragan de sânge. Peștii sunt întorși pe dos ca niște mănuși. Trandafirii înfloresc la miezul nopții. E Apocalipsa. În final, femeia ia cercul și-l duce în Hawaii, și-l aruncă într-unul dintre vulcanii activi din Oahu. Ce crezi?

Ivan își măsura ritmul respirației, în timp ce banda lui de alergare trecuse la simularea urcării unui deal:

— Îmi sună a grămezi de dărâmături care zboară prin cadru.

— Dărâmături? Ce? Mda... cred că da.

— M-am întâlnit cu niște tocilari de la ILM[1] și SGI[2] la San Francisco, înainte să plec în Scoția. Computerele lor pot să simuleze perfect cărămizi și gunoaie care zboară. Caută o „vitrină" în care să-și prezinte noile tehnici, iar filmul ăsta pare fix ce le trebuie. Povestea mai trebuie puțin lucrată, totuși. Cine-i scenaristul?

— Unu' din reformiștii ăștia... Ryan Nu-știu-cum. E pe val.

— N-am auzit de el. E vreo licitație pentru scenariu?

— Avem drept de primă opțiune.

— Cât crezi c-ar costa?

— Cinci sute.

— Coboară la trei. Zici că-i bine să ne băgăm în asta?

---

1 Industrial Light & Magic (ILM), companie de producție a efectelor speciale pentru lungmetraje, înființată în 1975 de George Lucas.

2 Silicon Graphics, Inc. (SGI) este o companie care produce soluții computerizate de înaltă performanță, atât hardware, cât și software. A fost fondată în 1982 de către Jim Clark și Abbey Silverstone și este specializată în producția de imagini tridimensionale.

— Primul scenariu care-mi face creierul să aibă o erecție.

— E primul scenariu pe care-l *citești*, după ani de zile.

A sunat un clopoțel, anunțând că la poartă era cineva. Ivan a oprit banda de alergare.

— John-O, hai să vedem cine-i acolo!

Au înconjurat curtea interioară, potopită de un șuvoi de flori și ramuri luxuriante. În fața intrării era o mașină de poliție, cu un polițist care butona la interfon, lângă ea, și un altul, pe scaunul de lângă șofer. Ivan a apăsat butonul unei telecomenzi și le-a dat drumul înăuntru. Toți patru s-au reunit pe treptele din față.

— Domnilor polițiști? a zis Ivan.

— Bună ziua, domnule McClintock! spuse polițistul mai înalt. Bună ziua, domnule Johnson. Aveți o clipă, domnule McClintock?

— Spuneți-mi Ivan. Desigur. Despre ce-i vorba?

— Facem o verificare. Deținеți un sedan Chrysler alb, cu număr de înmatriculare 2LM 3496T?

— Da.

— Ați condus cumva această mașină prin Benedict Canyon azi-noapte, pe la ora două?

— Eu am condus-o, răspunse John.

— Ați putea să ne spuneți unde-ați fost azi-noapte, domnule Johnson?

— Sigur. Am luat niște casete video de la West... West... West Side Video, din Santa Monica.

— Ce casete video?

— Vreo zece. Chestii cu Susan Colgate – *Meet the Blooms* și câteva rahaturi de serie B.

Polițistul îi aruncă o scurtă privire plină de subînțeles:

— Pe la ce oră să fi fost asta, domnule Johnson?

— Tipu' tocmai închidea centrul de închirieri. Pe la unu, cred.

— Și apoi?

— Apoi... am mers și am parcat în fața casei lui Susan Colgate. Am stat acolo cam o oră.

— De ce, domnule Johnson?

— E ceva în neregulă? Ce se-ntâmplă aici? John începea să se enerveze.

— E o verificare de rutină, domnule. De ce-ați parcat în fața casei ei?

— John-O! spuse Ivan. Răspunde-le, OK? Nu semnăm un contract de distribuție aici.

— Nu mi-a răspuns la mesajul pe care i l-am lăsat pe robot. Susan Colgate. Am crezut c-ar putea ajunge acasă mai târziu.

— Locuiți aici, domnule Johnson? a întrebat polițistul mai scund.

— În casa de-acolo, de jos. Cu mama mea.

Poliția s-a uitat în josul dealului, spre casa de oaspeți, aproape neschimbată din ziua când John o zărise pentru prima oară.

— Mi-am pierdut căsuța din copac din Bel Air anul trecut. Probabil c-ați citit despre asta în *People*.

— N-ai pierdut-o, John, a intervenit Ivan. Ai dat-o *de pomană*.

— ...Fiscului. Asta nu-nseamnă c-am dat-o. Înseamnă că *ei* au luat-o.

— Chryslerul în discuție este cel de-acolo, de jos? a întrebat polițistul cel înalt.

— Ăla-i, a spus John, al cărui stomac s-a umplut de aluviuni când și-a adus aminte de altarul aflat pe bancheta din spate. E un... ei, 'tu-i mama mă-sii! O să vedeți.

Cei patru au coborât dealul, polițiștii intrând într-o acțiune aproape paramilitară când au descoperit altarul din spate. Unul a sunat la sediu, cerând să i se trimită imediat suport tehnic. Celălalt i-a blocat lui John accesul la mașină.

— Sunt arestat? Aveți un mandat? a întrebat John.

— Nu. Și nici nu trebuie să cerem dacă vă dați consimțământul.

— John, e proprietatea mea, a spus Ivan. Dați-i drumul, băieți! Și s-a uitat și el spre scaunul din spate. Prosopul alb înfășurat în jurul gâtului i-a căzut pe pietrișul aleii, dar el nu l-a ridicat: John-O, e un afurisit de vas de paradă în cinstea lui Susan Colgate pe bancheta din spate... Tu *l-ai făcut*?

— Dumneavoastră ați făcut altarul de pe bancheta din spate? a întrebat și polițistul.

— Nu. L-am cumpărat de la puștiul care închiria la West Side Video. Cred că-i una din chestiile alea adolescentine, de homalăi.

În momentul ăsta, Doris a ieșit din casă, învelită în șaluri, cu părul ei cărunt strâns în coc, ca un mic porc-spinos de fire de păr dezordonate.

— Oh, Isuse... E maică-mea.

— 'Neața, dragilor! O, vai de mine... gabori!

— *Gabori?* se miră John.

— Încerc și eu să fiu modernă, dragule. Domnilor polițiști... a avut loc vreo crimă?

A urmat o ușoară zăpăceală. Un fotograf al poliției și un criminalist au venit lângă mașină. Ivan s-a dus înapoi la banda lui de alergare, iar John l-a sunat pe Adam Norwitz:

— Ce pizda mă-sii se-ntâmplă, Adam?

— Susan a dispărut fără permisie. Avea ședință de machiaj la șase dimineața, pentru un filmuleț pentru copii de pe Showtime Channel, și nu s-a prezentat. Așa că producătorul m-a sunat și a urlat la mine, iar eu am dat fuga, de la sală, direct la ea acasă, și aici toate ușile erau date de pereți. N-am găsit pe nimeni acolo, dar o mașină era încă în față. Cafetiera pornită, iar cafeaua neagră ca smoala, de parc-ar fi mers douăspatru de ore! Așa c-am chemat poliția. *Tu* să-mi spui ce se-ntâmplă! Aproape c-a trebuit să-mi donez boașa stângă de dragul științei, ca să-i obțin rolu' ăla stupid pe Showtime, și ea-i dă rasol!

— Condoleanțe, Adam.

— Mda, ce să zic! Lucrează la vreun proiect cu tine? Sare în lacul cel mare acum... nu mai are timp de plevușcă?

— Cum poți să transformi dispariția acestei femei în ceva care te afectează doar pe tine, Adam?

— Scutește-mă de melodramă!

— Ai sunat la spitale sau ceva de genul ăsta?

— Asta-i treaba polițiștilor.

Adam nu știa nimic. Poliția nu știa nimic. John refuza să intre în panică. Susan putea fi la un chef cu tequila sau poate că-l biciuia pe vreunul dintre regizorii ăia englezi înfiorători cu ramuri de mesteacăn. „Deși nu-i genul ăla de femeie", își zise. Și-a tras răsuflarea, apoi l-a sunat pe Ryan, să-i cumpere scenariul.

Capitolul șaisprezece

Primul lor rateu a fost o poveste de dragoste, *The Other Side of Hate*. Nimic din tot ce-a avut legătură cu filmul acela n-a mers. În primul și-n primul rând, Angus, aflat în ultimul și cel mai deprimant stadiu al unui cancer la prostată, i-a spus că titlul e prost:

— John, „ură" e un cuvânt care-ți taie tot cheful, și n-are importanță dacă faci *Cetățeanul Kane*: un titlu ca *The Other Side of Hate* e otravă curată pentru box-office, din prima clipă.

Doris avea alte griji:

— O poveste de dragoste? *Tu*, dragule? Mai bine continuă să faci chestii care fac *bum*, și-o s-o duci cât se poate de bine.

— Nu crezi că pot să fac o poveste de dragoste?

— Nu-i vorba de asta, scumpule. Poveștile de dragoste trebuie făcute de...

— Da?

— Ah, trebuia să fac eu o gafă, nu-i așa?

— Poveștile de dragoste trebuie făcute de...?

— Trebuie făcute de cineva care-a fost îndrăgostit de-adevă ratelea, scumpule, și cred c-ar fi mai bine să-ți aduc ceva spumant, chiar acum.

În decursul anilor, viața lui Doris ajunsese o succesiune atemporală și plăcută de zile însorite, ce se soldau cu modelarea lutului, izbucniri de entuziasm față de acuarele, bârfă cu o mică gașcă de cartofori și o cărare bătătorită între ușa ei de la intrare și magazinul Liquor Barn, aflat la câțiva kilometri. John o vizita de două ori pe săptămână și ea îi rămăsese o confidentă apropiată.

— Am fost îndrăgostit.

— De *cine*?

— De...

— Zău așa, dragule, nu-ți face griji și sigur o să găsești într-o bună zi o tânără starletă, care-o să te facă să ți se-aprindă călcâiele. Iar pân-atunci, continuă să arunci lucruri în aer în Technicolor.

— În Technicolor? Cred că-l aud pe Bing Crosby sunând la sonerie!

Dar John se întreba de ce nu se îndrăgostise niciodată. Fusese cuprins de *poftă trupească* de, *cum ar veni*, nenumărate ori, dar niciodată de vreun sentiment care să-l facă să se simtă parte din ceva mai mare. Energia din filmele lui – precum și recompensele aduse de realizarea filmelor, delirul exceselor –, totul conspirase pentru a masca acest simplu gol din viața lui.

Lui John i se părea că oamenii care se iubesc încetează să aibă aceeași personalitate ca înainte de sosirea dragostei. Ei se metamorfozau în generice „unități îndrăgostite". John considera că atât dragostea, cât și relațiile de lungă durată sunt niște mine ascunse în pământ, care nu numai că-i vor jupui identitatea, dar îi vor smulge și voința de a merge mai departe.

Dar să găsească pe cineva care să-i fie partener în această cursă – cineva care să-l împingă *mai departe*! Pentru asta se păstrase, asta așteptase. Și, pe măsură ce anii au trecut, această așteptare a devenit tot mai tristă și mai singuratică. A început să-și petreacă timpul cu oameni mai tineri, pe măsură ce prietenii vechi erau duși de curent tot mai departe de el. Însă oricum simțea că gașca celor tineri era disprețuitoare – „Onanistu' ăsta bătrân și ridicol nu e-n stare nici măcar să-și facă o iubită! Locuiește într-o casă ca un reactor nuclear. Sigur, are succes, dar întotdeauna o ia pe maică-sa la premiere!"

Ivan era mult mai încrezător în soarta filmului *The Other Side of Hate*, dar, în timpul ciclului de producție, atenția i-a fost distrasă de un măcel rezultat din prăbușirea unor afaceri imobiliare în Riverside, așa că n-a mai fost în stare să se ocupe întru totul de morișca obișnuită cu preproducție de rescrieri, schimbări de casting și îndreptarea harababurii făcute de John cu cele mai bune intenții. Regizorul și actrița din rolul principal au descoperit că se culcau amândoi cu aceeași supervizoare de scenariu și, în consecință, au refuzat să se mai asculte unul pe celălalt. Actorul din rolul principal a fost diagnosticat cu SIDA cu două săptămâni înainte de începerea filmărilor și a ajuns pe platou cu o nouă personalitate, obsedată de medicație și în totală contradicție cu frivolitatea cavalerească

cerută de cea de-a treisprezecea și ultima rescriere a scenariului. Barbaria a continuat în timpul filmărilor zilnice, al furtunii care a făcut una cu pământul o treime din platoul de filmare din Big Bear și al inițierii lui John în lumea cristalelor de metadonă, din cea de-a unsprezecea zi de filmare.

După o deprimantă vizionare preliminară în Woodland Hills, Melody i-a spus lui John:

— John, știu că ai cele mai bune intenții cu filmul ăsta, dar, dacă vrei să faci ce se cuvine, du-te și cumpără o cutie de clei și lipește-o pe spatele negativului, apoi vinde toată treaba pe post de fundiță de împachetat.

— Mel!

— Johnny, nu fi dobitoc! E un rahat. Dă-i foc!

— Da' e gingaș... drăguț...

— Te rog! Nu-l lansa nici măcar pe casete video. Nu-l dubla nici măcar în urdu. Dă-i foc!

Angus a murit la puțin timp după aceea, iar Doris a luat-o razna. Nu mai erau amanți de decenii întregi, dar el devenise prietenul ei cel mai bun. A căzut într-o stare de reverie confuză. Ivan a moștenit proprietatea, iar Doris a rămas în casa de oaspeți.

The Other Side of Hate a fost lansat fiindcă John a ignorat ceea ce s-a dovedit mai târziu a fi fost sfatul înțelept al lui Melody. Filmul a fost ciomăgit cu cruzime de cei din media, cu încântarea pe care-o au vulturii care-au așteptat vreme îndelungată prima cădere a gigantului. Filmul a murit chiar în weekendul de deschidere, având încasări de sub trei sute de miare, aproape cât cheltuise John pe produse farmaceutice ilegale în orice an dat. Au existat inevitabilele bârfe de proastă întâmpinare ale branșei, cum că zilele de aur ale Equator Films se terminaseră. Unii au privit filmul ca pe un râgâit, alții ca pe un strigăt de adio. John și Ivan n-au putut să bolborosească nici cel mai vag cuvânt binevoitor despre el, nici măcar la vreun post de radio de două sute de wați, din mijlocul statului Iowa. („Întru câtva amuzant" – KDXM, La Grange, Iowa.) Nimic nu mai putea fi salvat.

Toți ochii erau ațintiți pe următorul film, *The Wild Land*, o saga istorică plasată în Wyomingul începutului de secol XX. Scenariul era adaptat după un bestseller și semnat de un barosan care câștigase de două ori Oscarul. Distribuția era formată din șase dintre cele mai râvnite staruri ale regatului de celuloid, și toți erau celebri pentru că se înțelegeau de minune cu regizorul câștigător al Palme d'Or-ului. S-a încadrat și în buget, avea o coloană sonoră impetuoasă, iar când a fost lansat în cinematografe... s-a stins de moarte bună. N-a adunat nimic din veninul și vitriolul lui *The Other Side of Hate*. Filmul pur și simplu *s-a făcut nevăzut*, o reacție care a rănit mai mult decât oricare dintre securile și ferăstraiele cu lanț ce tăbărâseră pe *Hate*.

După *The Wild Land*, John și Ivan aveau o duzină de filme în lucru. Timpul a trecut. Studiourile s-au mutat și au fuzionat, au dispărut și au luat naștere unele noi. Japonia a intrat în arenă. Gusturile s-au schimbat. La fel și publicul. Cei doi și-au pierdut pământul de sub picioare.

John a terminat construcția cuibușorului lui de futai super tehnologizat, care durase cinci ani. A încercat să scape de dependența de droguri și a pierdut ani buni cu acest travaliu, însuși numele Johnson devenind în branșă o prescurtare pentru dependență, decădere și prăbușire. Și-a pierdut interesul pentru filme. Lumea lui s-a îngustat și cercul lui de cunoștințe a intrat la apă. John a început să se simtă ca oglinzile vechi pe care le văzuse în Europa, în palatele cândva grandioase, a căror sticlă începuse în decursul anilor, încetul cu încetul, fărâmă după fărâmă, să-și lepede bucățelele de argint care le făcuseră, la origine, capabile să oglindească.

— A venit din nou sezonul Oscarurilor, suspina Ivan.

— E deja martie?

Erau pe bancheta din spate a unei mașini, fiind conduși spre Century City pentru o întâlnire matinală. Ivan era îmbrăcat ireproșabil, iar pielea lui avea strălucirea pe care-o oferă opt ore de somn, fără droguri. Chipul lui John arăta ca o dușumea la sfârșitul unei petreceri unde s-au băut cocteiluri.

— Ce planuri avem pe anul ăsta? a întrebat John.

— Ce haioşi suntem!

John priza linii de cocaină de pe un oval mititel de sticlă laminată, pe care-l ţinea în geanta lui diplomat. A observat că Ivan se încrunta la el.

— Ce vrei să *zici*, Ivan? Trebuie să stau treaz. Ştii doar că avocaţii mă pocnesc ca tranchilizantele pentru animale!

Ivan aştepta.

Un camion încărcat cu statui colosale de aur se îndrepta spre locul unde avea să se desfăşoare ceremonia – poza de vis a oricărui turist. Maşina a oprit lângă ei la un semafor. John l-a suprins pe Ivan privind statuile:

— Nu, nu, *nu*, Ivan! În ochii tăi zăresc strălucirea aia care spune: „Aş vrea s-avem şi noi un Oscar". Ei bine, *uit-o*! Oscarurile sunt pentru monştri.

— N-ai cum să crezi sincer asta!

— *Oohhhh*, uitaţi-vă la *mine* – am o statuetă pentru că sunt britonul simbolic al anului sau curva invalidă a anului! *Oohhhh*, uitaţi-vă la *mine* – în douăzeci şi patru de ore, nimeni n-o să-şi mai aducă aminte cum mă cheamă! *Oohhhh*, studioul poate să pună grămezi de Oscaruri™ pe afişele filmului meu – nu simple *Oscaruri*, ci Oscaruri cu micuţe simboluri, TM-uri pentru „marcă înregistrată" deasupra: *Oscar*™. Fragmentă o bilă de cocaină: Auzi, scuză-mă, am uitat să pun ™ după nume. Şi-uite aşa, zburăm în Alcatraz mintenaş.

— John... Ivan îşi luă vocea de bonă: Ia-o mai uşor cu chestia aia. Tipii cu care ne întâlnim sunt duri de profesie.

— *Oscaruri*...

John începu să bolborosească, ceea ce nu era semn bun. Ivan îşi adună puterile pentru o dimineaţă dezastruoasă, reducându-şi aşteptările cu privire la întâlnirea care urma. Ivan, ca şi John, fusese sedus de mirajul filmului, dar, spre deosebire de John, acum voia o viaţă tradiţională. În mintea lui era „în mod oficial dezgustat" de viaţa lui de până atunci. Terminase „în mod oficial cu chefurile" şi era gata „să caute, în mod oficial, să se aşeze la casa lui". Şi exact atunci a văzut-o pe Nylla, la picioarele unui turn de birouri, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, înfăşurată într-o eşarfă de mătase

cu imprimeuri, care-i fâlfâia peste umărul drept. O cicatrice pestriță îi urca pe gât, până pe obraz. I-o făcuse o meduză uriașă, în largul coastei Australiei, în urmă cu doi ani. Cicatricea asta îi sugrumase cariera artistică încă din față. Noul ei agent, Adam Norwitz, îi văzuse rana făcută de meduză cu o lună în urmă și reușise, cu doar câteva minute înainte de apariția ei pe trotuar, să-i calce în picioare tot entuziasmul. El o convinsese că această cicatrice o va împiedica să-și găsească de lucru, „asta dacă nu cumva vrei să faci niște filme porno mai cumințele, caz în care o cicatrice ca a ta ar fi, cu siguranță, un bun de preț".

Ivan se uită fix la rochia ei de mătase, cu un imprimeu cu gardenii, care flutura în vântul cald, și a simțit că-i e milă de ea. Între timp, în spatele lui, sinusurile și plămânii lui John trosneau și *gâlgâiau*. Ivan o privea pe Nylla mestecând o gumă. Ea a scos-o apoi din gură și, în loc să-i dea un bobârnac, lipind-o de asfaltul fierbinte, a scos o hârtiuță din geantă, a pus guma în interiorul ei și a îndesat gogoloiul rezultat în poșetă. Era cel mai igienic lucru pe care îl făcuse cineva vreodată.

— Uite, plânge, a spus Ivan fermecat, de parc-ar fi fost martorul celei mai mici furtuni însoțite de ploaie din lume.

Și a coborât din mașină.

— Ivan, a zis John, întâlnirea nu e în următorul bloc turn?

L-a auzit pe Ivan întrebând-o pe Nylla dacă se simte bine, apoi șoptind:

— Pot să te-ajut cu ceva? Eu sunt Ivan. Sunt în drum spre o întâlnire, dar te-am văzut aici și...

— O, Dumnezeule, probabil arăt ca o idioată! a răspuns ea.

— Nu, nu arăți așa. Absolut deloc. Cum te cheamă?

— Nylla.

— Ce nume drăguț!

— Se scrie N-Y-L-L-A. Tata a venit în SUA din Europa, după război. A vrut să mă boteze după statul New York, pentru că Statele Unite fuseseră atât de bune cu el. Mama voia să mă boteze după mama ei, Bjalla. Iar ăsta-i rezultatul.

— Eu sunt Ivan.

Și s-au căsătorit șase luni mai târziu.

Capitolul șaptesprezece

Eugene Lindsay, dealerul Ford al zeilor, era singur în pat și făcea o listă pe un carneţel:

Nr. 63: Poți obține aproape orice mâncare vrei, în orice perioadă a anului.

Nr. 64: Femeile fac tot ce fac și bărbații, și nu-i așa mare scofală.

Nr. 65: Orice om de pe planetă poate purta o conversație care să se audă limpede ca cristalul cu oricine altcineva de pe planetă, aproape în orice clipă are chef.

Nr. 66: Poți, foarte ușor și confortabil, să te scoli dimineața la Sydney, în Australia, și să te duci la culcare la New York.

Nr. 67: Universul este de un trilion de miliarde de milioane de ori mai mare decât ai fi visat vreodată că poate fi.

Nr. 68: Aproape niciodată nu ajungi să vezi sau să miroși rahatul.

Scria o listă de lucruri care-ar fi uimit pe cineva care-ar fi viețuit cu o sută de ani înaintea lui. Încerca să se convingă pe el însuși că trăiește într-o lume miraculoasă, într-o epocă miraculoasă. După ce se pensionase, înainte de vreme, din slujba lui de prezentator meteo la un post local de televiziune, se retrăsese timp de un deceniu în casa lui din Bloomington, Indiana, construită într-o parodie a stilului Tudor. Făcea opere de artă din gunoiul strâns în locuință și se uita la televizor. Își mâzgălea în carneţele câte-un gând întâmplător, așa cum era și lista din seara aceea. Iar în subsol folosea un copiator Xerox 5380 și un computer cu CD-ROM, pentru a face escrocherii cu mult mai elaborate decât ar fi visat vreodată în anii optzeci.

Soția lui, Renata, se mutase de ani buni în New Mexico, unde-și plătea facturile arzând ierburi pentru refugiați urbani nevrotici. Abandonase deceniile de diete care-o făceau să flămânzească și ajunsese la fel de mare ca o grămadă de sticle goale de pe veranda din spatele casei. Nu se mai farda și-și făcuse o datorie de onoare din a-i vesti pe toți de lucrul ăsta. Când divorțase de Eugene, nu ceruse nimic, ceea ce-l zăpăcise și-l speriase pe bărbat mai rău decât ar fi făcut-o un scandal monstruos.

Nr. 69: Am mers pe Lună și pe Marte de câteva ori și nu e nimic pe-acolo, în afară de stânci, așa c-am încetat să visăm la ele.

Nr. 70: Mii de boli sunt tratate repede și ușor cu câteva pastile.

Nr. 71: Uimitoare descrieri ale unor acte sexuale au apărut pe prima pagină a ziarului *The New York Times* și nimeni n-a fost prea tulburat din cauza asta.

Nr. 72: Prin apăsarea unui simplu buton, e posibil să omori cinci milioane de oameni într-o secundă.

Eugene a recitit ce scrisese la numărul 72. Ceva nu era în regulă – ce anume? Și-a dat seama: *butoanele* nu existau în urmă cu o sută de ani. Sau existau? Ce făceau oamenii pe vremea aia – trăgeau de lanțuri? Dădeau la manivelă? Ce-aveau și putea fi aprins? Nimic. Becuri electrice? Eugene nu prea credea asta. Nu de pe-atunci. A făcut o corectură:

Nr. 72: Trăgând o simplă pârghie, e posibil să omori cinci milioane de oameni într-o secundă.

S-a uitat la ceas – în puterea nopții –, era 3.58. A dat drumul stiloului și s-a minunat de propriul trup întins pe pat, încă destul de bine proporționat și de suplu, încă ridicol de frumos și nedând nici un semn de epuizare internă.

Cearșafurile îi păreau scorțoase, dar umede, ca atunci când se întinsese pe iarba din apropierea unui teren de golf din North Carolina. De jur împrejurul lui era proiectul artistic al lunii respective – mii de cutii de plastic pentru o singură porție de iaurt

degresat, cu interioarele spălate până deveniseră curate ca lacrima, vârâte unele într-altele și formând lungi filamente sinuoase care aveau să ajungă până-n tavan, ca niște anemone-de-mare. Piesa terminată trebuia să intre în camera pentru împachetat cadouri a Renatei, un concept pe care aceasta îl furase de la Candy Spelling, soția lui Aaron Speling – o cameră întreagă dedicată împachetării fluviului nesfârșit de fleacuri și nimicuri din vechea ei afacere cu rochii de seară.

Eugene trebuia să-și ducă săptămânalul sac de gunoi. S-a uitat la ceas – 3.59. A amânat și a adăugat următoarele pe lista lui:

Nr. 73: Stările proaste de nervi au fost eliminate.

Nr. 74: Nu mai vezi aproape niciodată cai.

Nr. 75: Poți stoca aproape toate cărțile publicate vreodată în interiorul unei cutii nu mai mari decât un coșciug.

Nr. 76: Am făcut clima planetei un picuț mai caldă.

Era timpul să ducă gunoiul. De la episodul cu mama dementă din Saint Louis, să dea *orice* gunoierilor devenise un motiv de panică. Noaptea în care se ridica gunoiul nu mai fusese la fel de-atunci. Pentru ca sacul lui de murdării să pară mai plin și, prin urmare, mai normal, i-a înfoiat conținutul și a cărat sacul burdușit, care nu cântărea mai mult decât o pisică, spre ușa de la intrare. Eugene s-a oprit și și-a strâns mai bine pe lângă corp halatul care purta sigla brodată a Hotelului Milwakee Radisson, de unde-l furase la o conferință meteorologică. A țâșnit afară pe trotuar, a aruncat sacul pe ciment, apoi a alergat înapoi la ușă.

Pe drumul spre camera lui, a zâmbit radios, cu satisfacția creatorului, spre cei trei pilaștri făcuți din cutii în care erau livrate șervetele de bucătărie marca Brawny, un trio care umpluse holul de la intrare din podea până-n tavan. Ia de-*aci*, Andy Warhol!

Așezat din nou confortabil în pat, Eugene auzi un *buf* inconfundabil venind de la parter. Știa că zgomotul nu putea fi făcut de răsturnarea movilei formate din operele lui – el își stivuia exponatele în mormane stabile, ca în muzee. Poate că un raton

se furișase înăuntru în timpul scurtei sale misiuni cu gunoiul. Eugene s-a întins după arma aflată în sertarul noptierei și i-a ridicat piedica. Așezat pe podea, între zid și pat, și-a urzit strategia.

Apoi a venit un alt *buf* de jos. Calm și sigur pe el, s-a strecurat printre stâlpii totemici din cutii de șervete Brawny. Alunecând pe fund, s-a îndreptat spre foaierul luminat doar de strălucirea slabă a unei luni în primul pătrar, de pe cerul fără nori. S-a ghemuit în spatele unuia dintre stâlpii totemici și a scanat livingul. Cineva sau ceva era pironit în spatele unei machete la scara 1:4 a unui avion de vânătoare Saber, cu motor cu reacție, pe care-l făcuse din conserve de ton Bumble Bee și de SpaghettiOs.

Eugene s-a năpustit de-a lungul foaierului ca un detectiv din benzile desenate. Pe furiș, a făcut câteva manevre până în dreptul avionului, ale cărui roți se odihneau pe un soclu bine fixat, construit din cutii de sos pentru salată Kraft Catalina. Era calm. S-a ridicat în picioare și, cu o viteză de luptător de kickbox, a făcut un salt înainte spre partea opusă a soclului, urlând „Mâinile sus!" și îndreptându-și arma spre ceea ce părea să fie un pierdevară – un bețivan –, care scheuna ca o jucărie chițăitoare și, de frică, se făcuse mic-mititel, cu spatele sprijinit de cutii. Eugene a apăsat întrerupătorul și a aprins lumina, făcând camera să explodeze și arzându-și retina.

— Ei, fute-*m*-aș, să mor io dacă nu-i Miss Wyoming! a spus.

— Lasă jos arma, Păpușelule Ken.

— Măiculiță! Miss Popularitate…

— Mda, parc-aș avea mereu pregătit un discurs despre pacea mondială.

— Hei… Adrenalina începea să se împrăștie; devenea din ce în ce mai zăpăcit: Tu ar trebui să fii…

— Moartă? a râs ea. Ei bine, oficial, *chiar* sunt.

Eugene a făcut o pauză și și-a încrucișat brațele pe piept în timp ce-o studia pe Susan, care acum se ridica și ea greoi în picioare.

— Buuu-hu-hu! a strigat ea. Nu sunt o stafie. Sunt adevărată. Pe cuvânt. Drăguț locșor mai ai aici!

Perplex, Eugene a întrebat-o cum intrase în casă.

— Am alergat cât m-au ţinut picioarele, cât timp tu erai pe trotuar. Am dormit în faţa uşii tale de la intrare.

— Ai dormit în faţa uşii mele?

— Nu chiar. Am aşteptat într-o gheretă izolată fonic să răspund la testul de aptitudini. Eugene încă mai digera scena din faţa lui şi tăcuse; Susan voia să obţină o reacţie, aşa c-a adăugat: Băi, puţă!

El şi-a aprins o ţigară şi s-a mai relaxat:

— Văd că eşti supărăcioasă, ce să zic! Zece puncte din zece pentru maniere.

— Oh, mai termină! Am venit aici cu un scop. Ce *părere* ai?

— Ai venit *aici*? De ce *aici*? Şi, cum am mai spus, eşti *moartă*. Am văzut prăbuşirea avionului la televizor de-o sută de ori.

Susan stătea în picioare şi şi-a dat jos jacheta sperietoarei de ciori:

— Câţi ani ai prezentat vremea, Eugene... de câte ori ai *nimerit-o*?

— Am fost un meteorolog bun.

— *Ai fost?* Presupun că cei de la postul de televiziune au văzut interiorul casei tale şi au decis să-ţi dea papucii.

Susan era, în acelaşi timp, încântată şi surprinsă că ea şi Eugene se puseseră aşa de repede pe sporovăit. Mai important însă, sentimentul iubirii adolescentine, cu acel prim episod al „făcutului cu ochiul" de-atunci, de demult, din St. Louis, nu pălise în nici un fel la vederea unui Eugene ceva mai veştejit. El îmbătrânise în maniera ridată şi bronzată a eroilor din filmele de acţiune, a păstorilor şi a generalilor de cinci stele. Ochii lui rămăseseră la fel de asemănători cu nestematele şi la fel de limpezi pe cât şi-i amintea. Era, de asemenea, cam scrântit şi, deja, oarecum amuzant.

— Susan, de ce-oi fi venit tu oare până la mine? Nici măcar n-am făcut vreodată *cunoştinţă*.

— Unde-i Renata?

— Renata nu mai stă aici.

Un semn bun. Înăuntrul lui Susan se-auzeau tobele victoriei.

— V-aţi despărţit?

— Cu ani buni în urmă. Nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce-ai venit *aici*, dintre toate locurile unde te-ai fi putut duce?

Trebuie să cunoşti o groază de oameni care stau la doar câteva ore de locul unde s-a prăbuşit avionul. Şi-a aruncat braţele în aer: Rahat! Uite cum încerc să fiu raţional şi logic cu cineva care se presupune că e *stafie*, pentru numele lu' Dumnezeu!

Susan se întreba şi ea de ce venise acolo. Tot ce ştia era că se află în Midwest şi că locuinţa lui Eugene îi părea singurul loc sigur între cele două coaste ale Americii. Ea *nu-şi făcuse* nici un plan pentru ceea ce avea să urmeze. Pe măsură ce chestia asta i se limpezea în minte, lipsa reacţiei ei imediate l-a îmboldit pe Eugene:

— Păi, ia să văd dac-am înţeles bine – ai crezut că Renata şi cu mine o să-ţi oferim o pătură, nişte Valium şi un apel deja format către Urgenţe? Prăbuşirea avionului a avut loc în urmă cu *o săptămână*, Miss Wyoming! Ceva nu-i în regulă aici. Dacă voiai pături şi cacao cu lapte, limita de timp *pentru chestiile astea* a expirat acum cinci zile.

Între timp, tot ce ştia Susan era că, de când îi făcuse Eugene cu ochiul, îşi petrecuse toată viaţa încercând să-l regăsească, într-o formă sau alta, în special cu ajutorul lui Larry, şi poate că acum voia să vadă în sfârşit care era marfa.

— Poate că nici eu însămi nu ştiu sigur de ce mă aflu aici.

— Oh, asta-i curată nebunie! El a răsuflat zgomotos: Eşti OK? După prăbuşirea avionului, vreau să zic. N-ai nici un os rupt? Nici o vânătaie?

— Sunt bine.

— O să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Desigur. Dar nu acum. Mai încolo.

— Ţi-e foame?

— Sete.

— Haide! O să-ţi aduc nişte apă.

Susan s-a făcut mică şi s-a uitat la sculpturile lui Eugene:

— Toate chestiile astea sunt făcute din gunoaie. Dar sunt atât de curate! Cum faci să rămână totul aşa de curat?

— E arta mea. Asta fac. Hai! Bucătăria e-n direcţia asta. Cum ai ajuns aici din Ohio?

Casa era caldă şi uscată:

— E destul de ușor s-ajungi oriunde vrei, în țara asta. Tot ce trebuie să faci e să găsești un loc unde opresc camioanele, să dai peste un camionagiu care se droghează cu amfetamine, să sari în cabină, să conduci o vreme, apoi să te pui pe făcut spume la gură, bolborosind ceva legat de religie – în felul ăsta, o să te-azvârle ca pe-un gunoi la următoarea oprire și nici măcar n-o să trebuiască să faci sex.

— Mi-aduc aminte că te-am văzut pe scena aia, știi?

— Chiar *îți amintești*? Susan era emoționată.

— La dracu', normal că-mi amintesc! În noaptea când ai câștigat, ai fi câștigat chiar dacă maică-ta nu și-ar fi făcut numărul de șantaj.

Susan n-avea chef să stăruiască asupra lui Marilyn:

— Mi-e sete, Eugene.

El i-a dat niște apă. Lustrele de pe tavanul bucătăriei proiectau o lumină galbenă asupra chiuvetei și aveau abajururi făcute din cutii de lapte din carton, pe care erau lipite anunțuri privind dispariția unor copii, despre care se cereau informații persoanelor care-i văzuseră. Ea a citit data de expirare pe una dintre cutii:

— 4 aprilie 1991. Atunci te-ai hotărât să devii Picasso?

— Drăguțo, ești nebună ca un câine turbat! Și vocea ta! Și manierele! Probabil că n-ai habar de asta, dar te-ai transformat în maică-ta. N-am întâlnit-o decât vreo cinci minute, dar, puișor, ești *bucățică ruptă* din ea.

Susan a închis ochii. Oftă aprobator:

— Oh, Doamne... Știi ce, Eugene? Ai *dreptate*. Chiar mă simt ca ea acum, felul în care se mișcă... E amuzant... Asta nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Am avut nevoie de un accident de avion pentru a o scoate la iveală pe Marilyn din interiorul meu. Iar *ea* n-a avut nevoie decât de cincisprezece ani, în care-a fost fata cea mică, într-o colibă de țărănoi alcoolici. Și-a pus jos paharul: Și acum, unde dorm?

Au auzit amândoi afară un camion de gunoi care semnaliza. S-au îndreptat încet spre sufragerie.

— Am creierul varză. Sigur ți-e bine?

— Mda.

Eugene a devenit băgăcios:

— Cum ai reușit să supraviețuiești dezastrului?

Susan a luat o gură de apă. Începea să se simtă calmă, netulburată. Conștiința faptului că zburase dispăruse cu totul:

— Știi, m-am gândit la asta încontinuu, vreme de șapte zile. Am extras biletul cu numărul 58-A și am câștigat. Nu cred că există ceva mai cosmic sau mai măreț de-atât în toată tărășenia. Pur și simplu, nu există. Aș vrea să pot spune că există, Eugene.

— Dar unde-ai fost toată săptămâna asta?

Susan a căscat și a zâmbit:

— Păstrează întrebarea asta pentru mâine-dimineață. Sunt trează de treizeci și șase de ore.

Eugene era prea obosit ca s-o mai iscodească:

— Am o cameră de oaspeți, încă mobilată. Probabil că-i un pic prăfuită, dar ar trebui să-ți ajungă.

Și el a condus-o acolo. Între timp, Susan strălucea, în forul ei interior: Eugene era singur, pensionat și, asemenea ei, nu mai nutrea prea mult interes pentru lumea exterioară. Odată ajunsă în cameră, și-a pus ochelarii de soare de aviator pe noptieră și s-a așezat pe pat:

— Știi, dacă mami n-ar fi făcut escrocheria aia pe socoteala ta, nu ți-aș fi furat niciodată pozele 20×25 și nici nu m-aș fi îndrăgostit de tine.

— Îndrăgostit! Eugene a părut amuzat, apoi a căscat: O să sun la băcănie, să dau comandă mâine după-amiază, i-a spus el. Gândește-te ce-ai vrea să mănânci săptămâna care vine.

— Dar de ce nu ieși, pur și simplu, din casă, să cumperi ce-ți trebuie?

— Nu-mi place să ies din casă.

Susan nu mai auzise vești așa bune de ani întregi. Avea senzația că va adormi în noaptea din Ajunul Crăciunului:

— Noapte bună, Eugene. Mersi.

— 'Pte bună, frumoaso!

Eugene a oftat și s-a îndepărtat pe hol. A lovit cu un bufnet partea de sus a unui totem:

— Iar câștigătoarea este... a spus el, Miss *Wyoming*! Măiculiță, ce mai carusel!

A doua zi la amiază, Susan s-a trezit din cauza unor zgomote ritmice, ca niște bubuituri electrice, ce veneau de la subsol. „Casa lui Eugene!" S-a răsucit pe-o parte și a început să toarcă pisicește.

O dubiță a trecut prin fața casei. Huruitul de dedesubt, constant și blând, a continuat. Tânăra a găsit un capot în cuierul de pe ușa camerei de oaspeți, l-a îmbrăcat și a coborât la parter, unde s-a oprit în fața unei uși de stejar aflate sub casa scării. Fâșii de lumină alb-verzuie evadau pe lângă marginile ușii, de parcă aceasta i-ar fi fost pavăză împotriva unor invadatori extratereștri. A deschis-o și a descoperit pivnița. Eugene era îmbrăcat în pantaloni comozi, șosete și un tricou cu guler, orchestrând colaționarea pe consola copiatorului Xerox 5380 a sute de newsletteruri. Tot acolo se mai găseau rafturi întregi de hârtie albă de scris, dosare și CD-uri care conțineau mii de nume și adrese americane și canadiene, despre care Susan avea să afle curând că fuseseră adunate de o firmă de cercetare demografică din Mechanicsville, Virginia, însoțite de informații despre venituri și obiceiuri de consum.

Eugene i-a aruncat o privire lui Susan, care stătea pe scări:

— 'Neața, frumoaso! Văd că te-ai îmbrăcat pentru vinerea lejeră.

Pe pereții care înconjurau biroul lui Eugene erau duzini întregi de plăcuțe de lemn sau de catifea cu nori și soare, și zăpadă, și temperaturi cuprinse între –32 și 48 de grade Celsius. Ea a coborât scara și a luat un soare de catifea:

— Iupiii! Sunt însorită azi, nevoie mare!

A observat însă ocheada dezaprobatoare a lui Eugene și a plasat soarele la loc, pe orbita lui.

— Mulțumesc, a spus Eugene, care și-a continuat corvezile de contopist.

Susan s-a apropiat de el pentru a arunca pe furiș o privire documentelor, lovindu-se cu spatele de bărbat.

El s-a răsucit pe călcâie:

— Știi să lucrezi cu un copiator?

— Pe vremuri, pe platou la *Meet the Blooms*, ori de câte ori scenariștii deveneau pișăcioși și superiori, opream întreaga producție de scenarii. Știi cum făceam asta? Scriam „DEFECT" pe o bucată de hârtie și o lipeam pe capacul copiatorului. Erau toți oameni cu IQ-uri mai mari decât temperaturile din Palm Springs, și totuși nici măcar o dată n-au crezut de cuviință să pună la-ndoială anunțul meu! Și ea a ridicat o plăcuță de lemn, cu temperatura de 43 de grade Celsius. Ai folosit-o pe-asta vreodată?

— Aproape de final. De câteva ori. După ce vremea a luat-o razna și-a intrat pe avarie.

— Cred că unul ca tine își dă seama cel mai bine. S-a așezat pe un scaun cu spătar și l-a privit: Când serialul a fost anulat, Glenn, principalul scenarist, a umplut un pai de băut de la furnizori cu zaharină NutraSweet. Întors pe platou, a deschis capacul copiatorului și a suflat NutraSweetul în mașină, în cartușul de cerneală. L-a lăsat mort de-a binelea. A trebuit să-l arunce. E, cum ar veni, cel mai rău lucru din lume pentru copiatoare.

— Casa asta e Zonă Liberă de Arme Nucleare. N-o s-avem parte de nici unul dintre sabotajele tale funcționărești pe timpul șederii tale aici, s-a-nțeles?

Dar bărbatul nu și-a putut reține un zâmbet.

Copiatorul avea un ritm relaxant. Ochii lui Susan au devenit sticloși și gândurile i-au zburat departe.

— Postul tău de televiziune te-a mătrășit fiindcă erai plecat cu sorcova?

Eugene a răspuns, sortând hârtii:

— Neh! Nu m-au mătrășit. Am fost rănit în timpul serviciului. M-am pensionat înainte de vreme.

— Ai fost rănit în timp ce prezentai buletinul meteo nocturn?

— Ca să păstrăm adevărul istoric, da. Vrei să știi ce s-a-ntâmplat? Am fost zdrobit de un automat de Cola.

— În timpul serviciului?

— În studio, așa că treaba a fost asigurată și sindicalizată și căutată-n cur. Tipii instalaseră un automat de Cola vorbitor, care cântărea, cum ar veni, cu vreo tonă mai mult decât unul normal, mut. Așa că scârba asta mică și urâtă, tunsă cu o chică țepoasă,

se pune pe scuturat aparatul înainte și-napoi, întruna, până dă afară o cutie sau două, și toată chestia se dărâmă peste el, și-l storcește ca pe-o *piñata*. S-a-ntâmplat să trec pe-acolo și piciorul drept mi-a fost zdrobit. Uite...

Eugene și-a rulat șoseta, iar Susan s-a aplecat să se uite la piciorul lui, care, cu atâtea cicatrici și copci, semăna cu o hartă a statului Indiana împărțită în hălci mititele, ca niște ținuturi.

— Orașul Aoleu, Arizona, a spus ea.

— Tu ai spus-o, păpușă! Puștiu' a mierlit-o, iar eu n-am putut să merg vreo șapte luni după. Între timp, ei au adus un tip nou, cu un zâmbet mai proaspăt și mai plin de viață decât al meu, care a făcut și un rating de nuntă regală pe ăia din focus grup. N-am mai avut putere să-mi pun fundu' la bătaie la alte posturi de televiziune. Sunt prea bătrân. Și, dacă ești bătrân în afacerea asta cu vremea, fie te transformi repede-repejor într-un eunuc sonat, fie-ți iei tălpășița. Așa că eu mi-am luat tălpășița.

— Lasă-mă să mă uit mai bine. Ea s-a așezat: Pune-l la mine-n poală.

Eugene a oprit copiatorul, iar liniștea, ca un plastic transparent solidificat, a umplut aerul. El s-a așezat pe un scaun în fața lui Susan și a ridicat piciorul, punându-i-l în poală.

— Mami m-a învățat să nu spun *niciodată* un cuvânt sau o propoziție fără să-mi imaginez că juriul unui concurs de frumusețe e pe undeva, pe-acolo, ascultându-mă în secret. Așa că toată viața am fost urmărită de această flotă invizibilă formată din actrițe de telenovelă, vânzători de Chevrolet, designeri de modă și prezentatori meteo de la TV care-mi analizează fiecare cuvințel. E un obicei de care nu pot să scap. E ca în cazul copiilor pe care părinții i-au forțat să mestece fiecare îmbucătură de douăzeci de ori înainte de-a o înghiți, așa că tot restul vieții lor devine un iad de douăzeciuri. L-a privit pe Eugene drept în ochi: Te doare când fac *asta*?

Pentru Susan, atmosfera căpătase acea aură de nu-mi-se-întâmplă-cu-adevărat a celor mai bune partide de sex din viață.

— Nu. Unele lucruri nu le simt. Iar pe altele le simt ca pe niște atingeri obișnuite și...

Susan l-a privit drept în ochi și a aplicat și mai multă presiune, dar a fost, de asemenea, grijulie, frământând atât pernițele tari de jos, cât și locurile delicate dintre degete.

— Te-am văzut în noaptea aia... la concursul de frumusețe. Mi-ai făcut cu ochiul. Gestul tău aproape că mi-a lăsat vânătăi, i-a mărturisit Susan. Mâinile i s-au încleștat pe gleznele lui; l-a privit atât de fix, încât l-a făcut să se fâstâcească: Am trecut printr-o grămadă de chestii săptămâna asta. Am nevoie de un duș, Eugene.

El a condus-o afară din subsol. Au ajuns în baie. Susan a dat drumul apei să curgă, curată și caldă, și într-o secundă amândoi erau goi și uzi, și unul peste celălalt, ca niște câini care s-au luat la bătaie. Susan simțea că pielea ei țipă de ușurare, de parc-ar fi fost multă vreme sufocată, iar pe dinăuntru se simțea de parc-ar fi mers cu un lift rapid. S-au izbit unul de celălalt, eliberând neștiute cantități de furie și poftă trupească, și singurătate, până când, în cele din urmă, apa s-a răcit, iar ei au ieșit din cadă. Eugene a deschis un dulap care conținea, spre marea surpriză a lui Susan, prosoape curate.

Câteva minute mai târziu, Susan căuta ceva de îmbrăcat prin vechiul șifonier al Renatei.

— O să-mprumut una dintre rochiile astea de seară, ale lui Bob Mackie. Văd că și-a lăsat lucrurile aici.

Erau sute de rochii și de costume care atârnau de o bară mecanizată, ca cele din curățătoriile chimice. Hainele au făcut o săritură micuță și grațioasă, când tânăra a pornit și apoi a oprit banda.

— Măiculiță, dac-ar vedea mami *asta*!

— Cristoase, oprește chestia aia! Zgomotul e ca tema muzicală dintr-un serial pe care nu-l mai urmăresc.

— Ei, nu cred c-a fost chiar așa de rău.

— Și *tu* ai fost măritată.

— Și, oficial, încă mai sunt. N-am divorțat niciodată.

— Tipu' ăla, star rock... Chestii dure, îmi imaginez.

— Chris? Dur, da, dar chestii, nu. E la fel de homo ca un catâr. M-am măritat cu el ca să-și obțină rezidența și ca eu să rămân în preajma unui tip, catolicul și foarte însuratul impresar Larry Mortimer.

Şi ea s-a oprit din joaca aceea cu dulapul mecanic.

Eugen butona telefonul mobil, comandând diverse articole de băcănie.

— Oh, Dumnezeule!

— Ce-i?

— Eşti reală, a spus el.

— Asta prin opoziţie cu...?

El s-a lăsat pe spate în pat, holbându-se la ventilatorul din tavan:

— Am o chestie ca lumea şi bine pusă la punct aici. Timpul meu îmi aparţine în totalitate. Nu trebuie să am de-a face cu...

— Cu ce anume?

— Cu *oamenii*, a scuipat el.

Susan l-a privit:

— Sunt de acord. *Chiar* ai o chestie ca lumea aici.

Acum priveau amândoi tavanul şi se ţineau de mână. Eugene a întrebat-o:

— Ce-aveau de zis cei din focus grupuri despre tine?

— Ce vrei să spui?

— Ştii tu... Focus grupurile. Cei pe care-i aduc doar ca să te critice, astfel încât postul de televiziune să-şi dea seama ce te face pe tine să fii *tu*.

Susan era intrigată:

— De ce?

— O să-ţi spun ce-au zis despre mine. Apoi, tu o să-mi povesteşti ce-au zis despre tine.

— OK, s-a făcut.

— Femeile făceau: „Care-i faza cu părul lui? E real? Aia-i culoarea lui adevărată?" Ziceau: „Oh, eu atât de excitată, eu vrea face astronautul cu două spinări". Ziceau: „Aş trece la sistemul metric pentru tine, puişor". Tipii nu erau la fel de descriptivi. Ei nu mă făceau în nici un fel, dar, odată ce-mi vedeau faţa, ştiau că emisiunea de sport se sfârşise şi puteau să stingă televizorul. El şi-a Aprinzându-şi o ţigară, a chicotit: Televiziunea! *Câh!*

Susan s-a băgat în el, în poziţia linguriţei. Cearşafurile parcă erau din aluat rece.

— Spre sfârșit, ei știau c-aveau suficiente episoade pentru a sindicaliza[1] serialul, așa c-au încetat să organizeze focus grupuri. Dar, la început, eu primeam chestii de genul: „Îi văd coșurile sub machiaj! Băi, nu puteți să-i faceți rost de un cuțit pentru chituit? Și n-ar putea să joace mai prost nici dacă i-ai pune pistolul la tâmplă! Țâțele ei sunt ca niște ouă ochiuri scurse". Chestii de genul ăsta.

Și-au încrucișat privirile și au început amândoi să râdă.

— Tre' să sun și să dau comandă la băcănie.

Eugene a tastat un număr de telefon la mobil, iar bipurile scoase de fiecare tastă în parte i-au adus aminte lui Susan de un cântec care-i plăcea cândva, demult, prin anii optzeci.

1 A transmite conținuturi media prin intermediul unui sindicat, pentru a fi publicate sau transmise pe mai multe canale. Se consideră că un serial de televiziune trebuie să aibă aproximativ o sută de episoade pentru a putea fi sindicalizat.

Capitolul optsprezece

Susan dăduse multe spectacole pe străzi comerciale, iar tura ei de după-amiază la Clackamas County Mall nu era în nici un fel ieşită din comun. De fapt, spre deosebire de juriile concursurilor de frumuseţe, ea găsea că mulţimile din malluri, în proporţie copleşitoare formate din cazuri geriatrice, erau inexistente din punct de vedere emoţional, aşadar, să interpreteze în faţa lor nu era nici riscant, nici stresant, singurele înţepături venind de la vreun adolescent pus pe huiduit sau de la vreun pensionar răzleţ, care-i arunca priviri pofticioase. Odată, în Olympia, Washington, agenţii de pază ai mallului îndepărtaseră o lipitoare bătrână care se masturbase apatic lângă boxa de sunet din stânga scenei, ca o gorilă de la grădina zoologică, resemnată cu o soartă sterilă în cuşcă. Susan credea că e amuzant, dar nu înţelesese ce *făcea* el de fapt. Le spusese, atât mamei sale, cât şi agenţilor de la mall, că ea avusese impresia că bătrânul „zgâlţâia o gogoaşă", ceea ce-i făcuse pe gabori să râdă mânzeşte, iar pe Marilyn să cârâie. Când paznicii au părăsit pentru puţină vreme biroul, Susan spusese:

— Mami, te rog, nu începe alt proces! Nu din cauza *asta.* Las-o moartă.

— Domnişorico, cine ştie ce vătămare ţi-a adus omul ăla!

— Ce vătămare?

— Vor trece ani buni până să-ţi dai seama, dulceaţă mică!

— Mami... fără proces! Mi-e silă de felul în care dai oamenii în judecată tot timpul. E ziua mea de naştere. Fă din chestia asta cadoul meu, OK?

Expresia de pe chipul lui Marilyn a îngheţat, dar apoi, imediat, s-a lichefiat:

— O să continui atunci să jupoi iepuraşi, ca să m-ajute să plătesc chiria. Presupun că, totuşi, trebuie să mai şi lucreze *cine*va pe lumea asta.

La Clackmass Mall se făcuseră aranjamente ca Susan să interpreteze un potpuriu din *Grease*, numărul ei obișnuit, care se potrivea, oarecum, cu campania mallului intitulată „Copii feriți de droguri". Prietena lui Susan, Trish, tocmai împlinise șaisprezece ani și o adusese pe Susan cu mașina din McMinnville. Marilyn trebuia să le ajungă în scurt timp, după ce avea să se întâlnească în Beaverton cu o croitoreasă, ca să treacă în revistă imaginea de toamnă a lui Susan.

Susan și Trish au parcat, au luat legătura cu persoana de contact de la mall, apoi s-au înghesuit în toaleta lactobarului Orange Julius, unde fusta lungă și largă a lui Susan, cu un pudel brodat pe ea, a rămas neatinsă în punga ei de hârtie de la Nordstrom. Dintr-o geantă de voiaj, ea și Trish au scos salopete negre și cravate subțiri și roșii, din piele. Amândouă și-au ridicat părul în țepi, s-au dat cu gel și mult rimel, apoi s-au îndreptat spre scenă. Numele lui Susan a fost strigat și cele două au urcat scările din furnir mochetate. Au mers ca niște mimi robotizați, Trish, spre orga ei electronică, un Casio, iar Susan, către mijlocul scenei. Din punctul de vedere al publicului plictisit și neatent din mall, ele-ar fi putut la fel de bine să fie îmbrăcate ca niște valkirii sau ca niște ulmi, dar Susan a simțit pentru prima oară un val imens de putere.

Trish a băgat primele acorduri, moment în care Susan a ridicat o cravașă, pe care-o împrumutase de la unul dintre camarazii din armată ai lui Don. A început să pocnească din ea, sincronizân-du-se cu absurditatea ritmică a melodiei *Whip It*, un imn al curentului New Wave care era deja fumat în epocă. Pentru prima oară, nu s-a simțit ca o focă de circ pe scenă. Trish făcea sintetizatorul să urle, iar lui Susan toate celelalte dăți când fusese pe scenă i se păreau acum din ce în ce mai îndepărtate – toți anii aceia în care fusese legată fedeleș și împopoțonată, în care scheunase după un pește în fața lui Marilyn și a fiecărui membru al juriului de pe fața pământului, făcând fiecare mișcare fără pic de voioșie, ca o stewardesă care arată cum trebuie folosită masca de oxigen.

Dar acum – fețele lor! –, Susan vedea reacții veritabile: guri căscate, mame care-și goneau copiii de-acolo și, în spate, puști

meseriaşi, care în mod normal i-ar fi arătat fundul şi ar fi bombardat-o cu Jelly Tots, privind-o fără maliţiozitate.

Dintr-odată, boxa a cârâit şi a gemut, iar Susan s-a răsucit pe călcâie, doar ca s-o vadă pe Marilyn smulgând cu violenţă mufele colorate din spatele amplificatoarelor Marshall, în timp ce un tehnician protesta neconvingător împotriva distrugerii. Capetele din public s-au întors, de parcă oamenii ar fi fost un lan de grâu, în direcţia spre care se întorsese acum Susan, cu ochii sticloşi ca de corb.

— Ce dracului *faci,* mamă?

Marilyn a smuls şi mai multe mufe, iar muşchii feţei i s-au întins ca o cârpă de vase care tocmai era stoarsă.

Susan a plesnit din cravaşă spre Marilyn, căreia i-a ars mâinile, iar o unghie de plastic stacojie, de pe arătătorul acesteia, a sărit ca un greiere.

— Mamă, opreşte-te! Opreşte-te!

Marilyn a înşfăcat partea dinspre ea a cravaşei şi i-a smuls-o din mână lui Susan. Părea turbată şi s-a căţărat pe grinzile înalte, iar apoi pe scenă. Susan s-a întors spre public. Urla: „Doamnelor şi domnilor, haideţi s-o aplaudăm călduros pe..." – s-a oprit în timp ce Marilyn se ridica stângaci în picioare, ca un cal care se smulge dintr-un noroi păstos – „mama mea, cea exagerat de entuziastă!"

Publicul a simţit miros de sânge şi a aplaudat cu entuziasm, în timp ce Marilyn o apuca pe Susan de gât. Trei huligani de lângă magazinul de şosete au început să miaune, moment în care Susan a surzit din cauza loviturii lui Marilyn. Timpul s-a oprit pentru ea. A fost ridicată şi smulsă din propriul trup şi a conştientizat, pentru prima oară, că mama ei nu o deţinea, aşa cum deţinea Corvairul sau frigiderul. De fapt, Susan a înţeles că Marilyn n-avea mai multe drepturi de proprietate asupra ei decât asupra turnului Space Needle sau asupra Muntelui Hood. Legătura ei cu Marilyn era de natură sentimentală, dacă Susan alegea să fie astfel, sau pur şi simplu de afaceri, ceea ce avea oarecum sens, dar Marilyn n-avea s-o mai trateze ca pe o portieră trântită de câte ori îşi pierdea cumpătul. Marilyn a privit-o în ochi pe Susan şi a înţeles că-şi dăduse foc la valiză şi că nu-şi

va recâștiga niciodată avantajul. Asta a înfuriat-o și mai tare, dar violența ei de-acum n-o mai atingea pe Susan. De-acum, ea știa cum stă treaba.

Femeia s-a repezit la fiica ei, înfuriată, dar Susan a privit-o și, cu un zâmbet tandru, i-a spus:

— Îmi pare rău, mami, ai întârziat treizeci de secunde. N-ai să pui mâna pe mine – nu de data asta!

Brațele lui Marilyn s-au strâns peste pieptul lui Susan, pe jumătate ca și cum ar fi fost pe punctul de a o strangula, pe jumătate pentru a-și recăpăta echilibrul. Aplauzele s-au oprit și Trish a dat și ea buzna:

— Doamnă Colgate, *vă rog*!

— Târfă mică și trădătoare! a urlat Marilyn spre Trish.

— Mami!

— Nu vorbește serios, a spus Trish, încercând să se vâre între cele două, ca să le despartă. Trebuie s-o dăm jos de pe scenă.

Agenții de pază ai mallului au ajuns și ei la fața locului. Susan și Trish au înțepenit, în timp ce doi bărbați musculoși își foloseau toată forța pentru a o ține pe Marilyn departe de Susan.

— Veniți cu noi, doamnă!

— *Nu!*

Susan a spus pe un ton pragmatic:

— Băieți, hai s-o ducem într-un birou sau altundeva! A făcut o criză din cauza pastilelor de slăbit. Are nevoie de un loc răcoros și întunecos.

— Trădătoareo! a șuierat femeia.

Susan a înșfăcat geanta mamei sale. Ea și Trish au urmat-o pe Marilyn într-un birou unde Susan a forțat-o pe mama ei să înghită niște calmante. I-a dat apoi telefon lui Don, să-i spună că vor întârzia. Trish a plecat, la rugămintea lui Susan, iar aceasta și-a dus mama acasă, în McMinnville, cu mașina. Cina a constat în mâncare chinezească la pachet, și cu toții s-au dus la culcare devreme.

Ziua următoare a fost însorită și nefiresc de călduroasă pentru luna aprilie, iar Susan a stat pe peluza din spatele casei și și-a bronzat chipul, între copertele unui album cu Bee Gees, acoperite cu staniol. Marilyn mergea ca un cărăbuș între mașină și curte,

plantând răsaduri de petunii, părăluțe și alyssum albe. Ceea ce-a izbit-o pe Susan ca fiind ciudat, dar nu ieșit din comun. Cu un an în urmă, asigurarea medicală a lui Don își dăduse obolul, și familia promovase dintr-o rulotă într-o casă, chiar dacă într-una mică, învești mântată-n buruieni și cariată de ploaie. Faptul că locuia într-o casă veritabilă părea s-o satisfacă pe Marilyn, care nu-și bătuse prea mult capul cu decorarea ei și exclamase doar cât era de încântată că nu mai trebuia să mascheze osiile cu tufișuri de rododendron.

Susan a continuat să se însoarească, iar la amiază a intrat în casă după niște ceai cu gheață și a găsit-o pe Marilyn ținând în mână cuțitul de vânătoare al lui Don, un monstru uriaș produs de una dintre cele mai sadice fabrici din Karlsruhe, pe care-l folosea pentru a cresta tocul de lemn al ușii dintre bucătărie și camera cu televizorul – duzini întregi de scrijelituri dispuse la intervale variate, de la înălțimea coapsei, până la aceea a umărului.

Susan n-a zis nimic.

Marilyn a luat un pix Bic și un creion și a început să scrie nume și date lângă scrijelituri: „Brian 16/12/78, Caitlin 3/5/79, Allison 14/7/80", și așa mai departe.

Don a intrat prin holul din față, cu mâinile negre de ulei de motor:

— Iepșoaro, ce puii mei faci la tocu' ușii?

— Cresc prețul casei, iubitule!

Don și Susan au schimbat priviri.

— Și să nu credeți că nu văd cum voi doi schimbați priviri îngrijorate!

În fața ei, tânărul Brian cel închipuit depășea bariera semnului de un metru cincizeci și doi de centimetri.

Don s-a întins după cuțitul lui de vânătoare, spunând:

— Dă-mi mie ăsta.

Dar Marilyn s-a retras tresărind, apoi s-a răsucit pe călcâie ca un Shark împotriva unui Jet[1]:

---

1 Sharks și Jets sunt cele două bande rivale din musicalul *Poveste din Cartierul de Vest* (*West Side Story*), regizat de Jerome Robbins și Robert Wise.

— Să mor io dac-o fac!

Susan și Don erau șocați.

— Ne cărăm din coliba asta de sclavi pe plantație, copii, dar, înainte de-a o face, trebuie să-i cresc prețul. Și a continuat să scrijelească lemnul. Studiile zic că prețul unei case poate crește cu vreo zece procente substanțiale prin simpla plantare a unor flori de sezon, în valoare de vreo sută de dolari. Allison ajunsese să aibă un metru patruzeci și șase înălțime: Florile fac o casă să pară locuită. Iubită. La fel și semnele care marchează creșterea copiilor. Scrijeliturile astea înseamnă fericire, mândrie, devotament și continuitate. Adaugă vreo cinci miare la prețul cerut.

— Și unde zici că ne mutăm? a întrebat Don.

— În Wyoming, cretinule! Cheyenne, Wyoming.

— Oh, mami – nu-ncepe din nou cu *asta*!

— Ba da, încep din nou cu *asta*! Casele sunt mai ieftine acolo. O s-avem un dormitor pentru oaspeți și trei băi. Iar *tu*, dulceață, vei putea reprezenta un întreg *stat* la competițiile naționale. Doar o mână de oameni trăiesc acolo. Competiția e zero.

„Cincizeci și una de concurente superbe, și doar una va învinge! Cine-o va înlocui pe Susan Colgate la următorul concurs Miss USA?"

— Nu ne mutăm nicăierea, a spus Don.

— Nu ne mutăm *nicăieri,* iubitule, așa se spune, și ba da, ne *mutăm.* Casa asta e pe numele meu, așa că ne cărăm mintenaș!

— E dusă cu pluta azi, i-a zis Don lui Susan. Las-o-n pace!

Susan s-a întors la bronzatul ei și a presupus că toată nebunia o să treacă. Mai târziu, ajunsă în camera ei, a auzit jos obișnuitele clinchete și zdrăngănituri ale pregătirilor pentru cină. Marilyn i-a chemat pe Susan și pe Don la masă, iar atmosfera părea absolut normală. Prea normală. În acel moment, urechile le-au vâjâit și casa s-a scuturat ca o mașină care trece peste mai multe hopuri. Paharul de apă al lui Susan s-a vărsat și o poză înrămată a căzut de pe perete. Cei trei au sărit în picioare – totul era cufundat în liniște, cu excepția unui fâsâit care se-auzea dinspre bucătărie.

Au mers spre proaspăt scrijelitul toc al ușii, ca să vadă o gaură de mărimea unei trape căscându-se în tavan, și alta direct sub ea, în podea, între aragaz și frigider.

Don a privit în jos:

— Dumnezeule mare... E un meteorit!

Susan și Marilyn au cercetat și ele bolovanul albastru-maroniu de jos, care zăcea pe cimentul crăpat, lângă congelatorul care găzduia carnea căprioarei vânate de Don toamna trecută. Don s-a repezit în jos pe scări, a privit bolovanul și apoi s-a uitat în sus, complet amuțit. Cele două femei au alergat și ele la subsol, să i se-alăture.

— E un miracol, a spus Marilyn. Am fost salvați. E un semn de la Dumnezeu din ceruri că suntem pe drumul cel bun, un semn de bun augur, care să ne umple de recunoștință!

Și ea a căzut în genunchi și s-a rugat așa cum făcea pe vremuri, înainte de a pleca să-și viziteze rudele din munți. Susan a privit mai de-aproape pietroiul:

— Hei... *se topește* sau cam așa ceva!

— Ce căcat, a exclamat Don, e *căcat!*

Era un ghem înghețat de fecale, descărcat accidental din carcasa unui avion al companiei Philippine Airlines, care zbura de la Chicago spre Manila și care avea să plătească pentru casa cea nouă din Cheyenne. Don l-a numit „căcăsloi". Compania aeriană le-a propus o înțelegere în afara tribunalului, repede și pe mutește. În șase săptămâni, locuiau deja în Cheyenne.

Capitolul nouăsprezece

Polițiștii terminaseră de cercetat cu de-amănuntul altarul închinat lui Susan Colgate de pe bancheta din spate a mașinii și părăsiseră proprietatea. John și-a petrecut restul zilei visând cu ochii deschiși în fața altarului și apelând robotul lui Susan, apoi trântind de fiecare dată receptorul, la primul bip. A încercat să doarmă, dar, în schimb, a avut parte doar de ațipeli agitate, ca niște resturi de peliculă găsite pe podeaua cabinei de montaj și lipite la un loc, punctate cu tresăriri frecvente și junghiuri de anxietate. După-amiază târziu s-a dat bătut, a făcut un duș, a băut un *shake* de alge, a sporovăit puțin cu Nylla, care tocmai se întorsese de la ora de exerciții fizice, apoi a condus până la West Side Studio. Ryan era ocupat cu un client.

— Cunoașteți titlul filmului, domnule? îl întreba Ryan pe client.

— Oh, știi tu... *filmul ăla*! Cred c-a ieșit pe video într-o cutie albastră.

— Știți cine era actorul din rolul principal?

— Tipu' ăla... Știi?

— Nu sunt sigur. E o comedie sau o dramă, sau...?

— E super!

— OK... Vreo idee despre cine l-a regizat?

— Tipu' ăla celebru...

— Sigur că da...

John a intervenit:

— Hei, amice... Du-te și ia o bulină, și după, când o s-auzi clicul care arată că ți-a fost repus în funcțiune creierul, trimite-ne un memoriu!

Clientul scotea aburi de nervi:

— Scuzați-*mă*! Încerc s-aleg un film, domnule Oricine-Oi-Fi. Ai vreo problemă cu asta?

John l-a privit drept în ochi:

— Îți *pasă* ce cred eu?

— Ei bine, ăăă, *nu*!

— Păi, și-atunci de ce mă-ntrebi? Cară-te! Oamenii care au habar ce vor trebuie să-și vadă de viețile lor.

Clientul s-a îndepărtat cu coada-ntre picioare, vizibil nervos.

— Oh, *îți mulțumesc*, John! a spus Ryan. Nici n-ai *idee* de câtă vreme voiam să spun ceva de genul ăsta...

— Tristele reziduuri ale prea multelor zile pierdute în întâlniri cu tipi care și-au făcut o profesie din a pierde vremea.

— Dacă te hotărăști să faci vreodată un film al cărui titlu să fie *Știi tu... filmul ăla,* o să fie cel mai popular film închiriat al tuturor timpurilor!

John a privit atent în jur, apoi a spus:

— Ryan... Cară-te de la lucru și vino cu mine. Avem treabă.

— Nu acum... E ora de vârf, trebuie să-i sun pe cei care au depășit termenul, și azi e la televizor „Seara specială a femeilor care-au iubit prea mult".

— Eu și Ivan vrem să-ți cumpărăm scenariul.

Zece minute mai târziu, în mașini separate, cei doi au mers până la barul St. James Club. John a ajuns primul și a comandat două scotch-uri. Ryan a sosit și el, abia trăgându-și sufletul:

— Înainte de a discuta altceva, John, trebuie să-ți spun că polițiștii au venit la centru în după-amiaza asta și m-au bătut la cap, iar și iar, în legătură cu: (a) faptul c-am construit altarul dedicat lui Susan Colgate și (b) că ți l-am dat ție. M-am simțit ca și cum aș fi fost legat fedeleș pe un mușuroi de furnici și mânjit cu marmeladă.

— Ea e dată dispărută. N-a apărut la o filmare pentru Showtime Channel. Gaborii m-au hărțuit și pe mine. Dar *eu, unul,* a trebuit să le explic ce căutam parcat în fața casei ei, la miezul nopții, cu un altar dedicat lui Susan Colgate pe bancheta din spate.

— Oh, Dumnezeule... Ești un monstru! Și Ryan a izbucnit în râs.

John n-a râs.

— Nu se presupune că oamenii trebuie să lipsească de cel puțin patruzeci și opt de ore, înainte de a fi dați dispăruți?

— Habar n-am! Şi John şi-a prins capul în mâini. Bea!

Ryan a băut.

— Nylla – adică nevasta lui Ivan –, înainte să vin încoace în seara asta, sporovăiam cu ea despre una, despre alta, şi mi-a spus că, după prăbuşirea avionului, Susan a dispărut un an întreg. Nu ştiam c-a fost atât de multă vreme! Sincer, nu ştiam. Şi se pare că *nimeni* n-are idee pe unde-a umblat. Nici măcar gaborii.

— Dar *ştiai* c-a trecut prin accidentul ăla aviatic...

— Am intrat şi-am ieşit de-atâtea ori de la Betty Ford[1] în 1996, că habar n-am cine era preşedinte-n anu' ăla, deşteptule!

Ryan era uşor nesigur în relaţia cu acest faimos producător care intenţiona să-i cumpere scenariul, aşa că n-a mai insistat asupra tărăşeniei, dar John a continuat:

— Asta vrea să spună că, dacă Susan Colgate, care e, cum ar veni, sfânta patroană a persoanelor dispărute, dispare, fie şi o singură zi, atunci tipii din departamentul care se ocupă de persoane dispărute se cuvine să se-apuce imediat de investigarea cazului, nu?

— Când voi doi v-aţi întâlnit, ea ştia cine eşti? l-a întrebat Ryan. Cât timp aţi mers pe jos? Cum ai lăsat-o? Cu ce era îmbrăcată?

— Am mers, pur şi simplu, la plimbare. Trebuie să fi făcut vreo cinci kilometri. Era al naibii de cald afară! Nu i-a apărut nici măcar o picătură de sudoare. A fost ca-n liceu, de parc-am fi ieşit să bem *milkshake*-uri cu Tolomacu' şi cu Veronica. Nişte nuci de anacard au apărut pe masă. Ryan, ştii că, înainte de a hotărî să mă retrag din funcţie, am fost bolnav cu adevărat?

— Nu.

— Am fost. De fapt, am dat ortul popii la Cedars – asta-i ce-au spus doctorii. Şi ştii ce-am văzut, cât timp n-am avut semne vitale?

— Ce?

— Pe Susan.

— Ce-aş putea răspunde la faza asta?

---

1 Betty Ford Centre este un centru de reabilitare a dependenţilor de alcool şi de droguri din Rancho Mirage, California, cunoscut drept „clinica vedetelor".

— Tu să-mi spui.

— John... îndreaptă-te spre lumină!

— Bine, vasăzică fusese o reluare cu *Meet the Blooms* la televizorul din spital, înainte să mă dau eu la fund, dar mi-a luat luni bune până m-am prins. *Ea* a fost, totuși. Înțelegi ce vreau să spun? Și tocmai mă obișnuisem cu ideea că fusese absolut lipsit de sens că-i văzusem chipul și c-o auzisem, și apoi vine *ziua de azi* – și nu mai cred că e așa lipsit de sens.

Un chelner a venit la masa lor. Paharul lui Ryan era gol. A mai comandat o băutură:

— Un Singapore Sling, vă rog! Nu știa ce să-i spună lui John.

— Un Singapore *Sling?* s-a mirat producătorul. Unde sunt oare? Într-un film cu Bob Hope? Mă simt de parc-aș fi ieșit la o băută cu maică-mea!

— E o băutură stilată și doar ironic retro.

— Piticanie neghioabă ce ești! Eu am fost deschizătorul de drumuri pentru ironie și stilul retro, pe vremea când tu te căcai în pamperși. John l-a privit pe chelner: Un Rusty Nail, vă rog!

Ryan bâțâia de emoție.

— Ei bine, presupun că, probabil, vrei să vorbim despre scenariul tău, a spus John. O să-l cumpărăm. Să nu faci vreun anevrism sau mai știu eu ce. Ryan părea ușurat, dar nervos, așa că producătorul a continuat: Nu ai un agent, Ryan, așa-i?

Chipul lui Ryan s-a îmbujorat:

— Neh!

— Bravo ție! Tocmai ai făcut o economie de patrușcinci de miare.

Îmbujorarea lui Ryan a fost drenată. Chipul i-a încremenit.

— Oh, asta-i bine! a spus John. Parcă văd, ca-n desenele animate, cum zimțișorii și rotițele din capul tău încearcă să calculeze cam cât e oferta. O să-ți curm eu suferința. Trei sute de miare.

— Faci mișto de mine!

— Să știi că fața ta e de căcat la pocher, nu-ți ascunzi deloc emoțiile.

Băutura tânărului a sosit, dar el a împins-o deoparte.

— Vreau să-mi amintesc limpede toată faza asta.

— Ai o constituție fizică mai puternică decât am avut eu vreodată. Și și-a ridicat paharul: Un toast. Au ciocnit, au sorbit o gură, apoi John a spus: Ivan n-are încredere în ceva decât dacă e superumflat ca preț. Dacă i-aș fi spus c-am luat *Tunguska* pe cinci miare, ar fi pus cruce afacerii. Am scos număru' trei sute din burtă. Aș fi putut să-l umflu și mai tare.

Ryan stătea ca paralizat.

— Hai, Ryan, zău așa! a exclamat producătorul. Cântă... dansează... zbânțuie-te sau mai știu eu ce. Fă-mă să mă simt ca un bășinos binevoitor care îmbătrânește!

— Nu, John. Nu înțelegi. Tocmai mi-ai schimbat viața, de parcă mi-ai fi dat aripi sau mi-ai fi luat vederea de la ambii ochi. Mă simt amețit.

— Crede-mă, nu așa se petrec lucrurile în mod obișnuit. În mod normal, eu și Ivan am fi încercat să găsim o tactică prin care să te futem pân-ai fi rămas în zdrențe, la afacerea asta. Dar acum mă simt mentor. O să-ți fac lipeala cu un avocat. Semnează hârtiile și te-ai aranjat.

Un cocteil de bani, secrete împărtășite și băuturi ironice l-au făcut pe Ryan îndrăzneț:

— John... care-a fost faza de anul trecut? Știu la fel de multe ca oricine citește tabloidele. Ce s-a întâmplat? Ce voiai să faci pe vremea aia?

John l-a privit pe tânăr cu îngăduință, dar și neînduplecat, în același timp:

— Nu acum. Nu în seara asta. Seara asta are de-a face doar cu succesul.

S-au despărțit curând, dar, câteva ore mai târziu, după ce umblase printre casetele video cu Susan, John l-a sunat pe Ryan să-l întrebe dacă poate să-i ceară să-și respecte propunerea siropoasă de a-i permite să-și exprime prin viu grai sentimentele pentru actriță. Era trecut de unu noaptea, iar Ryan șlefuia *Tunguska* și n-avea chef de întreruperi, dar John a perseverat. Și apoi tânărul i-a zis că trebuia să plece de-acasă, să facă un comision, și deci era ocupat.

— În regulă, puteai să-mi spui doar că oferta ta de-a mă lăsa să bat câmpii despre Susan era doar de politeţe, ca atunci când îi spui unui actor ratat să vină să joace tenis cu tine, numai ca să scapi de el.

— John, chiar trebuie s-o ajut pe prietena mea la ceva.

— Prietena ta?

— Ce vrea să spună tonul ăsta?

— A, nimic. Tot ce-am zis a fost „Prietena ta?".

— Crezi că-s homo!

— Am spus eu una ca asta?

— S-a văzut din tonul tău.

— Ei bine, eşti, nu-i aşa?

— Nu.

— Nu te cred.

— Dumnezeule, lasă-mă să dau un telefon! Închide, mănâncă un Scooby Snack şi te sun eu în cinci minute.

John a închis. Trei minute mai târziu, a sunat telefonul:

— Vanessa spune că poţi veni să ne ajuţi.

— Să vă ajut la *ce anume?*

— O să vezi.

Şi i-a dat lui John adresa Vanessei, din Santa Monica. Au convenit să se întâlnească într-o oră, dar John a ajuns mai devreme.

Vanessa a deschis uşa cu plasă împotriva ţânţarilor, calmă şi livrescă în ochelarii ei cu rame groase şi un pulover de lână importat din vreo altă parte a secolului. Lui John i se părea că femeia arată ca una dintre fiicele ucise ale familiei Clutter[1] din Kansas. L-a invitat să stea pe un scaun cu spătar înalt:

— Ai dori, poate, ceva de băut?

— Ăăă... o Cola.

— Sigur că da.

Şi tânăra a mers în bucătărie. John a auzit cum deschidea şi închidea frigiderul, precum şi alte zgomote prietenoase, specifice

---

1 Victimele unui cvadruplu asasinat din 1959, Kansas, care a devenit sursa de inspiraţie a romanului *Cu sânge rece*, de Truman Capote.

bucătăriei. Vanessa era prețioasă într-un fel despre care John știa că nu putea fi tăinuit. Avea ochii ce scanează cu laser ai unui asistent personal plătit exorbitant, din categoria celor care, de unii singuri, fac ca neanderthalienii producători de filme în care sunt exploatați adolescenți să pară rafinați și la curent cu ultima modă, prin discursurile scurte, elegante pe care le țin atunci când donează cecuri ridicol de mari pentru opere de binefacere atent analizate și considerate ultimul răcnet.

Vanessa era, în mod destul de evident, una dintre ciudățeniile naturii părăsite pe malurile celei mai din dreapta și mai înalte limite ale curbei lui Gauss.

— Cum îți câștigi existența, Vanessa? a întrebat John, întinzându-și gâtul de parcă astfel și-ar fi ajutat cuvintele să se arcuiască pe după o cotitură din zid.

— Lucrez la Corporația Rand.

Asta nu-l mira pe John:

— Pe bune? Și ce faci?

— Fac parte dintr-un *think tank*[1].

— Adică stai pe fotolii-sac toată ziulica și imaginezi strategii de invazie militară și modalități de a opri dezvoltarea industriei electrice?

Ea s-a prefăcut că nu auzise spusele lui și a intrat, oferindu-i paharul cu Cola. El a luat o gură și s-a oprit:

— Hei, chestia asta e chiar delicioasă! Dulceața îl înveselea și a dat pe gât jumătate de pahar: Uau! Uitasem cât de bună poate fi o simplă Cola.

— Nu-i doar Cola, mai sunt și eu. Am adăugat zahăr. Două linguriță.

John a tușit:

— Ai pus zahăr în *Cola?* Asta-i revoltător!

---

1 Numit uneori și *think factory* („fabrică de gândire"), un *think tank* („rezervor de gândire") este un institut, o corporație sau un grup organizat pentru a întreprinde studii interdisciplinare, referitoare la probleme tehnologice sau sociologice. Majoritatea sunt organizații nonprofit, sponsorizate de guverne sau de marile corporații.

— Nu fi caraghios! Ea stătea pe un pat-sofa de la Ikea, așezat pe post de canapea: Toată lumea a dat cu gura și a suspinat când Coca-Cola și-a schimbat rețeta, în anii optzeci. Dacă vrei Cola în stilul anilor cincizeci, adaugă-i niște amărât de zahăr. Și, în plus, John, ție pare să-ți placă.

Au sorbit în tăcere vreme de un minut, apoi tânăra i-a spus:

— Ryan spune că tu crezi că-i homo.

— Ei, și?

În mod evident, ea nu credea asta.

— E iubitul meu, John. A mai luat o înghițitură: A mea-i Cola dietetică, dar am pus și zahăr. Are un gust de-a dreptul pervers. John a privit fix spre ea. Îl iubesc pe Ryan, iar el mă iubește pe mine.

— Și eu îl iubesc pe prietenul meu, Ivan, dar nu-mi dau întâlniri romantice cu el.

— Oh, mai tacă-ți fleanca! Eros. Agape. Sex. Prietenie. Toate astea. Nu sunt tolomacă.

— Vrei să spui că e implicat și ceva eros în treaba asta?

Ochii Vanessei au licărit, dar ea n-a spus nimic.

— Ei bine, nu-i ca la Tarzan și Jane, dar e real. E sincer cu *mine.*

John a mușcat dintr-un cub de gheață:

— Ești, în mod limpede, genul „sora Crandall". Știi tu, asistenta Crandall își desface părul și Dr. Hunicutt, din M.A.S.H., spune: „Soră Crandall, Dumnezeule mare, da' chiar că ești superbă! Habar n-aveam!"

— Asta-s eu. A privit afară, pe geam: A venit Ryan. N-am avut niciodată conversația asta, OK?

Ryan a intrat și trioul era gata de plecare spre Long Beach. Ryan s-a aplecat printre scaunul șoferului și cel al pasagerului din dreapta și i-a zis lui John:

— Dacă vrei să vorbești cu Vanessa despre Susan, dă-i drumul. Ea e întru totul de acord.

— Slavă Domnului! a zis John, jenat.

— Susan Colgate a fost un idol pentru mine, John, a intervenit tânăra. Știi tu, în rolul ăla pe care-l juca la televizor – fata deșteaptă

care descoperă înțelesuri și modele în lumea asta țicnită. E ca și cum ar face parte din familia mea.

— Înțeleg ce vrei să spui, a răspuns John. Eu mă simt de parcă ea ar avea toate cheile mele. Înțelegi tu, de parcă ea ar ști combinația mea, cu toate că eu n-o pot nimeri cum trebuie.

— Păi, așa-și câștigă Vanessa existența, a spus Ryan. La Rand. Descoperă înțelesuri și modele. Combinații.

— Care-i specialitatea ta? a întrebat John.

— Cum a zis și Ryan, sunt o găsitoare.

— O *găsitoare?*

— Exact cum se-aude. Încă de când eram copil, dacă se pierdea ceva, oamenii veneau la mine să le găsesc lucrul acela. Știu *să localizez* orice. Pun întrebări. Mă uit la date. Fac conexiuni. Și apoi găsesc ce s-a pierdut.

— Ei, căcat!

— Măi, măi, măi, un negativist – ce nostim! Și Vanessa adoptă aura încărcată electric a unui bancomat care e pe punctul să proceseze mari cantități de bani gheață.

— Dă-i un exemplu, a spus Ryan.

— Așa-i cinstit. Să vorbim despre *tine.* John Lodge Johnson, născut pe 5 noiembrie 1962, la ecluza Miraflores din zona Canalului Panama. Ai un testicul care nu a coborât și ai fumat la greu țigări Kent, între anii 1983 și 1996. Ai fost anchetat, dar niciodată acuzat, într-o duzină de investigații referitoare la deținerea unei game variate de narcotice, încă din 1988. Ești dreptaci, dar îți folosești mâna stângă la aruncarea mingilor de baseball și la masturbare. Până acum doi ani, datorai Fiscului 11,3 milioane de dolari, care-au fost înapoiate acum opt luni, după completa lichidare a bunurilor tale, precum și după curățarea conturilor bancare, despre care nu credeai – mă refer la cele două din Davos, Elveția – că Fiscul are habar, dar avea, și ești norocos că le-ai dezvăluit existența, pentru că altfel ei ar fi luat o furculiță și ți-ar fi înfipt-o în testicului ascuns, și ți l-ar fi mâncat la prânz. Grupa ta sangvină e 0, iar IQ-ul tău e 128. Ți s-au prescris peste treizeci de produse farmaceutice psihotrope în ultimul deceniu, obținute, invariabil, prin rețete suprapuse, în zonele Los Angeles, Ventura

și San Bernardino. Ești heterosexual, dar ai făcut niște partide în trei cu tipi de câteva ori, numai la cererea femelei prezente acolo. Acum câteva luni, înaintea mult mediatizatei tale dispariții, ai încercat să-ți transferi toate drepturile de autor și redevențele către Ronald McDonald House, dar, mulțumită prietenului tău, Ivan, instanțele au respins transferul și au instaurat în loc un trust, ai cărui membri se vor întruni pentru a-ți evalua sănătatea mintală, restituindu-ți o căruță de parai despre care-ai crezut la modul cel mai serios că au dispărut pentru totdeauna. Eu, una, i-aș trimite lui Ivan un coș cu fructe drept mulțumire, John Lodge Johnson.

John amuțise.

— Nu-i așa că-i grozavă? a întrebat Ryan.

— Mai vrei? a spus Vanessa. Aproape nouăzeci și cinci la sută dintre convorbirile tale telefonice merg fie spre New York, fie spre California. Consumul tău lunar de sex prin telefon ajungea, în medie, la nouă mii cinci sute de dolari, începând din 1991 și terminând cu dispariția ta. Dac-ai mai sunat la vreo linie erotică de atunci încoace, n-am aflat încă. Numărul pe care-l formezi cel mai des este cel al madamei celebrităților, Melody Lanier din Beverly Hills, care, și pun pariu că nu știai asta, are accese recurente de malarie și care, de asemenea, și-a pierdut degetul mic de la piciorul stâng într-un accident cu un scuter Vespa în Darwin, Australia, în 1984. Nimeni nu scapă de privirea scrutătoare a subsemnatei, Vanessa Humboldt. Uite-așa. *Ta-da!*

— Melody nu-i o madamă. Iar *tu* ești un monstru.

— Nu fi dobitoc! Totul e acolo, în lumea largă. Trebuie doar să știi unde să te uiți.

— E bună, nu? întrebă Ryan. Poate să-ți găsească un medic care face avorturi la Vatican.

— Dacă te face să te simți mai bine, nu sunt deloc creativă. Las asta pe seama băiatului meu genial aici de față, și ea l-a bătut pe tânăr pe genunchi.

Repede, mașina a ieșit de pe banda de nivel și Vanessa a tras-o în fața unui cub steril, albastru, din sticlă reflectorizantă, o clădire mare care adăpostea laboratoare, înconjurată de o peluză cu iarbă verde ca pe terenurile de golf.

— Iată c-am ajuns, a anunțat ea. Ăsta e biroul unde un anumit lingău, pe nume Gary Voors, m-a înșelat și m-a făcut să pierd câteva miare din comisioanele de cercetare făcute independent.

— A fost înșelată, a spus Ryan.

— Cinșpe miare! Dar i-am cercetat un picuț pe el și compania lui și nu cred că-mi voi primi vreodată mălaiul. Greșeala mea. Ar fi trebuit să le verific modelele financiare înainte. Haideți acum – afară!

Când stăteau în parcare, Ryan a întrebat-o care era fereastra sălii unde-și lua prânzul personalul. Ea i-a arătat una în apropiere, apoi s-a dus la portbagaj și a scos de-acolo o canistră de benzină roșie, din plastic, de cincisprezece litri. John s-a apropiat plin de vioiciune de Vanessa, care i-a spus:

— Ia dă-mi o mână de-ajutor! John s-a sustras. Oh, fii bărbat, John! i-a spus tânăra și el a întins mâna, iar ea i-a turnat o substanță fină, granulată în palmă. Mingiuțele astea de bowling aproape invizibile sunt semințe de trifoi roșu. Și acum, o să le folosim ca să ne amuzăm cu ortografia.

Tânăra a început să toarne semințele într-un șablon mare cu scris de mână aflat pe iarba verde, ca de peluză, a unui teren de golf. John a înțeles că ea scria ceva.

— Ce scrii?

— Scrie cuvintele: „Gary o fute pe Tina", i-a răspuns Ryan.

— Cine-i Tina?

— Nevasta directorului-executiv. Și pot spune c-au lăsat, de asemenea, niște urme destul de evidente. Și n-aș fi târât-o pe Tina în toată chestia asta, numai că ea e cea care s-a asigurat că Gary va obține recunoașterea pentru ideile *mele*.

— Semințele de trifoi roșu penetrează repede gazonul, a spus Ryan. Și, odată ce-au fost semănate, rădăcinile lor devin un soi de tentacule – bobocii ajung de un verde-întunecat, puternic, în vreo zece zile.

— Cu doar câteva zile înainte de întoarcerea lui Gary din Bermude. Ce coincidență! a adăugat Vanessa și și-a terminat de trasat literele mari, grațios răsucite.

— Singurul mod în care mai poți scăpa de ele e să înlocuiești complet gazonul, a adăugat Ryan. Deștept, nu?

— S-a făcut! Și tânăra a pornit înapoi spre mașină.

— Asta-i tot?

— Repejor, repejor! Hai s-o luăm din loc!

Un minut mai târziu, erau din nou pe autostradă. Tot Vanessa conducea. John dăduse în bâțâială. Avea gânduri sumbre despre ce-ar fi putut să i se întâmple lui Susan. Deși filmele lui erau violente, iar personajele lor adesea alienate, nu se gândise niciodată la ele ca fiind *reale*. Pentru prima oară, a început să simtă cum violența din filmele lui îi pătrunde în viață, și asta l-a făcut să simtă că-l apucă greața, înțelegând un picuț cum trebuie să se fi simțit toți oamenii aceia care-i trimiteau scrisori în care-l dojeneau pentru peliculele sângeroase.

— Eu și Vanessa o să te-ajutăm s-o găsești pe Susan, a spus Ryan.

— Lasă treaba asta pe mâna gaborilor, și ea o s-ajungă carne presată înainte s-o descopere careva, a intervenit Vanessa. Lasă-mă să-ntind o plasă în seara asta. Vino pe la mine mâine după-amiază, la cinci. O să-ți dau rezultatele și sar și cu cina. S-a oprit: Te simți bine, John?

— De ce întrebi?

— Arăți de parc-ai fi văzut o stafie.

— Mă simt bine, Vanessa, a bâiguit el. Am o întrebare pentru tine.

— Îhî?

— De ce m-ajuți? Vreau să spun că tu nu mă cunoști... De ce n-ai...

— Ah, oprește-te chiar acum! Motivul meu egoist e Ryan. Tu l-ai ajutat pe el, așa că și eu te-ajut pe tine.

— Și? a întrebat John.

— Și asta-i *tot*. Te rog, de ce nu-mi spui tu adevăratul motiv pentru care ești atât de obsedat s-o găsești pe Susan Colgate, ai? După mine, ea ar putea fi acum îmbrăcată într-un costum de cercetașă de la Girl Guide, intrată-n descompunere sub veranda ta – și poate că toată faza asta cu căutările nu e decât un vicleșug menit să abată atenția de la *tine*.

John a negat cu hotărâre:

— Nu e cazul!

— Bine, atunci: de ce-o cauți pe Susan Colgate, John?

— Pentru că...

— *Da?*

John și-a presat și și-a tot presat creierul cu degetele, ca pe-un borcan de măsline care-i greu de desfăcut:

— Pentru că ea știe că oamenilor le e scris să se schimbe. Ea știe că-i inevitabil. Și pare să recunoască faptul că eu sunt într-un punct din viața mea în care nu mă mai pot transforma. Sună a cântec *country* ce spun. Îmi pare rău.

— Ei bine, mie mi se pare că tu o urmărești ca un pervers. Ei ar putea să i se pară înfiorător.

— N-o urmăresc ca un pervers, Vanessa. Încerc s-o găsesc. Nimeni nu ia în serios dispariția asta, în afară de noi.

— Hei, și lui Susan ce-i iese la afacerea asta? a întrebat Ryan. Presupunând c-o salvăm de la a sta legată pe o șină de cale ferată.

John i-a aruncat o privire feroce.

— Scuze!

Dar întrebarea lui Ryan l-a pus pe gânduri pe John. El ce-i *aducea* lui Susan? Era doar un alt tip de la Hollywood complet țicnit, de care ea să aibă grijă? Nu, pentru că... pentru că, mai exact, de ce? John a bâjbâit prin gaura neagră din mintea lui, încercând să înșface vreun bulgăre de aur de înțelepciune. S-a gândit la femeia cumplit de singură care citea *Architectural Digest* și la femeia pe care o întâlnise în fața acelui Pottery Barn și care-i dăduse o cină, națiunea secretă formată din nenumărate Eleanor Rigby[1] care exista chiar sub pragul percepției. Conștientizarea faptului că această națiune secretă exista era un lucru nou pentru el. Că el ar putea da o mână de ajutor ca să le ușureze viața era o chestie încă și mai nouă.

— Avem o mulțime de lucruri în comun, a trântit el.

— Cum?

---

1 Cântec al formației Beatles care a apărut pe albumul *Revolver*, din 1966.

Atât Ryan, cât și Vanessa trecuseră la alte teme de gândire.

— N-ați observat că acele cupluri care rămân împreună cel mai mult timp sunt cele care au împărtășit anumite experiențe intense, ciudate? Slujbe... școli... un cerc de prieteni?

— Mda, și?

— Ei bine, Susan și cu mine suntem chiar astfel.

— Dar n-ai nici o idee unde s-a dus Susan după prăbușirea avionului, John. Adică, vorbeai despre dispariții, nu?

— Ryan, asta e ceea ce-am învățat unul despre altul în timpul plimbării noastre – că amândoi am fost în același loc. Deocamdată nu știu detaliile, dar asta se va întâmpla după ce-o găsesc.

Toți s-au cufundat în tăcere. Vanessa înghețase la volan, de parc-ar fi condus printr-o furtună de zăpadă. Erau într-una dintre miile de mașini de pe-o autostradă cu zece benzi, înghesuiți între alte mașini, chiar și în cea mai adâncă beznă a nopții, prinși între râuri de mașini care se îndreptau Dumnezeu știe încotro. Nimeni nu vorbea.

John a dormit toată ziua următoare. În noaptea aceea, în timp ce mâncau niște *pasta primavera* simple, Vanessa și-a vărsat năvodul, pentru ca John și Ryan să-i vadă captura:

— Susan Amelia Colgate s-a născut pe 4 martie 1970 în Corvallis, Oregon. Mama ei, Marilyn, a fost măritată cu un anume Duran Deschennes, dar nu a divorțat niciodată cu adevărat.

— Practică poliandria, a spus Ryan.

— *Ce?* a întrebat John.

— E opusul bigamiei. Când o femeie are doi sau mai mulți soți odată.

— Acest tip, Duran Deschennes, a fost omorât în 1983, iar mama s-a căsătorit cu Donald Alexander Colgate în 1977, așa că, vreme de șapte ani, a practicat poliandria. Dar bănuiala mea e că Don Colgate n-are nici o idee cum c-ar fi soțiorul numărul doi. Pun pariu că noi trei, împreună cu Marilyn însăși, suntem singurii oameni care-i cunosc secretul. Vanessa a continuat: Susan a crescut în McMinville, Oregon – și într-o rulotă, pe deasupra. A fost candidată, finalistă și câștigătoare în, literalmente, sute de concursuri de frumusețe, în tinerețea ei. Cea mai mare victorie

a avut-o în 1985, la concursul Miss USA Teen desfășurat în Denver, dar și-a predat coroana chiar acolo, pe scenă, lui LuAnn Ramsay, care este în prezent soția guvernatorului Arizonei, aș adăuga.

— Chestiile astea sunt fumate, a spus John. Internet. Biblioteci. Reviste. Zi-mi ceva nou.

— În 1997, s-a presupus c-a murit în accidentul aviatic din Seneca, dar nu murise deloc, și până-n ziua de azi nimeni nu știe unde și-a petrecut aproape un an calendaristic. Nici măcar eu n-am reușit să găsesc nimic despre asta.

— Câtă modestie!

— Ei bine, am găsit totuși *ceva.*

— *Ce?* s-a năpustit John.

— S-ar putea să nu fie nimic, dar, atunci când alcătuiam modelul datelor ei telefonice...

— Ce date telefonice?

— Oh, *maturizează-te!* Era intimității a luat sfârșit. Cum spuneam, îi alcătuiam modelul datelor telefonice și am descoperit o anomalie. Numărul telefonic pe care l-a format cel mai des este cel al unui tip pe nume Randy Hexum. Care trăiește pe undeva prin Valley. Așa că l-am cercetat atent și se vădește că e din Erie, Pennsylvania. Numele lui adevărat e Randy Montarelli și locuia la vreo cincizeci de kilometri distanță de circa de poliție unde Susan s-a predat Susan, pretinzând că are amnezie.

— Și?

— Amândoi au sosit la Los Angeles în același timp! Acum un an, *și* el a început să lucreze pentru Chris Thraice. Randy Montarelly-liniuță-Hexum nu are, de asemenea, aproape nici un fel de date atașate de numele lui, de când a plecat din Erie. E al dracului de greu să ai un fișier de date mort de-a binelea, dar el a reușit să-l obțină. E al naibii de dubios.

— Și e-n Valley?

— Îhî!

John s-a ridicat în picioare într-o secundă, a dus farfuriile goale în bucătărie, înșurubând la loc capacul sticlei de Cola. Pe care-a pus-o în frigider.

— Să mergem!

Capitolul douăzeci

Când John era mic, la New York, prin clasa a treia, într-una dintre puținele zile când nu era bolnav, un profesor de matematică pe nume domnul Bird, care avea de asemenea rolurile de profesor de sport și de consilier școlar, a scos întreaga clasă înfrigurată pe terenul de sport. A arătat spre niște linii trase cu cretă albă, care schițau conturul unui pătrat mare. I-a pus pe elevi să stea în dreptul acestor marcaje și, odată ce toți și-au luat locurile, a spus la megafon:

— Clasă, uitați-vă la zona delimitată din fața ochilor voștri. Acesta este un pogon. Tot restul vieților voastre, o să-i auziți pe oameni vorbind despre pogoane. Cinci pogoane. Trei mii de pogoane. Un pogon și jumătate. Ei bine, *acesta* este un pogon. Uitați-vă bine la el! Întipăriți-vi-l în memorie, pentru că e singura dată în viața voastră când o să vedeți un pogon perfect, sută la sută pur.

John și-a amintit acel pogon, rece și umed, și zdrobit sub tălpi. Mărimea lui chiar i-a rămas în minte și, în timp ce străbătea țara-n lung și-n lat, n-a zărit decât pogoane, cât vedeai cu ochii, toate sută la sută pure, sută la sută goale, și majoritatea fără stăpân. Era cu adevărat un Neica Nimeni, pământul era al lui. De câteva ori s-a simțit ca un rege, dar senzația s-a diminuat pe măsură ce se scufunda tot mai adânc, cu capul înainte, în peisajul american. Sexul se terminase. Comunicarea amuțise. Femeile se topeau și el le simțea lipsa cu foamea stinsă a dorului de casă. Prindea doar niște străfulgerări, femei lustruite, bine hrănite, posesoare ale unor țeluri precise și, de obicei, aflate în spatele geamurilor unor mașini intrate în depășire. John știa că devenise pilda umblătoare pe care le-o dăduseră mamele lor. Tânjea după companie feminină și după capacitatea femeilor de a ierta, de a îngriji rănile, după tragerea de inimă cu care râdeau

şi se lăsau amuzate. Mama lui, Melody, Nylla şi chiar şi gemenele din Florida ale căror nume le uitase.

Aproape toţi Neica Nimenii pe care-i vedea erau bărbaţi. Femeile, se gândea el, aveau atât de multe mijloace de a se conecta la lume – copii, familii, prieteni.

John era expert în privitul în ochi şi în preîntâmpinarea momentului când oamenii voiau ceva de la el. Nimeni nu-i mai arunca însă astfel de priviri, de la o vreme. Iar John nu era la fel de perspicace în a privi în ochii oamenilor şi a-şi da seama când aceştia voiau să-i dea *lui* ceva. Uneori vedea câte-o femeie, care-l privea în timp ce el se îndrepta dinspre toaleta unui restaurant Denny's spre tejghea, sau într-o băcănie, cum îşi dojeneşte apoi copiii sau o porneşte aiurea cu cărucioarele de cumpărături. Ce-i ofereau? O masă şi un gram de iubire, care să-l ajute să ajungă până la următorul refugiu? Femeile deveniseră pentru el portaluri spre înapoi, spre un loc mai bun, pe care întotdeauna păruse să-l treacă totuşi cu vederea.

Cinci puşti de fermieri beţi l-au dat de-a berbeleacul într-o seară, la apus, cu furgoneta lor, pentru că el era acolo şi ei au avut chef s-o facă. Uniforma lui de la UPS era pătată de sânge ca un test Rorschach[1] şi a trebuit s-o arunce în tomberonul unei benzinării. Şi-a cheltuit bănuţii obţinuţi din reciclare, cincisprezece dolari, pe un tricou galben de la reduceri, pe care scria „Cealaltă cămaşă a mea e un Porsche", şi pe un fâş cu sigla berii Corona, care-a venit la pachet cu şase doze de bere pe care le-a băut, le-a metabolizat şi le-a pişat în intervalul unei furtuni cu tunete şi fulgere.

Într-o noapte, în Winslow, Arizona, a întâlnit un tip destul de prietenos, pe nume Kevin. Amândoi căutaseră prin gunoaiele din jurul unei benzinării Exxon. Era pe la apus. Câteva stele se înălţaseră deja pe cer. John tocmai descoperise un pachet de crenvurşti expiraţi, când Kevin a zis:

— Am un locşor nu departe de-aici. Putem merge să mâncăm acolo.

---

1 Test psihologic bazat pe asocierea unor pete de cerneală colorată cu diverse realităţi, folosit pentru depistarea pacienţilor psihotici.

Kevin părea destul de prietenos și lui John îi era dor de o simplă conversație. Dacă e s-o spunem pe-a dreaptă, nu mai avusese un gând profund de săptămâni bune.

Acasă era sub un pod ruginit și decolorat de soare, care traversa albia unui torent secat, decorată cu graffiti de absolvirea liceului, inscripții făcute cu carioca, atestând că așa-și-pe-dincolo-a-trecut-pe-aici, prezervative putrezite la soare și o saltea atât de plină de viermi, încât John a ocolit-o în chip bătător la ochi, de parc-ar fi putut să se molipsească de păduchi capabili de salturi atletice.

— Așa! Fă și tu focul.

Kevin l-a ajutat pe John să aprindă un foc de crenguțe, sub capacul răsturnat al unei roți de Chevrolet, plin de picăturile anemice de apă care curgeau la vale, prin crăpătura cea mai adâncă a albiei torentului. Apa a dat în clocot, John a pus crenvurștii expirați la fiert și cei doi au privit în gol, fără să schimbe o vorbă. Halal conversație, și-a zis John.

Au mâncat crenvurștii, împărtășindu-și doar cele mai superficiale gânduri – planuri de viitor, dacă celălalt se îndrepta spre est sau spre vest sau dacă vremea avea să se-nrăutățească; nici unul n-a oferit vreo informație despre trecutul său – și apoi cerul s-a întunecat. Kevin s-a dus să se culce pe saltea. John a găsit un ungher nisipos mai sus, chiar sub pod, acolo unde acesta se unea cu drumul. Învățase că nu era mai nimic de făcut pentru un Neica Nimeni după lăsarea serii. A adormit în zgomotele vehiculelor care treceau pe deasupra capului său.

Cândva, în noapte, a simțit un junghi de durere ca prin vis și s-a trezit cu Kevin snopindu-l în bătaie, cu grilajul smuls al unui cărucior de cumpărături, în timp ce scuipa invective la întâmplare:

— Vrei să-mi iei crenvurștii, ai? Să-i furi unui om mâncarea de sub nas, nu ești cu nimic mai bun decât constructorii de mașini din Detroit...

Cu sângele picurându-i dintr-o tăietură adâncă în obraz, John a luat-o la fugă în josul drumului, prin peisajul neted ca-n palmă, pustiu de-o parte și de alta, până când a ajuns, în cele din urmă, suficient de departe pentru a se simți în siguranță. A fugit apoi de pe șosea spre un petic de deșert, a găsit un șanț, s-a târât în

el, a auzit niște animale mici îndepărtându-se, apoi a adormit din nou.

Ziua următoare, în Flagstaff, a mâncat la prânz un hamburger lepădat pe marginea drumului. Carnea avea un gust straniu, dar l-a ignorat. Patru ore mai târziu, mergea pe un drum cu pietriș în ceea ce el considera a fi direcția către craterul unui meteorit despre care citise cândva, bolnav fiind în Manhattan, când intestinele lui au intrat în colaps, de parc-ar fi fost tăiat în două cu o lovitură de judo, și el s-a clătinat până într-un șanț uscat care mergea de-a lungul drumului. A început să se cace și să vomite de parcă toate celulele din trupul lui urlau să se golească de toxine. Cu mintea înceţoşată, și-a dat jos pantalonii, știind că trebuie să-i păstreze curați, și și-a adunat hainele într-o grămadă, pe marginea șanțului. Zăcea pe pământul nisipos și trupul îi exploda. Zărea munți și terase de stâncă la orizont, și miliarde de pogoane. John a încercat să-și imagineze un grup de copii – toți copiii din Arizona – stând pe marginea acestui peisaj atât de sălbatic și de fărâmițat, și de proaspăt scos din cuptor, și-și imagina, în timp ce se ținea de stomac, că toți acești copii s-ar putea juca într-o bună zi prin deșert, pe acest imens teren viran; dar știa că ei n-o vor face niciodată, că pământul îi va întrece întotdeauna în isteţime și că va fi întotdeauna mai crud.

A rugat stelele să-i spună vreun cuvânt, dar stelele nu i-au spus nimic. Apoi și-a amintit că era în spital cu câteva luni în urmă – fusese, oare, chiar atât de recent, în decembrie? –, și-a amintit noaptea răcelii lui și viziunea. Și-a amintit c-o văzuse pe Susan Colgate la televizor – înainte de-a leșina de tot – și a înțeles deodată că viziunea lui cu chipul lui Susan fusese doar o reluare la televizorul de lângă patul lui și că nu însemnase absolut nimic. Timpul petrecut de el pe drum fusese doar o înșelăciune. Exercițiul lui de hoinar fusese un banc cosmic. Se afla în interiorul unei infernale caricaturi cu un singur cadru din *New Yorker*, a cărei legendă spunea: „Chipul ei era cel al unei actrițe de televiziune oarecare, de care s-au izbit neuronii tăi". Și iată-l acum, din nou în pragul morții, doar că, de data asta, pur și simplu nu-i mai păsa.

Și-a pierdut cunoștința și, când s-a trezit, habar n-avea după cât timp, a văzut Calea Lactee și niște stele căzătoare, și a știut că ce era mai rău trecuse, dar își simțea trupul ca pe-o bucată de lemn-dulce putred, de parcă toată umezeala din el dispăruse. Apoi a auzit un motor leneș și vocea unei femei care avea o lanternă și-i spunea că totul va fi bine, îl va lua cu ea. El a uitat că era gol și s-a târât în sus, escaladând marginea șanțului. O voce de bărbat a zis:

— O mișcare greșită, căcănarule, și te-mpușc, de te fac hamburger!

Femeia a zis:

— Eric, lasă tâmpenia aia și dă-mi punga cu cele necesare. Jeanie, adu pătura de sub scaunul meu.

Jeanie, o adolescentă, îl filma pe John cu o cameră video.

— Numele meu e Beth, a continuat femeia. Așa... Și i-a pus o pătura făcută de indienii Arapaho pe umeri, apoi a desfăcut o cutie de suc de portocale. Așa, bea asta. Ești deshidratat.

John a înghițit lacom și s-a prăbușit în genunchi. Dinții îi clănțăneau. Beth i-a recuperat hainele făcute ghemotoc. El l-a văzut pe bărbat urcând într-un camion.

— Eric, fir-ar a dracului de treabă, ajută-l pe omu' ăsta! Vino-ncoace!

Eric a lăsat jos pușca și a ajutat-o fără tragere de inimă pe Beth să-l urce pe John în spatele camionului. Ea i-a spus lui John, peste marginea remorcii:

— Cum te cheamă, drăguță?

— John, a spus el.

— John, stai întins aici și te ducem acasă în câteva minute, bine?

— OK, a spus John și s-a întins pe spate, privind luminița roșie, licăritoare a camerei video a lui Jeanie, care-l înregistra.

Apoi și-a dat capul pe spate și a privit stelele și a început să plângă, pentru că totul se dovedise a fi o mare porcărie și pentru că vocea lui Susan fusese doar un sunet îngropat sub niște râsete înregistrate, pe care-l auzise accidental într-o cameră albă și stătută.

Capitolul douăzeci și unu

Nici un călugăr blocat în faza anală, care coace pâine la patru dimineața, n-ar fi fost capabil să rivalizeze cu Eugene Lindsay și pulsiunea lui de a duce plicurile pe care le includea în schema de fraudă la cutia poștală din zonă, înainte de ridicarea matinală a coletelor. Susan fusese repede înregimentată să facă treaba asta și, chiar și când era deja însărcinată de-o jumătate de an, Eugene tot o punea să care cutii întregi de documente și hârtie în sus și-n jos pe scările pivniței. Lui Susan nici c-ar fi putut să-i pese mai puțin. Pentru prima oară în viața ei, nu mai simțea că are sub piele arcuri încordate la maximum, care abia așteaptă să țâșnească la lumină. Se simțea de parc-ar fi fost în vacanță. Bonus: sex sălbatic, până când fătul s-a făcut prea mare.

— Yooj, mă simt ca un țăran cambodgian sau cam așa ceva, când car depeșele astea – ce sunt oare? Și a privit în jos, spre plicurile din cutia pe care-o ținea în brațe – care au ca destinație Greater Tampa, Florida. Aș putea să-l lepăd pe Junior într-un lan de orez și să mă întorc la treierat în aceeași după-amiază.

Eugene se îngrijea de copiatorul lui Xerox 5380 ca un chirurg de pacientul său, scăldat în luminile intermitente, de culoare verde *à la* Frankenstein.

— Hei, frumoaso, Dumnezeu să binecuvânteze Florida! Cu toți pensionarii ei care n-au decât timp liber și prea multe posturi de radio! Îți dau pe mână adresele poștale de parc-ar fi mărunțiș. Acum, hai să le ducem la ușa din față. Marș!

Când a venit iarna, aerul din casă a devenit mai uscat, dar programul zilnic a rămas identic. În decembrie, când Susan și-a dat seama că e însărcinată, Eugene i-a interzis să se mai apropie de cuptorul cu microunde și să bea alcool.

Primăvara și vara au venit și s-au dus. Ei îi plăcea ce-avea de făcut. Deschidea corespondența zilnică pe care Eugene o lua de

la cutia poștală aflată la câteva străzi distanță. În interiorul plicurilor găsea bancnote mototolite, trimise de amatori de radio superstițioși, ale căror adrese fuseseră achiziționate de Eugene de la un fost amic din studenție, ajuns maestru în telemarketing – *găgăuții!* Cel mai adesea erau bancnote de douăzeci de dolari, plus una de zece, dar uneori Susan aduna teancuri de hârtii în valoare de un dolar sau de cinci, strânse în ghemotoace mititele și jegoase, de parc-ar fi fost șparlite de sub scaunul din față al mașinii unui puștan. Ce voiau oamenii ăștia? Ce fel de ruletă cosmică sperau ei să învârtă răspunzând ghionturilor mincinoase ale lui Eugene?

Susan se simțea de parc-ar fi avut în burtă un clăpar uriaș, care se dădea de-a berbeleacul înăuntrul ei. Prăbușirea avionului din Seneca părea să se fi întâmplat cu o viață în urmă, viața ei de dinainte de accident, rămasă doar o poveste supranaturală despre propriul comportament scandalos, care-i fusese relatată în dimineața de după o beție atât de cruntă, încât își pierduse cunoștința. Singurele amintiri pe care le avea despre viața ei de demult erau imaginile fugare cu ea însăși pe care le mai prindea la televizor – reluările vechilor episoade –, precum și figura lui Marilyn, care semăna acum cu o insectă tropicală uriașă mergând pe Fifth Avenue, cu părul strâns în coc indiferent de momentul zilei sau de anotimp, luptându-se în instanță cu compania aviatică.

Esența cazului lui Marilyn era că rămășițele fizice ale lui Susan nu fuseseră niciodată găsite, în ciuda probelor de netăgăduit că ea fusese în acel avion (un telefon dat prin sistemul Airfone al GTE și mărturiile a patru angajați de la sol), și că, spre deosebire de alți membri ai familiilor victimelor, Marilyn nu avea nici măcar o unghie cu care să-i facă fiicei sale veșnica pomenire.

Susan o vedea pe Marilyn mulgând regește situația creată. Având simpatia publicului, se părea că va câștiga procesul. Eugene îi dădea ghes lui Susan: „Ai de gând să stai, pur și simplu, și s-o lași să facă milioane din chestia asta, fără să faci nimic?" Dar subiectul o făcea pe Susan să se retragă în sine, așa că el a încetat să-i forțeze mâna. Pentru Susan, chipul mamei ei pe micul ecran era prea îndepărtat, prea ireal ca să-i dea vreo atenție.

Și viața în Indiana a mers mai departe. Eugene se aventura afară ca să-și pună scrisorile la poștă și în scurte escapade de cumpărături. Susan mergea uneori cu el, dar era mult mai fericită să fie răzgâiată departe de ochii lumii, singură cu idealul ei de virilitate de-o viață și dând o mână de ajutor afacerii familiei. Și abia în a treia lună de când stătea acolo și-a dat seama că, nici măcar o dată, nu simțise nevoia de a da vreun telefon.

La începutul lui septembrie, Susan era extrem de borțoasă, devenind plictisită și irascibilă.

— Hormonii sunt de vină, Eugene! Îi am calzi și picanți, ca maică-mea.

I-a spus că vrea să iasă cu mașina la o scurtă plimbare.

Eugene, nervos după ce dezasamblase un aparat de aer condiționat suprasolicitat din pivniță, nesigur că va mai fi capabil să-l monteze după ce-l repara, n-avea nici un chef s-o însoțească. Un val de arșiță făcuse ca subsolul să fie singura zonă răcoroasă din casă. Podeaua era acoperită acum de fire și șuruburi, iar Susan a călcat într-unul, ascuțindu-și starea proastă până când i-au cedat nervii.

— Vreau să merg cu mașina până la Drug Mart, să iau niște alcool și să-mi răcoresc sânii. Și-ar fi amuzant să mă și machiez puțin, poate chiar să-mi trântesc și-o perucă!

— Și dacă...

— Intru-n chinurile facerii?

— Ei bine, *da*.

— O să-mi iau mobilul.

— Lasă-mă să pun benzină, atunci.

— Să pui benzină?

El s-a dus după colț și a deschis niște uși culisante, dând la iveală câteva bidoane de două sute de litri pe care Susan nu le mai văzuse pân-atunci. Fuseseră încărcate prin ceea ce păreau a fi niște trape acum închise, din tavanul de deasupra pivniței.

— Ce mama dracului sunt astea, Eugene?

— Benzină. M-am panicat în timpul Războiului din Golf. Am făcut provizii.

— Eşti nebun? Cum poţi să ţii astea în pivniţă?

— Răceşte-ţi motoarele, surioară! Am consumat-o aproape pe toată. Ar fi trebuit să vii pe-aici prin '91. Era ca-ntr-o rafinărie.

— Chestiile astea au fost aici tot timpul?

— Păi, nu merg cu maşina decât vreo cinci kilometri pe lună. Aşa că, mda.

— Nu asta am vrut să spun, Eugene.

— Du-te şi ia-ţi peruca! Vremea asta ne omoară. O să fac plinul maşinii.

Susan a urcat la etaj, să se deghizeze. În ziua aceea era Lee Grant în filmul *Shampoo,* cu imaginea completată de o perucă parcă plină de promoroacă, tăiată în scări, şi un costum cu pantaloni de culoare bej al Renatei, ajustat pe trupul ei mai suplu, deşi era însărcinată. A ales, de asemenea, una dintre multele poşete ale Renatei, pe care a umplut-o cu un talmeş-balmeş de cosmetice şi zdrăngănele – chestiile ei „de ţinut în poşetă" –, şi apoi s-a privit în oglindă – strălucitoare! Simţindu-se un picuţ mai bine, s-a dus în şopronul unde era maşina şi i-a strigat lui Eugene:

— Hei, Yooj, eu am plecat!

— Poţi să-mi iei şi mie nişte gumă?

— Gumă?

— Dentyne, cu aromă de scorţişoară.

— Da, domnul şi stăpânul meu.

— Auci!

— Ce-a fost asta?

— Afurisitu' ăsta de fir tocmai mi-a scos scântei în palmă.

— Ia fii atent! Ne vedem în jumătate de oră.

S-a urcat în maşină, încă puţin nervoasă. Soarele aproape apusese, însă nici un strop din arşiţa zilei nu se risipise. Dar, în curând, alcoolul va fi o adevărată trataţie, mai mult decât răcoroasă. A parcat în zona comercială şi a cumpărat câteva lucruşoare de la farmacie. Mintea îi rătăcea. Se gândea cât de puţin timp va trece până când va veni aici în fiecare zi, ca să cumpere pamperşi şi pernuţe pentru sâni. Sub impulsul momentului, a luat o sticlă de bourbon de la Liquor Barnul de lângă farmacie, apoi s-a întors

la mașină. Niște sirene pâlpâiau în josul străzii și, în curând, a auzit un *bum*! la câteva cvartale distanță.

A dat colțul spre strada lor și a văzut parterul casei arzând, în timp ce flăcările țâșneau pe celelalte ferestre ca apa năpustindu-se cu furie într-o cataractă. Au apărut mai multe mașini de pompieri, de parc-ar fi căzut din cer, chiar când Susan a văzut cum partea de sus a casei s-a prăbușit peste temelie.

Era prăbușirea avionului în reluare – flăcările, prăpădul, sentimentul de neverosimil. A închis portiera și a mers spre rug. Un pompier a avertizat-o să păstreze distanța, dar ea l-a ignorat, s-a împiedicat de un furtun și i-a auzit pe pompierii care urlau unul la altul:

• „Cel mai rapid incendiu pe care l-am văzut vreodată! De la zero la șaizeci la sută, în două secunde!"

• „Aproape ca și cum ar fi fost premeditat."

• „E cineva acolo, înăuntru?"

• „N-o să aflăm până mâine. Presupunând c-a mai rămas ceva..."

• „Familie? *Isuse!*"

• „Nu. E tipu' ăla mai în vârstă, care prezenta vremea – Evan și nu mai știu cum. Mai demult, în anii optzeci."

• „Înaintea erei mele."

• „Un găgăuță! Locuia singur. Colecționa gunoi, așa spun vecinii."

Fațada s-a prăbușit în jarul care fusese cândva casă. Toți ochii erau la foc, nici unul la Susan, care se simțea prinsă în capcană și damnată ca într-o nebunească buclă temporală de proporții cosmice, în timp ce se răsucea pe călcâie și gonea înapoi la mașină.

A pornit motorul. Deja spectacolul era pe terminate – nu mai rămăsese mare lucru de ars. A ieșit din parcare, căutând o autostradă, orice autostradă, plângând cu furie, lovindu-și fața, umplându-și-o de vânătăi. A găsit autostrada și a luat-o la goană. Conducea cu faza lungă, pentru că știa că se află într-un soi de beznă rarefiată.

Susan și-a amintit de un Revelion de demult, prin anii optzeci. Era în Jaguarul lui Larry și se rătăciseră pe drumul spre petrecerea lui Joan Collins. Oricum plecaseră târziu, apoi mașina avusese nevoie de benzină. Ieșiseră greșit de pe autostradă, iar rezultatul

final fusese că, atunci când bătea de miezul nopții, ei erau pe Autostrada Hollywood, o mașină între sute – milioane – de jur împrejurul globului, șofând în noapte, în timpul acelor schimbări mărețe, în acele momente când o epocă se transformă într-alta.

Ochii ei deveniseră două pete de cosmetice. Nu vedea nimic, așa c-a tras pe dreapta într-o benzinărie și s-a spălat pe față la toaletă. A bâjbâit prin geantă și a izbucnit în plâns când a găsit o fotografie micuță a lui Eugene, printre alte lucruri. Iar apoi a dat peste scrisoarea împăturită pe care-o salvase de pe altarul dedicat ei tocmai acolo, departe, la locul prăbușirii Zborului 802, în Seneca – Randy Montarelli, strada Chattanauqua 1402, Erie, Pennsylvania. A intrat în supermarketul benzinăriei, plin de cumpărătorii de la ora de vârf, a furat o hartă și s-a întors în mașină, a luat-o spre nord și apoi spre est, din Bloomington spre Indianapolis, spre Akron, spre Cleveland.

Pe la miezul nopții a intrat în Erie, Pennsylvania, unde a scos harta și a scotocit iute printre faldurile ei, până când a găsit ce căuta. Apoi, într-un interval măsurat printr-o duzină de contracții, a bubuit la ușa casei lui Randy Montarelli. El i-a deschis purtând o mască de castravete pe față, cu televizorul zbierând în fundal scene dintr-un episod înregistrat din *Matlock*. Mirosul de floricele de porumb umplea aerul ca un sos sărat și iute. Cu ochii înroșiți, Susan și-a smuls peruca. Părul ei era cleios, iar creierul i-o luase la goană. A trecut pragul casei lui Randy și s-a trântit pe-o canapea, unde-a dat la iveală, înainte ca serialul TV să se termine, un băiețel perfect.

Ogarii afgani ai lui Randy, Camper și Willy, scânceau în al doilea dormitor, neocupat. Randy a luat bebelușul în brațe, în timp ce Susan urla la el să taie cordonul ombilical, lucru pe care l-a și făcut.

Capitolul douăzeci și doi

— Auzi, cotoroanță bătrână, ia nu mai încerca tu să mă schimbi! *Pizda mă-sii de viață!* Nu-mi amintesc nici măcar un moment din viața mea în care să nu fi încercat tu să mă sucești în altceva decât sunt!

— Ai *terminat,* dulceață?

Erau în Denver, la concursul Miss USA Teen. Mama și fiica purtau această conversație cu dinții încleștați și gurile zâmbitoare. Luau micul dejun în Sala Alpină a Hotelului Denver Marriott. Era șapte și un sfert, într-o dimineață de joi, la o întâlnire de recunoaștere și o „Deșteptare cu rugăciune și cârnați de curcan – Curcanul, înlocuitorul cu mai puțină grăsime al porcului".

Astfel de mese înaintea evenimentului reprezentau procedura standard în concursurile de frumusețe, pentru că în acest timp se distribuiau dulăpioarele pentru păstrarea rochiilor de seară și cheile. Susan completase, de asemenea, formularele pentru stabilirea unui interval orar în care să fie filmată ca „din întâmplare" în timp ce făcea turul orașului Denver, pelicula urmând să fie editată pentru realizarea unui montaj cinematografic și prezentată în timpul ceremoniei de premiere de duminică noaptea.

Cineva a anunțat că orele de masă fuseseră modificate și că prânzul din ziua respectivă urma să fie împărțit cu șleahta locală de membri ai Clubului Rotary.

— Asta ca s-avem ce fute, a zis Susan, râzând.

— Susan! Marilyn a plesnit-o pe fiica ei, care a zâmbit, pentru că, așa cum se întâmplă cu majoritatea palmelor, cel care provoacă e câștigător.

— Superfain, mami! Cu adevărat st*ilaaaat!* Nu cred că e cineva în camera asta care să fi ratat faza. Și-uite așa s-a dus pe apa sâmbetei premiul de Miss Popularitate!

— Numai ratatele câștigă trofeul de Miss Popularitate, Susan. Țintește și tu mai sus.

De la mutarea în Cheyenne, care avusese loc cu câteva luni în urmă, imediat după operația ei estetică, Susan devenise de-a dreptul rebelă. Nu avea nici un prieten în acel uluitor de plat și de prăfos oraș din Wyoming, iar zilele ei de liceană luaseră sfârșit, cu chiu, cu vai, după ce primise o diplomă de C minus[1] de la o școală exasperată din McMinnville, fericită să scape de Marilyn. Susan își ducea zilele așa cum o fac, probabil, favoritele dintr-un harem, dându-și cu ojă pe unghiile de la picioare, umblând după aperitive și absorbind orice putea de la biblioteca din capătul străzii, dornică să-și lărgească orizonturile și să găsească o cale de a scăpa din iadul concursurilor de frumusețe: sedative Thalidomide, religia *quaker*-ilor, torturarea vrăjitoarelor, teritoriul Yukon și Ingrid Bergman.

Pe drumul din Cheyenne spre Denver, Susan a făcut niște calcule. Și-a dat seama că, dacă-și aduna toate câștigurile din deceniul care trecuse, observa că foarte puțini bani, dacă nu chiar deloc, se scurseseră întru ușurarea vieții familiei Colgate. Toată prada, a înțeles ea, era reciclată și transformată în rochii de seară, operații, tratamente faciale, lecții de dicție și de canto. Susan crezuse, până la acel calcul efectuat în drum spre Denver, că ea era cea care punea pâinea pe masă în familia lor, cocheta îndrăzneață care-și ținea familia departe de ochii asistenților sociali și de soarta celor ajunși la fundul sacului, care promovau hamburgeri la Wendy's. Acum înțelegea că, dacă va continua să rămână în circuitul concursurilor de frumusețe, nu va face decât să alimenteze cu propriul carburant focul din iadul concursurilor.

Competiția pentru titlul de Miss USA Teen era de nivel național, dar nu genul despre care Marilyn ar fi recunoscut că era de primă clasă, precum Miss America, Miss Teen America – sau măcar Mrs. America. Și asta deoarece câștigătoarea lui Miss USA Teen primea o Toyota Tercel fără portbagaj, o haină de blană de seară, din imitație de linx, 2 000 de dolari pentru plata facultății și 3 500 bani gheață, precum și niște contracte de reclamă la rochii de seară.

---

1 Aproximativ echivalentul notei 7, în sistem românesc.

Susan prinsese cu ușurință titlul de Miss Wyoming Teen, iar Marilyn se purta ca o cioară care pradă cuibul altei păsări, în timp ce Susan își croia drum strălucind într-o competiție afectată, amatoristică și lejeră. Însemna, în esență, patru boxe stereo de mașină, o cameră împrumutată de la centrul comunitar (zgomotele mingilor de baschet din încăperea alăturată măsurau evenimentul ca un metronom haotic) și o adunătură de țărănoi dichisiți, care nu știau absolut nimic despre mersul pe podium, cosmetice, arta folosirii accesoriilor, bunele maniere sau varianta corectă de răspuns la testele de aptitudini. Întrebarea pentru Susan fusese: „Care-ar fi lucrul pe care l-ai schimba, dac-ai putea schimba un singur lucru în America?" Marilyn știa că răspunsul ușor și evident se referea la pace și armonie, dar cel dat de Susan, pe un ton suspect de inimos, fusese:

— Știți ce-aș schimba? O pauză. Mi-ar plăcea să fac în așa fel, încât noi toți să ne oprim din luptă măcar pentru o zi. I-aș ruga pe cetățeni să se așeze și să vorbească despre ce înseamnă să trăiești în țara asta – noi toți să ne-așezăm la cea mai mare masă din lume, și să cădem de acord, încercând cu toții să găsim lucruri care ne apropie, în loc de lucruri care ne țin la distanță unii de alții.

O furtună de aplauze.

Un titlu înhățat.

Marilyn găsea că în ultima vreme Susan fusese dificilă, alternând insolența, tăcerile, morocănoșenia și apatia. Titlul de Miss Wyoming, mai degrabă decât s-o facă pe Susan plină de viață și optimistă, pur și simplu o aruncase într-un soi de închisoare subterană a proastei dispoziții adolescentine, iar apoi, ori de câte ori mama și fiica erau nevoite să vorbească despre afacerea cu concursurile de frumusețe, Susan își dădea doar ochii peste cap, mugea și se întorcea la ceea ce devenise o stivă mereu crescândă de cărți cu titluri stânjenitor de serioase, precum *Trupul și noi înșine* sau *Cum să-ți conduci viața*. Drumul spre Denver fusese cel mai apăsător, atât din cauza bosumflării lui Susan, cât și a unui accident în lanț de pe autostrada interstatală, la ieșirea din Colorado Springs, care lăsase un șofer de camion mort, șase mașini clefăite și confetti din pui gata de fript și pantofi sport Nike presărate

pe mijlocul şoselei. Restul drumului a fost posomorât, dar, când se-apropiau de hotel, Susan părea să fi luat o decizie şi se înveselise din nou, aşa cum era mai demult, înainte... înainte *de ce*?

Marilyn o privea pe Susan plutind prin concursul din seara aceea cu o uşurinţă nemaivăzută. Mergea ca un fotomodel milanez şi ţinea capul sus ca o adevărată *cowgirl* din Wyoming. Era bună şi Marilyn ştia asta şi, ca majoritatea mamelor de scenă, îşi ţinea un ochi lipit de progenitura sa, iar pe celălalt de cvintetul de membri ai juriului semiraţaţi din seara aceea: decana şcolii locale de *modelling*, un DJ de la un post de radio pentru şoferi, o gimnastă olimpică din epoca disco, o erecţie umblătoare din echipa de baseball, cu un picior în ghips, şi „Steffan", un designer local fără pic de umor, cu părul prins într-o coadă care vădea criza vârstei de mijloc. Marilyn s-a uitat la feţele celor din juriu, la viteza şi siguranţa cu care-şi mâzgăleau notele pe foile cu punctajul, şi a ştiut că Susan va ajunge fluierând printre finaliste. În culise, în timpul ultimei schimbări de costume, femeia nu s-a putut abţine să se fălească:

— Păpuşă, îi *dai gata*, pur şi simplu!

Susan şi-a desprins cheia de-acolo de unde ea şi majoritatea concurentelor şi le păstrau – lipite cu scotch chiar deasupra părului pubian, pentru a reduce posibilitatea de a le fi vandalizate rochiile de seară şi accesoriile din dulăpioare. Ea şi cu Marilyn aveau de pregătit ultima ţinută.

— N-o să ghiceşti niciodată de ce-mi merge aşa de bine în seara asta, a spus Susan.

— Orice-ar fi, dă-i înainte!

— Eşti sigură de asta?

— Câştigă, iubito, câştigă! E tot ce contează. Marilyn i-a tras fermoarul şi i-a verificat coafura: Întoarce-te – să te curăţ de scame.

Susan s-a întors şi luminile de deasupra capetelor au clipit: era timpul să intre pe scenă.

— Care-i secretul serii ăsteia, păpuşă? a întrebat Marilyn. Pune-mă şi pe mine la curent.

Susan stătea în culise cu alte patru finaliste, Miss Arizona, Miss Maine, Miss Georgia şi Miss West Virginia. Reflectoarele scenei străluceau ca soarele printr-o dumbravă de copaci înfrunziţi.

— Secretul este – a spus ea, chiar înainte ca prezentatorul să strige „Miss Wyoming" – că nu mai dau nici o ceapă degerată pe toată tărășenia.

Lui Marilyn i-a înghețat inima. Susan s-a dus pe scenă. Cu groază, femeia s-a întors la masa ei, unde un grup de mame de scenă și tați de scenă de-acuma beți băteau din palme cu o dăruire și un elan aproape comuniste. Trish, care stătea la Denver în vara respectivă, era doar un chibiț în seara aceea. Ea ocupa un loc de 45 de dolari aflat în dreapta lui Marilyn și a întrebat-o pe aceasta dacă totul era în regulă.

— Numa' bine, dulceață. Numa' bine.

Prezentatorul a anunțat secțiunea dedicată întrebărilor pentru testarea aptitudinilor și le-a rugat pe cele cinci finaliste să intre în „Cabinele Tăcerii", care erau, de fapt, doar câteva chioșcuri din placaj pictate în albastrul ouălor de măcăleandru, cu partea din față dintr-o bucată de Plexiglas transparent. Înăuntru, muzica lui Whitney Houston zbiera atât de tare, că elimina toate celelalte zgomote – exact genul de recuzită veche care-o făcea pe Marilyn să creadă că acest concurs era cu totul și cu totul de categorie B.

Susan era a patra care trebuia să iasă afară din chioșc, după ce le privise pe Miss Maine, Miss Georgia și Miss Arizona pășind pe scenă înaintea ei. Și-a părăsit cabina și a auzit Plexiglasul lovindu-se de placaj. A mers țanțoșă până la banda izolatoare de culoare verde, lipită pe jos, care-i indica locul. A văzut că prezentatorul era la fel de chipeș ca Eugene Lindsay – „De ce chestiile astea nu sunt niciodată prezentate de o femeie? De ce crainicul e întotdeauna un fel de pilot de la Qantas încrucișat cu un evanghelist penticostal?" Dinții, buzele, mărul lui Adam și bărbia lui au lucrat la unison și Susan a auzit:

— Susan Colgate: Un OZN aterizează în curtea din spatele casei tale și un omuleț verde se iețește din el și-ți spune: „Bună, pământeanule, te rog să-mi spui câte ceva despre țara ta". Ce-i răspunzi acestui omuleț verde?

Susan s-a gândit puțin. De ce-ar avea un extraterestru habar ce-i aia o țară? Erau țările un concept universal? Aveau ei, oare,

țări pe Betelgeuse sau pe Marte? S-a gândit la cât de ridicol era locul unde se găsea în acel moment. De câte ori mai fusese în această situație artificială, în care era judecată în urma unor întrebări neroade și clovnești, care păreau coborâte dintr-un proces al vrăjitoarelor din Salem? Susan s-a uitat în ochii crainicului și putea să bage mâna-n foc că el prezenta evenimentul din seara aceea pentru c-avea nevoie de bani. Datorii făcute la jocurile de noroc? Patima prospăturilor sexuale sau a degetarelor ceramice de colecție, de la Franklin Mint? Și care era faza cu părul lui? Chestia aia de pe ochiul stâng era urma unei cicatrice? Oh, *Doamne,* încă mai trebuia să răspundă la întrebarea asta idioată! Publicul era atât de tăcut! Luminile erau atât de strălucitoare!

Extratereștri... S-a gândit la extratereștrii din desenele animate care fac reclamă cerealelor preîndulcite pentru micul dejun. Îi veniră în minte câteva imagini cu mexicani. Își aminti de stările pe care le avea când era pe drum, mergând cu mașina spre locurile de concurs – camerele de hotel și autostrăzile, și taxiurile, și pădurile, și băcăniile, și toți acei oameni pe care-i văzuse în timp ce străbătea țara, învârtejindu-se, gonind și mergând – depărtându-se – spre ceva necunoscut.

A replicat:

— I-aș spune acelui omuleț verde că noi suntem o țară foarte activă, Ken. Marilyn prindea ecusoanele prezentatorilor pe costume, înainte să le depoziteze în dulăpioarele din culise. I-aș spune că nouă ne place să facem lucrurile așa cum se cuvine aici, în SUA, și că suntem în permanentă căutare de moduri noi, mai bune, de a face lucrurile. Și *apoi,* Ken – Susan hotărâse să-i vorbească prezentatorului ca unui om, și nu ca unui robot –, și apoi l-aș întreba dacă m-ar lua la o plimbare în OZN-ul lui, și i-aș spune: „Du-mă la Detroit! Pentru că sunt sute de oameni cărora le-ar plăcea să învețe de la acest OZN al tău – pentru că știi ceva? Aceste OZN-uri par un mod clasa-ntâi de-a face lucrurile mai repede și mai bine. Și exact ăsta-i modul american de-a face lucrurile". Apoi, presupun că noi doi ne-am ridica de la pământ și am traversa această uriașă țară a noastră. Poate chiar am avea o întâlnire romantică. Asta i-aș spune, Ken. Și asta aș face.

Zâmbetul ei era nevinovat, ochii ei, neșovăielnici, iar mulțimea a adorat-o.

Miss West Virginia era următoarea. Ea avea să-i spună omulețului verde că SUA era o țară liberă și că, dacă el avea o problemă cu asta, putea să plece imediat de-acolo. Acesta a fost un răspuns pe latura negativă și nu a cules decât aplauze anemice, și, chestie de care puteai fi destul de sigur, Miss Virginia a fost a patra după câștigătoare. Miss Maine a fost a treia, Miss Georgia, a doua, și apoi:

— În eventualitatea că Miss USA Teen nu va fi capabilă să-și îndeplinească îndatoririle, prima după câștigătoare își va asuma aceste responsabilități. Prima după câștigătoare este Karissa Palewski, Miss Arizona, ceea ce-o face pe Susan Colgate *noua* Miss USA Teen!

O explozie de pupături, blițuri și trandafiri. O eșarfă. Un sceptru. Fosta Miss USA Teen, Miss Dawnelle Hunter, care fusese mai demult Miss Florida USA Teen, a ieșit din culise cu o tiară de platină căreia i-a făcut cuib în părul lui Susan, fixând-o cu un ac de păr. Din toate părțile veneau aplauze și un ușor gâdilat în vecinătatea noadei, venit din partea lui Ken, a propulsat-o pe Susan până în fața scenei, unde avea să țină cel mai scurt discurs de acceptare.

Marilyn era la masa ei, complet electrizată. Concurentele aflate după câștigătoare sau, așa cum îi plăcea lui Marilyn să le spună, „ratatele" desenau un fundal multicolor și strălucitor în spatele lui Susan.

Sala s-a liniștit.

Totul era tăcere.

Susan se întreba cum să fie sinceră fără să rănească. A spus:

— Vă mulțumesc tuturor! Vă mulțumesc foarte mult! Așa cum știm, acesta este un important concurs de frumusețe și câștigarea lui înseamnă enorm pentru mine. Aici s-a oprit, căutându-și cuvintele: Și cred că una dintre caracteristicile pe care le prețuim cel mai mult la orice Miss USA Teen este cinstea. Așa c-ar fi corect să fiu cinstită cu voi chiar acum. S-a uitat la Marilyn și a așteptat câteva secunde, pentru a mări impactul: Adevărul e că mi-am cam băgat nasu-n cărți zilele astea – am avut media C minus la liceu și *știu* că pot mai bine de-atât – și mă gândesc chiar să dau la

facultate. Pur și simplu, n-o să am timpul necesar pentru a-mi îndeplini obligațiile de Miss USA Teen. Pentru că a face cu adevărat dreptate acestui rol este o slujbă cu normă întreagă, care cere o fată dispusă să-i ofere dedicare mie la sută. Susan se grăbea acum: Doar pentru c-am câștigat pot să-mi dau seama cât de sacru e rolul de Miss USA Teen. Și astfel, în spiritul adevărului și al concursurilor de frumusețe, cu mintea limpede și inima plină de bucurie, îi transmit coroana Karissei Palewski, Miss Arizona Teen și, acum, Miss USA Teen. Karissa? S-a întors pe călcâie și i-a făcut semn Karissei, care, după ce fusese scăldată atât de recent în hormonii ratării, nu reușise să-și înregistreze victoria: Te rog să vii în față, astfel încât să-ți pot înmâna coroana.

Operatorul de sunet a introdus neglijent în acest moment, de parcă tocmai ar fi auzit replica pe care-o aștepta, *Cele patru anotimpuri* ale lui Vivaldi.

„Nu!"-ul disperat al lui Marilyn a fost înecat în aplauze, în timp ce prezentatorul Ken o îmbrățișa și o escorta pe Karissa până la Susan, pentru un transfer de tiară, eșarfă, sceptru și trandafiri. Misiune îndeplinită. Susan a țopăit voioasă jos de pe scenă și i-a spus lui Marilyn:

— Îmi pare rău, mami, dar asta-i o evadare! De-acum încolo, nu mai sunt prizoniera ta.

A părăsit apoi sala de banchet, în timp ce o Trish perplexă și, în mod justificat, vigilentă la mânia lui Marilyn a zbughit-o după ea.

Și a trecut o săptămână, în care Susan și-a făcut vizuina acasă la mătușa lui Trish.

Marilyn și Don erau înapoi în Cheyenne, de unde Don îi dădea lui Susan telefoane din cabine publice, de vreme ce nu voia s-apară în nici o evidență dătătoare de gol, cum ar fi factura lunară de telefon:

— Tre' să-ți spun, Sue, că mă-ta e șucărită ca un borcan plin cu viespi pe chestia asta!

Susan putea să și-l imagineze cu ușurință pe Don, orbecăind cu un pumn de monede de douăzeci și cinci de cenți printr-o cabină telefonică de lângă un magazin de pantofi.

— Știi, Don... ce *altceva* e nou? Adică, tu ești însurat cu ea, eu m-am născut din ea. Nici unul dintre noi nu-și mai face vreo iluzie, iar eu, una, n-o mai suport. Am terminat liceul. Chiar ai vrea să mă ai pe cap, căutându-mi de lucru prin casă vreme de săptămâni întregi, cu nimic altceva de făcut decât să mă scald în strălucirea iubitoare a lui mami? La capătul dinspre Don al firului era liniște și o casă de marcat hăpăia niște bani în fundal: Așa mă gândeam și eu. Pentru moment, sunt aici, cu Trish, și duc o viață destul de inofensivă. Am o slujbă de răsucit aluatul la Pizza Slut[1]. E un început.

— Ei bine, Sue, mie-mi sună promițător. Don n-avea nici pic de inițiativă, dar o considera, când o vedea la alții, un semn bun: Și ce alte noutăți mai ai? Aveam un frate la Denver. Acum e în Germania, Patches Baracks, pe lângă Stuttgart.

— Păi, pierd vremea cu Trish la piscina de la YMCA. Acum e pasionată de numerologie. Își schimbă numele în Dreama. Susan simțea cum, neîntârziat, fiecare fibră din corpul lui Don are convulsii de plictiseală: Nu mare lucru, în rest.

— A sunat un tip. Din Los Angeles. Un impresar. Pe nume Mortimer. Larry Mortimer. Spune c-ar trebui să-i dai un telefon. A citit în ziare cum ai aruncat la gunoi coroana.

Susan a notat numărul de telefon, apoi ea și Don și-au luat politicos la revedere, fericiți să lase povara descoperirii a ce-ar putea face pentru a o calma pe Marilyn pentru alt telefon și altă zi.

Câteva ore mai târziu, Susan și Trish, dotate cu cărți false de identitate și cu mașina Honda Civic a mătușii lui Trish, și-au făcut zgomotos de cap prin baruri unde se bea bere din butoi și diverse alte locuri de pierzanie, eliberând explozii zaharisite de energie cu înfocarea și disperarea tinereții. Cheful a continuat vreme de două săptămâni, după care mătușa lui Trish, Barb, a sugerat ca fetele s-o însoțească într-o călătorie spre Los Angeles, cu mașina ei. Puteau să șofeze pe rând.

---

1 Aluzie la celebrul lanț de fast-food Pizza Hut. *Slut* (*lb. engl.*) înseamnă „târfă".

Așa c-au plecat, și înc-o dată Susan admira defilarea peisajului țării – ostil, rece și magnific, mohorât și scânteietor. Au intrat în Los Angeles pe la apus, ajungând în Rancho Palos Verdes, pe coastă, chiar când Luna în primul pătrar se înălța deasupra Pacificului. Au nimerit chiar la timp pentru cină, câteva porții de Sloppy Joe, acasă la o prietenă a lui Barb, apoi au privit luminile din Avalon Gardens strălucind parcă deasupra Insulei Catalina, în depărtare. Cina era aproape gata, iar adulții și adolescentele alergau de colo, colo. Susan a găsit un locșor mai retras și a format numărul lui Larry Mortimer. A răspuns asistenta lui personală și, câteva răsuflări mai târziu, Larry era pe fir:

— Susan Colgate? Trebuie să fii o femeie foarte curajoasă, s-o ștergi din concursul ăla de frumusețe așa cum ai făcut-o.

Susan era flatată să fie numită femeie.

— N-am șters-o, Larry. A fost vorba de... Ei, bine... N-aveam cum să ocolesc chestia asta. Du-te tu și participă la o sută de concursuri din astea, și după trimite-mi o carte poștală, să-mi zici cum e. O să ne comparăm notițele.

— Ce inteligență sclipitoare! Ai putea să valorifici chestia asta – s-o faci să lucreze în favoarea ta.

— Mă mulțumesc și cu faptul că n-o mai am pe mama pe cap.

— Ai jucat vreodată un rol?

— Ai defilat vreodată pe o scenă de concurs în timp ce aveai crampe? Sau gripă?

— *Touché!* Ce vârstă ai?

— Am terminat liceul, dacă asta vrei să știi.

— Nu... Voiam să spun...

— Cu o beretă și o fustă scoțiană, par de paisprezece. Fardată, sub o lumină crudă și cu două beri la bord, pot trece de treizeci. Ușor.

— Care-i cel mai ridicol concurs de frumusețe la care-ai participat?

— Am fost Miss Energie Nucleară, acum trei ani. Aveam o coroniță electrică, în formă de atom. A fost chiar drăguț. Dar concursul în sine mi s-a părut prostesc. Fusese organizat de bărbați,

nu de femei, și singurul lucru pe care-l mai organizaseră vreodată fusese o tombolă pentru un curcan de Ziua Recunoștinței. Toată chestia a fost atât de... siropoasă! În loc de eșarfe, am avut plăcuțe cu numele noastre.

— Ar trebui să ne întâlnim. Ar trebui să ne cunoaștem.

Stomacul lui Susan a făcut un plonjon, de parc-ar fi ajuns în vârful primului și celui mai lung urcuș al unui *montagnes-rousses*. Era entuziasmată. Nu se așteptase la așa ceva.

— De ce?

Barb s-a oprit în pragul ușii, ca să-i spună lui Susan că mâncarea era gata.

— Ai putea ajunge departe, a spus Larry.

— Cât de departe?

— Filme. Televiziune.

— Oh, inimioară, fii pe pace!

— Vino în oraș. Mâine.

— Mâine mergem la Disneyland.

— Poimâine, atunci.

Susan avea senzația că Larry Mortimer era doar un alt prezentator care-o chema pe vreo scenă oarecare, unde să fie din nou evaluată. După câteva săptămâni de libertate, simțea cum o trage cineva de vechile sfori și asta o speria. Trish, care acum nu mai răspundea decât la numele de „Dreama", a strigat-o pe Susan la masă.

— E vremea cinei, Larry. Trebuie să plec.

— Ce-aveți la cină?

— Sloppy Joe.

— Ador mâncarea asta!

— Eu fac celulită.

— Celulită? Ești doar un copil!

— Am șaptesprezece ani.

— Oh! Mă dau bătut.

Au tăcut.

Larry a întrebat-o:

— Vrei să ne-ntâlnim?

— Cum arăți? a întrebat Susan.

— Dac-aș juca într-un film, aș fi un marinar de pe vremuri, ars de soare și cu un sac în spate, în permisie pe uscat, îmbrăcat într-un pulover de lână cu model împletit în trei.

Două zile mai târziu, Susan, Dreama și Barb s-au întâlnit cu Larry ca să ia prânzul, la o cafenea în aer liber, unde fețele de masă și șervetele, porțelanurile și florile erau albe, iar serviciul era atât de bun, încât nici măcar nu și-au dat seama când au fost servite. Larry a întârziat, iar când Susan l-a văzut grăbindu-se spre masa lor, inima ei a făcut roata. Larry era mai în vârstă, cu părul ondulat, morocănos și, printr-o splendidă răsturnare de situație, o clonă a lui Eugene Lindsay, membrul juriului care-i făcuse cu ochiul.

Susan a căzut în visare. Spera ca respirația lui Larry să miroasă a scotch. Și-a dat seama că Larry urma s-o dezvirgineze și un val de energie sexuală și nervozitate, pe punctul de a deveni electricitate statică, a măturat-o pe dinăuntru. Ea i-a surprins privirea în timp ce se apropia și, pecetluindu-și astfel soarta, el i-a făcut cu ochiul.

— Am întârziat, a spus.

— Ai ajuns chiar la timp, a răspuns ea. Privirile lor s-au încleștat, iar mâinile lor au rămas împreunate cu o bătaie de inimă mai mult decât se cădea: Larry, ele sunt prietena mea, Dreama, și mătușa ei, Barb.

Și-au strâns mâinile, iar Barb l-a măsurat pe Larry din cap până-n picioare, într-un fel strigător la cer de curios în privința portofelului lui, de stânjenitor și de amuzant.

Prânzul a rămas în anale ca o ceață totală. Dup-aceea, Susan a plecat cu Larry, sub pretextul că va da un test pentru un nou serial TV. Odată ajunși în Jaguarul lui, cu mătușa Barb și Dreama ieșite din raza vizuală, Larry i-a spus lui Susan că audiția avea loc, de fapt, în ziua *următoare*. Apoi a privit în sus, spre cer, inocent. Susan n-a fost deloc speriată sau intimidată. I-a spus lui Larry că asta era, într-o proporție măricică, exact ceea ce-și imaginase și ea. „Oh, Dumnezeule", și-a spus, „sunt o scorpie hârșită și n-am decât șaptișpe ani! Mami mi-a făcut asta. Ea a dispărut și m-a transformat pe mine în... ea."

Larry a întrebat-o:

— Așadar, unde crezi c-ar trebui să mergem de-aici?

Ani buni după, cu mintea cea de pe urmă, Susan avea să găsească de-a dreptul înfricoşător faptul că Barb o lăsase atât de iute pe mâinile unui animal de pradă din Los Angeles.

Mai târziu în noaptea aceea, după ce Susan şi Larry zăceau epuizaţi în patul lui Larry, ei aveau să râdă puţin pe înfundate de privirea stângace şi rătăcitoare pe care mătuşa Barb o aţintise asupra lui Larry, apoi i-au telefonat lui Barb, şi el i-a spus:

— Barb? Larry Mortimer la telefon. Am întârziat enorm. N-am avut nici o şansă cu audiţia. Testele au fost încetinite de o grevă a sindicatului. Va trebui să mergem mâine. O s-ajungem înapoi la hotelul vostru într-o oră. Da, da. Susan vrea să-ţi vorbească.

Şi i-a trecut telefonul lui Susan, peste cearşaf.

— Barb? N-a fost prânzul de azi de *vis?*

Ziua următoare, la audiţia propriu-zisă, Susan şi-a limpezit una dintre cele mai mari lecţii ale vieţii ei de pân-atunci, care stipula că, întotdeauna, cu cât îţi doreşti mai puţin un lucru, cu atât e mai posibil să-l primeşti. În timp ce-şi rostea prima replică: „Tati, cred că ceva nu-i în regulă cu mami", personajul Katie Bloom, care era cu doi ani mai tânăr decât ea, s-a contopit cu sufletul lui Susan Colgate şi, din 1987, publicul şi Susan însăşi aveau să petreacă decenii întregi încercând să le separe. Katie Bloom era cea mai mică dintre patru fraţi, şi încă la diferenţă mare de vârstă. Cei trei fraţi de pe ecran erau interpretaţi de un trio de actori cunoscuţi, care nu păreau capabili să facă saltul spre filmele de lungmetraj şi care explodau, se făceau foc şi pară la orice aluzie că munca lor la *Blooms* nu era „decât televiziune". În afara ecranului, cei trei o tratau de sus şi cu răceală pe Susan. Pe ecran, o căutau pe sora lor mai mică şi cu spiritul liber pentru a le oferi o privire de o limpezime naivă asupra problemelor lor, care, pe măsură ce anii treceau, se înlănţuiau la nesfârşit.

Când a ieşit la iveală că Susan era starul serialului, lucrul acesta s-a petrecut în faţa unei revolte făţişe a colegilor ei de platou. La început, ea a crezut că răceala lor nu era decât angoasa unor actori torturaţi. Apoi şi-a dat seama că era, în fond, doar o amărăciune strivitoare, mult mai uşor de manipulat. Mult mai greu de manipulat era problema permanentei implicări a lui Marilyn în viaţa ei. Procedura, din motive ce ţineau de asigurări, cerea ca Susan

să locuiască împreună cu un membru al familiei, în apropierea studioului. Destul de repede, scânteierea faimei TV a alungat bezna pierderii concursurilor de frumusețe. Marilyn și Don au închiriat etajul de sus al unui îngrozitor de inexpresiv morman de pietre, stil falsă *hacienda*, din adâncurile cartierului Encino. Susan a făcut cel mai simplu lucru și s-a mutat în locuința de rezervă a lui Larry din Westwood. Astfel, prezența lui Marilyn a fost redusă la minimum, la o simplă formalitate contabilicească.

Larry era ca toți membrii tuturor juriilor de la concursurile de frumusețe adunați într-un pachet solid, plin de tact și bronzat. El știa cum erau sincronizate semafoarele de pe Sunset Boulevard și schimba vitezele Porsche-lui în consecință. El a făcut să fie concediat un scenarist care-a făcut-o pe Susan în față „automat de bombonele Pez". El se asigura că ea mânca doar hrană sănătoasă și ținea apartamentul din Kelton Street complet aprovizionat cu paste proaspete, fructe de papaya coapte și apă îmbuteliată, toate fiind supravegheate de o menajeră care venea de trei ori pe săptămână. O mângâia pe Susan ca să adoarmă, cântându-i *Noapte bună, Irene,* apoi, după ce se grăbea să se întoarcă acasă, unde dormea cu nevasta lui, Jenna, ajungea a doua zi la serviciu și-și vedea de treabă, asigurându-se că Susan avea nenumărate apariții TV la orele de vârf și destule oferte pentru filme de lungmetraj.

Când ea se gândea vreun pic la noua ei viață, o făcea cu indolența neprihănită a celor foarte tineri. Traiectoria vieții ei era inevitabilă, sorocită să fie astfel. De ce să fi fost o păpușă cu cheiță atâția ani, dacă nu pentru a deveni acum un star de televiziune? De ce să *nu*-și modifice cineva trupul? Trupurile erau *făcute* pentru a le putea imortaliza în fotografii bune. Mamele? Ele erau menite să fie diavoli tasmanieni – un motiv cu atât mai bun pentru a le ține în țarc, în Encino.

În fiecare noapte, ea lua două pastile albe, ca s-o ajute să doarmă. Dimineața, lua două pastile portocalii, ca s-o împiedice să-i fie foame. Iubea faptul că viața putea fi controlată atât de ușor. În măsura în care avea vreun cuvânt de spus, avea să-și păstreze tot restul vieții la fel de ușor de mânuit, prin apăsarea unui singur buton. Diminețile, când se trezea, nu-și putea aminti ce visase.

Capitolul douăzeci și trei

John, Vanessa și Ryan mergeau cu mașina de la casa Vanessei spre cea a lui Randy Montarelli, din Valley. Cei trei erau înghesuiți pe bancheta din față, cu fata la mijloc. John era transpirat și și-a scos un pachet de țigări din buzunarul portierei, apoi și-a aprins una.

— Fumezi? l-a întrebat Vanessa, care arborase o mină serioasă, imposibil de pătruns.

— Începând din acest moment, m-am reapucat. Îmi fac griji pentru Susan. Nu pot să mă relaxez.

Odată ajunși în Valley, John a tras Chryslerul într-o benzinărie ARCO, pentru benzină și gumă. S-a dus să plătească la tejghea și, când s-a întors la mașină, i-a găsit pe Vanessa și Ryan pe scaunul din față, chicotind ca niște marmote.

— Isuuuse, voi doi...

— Suntem tineri și îndrăgostiți, John Johnson, l-a tachinat Vanessa.

— Oamenii ca tine nu sunt niciodată tineri, Vanessa. Oamenii ca tine se nasc de șaptezeci și doi de ani, direct în postul de Secretar al Sănătății[1].

Șofând în continuare, strânși ca un acordeon în traficul de pe Ventura Boulevard, John a spus:

— Și voi, lunaticilor, aveți de gând să vă luați?

— Cu siguranță, a spus Ryan. Ne-am planificat chiar și luna de miere.

John cântări acest cuplu tânăr, alături de care străbătea orașul. Când erau ca doi cățeluși de o veselie exuberantă, când erau căpitanul

---

1 În original, *Surgeon General* – principalul purtător de cuvânt pe probleme legate de sănătate publică în guvernul SUA. Este numit direct de către Președinte, pentru un mandat de patru ani, și deține gradul de viceamiral de trei stele cât timp este în funcție.

Kirk și Spock din *Star Trek*. Amândoi păreau hotărâți să descopere lumi noi. John credea că ei erau, într-un fel, opusul lui Ivan și al Nyllei, care, era convins, se căsătoriseră pentru a-și compacta universul în ceva mai mic, mai ușor de manevrat.

— Păi, și unde vă duceți în luna de miere, clovnilor, la Biblioteca Congresului?

— Ha-ha, ce-am mai râs! replică Ryan. O să mergem pe Insula Prince Edward.

— Ce? Unde-i asta... în Anglia? John conducea enervant de încet, ca să-l tortureze pe șoferul care mergea prea aproape în coada lui.

— Nu, a răspuns Vanessa. E-n Canada. Departe, în est – la nord de Nova Scotia. Are o populație de, să zicem, trei locuitori.

— O să săpăm cartofi.

John și-a dus mâna la frunte:

— Să-ndrăznesc să-ntreb...?

— Au o chestie acolo, spuse Ryan, numită virusul-mozaic al tutunului. E un virus mititel și inofensiv care se odihnește, în stare latentă, în mijlocul culturilor de cartof de pe Insula Prince Edward, fără să facă mare lucru.

— Cu excepția faptului că e foarte contagios și, dacă intră în contact cu plantele de tutun, le transformă, pur și simplu, în noroi, a spus Vanessa. Așa că noi o să închiriem o dubiță și o s-o umplem de cartofi infectați, și apoi o să mergem în Virginia și Kentucky, și o să-i aruncăm pe câmpurile cultivate cu tutun.

— O să scoatem companiile Marelui Tutun din afaceri, a completat băiatul.

— Ce romantic! a conchis John. Dar nu e lipsit de interes pentru genele mele Lodge pline de pesticide.

— Tatăl Vanessei a murit de enfizem pulmonar.

— Nu mă face să par oropsită ca-n romanele lui Dickens. Ryan, dar da, așa-i, tati și-a scuipat plămânii.

— Vanessei îi place să facă valuri cu informațiile pe care le descoperă, a spus tânărul, cu mândrie în glas.

— Știi ce, Ryan? Nu-mi vine deloc greu să cred una ca asta.

Şi, de asemenea, o să-mi mai aprind o ţigară. Scuze, Vanessa, dar îmi pierd minţile.

— Hei, aia de colo-i strada lui Randy Montarelli! strigă Ryan, şi John trase maşina pe o stradă de suburbie înfrunzită.

Tipul care mersese în coada lor i-a depăşit în trombă, cu un pufăit nervos. Casa cu pereţi de şindrilă a lui Randy era de un albastru-palid, iar chiparoşii înalţi, străjerii ei, erau luminaţi de reflectoare colorate.

— Ei bine, a spus Ryan, în timp ce parcau pe partea de vizavi a străzii şi se uitau pe furiş la casă. Iată-ne ajunşi.

— Chiar aşa, a spus John.

S-a lăsat un moment de tăcere, ca şi cum ai fi fost în vacanţă, după ce ţi-ai petrecut toată ziua navigând printre taxiuri şi prin mulţimi, şi ajungi în camera de hotel, închizi uşa şi-ţi tragi răsuflarea. Ce urma să se întâmple era o mare necunoscută, iar John şi-a dat seama că nu se prea gândise la momentul acesta. Era nerăbdător să urce pe scenă.

— Tocmai am văzut pe cineva mişcându-se în spatele unei ferestre, a spus Ryan.

— Trebuie să intrăm, a zis John.

— Ryan... a intervenit tânăra. Poate că noi ar trebui s-aşteptăm aici. Poate că John vrea să meargă singur.

— Nu. Haideţi, tipilor... Am nevoie de voi.

Ca nişte colindători care habar n-au peste cine vor da, s-au îndreptat spre uşa din faţă. Dinăuntrul casei au auzit un televizor urlând, picioare care călcau apăsat pe o podea fără covoare şi o uşă închizându-se. John a sunat la sonerie, înainte să se poată răzgândi. Toate zgomotele din interior au încetat. Vanessa a sunat din nou, de trei ori, grăbit. A trecut un minut şi tot nimic. Ryan a încercat mânerul clanţei, să vadă dacă uşa era deschisă. Era.

— Închide uşa aia afurisită, Ryan! s-a răstit John.

— Verificam doar.

— Bunăăăă...? a strigat Vanessa prin uşa întredeschisă.

— Ah, fir-ar să fie, a oftat John.

— Eşti aşa un căcănar, John! Tânăra ugui spre interiorul casei: Bună... Suntem de la UNESCO.

Ryan s-a întors spre prietena lui:

— *UNESCO?*

— A fost prima chestie care mi-a venit în minte.

— Sigur că da, a sărit John, de parc-ai fi Audrey Hepburn şi eşti gata-gata să le oferi un bulgăre de pământ elveţian, dacă-ţi donează cinci parai!

De undeva, de pe hol, a venit zgomotul făcut de cineva împiedicându-se de o grămadă de valize. A apărut un bărbat, palid ca nişte paste, îmbrăcat într-un costum negru, mulat, dintr-o singură bucată, cu un mobil bălăngănindu-i-se în mâna dreaptă.

— Măi să fie, au venit Mod Squad[1]! Eu sunt Randy. Tu eşti John Johnson, nu-i aşa? Ce cauţi tu *aici*?

— Crezi c-am putea intra? a întrebat John.

— Nu. Eu... Nu se poate. Adică ştiu că eşti bogat şi celebru, dar nu te cunosc personal. Iar ăştia doi de-aici habar n-am cine sunt.

— Eu sunt Ryan.

— Eu sunt Vanessa.

— Îmi pare rău, dar tot nu vă pot lăsa să intraţi.

— E-n regulă, a spus John. O căutăm pe Susan Colgate.

Randy nici n-a tresărit:

— Şi de ce-mi spuneţi mie?

— Tu eşti Randy Montarelli?

— Am fost.

— Păi, atunci eşti şi Randy „Hexum", de asemenea?

— Da, şi ce-i cu asta? E o ţară liberă. Pot să-mi schimb numele. Vasăzică voi, tipilor, ştiţi diverse chestii despre trecutul meu. Nu mi-e frică sau mai ştiu eu ce.

— Nu suntem aici ca să te speriem, a spus John.

— OK, dar de ce presupuneţi c-aş avea ceva de-a face cu Susan Colgate? Aveţi vreo idee cât de hazardat e să-mi apăreţi toţi trei

---

1 Numele unui serial poliţist american, care a rulat la ABC între 1968 şi 1973.

la uşă? Punându-mi întrebări despre o oarecare actriţă de telenovele ofilită? Simt cum spiritul meu intră la terapie, în urma acestei vizite.

— Aşadar, zici că n-o cunoşti, a intervenit John.

— N-am zis asta.

— O cunoşti?

— Ne-am întâlnit.

— Şi?

— Acum câţiva ani, când am venit la Los Angeles, am lucrat pentru Chris Thraice. Din câte ştiu, el şi Susan sunt încă prieteni, dar nu cred că mai vorbesc cine ştie ce. Randy a adăugat: Hei, puştilor, am o idee! N-o să le spun gaborilor c-aţi fost aici, dacă nici voi, la rândul vostru, nu le spuneţi.

— S-a făcut, a zis John.

Chipul lui Randy s-a schimbat ca o pânză liniştită de apă ştearsă de briză:

— Ia stai... L-a privit pe John scrutător: Poate că e ceva ce-ar trebui să ştii... ceva ce-ar trebui să ai. John, Ryan şi Vanessa au schimbat priviri de detectivi amatori, ca băieţii Hardy[1]. Staţi o clipă, a mai adăugat bărbatul şi s-a îndreptat spre hol, lovind cu piciorul o valiză, în drumul său spre intrarea într-una dintre camere. Un minut mai târziu, s-a întors cu un plic cafeniu mare, sigilat, pe care i l-a oferit lui John: Sper că te simţi mai bine, i-a spus el producătorului.

— Cum adică? John fusese luat prin surprindere.

— Ei bine, a spus Randy, am auzit de curând că suferi de sindromul lui Jeep.

— Oh, Isuse, a exclamat John, ăsta-i un zvon de rahat, de pe Internet! Cine pune la cale chestiile astea?

— Ce-i sindromul lui Jeep? a întrebat Ryan.

Vanessa i-a răspuns:

---

1 Aluzie la *The Hardy Boys*, serie de romane poliţiste pentru adolescenţi, care urmăreşte aventurile fraţilor Frank şi Joe Hardy, doi detectivi amatori care vor să calce pe urmele tatălui lor, un detectiv particular.

— Apare atunci când foliculul unui fir de păr de deasupra anusului se infectează, cauzând o acumulare masivă de fluide de dejecție, și necesită o intervenție chirurgicală și drenaj. Cel mai celebru suferind a fost starul pop englez Roddy Llewellyn, care-și dădea într-o vreme rendez-vous-uri cu Prințesa Margaret.

— *Chiar* aveam nevoie de atâtea informații? a întrebat John.

— Ryan a întrebat. Și, de altfel, am auzit și eu zvonul. De-asta am și căutat informații despre sindrom.

Randy i-a înmânat lui John plicul:

— S-ar putea să ți se pară interesant, și a închis ușa.

Un minut mai târziu, erau din nou în mașină. John era tulburat, furios că nu gândise mai bine strategia acestei întâlniri.

— Rahat, tipu' ăla se cară din oraș, și el e singurul nostru indiciu! Poate c-o are pe *Susan* în geamantanele alea, și noi habar n-avem. Ryan, desfă plicul. Ce-i în el?

— E un scenariu: *Răzuiești și câștigi*, de Randy Hexum.

— Căcat... un scenariu! și a pocnit volanul cu palma.

Vanessa a spus:

— Am eu un alt indiciu, dar exact în momentul acela John și-a izbit bara de protecție de cea a unei mașini identice – aceeași culoare, același an de fabricație – și automobilele s-au încleștat ca două animale în călduri.

— Uau, ia uite! a mormăit un surfer, un puști răzgâiat care pierdea vremea la colț de stradă, cu un amic. Se fut două Chrysleruri homo!

Capitolul douăzeci și patru

Într-o noapte, demult, în 1986, Susan fusese la un pas de a-i fi prezentată lui John Johnson la o petrecere pe care-o dăduse Larry Mortimer. Impresarul ei era nerăbdător s-o pună în cea mai bună lumină și s-o prezinte cât mai multor oameni. *Meet the Blooms* era pe cai mari și, din recolta anilor optzeci de fete cu vino-ncoace, ea era cea mai râvnită de rețelele de televiziune.

Dintr-un motiv oarecare, la petrecerea aceea era și o girafă. Susan a auzit pe cineva întrebând de ce și pe altcineva replicând că animalul era acolo pentru a promova o comedie cu cimpanzei, care-și depășise în chip dezastruos bugetul și eșuase în weekendul acela pe 1 420 de ecrane, de-a lungul și de-a latul Americii de Nord. Susan stătea lângă cei de la compania de producție a lui Johnny Carson. Atunci l-a remarcat pe John, care vorbea cu tipa aia, cu gura spurcată ca o budă, de la Disney – Alice? – ceva despre un decan de la Oxford și un cartofor –, iar Susan l-a socotit demn de o întâlnire romantică, dar și mai demn peste vreo câțiva ani, în care să se... *coacă*. Era pe punctul de a-l ruga pe Larry să facă prezentările, când o femeie aflată în dreapta ei a spus:

— Bună, Susan Colgate.

Tânăra s-a întors spre interlocutorul care era, conform fotografiilor înrămate de pe biroul lui Larry, nevasta impresarului, Jenna Mortimer, drăguță, cu părul strălucind în tirbușoane, cu trăsături ca de păpușă, îmbrăcată într-o rochie de seară neagră, din șifon, cu umerașii foarte vizibili ai epocii. Trăsăturile ei, combinate cu strălucirea dinților, alcătuiau o poză agresivă.

— Bună... Jenna... doamnă Mortimer. Bună.

— E o plăcere să te întâlnesc în sfârșit, Susan.

— Oh... Și pentru mine, de asemenea. Cum de n-am fost prezentate până acum? Larry ar fi trebuit s-o facă de o oră, cel puțin!

— Ce neglijență, nu-i așa? a spus Jenna. Larry poate fi atât de uituc! Așa-s oamenii din industrie.

— Larry vorbește mereu despre tine.

— Sunt sigură c-așa face. A făcut un semn spre bufet: Ai mâncat ceva? Femeia arăta limpede că ea era gazda.

Susan era foarte dornică să pară un musafir încântat, așa c-a trântit o minciună prostească:

— Da, am luat niște brânză.

— Dar nu servim nici un fel de brânză.

Susan roși.

— Mama ta e aici? a întrebat Jenna, știind foarte bine că Susan locuia în casa lui Larry de pe Kelton Street.

Adevărul e că, în chiar acel moment, Marilyn cutreiera străzile din Encino, sperând să găsească mașina lui Don, sperând să-l găsească pe Don însuși într-un bar cu o târfă, știind însă că exista o probabilitate mult mai mare de a-l găsi pe acesta cu o sticlă, ceea ce era mai rău.

— Nu. E o petrecere drăguță. Foarte frumos organizată.

Susan se simțea matură când folosea expresii precum „frumos organizată". Era felul în care credea ea că vorbesc oamenii bogați.

Jenna s-a uitat în jur:

— E drăguță, nu-i așa?

— Și girafa!...

— Girafa tocmai i-a mâncat vecinului trofeul lui de curmal japonez Împărăteasa Keiko. O să fie iadul pe pământ când o să-l plătim, adică mâine! A cântărit-o din priviri pe Susan: Pantofi simpli și ciorapi de culoarea piciorului – încercăm să ne facem picioarele să pară mai lungi, în seara asta?

— O șmecherie veche de câine de circ. Miss USA Teen, 1985.

— Miss Nevada, 1971.

— Nu se poate! Susan a zâmbit: Ce porcărie, nu? Descoperea că începe să-i placă de Jenna.

— Oh, da! *Rahaturile* pe care le-am înghițit în timpul concursurilor de frumusețe! a spus femeia.

— Întotdeauna am crezut că singurul lucru bun în faptul că eram Miss Wyoming era că rămâneam ultima când strigau statele.

Știi tu, litera *W*... Și astfel ajungeam să văd poticnelile celorlalte și să învăț din ele.

— Ai fost vreodată Miss Popularitate? a întrebat Jenna.

— Eu? Niciodată. Ar fi trebuit să fiu Miss De-Ce-Mă-A-flu-Aici!

— Eu eram *întotdeauna* Miss Popularitate.

— Serios? Susan era curioasă.

— Măicuțele alea... Școală catolică. M-au înhățat de mică.

— Eu n-am mers la o școală religioasă. Noi suntem peizani de la munte.

— Chestia cu școala catolică e că te-nvață să rânjești fasolea indiferent ce ți se-ntâmplă.

— Da?

— *Orice ți s-ar întâmpla!*

Susan înțelegea acum încotro se îndrepta conversația.

Larry le-a văzut pe cele două femei vorbind și a fugit mâncând pământul către ele:

— Jenna! Susan! Am tot așteptat momentul să vă fac cunoștință...

— Fără-ndoială, a spus soția lui.

— Larry, a intervenit Susan, nu știam că și Jenna a fost câine de circ.

— De fapt, eu am fost cea care l-a pus pe Larry pe urmele tale. Am citit despre cum le-ai aruncat coroana în cap. Am vrut să-ți trimit un buchet de trandafiri și un trofeu. Mi-am imaginat că trebuie să ai forța unei locomotive pentru asta.

— Ar trebui s-o cunoști pe mama, mecanicul de locomotivă.

Larry voia să le despartă pe cele două.

— Susan, a spus el, vreau să-l cunoști pe producătorul ăsta, pe nume Collin. E din Anglia, dar ne poate fi de folos. Jenna, pot să ți-o fur un pic pe Susan?

— Am de ales?

Larry își dezgoli dinții strălucitori și o escortă pe Susan către ușile care dădeau spre *patio*. Susan strigă peste umăr:

— Pa, Jenna... Mi-a părut bine să te cunosc!

Impresarul a condus-o după colț, apoi a zis:

— Cristoase!

— Larry, nu pot să mă mai văd cu tine, a spus Susan.

Începea să-și simtă corpul de parcă acesta și-ar fi luat zborul, ca un balon cu heliu. Un cordon fusese tăiat.

El și-a șters fruntea cu un suport de carton pentru pahare, luat de pe o masă cu apă minerală de diverse feluri:

— O să vorbim despre asta mâine.

— Mda, așa o să facem.

Larry a rămas nemișcat și i-a privit chipul lui Susan:

— Ești tânără. O să treacă.

— Dar nu vreau să treacă.

— Se numește maturizare. O să-ți trimit reportajele care-au acoperit acest subiect.

— Ryan O'Neal e aici, a spus ea, ca să schimbe subiectul.

— O să te prezint.

Și astfel, seara a continuat. Susan a băut apă minerală nemțească – Sprudel-nu-știu-cum, cu un nume ca de produs de patiserie – și a fâsâit apa de colo-colo prin gură, aproape arzându-și limba cu bulele. Avea un gust geologic. L-a privit pe Larry cum se vânzolea și-i mințea pe oamenii din jurul lui, care se vânzoleau și mințeau la rândul lor.

— Susan, ți-o prezint pe Cher.

— Bună!

— Susan, ți-o prezint pe Valerie Bertinelli.

— Îmi pare bine să te cunosc.

— Susan, el este Jack Klugman.

— Super! Bună!

— Susan, el este Christopher Atkins.

— Hei!

— Susan, ea este Lee Radziwill.

— Bună!

Petrecerea părea să fi ținut toată noaptea, deși, ca majoritatea recepțiilor din industria filmului, s-a terminat, de fapt, pe la nouă. Susan n-avea de unde să știe că petrecerea aceasta va marca cea mai înaltă cotă atinsă de ea vreodată în structura socială a showbizului.

În dimineața de după petrecerea cu girafă, o mașină a companiei de producție a luat-o pe Susan de-acasă la 6.30. Ea a stat pe bancheta din spate, memorându-și replicile pentru ziua aceea. Și-a jucat rolul. A pozat pentru afișele publicitare, împreună cu părinții și frații ei de la televizor. A avut o ceartă cu Larry și l-a dat afară din apartamentul de pe Kelton Street, apoi a zăvorât ușa în urma lui. Zilele au trecut. Puterea ei a trecut și ea, a dispărut. L-a primit din nou pe Larry. Era dezgustată de ea însăși. Nu-și construise alte prietenii trainice în timpul *blitzkrieg*-ului ei TV. Situația era următoarea: fie înapoi la Larry, fie dizolvarea în spațiul extraterestru, iar acestei posibilități nu putea să-i facă față. Orice discuție despre Jenna sau despre divorț ducea spre un zid de cărămidă, de care Susan se izbea cu replica țâfnoasă: „Te rog să *mă scuzi*, Larry. Te caută Papa pe linia trei".

Susan nu fusese niciodată o actriță prea bună, dar, la începutul serialului, avusese o naturalețe care ieșea în evidență și dădea bine pe fundalul format din colegii ei de platou, actori-din-naștere. Însă naturalețea a început să se subțieze, iar ea a devenit din ce în ce mai conștientă și mai rușinată de corpul, de fața ei, de cuvintele care-i ieșeau pe gură și de efectul pe care-l aveau ele asupra oamenilor. Se judeca mai aspru decât orice juriu. Întâlnirea ei cu Jenna, la petrecerea cu girafă, dărâmase stăvilarul conștiinței sale, iar interpretarea-i actoricească deveni catastrofală, aproape peste noapte. I-a spus lui Dreama:

— E ca și cum porțiunea din creierul meu care-mi permitea să-mi fac binișor treaba s-ar fi deformat complet. Fuzionând apoi cu porțiunea din creierul meu care scornește minciunile. Asta *simt*, pur și simplu. Am câte-o replică simplă, cum ar fi: „Mami, mă duc la antrenamentul de volei" și, în gura mea, sună forțat, de parc-ar fi plină de aluzii perfide. Numărul dublelor pe care trebuie să le trag pe episod crește nebunește. Producătorii cred că am probleme cu drogurile. Restul distribuției crede că mi s-a urcat faima la cap. Iar faza e că Larry știe că totul e numai din cauza lui Jenna și a minciunii noastre uriașe, și chestia asta îl cam pleoștește, la propriu. Iar asta mă-ngrozește și-nrăutățește și mai tare lucrurile!

Susan a fost actor-invitat în serialul *Love Boat.* A avut un rolișor într-un film din seria Bond. A apărut pe coperta revistei *Seventeen.* I-a fost scoasă măseaua de minte și a descoperit Tărâmul Analgezicelor. A mai dres oarecum busuiocul cu Marilyn. Dreama s-a mutat și ea la Los Angeles, în apartamentul prietenei sale. Sexul cu Larry s-a răcit în mod considerabil și, așa cum prorocise chiar el, Susan s-a maturizat.

Capitolul douăzeci și cinci

John stătea lângă salvatoarea lui, Beth, în biroul celor de la pază, care se învecina cu incinta rezervată avioanelor particulare, pe Aeroportul Flagstaff. Afară, dincolo de ferestrele cu plasă metalică, în aerul cald și cenușiu, turnurile de control și stâlpii de înaltă tensiune sclipeau de parc-ar fi avut încrustate rubine și diamante. John purta niște haine pe care Beth le scosese dintre vechiturile soțului ei. Cămașa lui, într-o nuanță palidă de acvamarin, era atât de bine călcată, că devenise de-a dreptul crocantă, iar pielea lui era brună, de parc-ar fi copt ceva înăuntrul său, ca de pasăre abia scoasă din cuptor. Părul îi fusese ciuntit cu un cuțit de vânătoare, în urmă cu câteva săptămâni, în toaleta unei benzinării Shell din Las Cruces, New Mexico. Ochii îi erau limpezi și larg deschiși, ca ai unui copil. Beth i-a spus:

— Îmi cer scuze pentru Jeanie și caseta aia video. E cam obraznică. Niciodată n-am știut ce să mă fac cu fata asta!

— Nu contează, a zis John.

Beth a cumpărat două cafele slabe, de la un aparat de cafea care bombănea.

— Uite, ia și tu una, l-a invitat.

— Oh, nu... mulțumesc.

— Hai, zău așa!

John apucă nesigur paharul de plastic, cu aceeași șovăială ca atunci când ținuse pentru prima oară în brațe un bebeluș, pe fiica lui Ivan și a Nyllei, MacKenzie. O cisternă cu combustibil a trecut prin fața lor ca un miraj de octan.

Beth a murmurat:

— Prietenii tăi chiar au un avion particular, vasăzică?

John a dat din cap aprobator.

— Jeanie n-ar fi făcut niciodată chestia aia, dacă n-ar fi aflat de avion.

— Nu mai contează. Pe bune. Nu mai contează.

Fiica lui Beth, Jeanie, vânduse caseta cu ascensiunea despuiatului John și cu ora care urmase unei televiziuni locale. Avea să devină principalul subiect al unui show de bârfotecă transmis la nivel național în noaptea următoare.

— Ce mă scoate din minți, zise Beth, e c-o să-și cheltuie banii pe mașina iubitului, nici măcar pe-a ei. Fir-ar a dracului de treabă, nu trebuia să facă una ca *asta*! Royce are deja o slujbă bună.

— Așa sunt tinerii.

— Dacă zici tu...

Un șuierat ascuțit străpunse aerul negru, iar John, care se holba în podea, îl recunoscu imediat, așa cum un câine recunoaște torsul motorului cu cilindri al mașinii stăpânului său. Era Ivan, cu G3-ul. John îl auzi aterizând și apoi rulând pe pistă. Auzi cum se deschid ușile grele, de metal, de la intrarea personalului, pași și voci: Ivan, Nylla, Doris și Melody.

— John-O?

Se ridică în picioare și încercă să-și înalțe capul, dar ochii îi erau prea greoi.

— John-O? Ivan se ghemui lângă el și-l privi: Suntem aici, John-O.

Dar John nu putea vorbi sau ridica bărbia. Cafeaua i-a scăpat din mână, iar paharul de plastic ieftin a zăngănit pe podea. Nylla, Doris și Melody l-au pupat pe obraz și el le-a simțit parfumul, atât de prietenoase și de cuviincioase, că l-au dat gata.

Ivan a privit-o pe Beth, care ținea hainele curate ale lui John într-o pungă de hârtie:

— Dumneavoastră sunteți...?

— Da, eu sunt Beth.

Ivan l-a predat pe John lui Melody și Nyllei.

— Vă mulțumesc pentru...

— Nici un deranj. Dar prietenul dumneavoastră, aici de față, e într-o stare proastă.

Ivan îi înmână lui Beth un plic, din care ea scoase un teanc de bancnote de o sută.

— Jeremy, de la mine de la birou, și-a notat adresa și numărul dumneavoastră de telefon?

— Da.

Nu mai rămăsese nimic de făcut, decât să iasă pe pista de decolare, să se urce în avion și s-o ia spre vest. Beth și-a luat la revedere și l-a îmbrățișat pe John, ale cărui brațe i-au căzut pe lângă corp de parc-ar fi fost de paie. Cele două femei mai tinere l-au escortat pe John, fiecare de câte-o parte, în sus pe scări, iar Ivan le-a urmat, cu o jachetă ecosez atârnându-i pe brațul drept. În curând erau sus, în cerul cald al nopții, dar John încă nu reușise să aibă contact vizual cu prietenii lui.

— Johnny, a spus Melody, m-auzi?

John a dat din cap aprobator.

— Nu ești drogat, nu-i așa? a întrebat Doris.

John a clătinat din cap.

Melody a intervenit:

— Vrei ceva de băut? Ivan, unde-i whisky-ul ăla? Pune-i un pahar.

Ea a dus paharul la buzele lui John, dar gustul i-a declanșat acestuia o convulsie. Se simțea de parcă pieptul i-ar fi fost zdrobit de zece bărbați puternici.

— John, a spus Nylla, așezându-se pe vine lângă el, respiră! Trage aer în piept cu putere!

— Ce se-ntâmplă? a întrebat Ivan.

— John, a continuat Nylla, te rog, ascultă-mă. Ai un atac de panică. Te panichezi pentru că acum ești în siguranță. Trupul tău a așteptat tot timpul ăsta, până când te-ai simțit suficient de în siguranță ca să te relaxezi. Iar acum ești în siguranță. Ești cu prietenii tăi. Respiră!

John își simțea stomacul de parcă tocmai i-ar fi fost lovit repede cu o cizmă. Melody stătea pe podea, în spatele lui, și-l îmbrățișase, în timp ce el se legăna înainte și înapoi.

— Johnny? Pe unde-ai fost, Johnny?

John n-a răspuns nimic. El ar fi vrut ca acele stânci și autostrăzi, și acei nori, și acele vânturi, și acele străzi comerciale să-l răzuiască și să-l curețe. El voise ca ele să ridice blestemul de a fi John Johnson.

Sperase că, sub un cer ca tras pe o peliculă Panavision, se va trezi în fața persoanei mai profunde și mai tăcute care-l visase pe John Johnson, dându-i astfel viață. Dar cei din avion nu puteau spune sau face nimic. Ei înșiși erau doar frânturi de lumină, acolo sus, pe cerul nopții, și, dac-ar fi zburat vreo treizeci și trei de kilometri drept în sus, ar fi ajuns în spațiul cosmic. A fost un zbor scurt și în curând se aflau pe aeroportul din Santa Monica, și apoi, în mașină, prin oraș.

Casa cea veche a lui John și accesoriile ei *à la* James Bond fuseseră vândute pentru a plăti datoriile lui către Fisc. Cu redevențele blocate într-o devălmășie legală, nu avea nici un ban gheață. Ca și cum ar fi călătorit înapoi în timp, John s-a întors în fostul lui dormitor din casa de oaspeți. Doris era acum un *mille-feuille* de caftane etno și mărgele zornăitoare, care trăia și respira. În timpul primelor săptămâni petrecute acasă, a încercat să dea impresia că totul era în regulă, ca o națiune învinsă care îmbrățișează cultura cuceritorului. În fiecare zi purta un costum și o cravată dintr-o serie cumpărată de Melody. Supraviețuia fără droguri. Dacă l-ar fi văzut pe stradă, cineva ar fi putut crede că se simte grozav, dar înăuntrul său, el se simțea congelat și infectat. Se simțea de parc-ar fi murdărit tot ce atingea, lăsând câte-o pată neagră pe care nici măcar focul n-ar fi putut s-o îndepărteze. Simțea că oamenii l-ar fi putut ghici pe escrocul care se ascundea sub numele lui. Pielea îi era arsă de soare, părul îi încărunțise, iar lumina soarelui îi rănea acum ochii albaștri, lăptoși, pe care-i era imposibil să și-i privească în oglindă, de parcă nu i-ar fi putut aduce decât vești proaste.

A încercat să descopere bufete cu autoservire umbroase, în zonele mai lipsite de strălucire ale Los Angelesului, unde nu exista riscul de a se întâlni cu vechi cunoștințe. Accidental, mai zărea câte-un scenarist geriatric, din era când erau la modă case de producție precum DesiLu sau Screen Gems, eșuați ca niște morse pe banchete și mâncând salate Cobb, dar nu a intrat niciodată în vorbă cu ei. John stătea și citea ziarele, dar acestea îi păreau la fel de fade ca și revistele ferfenițite din sala de așteptare a unui dentist. Voia să meargă acasă, dar, odată ajuns acolo, se simțea și mai inadaptat decât se simțise afară, în oraș. Încerca, dar nu se

putea gândi la nici măcar *un lucru* care l-ar fi făcut să se simtă mai bine.

Au trecut câteva luni și nimic din interiorul lui nu părea să se schimbe. Apoi, fără să fi fost conștient de asta, și-a dat seama într-o bună zi că găsea un oarecare confort în respectarea unui orar strict. I-a venit ideea c-ar putea să plutească prin aceste ape tulburi dacă zilele lui s-ar petrece, într-un fel atent orchestrat, absolut identic. I-a spus asta lui Ivan, care atunci l-a momit în birourile casei de producție, cu promisiunea absurdă că zilele lui vor fi „complet lipsite de chestii surprinzătoare". Atât Ivan, cât și Nylla ajunseseră la capătul puterilor în efortul lor de a-l reintegra pe John la Los Angeles. *Mega Force*, care fusese terminat în timpul absenței lui John, era programat pentru lansare și nu aveau nici o îndoială că urma să fie un mare succes. Vizionările de probă din Glendale și Oxnard treziseră amintiri ale zilelor bune de demult, ale zilelor lui *Bel Air PI* – și, cu toate astea, ele nu însemnau nimic pentru John, nu-i stârneau nici măcar o scânteie de interes.

Printre oamenii din industria filmului, John era considerat un mutant. Se ajunsese la consensul că el *chiar* fusese plecat, străbătând țara într-un soi de căutare damnată. Asta îi dădea o aură interesantă, dar, totodată, din categoria nu-v-apropiați-prea-mult-de-el. Într-un mediu profund superstițios, John aducea, în același timp, noroc și ghinion. Dacă oamenii voiau să facă afaceri, se duceau la Ivan. Dacă voiau puțină bârfă, ca să-și amuze oaspeții la cină, băgau capul în biroul lui John.

În imaginea lui Doris, John se simțea o povară. Ea ajunsese să se bucure de intimitatea și libertatea ei, în decursul anilor. Deși era răbdătoare cu John, el se simțea ca o ancoră legată în jurul taliei ei – și, cu toate astea, gândul de a locui singur îi părea de neconceput. Până la urmă, sub avalanșa de „dragule și iubitule" a lui Doris, John simți o ostilitate voalată – și nu putea să-i ghicească rădăcinile.

Până într-o seară când, curând după ce John se întorsese de la Equator Pictures – 18.55, ca să prindă știrile la televizor –, Doris a intrat pe ușă într-o dispoziție mizerabilă. Mașina îi fusese spartă, în timp ce lua prânzul cu o prietenă la restaurantul Kate Mantilini,

iar rochia ei preferată, pe care tocmai o ridicase de la curățătorie, îi fusese furată, împreună cu o camee cu valoare sentimentală, pe care o ținea în suportul de băuturi. Se tăiase la degete în timp ce mătura grămada de cioburi împrăștiate pe scaunul șoferului, apoi condusese spre Bullock's, să se vadă cu o altă prietenă. Odată ajunsă, își dăduse seama, după ce stătuse la o coadă lungă, că și cărțile de credit, și cartea de identitate îi fuseseră șutite. Își făcea griji că are Alzheimer, pentru că nu remarcase mai devreme. A făcut o criză de nervi și, în drum spre circa de poliție, a trecut pe roșu la un semafor, primind atât o amendă, cât și o mustruluială din partea unui polițist de la Circulație. Era furibundă.

— Oh, Dumnezeule, zău că am nevoie de ceva de băut! a trântit, în timp ce se cățăra să ajungă la dulăpiorul cu băuturi. Vrei și tu? John a refuzat. Nu-i nevoie să fii așa sclifosit doar pentru că nu vrei să bei ceva, John.

— Nu... beau... zilele... astea, a spus el, pe un ton perfect măsurat.

— O, da, oi fi vreun *sfânt*!

Cu coada ochiului, John o urmărea pe Doris cum își toarnă un Cinzano, îl dă pe gât, își toarnă altul, de data asta cu un strop de lămâie, îl dă pe gât, iar apoi, deja mult mai relaxată, își toarnă un al treilea. Se întreba ce se întâmpla cu ea, dar nu voia să rateze știrile.

Din partea cealaltă a camerei, Doris se uita la John, a cărui ținută era exagerat de verticală și care stătea pe un taburet, urmărind un reportaj despre o provincie ex-sovietică sfâșiată de război. Parc-ar fi avut din nou șase ani și ar fi fost din nou bolnav, încercând să fie un băiețel cuminte. Toate emoțiile acelei zile de rahat s-au răsucit la o sută optzeci de grade și, fără nici un avertisment, inima ei a zburat înapoi cu mulți ani, la New York, când John era copilul care nu voia să fie bolnav sau să fie o povară.

Obloanele erau trase, dar soarele după-amiezii târzii se strecura ca o melasă printre crăpături. Doris avea senzația c-ar simți aerul torid și gălbui ca pe-o gelatină fierbinte, dacă s-ar aventura afară. A oftat și, dintr-odată, n-a mai vrut să bea. Se simțea brusc înfrigurată și bătrână. Voia să-l plesnească pe John. Voia să-l țină-n brațe și să-l mustre pentru nepăsarea lui, și să-i spună cât de mult

şi-ar fi dorit să fi mers şi ea cu el, pe câmpuri şi prin albiile secate ale râurilor, şi pe coline, şi prin defilee, implorându-l pe Dumnezeu sau Natura, sau chiar pe Soare să-i uşureze povara amintirilor şi a sentimentului că trăise o viaţă ce păruse mult prea lungă, chiar de la începutul ei. L-a strigat:

— John...

El s-a întors s-o privească:

— Da, mami?

— John... Ea îşi căuta cuvintele; el a apăsat butonul MUTE. John, când ai plecat... acolo, în escapada ta de-acum câteva luni, ai...

— Am ce, mami?

— Ai găsit...

S-a oprit din nou.

— Ce, mami? Întreabă-mă.

Doris nu mai voia să continue.

— Ce e, mamă? Era speriat de-acum.

Şi apoi totul s-a revărsat din ea, într-un iureş:

— N-ai găsit nici măcar *un* nenorocit de *lucru*, în timpul petrecut departe? Nimic? Nici un lucru pe care să mi-l poţi spune ca să-mi pot închipui că există cel puţin un motiv mititel, oricât de subtil, care să mă consoleze c-am fost bolnavă de spaimă toate nopţile alea, cât ai fost plecat?

Doris a văzut că John face ochii mari, foarte sobru. A simţit imediat c-o cuprinde greaţa pentru că fusese atât de vulgară şi şi-a cerut scuze, deşi el i-o spus că n-are de ce. Dar John ştia că mama lui era supărată pe el pentru că era neschimbat, la treizeci şi şapte de ani, pentru că era încă singur şi pentru că ea abandonase orice speranţă că el se va integra vreodată, se va însura şi va procrea, ca fiii prietenelor ei din grupul de lectură.

— E din cauza spatelui, a spus Doris, bătându-se uşor peste coloană de parcă aceasta ar fi fost un aparat electrocasnic care nu se purta cum trebuie. Mă doare de mor şi am singurul medic din Beverly Hills căruia nu-i place să prescrie medicamente în exces.

— E tot aşa de rău?

— Ca întotdeauna.

— Am crezut că încerci un nou...

— Nu merge.

— Nu poți să te duci la alt doctor? Să iei mai multe pastile?

— Aș putea. Dar n-o s-o fac. Nu acum. M-aș simți atât de... habar n-am, ștoarfă, să vânez medicamente, în halul ăsta! Iar doctorul Christensen îmi știe povestea vieții. N-am nici un chef s-o iau de la zero cu altcineva.

— Așa că preferi să suferi?

— Pentru moment? Da.

Starea de nervi îi trecuse, de parcă nici n-ar fi fost. Când s-au terminat știrile pe CNN, lui John i-a venit o idee. S-a dus în camera lui și a căutat prin vechea agendă telefonică. Toate acele numere și nume, și nici un singur prieten! John se întreba de ce oamenii își pierd capacitatea de a-și face prieteni cândva, cam pe la momentul când își cumpără prima piesă de mobilier scumpă.

Nu era o lege bine stabilită, dar era un instrument de măsură suficient de precis.

A răsfoit paginile pline de numere și amintiri, de întâlniri de afaceri și escapade amoroase, de proiecte și mașini spălate, și rezervări de zbor la Alitalia și Virgin, și meciuri de tenis – un mic stadion, plin de oameni care i-ar fi adus lui John Johnson orice-ar fi cerut.

Și-a dat jos hainele de birou și le-a lăsat să cadă grămadă, într-un colț. Era sătul să fie Dl Ăla Care Lucrează în Biroul unei Corporații. A cotrobăit prin șifonier și a găsit niște haine vechi, pe care Doris nu i le aruncase – cămăși de demult, combinate aiurea cu pantaloni folosiți la vopsit dulapurile din bucătărie și la munca prin curte. Fiecare zi avea să fie pentru el, de-acum încolo, vinerea în care se vine îmbrăcat lejer la serviciu.

S-a întors la vechea lui agendă. În ea a găsit numele lui Jerr-Bear, un copil-actor din epoca serialului *Partridge Family*, care, ca adult, devenise îngrozitor de libidinos, îmbrăcat în versiunea vagabondească a celor mai recente colecții milaneze, cu părul încâlcit și mirosind a grajd. John a încercat să-și aducă aminte numele întreg al lui Jerr-Bear și n-a putut, totuși și-a adus aminte de un personaj pe care acesta îl interpretase, fiul loial dintr-un vechi serial polițist.

Jerr-Bear poate că devenise un libidinos, dar marfa pe care-o avea el era cea mai bună. John s-a uitat în noptieră și a găsit cei o mie opt sute de dolari care-i mai rămăseseră din colacul de salvare de cinci miare pe care i-l întinsese Ivan pentru luna aceea. Era în bancnote de douăzeci care păreau soioase, puse într-un teanc dezordonat. A format numărul lui Jerr-Bear și, în ciuda așteptărilor, acesta a răspuns.

— Jerr-Bear, sunt John Johnson.

— Fericitul rătăcitor!

— Mda, io-s ăla. John l-a auzit molfăind: Ești la cină? Vrei să te sun mai târziu?

Gândul că Jerr-Bear era la cină, așezat la o masă care nu era de restaurant, îi părea aproape neverosimil lui John.

— Mda, sunt la cină, dar nu-i nici un deranj. Ce, ești de la telemarketing? Cu ce te pot ajuta, John?

— Sună-mă când termini.

— OK.

Jerr-Bear lucra cu un sistem complex de telefoane mobile clonate, ca să evite plasarea dispozitivelor de ascultare de către autorități. Un minut mai târziu, telefonul lui John a sunat. Chiar și așa, cei doi au vorbit voalat:

— Jerr, ce-i dai cuiva care are dureri cumplite?

— Durerea-i o chestie vastă, John. Viața ne rănește. Mai precis?

— Dureri de spate.

— Oh... Majoritatea oamenilor bagă aici artileria grea.

— Și ai niscai artilerie?

— Am.

Au aranjat să ia masa în ziua următoare, la Ivy.

Capitolul douăzeci și șase

După tamponarea de celălalt Chrysler, Vanessa a trecut la volanul mașinii și John s-a așezat pe bancheta din spate, lansând teorii despre Randy și bagajele lui pe jumătate făcute.

— Droguri. *Trebuie* să fie vorba de droguri.

— Nu, John, a spus tânăra. Nu există absolut nimic în schema contului bancar sau a cardului Visa al lui Susan care să indice vreo scurgere masivă de bani gheață, de tipul discreționar, impus de consumul de droguri.

— I-ai obținut informațiile bancare?

— I-am dat numărul cardului Visa al lui Susan, a spus Ryan. Era în baza de date a centrului. Și, odată ce ți-a șparlit cineva numărul Visa, poate, la o adică, să te și cloneze.

— Nu tocmai, a intervenit Vanessa. Ca să te cloneze, ar mai avea nevoie și de numărul tău de telefon.

— De ce-mi bat oare capul să mai emit idei? a întrebat John. Voi doi sunteți cei mai clichează-și-află oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Tu porți pantalonii pe-aici, Vanessa. De ce nu-mi spui tu ce-ar trebui să facem în continuare?

— În regulă, o să-ți spun. Suntem pe drum spre casa din North Hollywood a unei anume Dreama Ng.

— E-o numeroloagă, a adăugat Ryan.

— Și-o să ne dea și cartofi?

— Ah, maturizează-te! l-a poftit tânăra. De vreo câțiva ani, Susan îi dă acestei Dreama Ng două mii cinci sute de parai pe lună.

— Ți-am *spus*, droguri.

— Naivitatea ta mă scârbește, a spus Vanessa. Apoi a adăugat: Tu, care-ai cheltuit între 1,7 și două milioane de dolari pe droguri și pe dezintoxicare, în ultimii șase ani!

— *Uuf*... Chiar atâta?

— Mai mult, probabil. N-am reușit să-ți accesez un flux de date emis din Geneva, a continuat Vanessa, în timp ce conducea mașina doar cu degetul mic, într-o curbă strânsă. Știi la fel de bine ca oricine, John, că în cazul drogurilor consumul doar sporește. *Nu* rămâne constant lună de lună, în decursul câtorva ani. Am verificat, de asemenea, și finanțele doamnei Ng și – ce să vezi? – cui îi dă cecul mai departe în fiecare lună?

— Bubuit de tobe... a spus Ryan.

— Lui Randy Hexum.

— Ei, fir-aș al naibii! sări John.

— Mai puțină culoare, dacă nu vă supărați, zise tânăra. Oricum, aproape am ajuns. Am sunat înainte și am făcut o programare pentru o consultație.

— Ce altceva ai mai făcut și ar trebui să știu?

— Când voi doi erați pe-afară, separând fiarele alea, acum câteva minute, l-am sunat pe fratele meu, Marc, și el e acum parcat pe partea cealaltă a străzii, în fața casei lui Randy Montarelli, iar tu îl plătești cu douăzeci și cinci de dolari pe oră, plus mesele, astfel încât el să-și poată face, probabil, o idee încotro se-ndreaptă toate bagajele alea.

— Unde erai când am făcut *The Other Side of Hate*? a întrebat-o John. Dac-ai fi condus tu toată tărășenia, ar fi putut ajunge un mare succes.

— Nu, John. Filmul ăla nu putea fi salvat.

Vanessa și Ryan se umflau în pene ca doi păuni. John a tăcut. Au intrat și au ieșit de pe Autostrada Hollywood și au parcat în fața locuinței lui Dreama. John avea un *déjà vu*, apoi și-a dat seama că era o amintire fulgerătoare a începuturilor carierei lui. Mirosul liftului era identic cu cel al holurilor primului său apartament, dintr-o clădire de lângă Sweetzer Road, un amestec de pipi de pisică, țigări, tămâie și bucate gătite de alți oameni. Vanessa l-a întrebat pe John:

— Ce facem, odată ajunși acolo?

Bărbatul a ridicat din umeri:

— O să știm atunci. Sper. Căutăm indicii.

— Bună! Dreama a deschis ușa. Intrați. Tu ești Vanessa?

— Eu sunt. El e Ryan și el e John.

— Apartamentul meu e o harababură.

Cel mai bătător la ochi amănunt al apartamentului lui Dreama erau valizele de pe masa din bucătărie, în mod evident pregătite de călătorie.

— Îmi cer scuze, a spus Vanessa. Te întrerupem din ceva? Te pregătești de plecare?

— Da, dar, ca să fiu sinceră, am nevoie de bani. Sper că asta nu sună stupid. Nu vreau să vă simțiți exploatați, și a mutat un morman de șervețele slinoase de pe un taburet.

— Unde te duci? a întrebat Ryan, judecând nonșalanța.

O sclipire mincinoasă a apărut în ochii femeii:

— În Hawaii. La un seminar despre rădăcinile pătrate.

— Hm...

— Ei, hai să-i dăm drumul! Cine-i primul?

— Eu, spuse Vanessa. Vanessa Louise Humboldt, cu un *n* și doi de *s*, cu Louise scris normal, iar Humboldt ortografiat cu d, ca Humboldt Country.

— Bun...

Dreama s-a așezat și s-a întins după o cutie cu creioane strălucitoare și un calculator cu baterii solare, care mai avea încă eticheta cu prețul de 1,99 dolari.

— Și primești pe oricine înăuntru? a întrebat John. Orice străini? În casa ta?

— Sunteți prietenii lui Susan. Asta-i suficient pentru mine.

— Da, *John*, s-a băgat Vanessa în vorbă. Susan voia să facem asta de ani de zile. S-a întors spre Dreama: Ignoră-l! Susan spune că ești de-o acuratețe înspăimântătoare.

— Am ghicit prăbușirea avionului în Seneca, știi, cu o zi înainte să se-ntâmple.

— Asta-i uimitor! a spus Ryan, care și-a înfrânt pornirea de a-i împărtăși că mesajul lui de pe robot fusese ultimul înainte de accident.

— I-am transmis mesajul prea târziu, a spus Dreama. Dar a scăpat. Numărul ei prim din ziua aceea era așa de mare, încât ar fi putut fi lovită și de-o rachetă Scud și tot ar fi plecat mai departe, fără nimic altceva decât un nou breton.

— Număr prim? a întrebat Vanessa.

— Așa lucrez eu. Cu numere prime – cele care se divid doar cu unu sau cu ele însele. Ca 23, 47, 61 și așa mai departe. Există un număr prim pentru toți oamenii și pentru toate evenimentele.

Degetele lui Dreama se jucau cu butoanele calculatorului. Creioanele ei produceau litere și numere cu bucle subțiri ca pânza de păianjen, atât de neclare, încât păreau niște fire subțiri de păr căzute pe pagină.

— Care-i al meu? a întrebat Vanessa.

— Lasă-mă puțin. S-a mai jucat un pic: O sută șaptezeci și nouă.

— Asta-i bine?

— E excelent. Ai instincte puternice, n-o să duci niciodată lipsă de bani și, din câte înțeleg eu cu privire la alcătuirea psihică, probabil vei trece prin viață cu un bărbat pe post de sclav.

— De ce un bărbat?

— Toți 179 sunt heterosexuali. Pentru a sublinia asta, a adăugat: E un *fapt*, dar nu unul care-ar trebui lăsat să-ți domine alegerile.

— O să țin minte asta.

John stătea într-un colț, prefăcându-se că citește cotoarele CD-urilor din suportul lui Dreama, un amestec de muzică folk și sunete ale Pământului, în timp ce încerca să născocească o întrebare pătrunzătoare. S-a răsucit pe călcâie, o idee prea teatral, cu fața prinsă într-un petic de lumină care venea de la o lampă cu abajur de hârtie:

— Numele tău de familie e Ng. Sună straniu... Asiatic... Nu pari asiatică. Există și un domn Ng?

Dreama nu era deloc uimită:

— *Ng* este cuvântul din dialectul cantonez pentru numărul „cinci". De-asta l-am ales și, de asemenea, pentru că n-are nici o vocală. Și nu există nici un domn Ng, pe nicăieri. Sunt lesbiană. S-a oprit: Te deranjează...?

— John.

— Te deranjează, John, să ai de-a face cu o femeie puternică și fertilă, care s-a lepădat de numele tatălui său și și-a asumat unul numai al ei?

— Ăăă...

— Care-i numele tău complet, John?

— John Lodge Johnson.

Dreama a început să calculeze numărul bărbatului, apoi a scăpat pixul și s-a holbat la foaia de hârtie. John a întrebat ce nu era în regulă, iar ea i-a spus că făcuse o greșeală. A refăcut numerele și a zis:

— Ah, fir-aș a... S-a uitat în sus cu alți ochi, de parcă el ar fi fost un criminal dat în vileag la sfârșitul ultimei bobine a filmului. Trebuie să-ți pun o întrebare, iar tu trebuie să-mi răspunzi cinstit. Mă minți?

— Ce?

— Ești aici sub un fals motiv?

— Ce vrei să...? John era scăldat în adrenalină.

Și-a scos carnetul de conducere, luat de numai o lună, și i l-a înmânat lui Dreama. Ea l-a privit, i l-a dat înapoi și a continuat:

— Îmi cer scuze. A trebuit să mă conving că ăsta e numele tău adevărat... dacă nu cumva e vreo farsă. Tu ești un 1 037, John Lodge Johnson. Ai habar ce-nseamnă asta?

— Nu. Tu să-mi spui.

— Ești un număr prim din patru cifre. Majoritatea numerologilor își petrec întreaga viață fără să întâlnească un număr prim de patru cifre.

Dreama l-a supus pe John unui interogatoriu sever, l-a întrebat din ce-și câștiga pâinea și a adoptat o atitudine în mod clar condescendentă. Ryan a cerut apoi să i se facă și lui numărul. Era 11.

— Unsprezece?

— Mi se pare că ești menit unei cariere în lumea dinamică și în plină dezvoltare a fast-foodurilor, Ryan, a spus Vanessa.

— Unsprezece? Tânărul era dărâmat.

— Unsprezece este un număr foarte bun, l-a asigurat Dreama.

John a plătit-o, iar ea le-a dat o foaie de hârtie pe care erau scrise caracteristicile numerelor lor prime. Dreama devenise agitată și i-a zorit pe cei trei afară din apartament.

Ajunși înapoi în mașină, John a exclamat:

— Ei bine, asta a fost o pierdere de timp criminală!

Telefonul Vanessei a bipăit și ea a răspuns:

— E fratele meu, le-a spus celorlalți doi. A terminat convorbirea și a închis: Randy e într-o dubiță care se-ndreaptă încoace.

— Ai GPT-ul la tine? a întrebat Ryan.

— Ce-i ăla? s-a interesat John.

— *Global positioning transmitter,* transmițătorul poziției globale. E echivalentul de zi cu zi al cutiei negre pe care-o pun în spatele carlingii avioanelor cu reacție ale companiilor aeriene. Eu îl țin pe-al meu cusut de tivul genții. Și tânăra a smuls brusc un dreptunghiuleț negru din geantă, mai mic decât o telecomandă: Un satelit mă poate urmări în orice loc de pe Pământ, cu o precizie de plus, minus un pistrui.

— Și mi-l dai *mie*?

— Pentru un 1 037, ești uneori îngrozitor de cretin! Când dubița Ford Aerostar a tânărului Randall se va opri în – s-a uitat la ceasul ei de la mână – mai puțin de două minute, va trebui să lipești chestia asta pe mașină fără să fii văzut. Și, de vreme ce se pare că momentan ducem lipsă de bandă adezivă, care-ar fi, mai exact, mărețul tău plan, John?

Bărbatul a închis ochii ca să se concentreze:

— Un om, un plan, un canal... m-am născut în Panama, știi doar.

— Oh, mai tacă-ți fleanca!

— *Juicy Fruit!*

Și John a smucit ușița torpedoului, aruncând spre Ryan și Vanessa câteva pachete nedesfăcute de gumă de mestecat, oprindu-și câteva pentru sine.

Furgoneta lui Randy s-a oprit chiar în fața clădirii lui Dreama, aflată de cealaltă parte a străzii. Cei trei l-au privit pe Randy mergând spre ușa de la intrarea în clădire, sunând la interfon și apoi îndreptându-se spre lift.

John a deschis ușurel portiera și s-a strecurat în spatele mașinii. A traversat strada ca un fulger și a lipit GPT-ul de bara de protecție din spate, cu o bilă răcoritoare din gumă de mestecat. Pe câini, care-l simțiseră pe John, i-a cuprins turbarea, zgrepțănând la geamuri și lătrând. Chiar atunci s-a deschis ușa, iar Randy și Dreama au ieșit cu valizele ei. Amândoi păreau îngrijorați. Nu era nici un

loc unde John s-ar fi putut ascunde, decât sub furgonetă, unde s-a și rostogolit rapid, ascultând cum se deschid și apoi se închid portierele deasupra lui. Randy a potolit câinii. În cele din urmă, John a auzit motorul pornind și a văzut dubița îndepărtându-se, lăsându-l cu fața-n sus, spre cerul brăzdat de luminile avioanelor care se pregăteau să aterizeze departe, pe LAX.

Capitolul douăzeci și șase

În Erie, Pennsylvania, la trei săptămâni de la sosirea lui Susan în casa lui Randy Montarelli, ea plutea în jos pe scări, cu cămașa de noapte atârnându-i până la pământ:

— *Cristoase*, Randy, îmi simt sfârcurile de parc-ar fi grenade de mână! Tu de ce ești treaz la – și s-a uitat la ceasul afișat în dreapta sus pe ecranul Mac-ului lui Randy – 4.37?

Sus, bebelușul Eugene, de trei săptămâni, a urlat după lapte.

— Ei, știi tu, cei vicleni n-au parte de odihnă.

— Iar ni s-a terminat sucul de ananas?

— Da.

— Aha... Mai avem biscuiței sărați Goldfish?

— În dulapul de deasupra prăjitorului de pâine.

— Bine. Susan scotocea după ei: Ce minciuni mai scornești în noaptea asta?

— Păi, tocmai mi-ai dat o idee. Ia fii atentă!

Și Randy a citit cu voce tare cuvintele pe care tocmai le tastase într-o cameră de *chat* de pe Internet:

„Eu am auzit altceva de la prietenul meu care se ocupă de machiajul vedetelor din *Prietenii tăi.* *El* mi-a spus că Jennifer Aniston a amânat filmările trei zile la rând, pentru că avea o stare de oboseală a sfârcurilor."

— Știi de ce-mi aduce aminte? l-a întrebat Susan, în timp ce-și plimba degetele de jur împrejurul gurii unui borcan cu unt de arahide. De luna trecută, când ai lansat zvonul despre Keanu Reeves și „reversul unei fasciite necrozante".

— Ăsta *e* un clasic, nu-i așa?

— Da, creierul nici nu știe ce imagine să evoce. Susan a gustat untul de arahide și l-a găsit delicios.

— Ăsta-i cel mai mișto tip de zvon, a spus Randy. Ca ăla pe care l-am lansat despre Helen Hunt – care-ar fi făcut o operație pentru a-și îndepărta urmele unei cozi de castor de la baza șirei spinării.

— Încă un clasic.

Susan a luat o cutie de biscuiți Ritz și niște mere. L-a pupat pe Randy pe frunte, împrăștiindu-i firimituri pe tastatură, apoi a luat-o cu pași greoi în sus pe scări.

Randy era un zvonac. Înainte de 1990, se considera un bârfitor, dar, mult mai important, se considera un zero, un fel de copil din flori al unui extraterestru, abandonat pe treptele unei case-vagon din Erie, Pennsylvania, unde crescuse neîndemânatic și inadaptat. Randy avea cu treizeci la sută peste greutatea corporală recomandată pentru înălțimea lui și era dotat cu o sensibilitate care era atât de *străină* de Erie, încât nu fusese capabil s-ajungă nici măcar clovnul clasei sau mascota stupidă a fetelor crude și arătoase. Singurii prieteni pe care încercase vreodată să și-i facă erau fetele neobrăzate, cinice cu care diseca revista *Mademoiselle* și care păreau să aibă legături amoroase doar cu bărbați însurați – fete care fugeau mâncând pământul din Erie, în clipa în care absolveau liceul.

Să-și ia tălpășița din Erie fusese un pas pe care Randy nu cutezase să-l facă. Se gândea la diavolul pe care-l cunoștea versus diavolul pe care nu-l cunoștea. Ca adolescent, văzuse pentru prima oară diavolul de care *nu* voia nici s-audă într-un reportaj la știri, în 1982. Dracul stătuse pe ecran, probabil, vreo cincisprezece secunde, dar numai atât și fusese suficient.

Împielițatul încă îi mai ardea ca un fier roșu mintea cincisprezece ani mai târziu, sub forma unei clone homosexuale bolnave, descărnate și mustăcioase, care se stingea treptat în timp ce păzea poarta iadului. Făcea mișcări disco ademenitoare, din șolduri, iar pielea îi era pătată de leziunile sarcoamelor Kaposi, de culoarea prunelor uscate. Ochii îi deveniseră peltea albă, din cauza infecției cu un citomegalovirus.

În mintea lui Randy, cândva, prin 1985, imaginea bărbatului bolnav căpătase *chaparajos* și o pălărie de cowboy. Pe la 1988, ori

de câte ori Randy se gândea la bărbatul bolnav, acesta începea să clipească şi el drept răspuns, cu ochi albi şi morţi. Dacă într-adevăr cowboy-ul semnifica maturizarea, atunci Randy nu voia să aibă nimic de-a face cu ea. Dacă *asta* era imaginea care reprezenta sexul, atunci Randy avea să devină călugăr. Şi astfel, nu mai plecase din Erie, care, deşi ducea lipsă de atâtea lucruri, părea, de asemenea, să ducă lipsă de oameni bolnavi de SIDA.

Dar apoi, odată cu trecerea anilor, a început să vadă diavolul peste tot pe unde mergea. Într-o excursie, într-o noapte din 1988, a sărutat un şofer de camion la un stop, la marginea oraşului Altoona. A închis orice supapă emoţională şi şi-a petrecut următorii cinci ani aşteptând să moară. Când n-a dat ortul popii, a decis că urma să trăiască, dar avea să ducă o viaţă lipsită de dragoste sau afecţiune, în afară de aceea pe care-o primea de la cei doi ogari afgani fusiformi, de culoare *café-au-lait*, Camper şi Willy. Îi cumpărase de pui, în 1984, dintr-un camion LeBaron parcat în faţa unui punct de desfacere al companiei Liz Claiborne. Şoferiţa era o hipiotă care-i spusese că puiandrii aveau să fie înecaţi în după-amiaza aceea, dacă nu-şi găseau stăpâni, pentru că Dumnezeu o convocase în Long Island, unde trebuia să le împletească părul în stil afro adolescenţilor, precum şi să monitorizeze răsăritul soarelui.

Pe măsură ce îmbătrânise, îşi pierduse părul şi se ridase, Randy îşi dăduse seama că nu merita să aibă parte de dragoste sau de afecţiune, pentru că nu fusese curajos şi nu suferise, şi nu luptase pentru o cauză bună în decursul anilor. Copiii cei noi, mai tineri şi mai frumoşi, sosiseră şi, cu o uşurinţă enervantă, moşteniseră molozul revoluţiei sexuale, plus libertatea şi cunoaşterea facilă a dragostei, morţii, sexului şi riscului. El încerca să se răzbune pe lume, pentru că-i otrăvise atât copilăria, cât şi tinereţea, prin răspândirea minciunilor şi a zvonurilor. Ferecat în casa lui din Erie, noaptea, amorţit de slujba lui de peste zi, unde ţinea contabilitatea pentru o companie care făcea acoperişuri, el alimenta cu minciuni un computer care le multiplica apoi ca pe viruşi, afară, în lumea electronilor. Majoritatea zvonurilor lansate de el se stinseseră, dar unele deveniseră profeţii care se autoîmpliniseră.

Cine-ar fi bănuit că tânăra ingenuă *era* de fapt atât de coaptă, încât să cadă în patima spălatului obsesiv pe mâini?

Și apoi, într-o noapte de septembrie, Susan Colgate s-a prăvălit în viața lui. Se uita la *Metlock*, tocmai își pusese o mască abrazivă de castravete pe față, ca să se-nvioreze, și bea niște lapte cu ciocolată Ovaltine slab, când s-a auzit o bufnitură în ușa lui de la intrare. Și-a adunat tot curajul – izbiturile în ușă la miezul nopții, chiar și în cartierul relativ liniștit al lui Randy, nu erau semn bun. S-a uitat printr-un ochi de geam și a văzut o femeie însărcinată, pe care nu a recunoscut-o, prăbușită pe prag.

S-a repezit la ușă și a deschis-o. Femeia avea, în mod evident, dureri mari, iar el a cărat-o în living și a întins-o pe canapeaua lui în stil colonial de la Ethan Allen, luată abia de două săptămâni. Începuse să sune la Urgență, dar femeia a urlat: „Nu!" și a smuls firul din perete, înainte ca el să fi apucat să formeze a treia cifră din 911. Ea și-a coborât vocea:

— Te rog, Randy Montarelli. Ajută-mă! Tu ești singura persoană la care m-am putut gândi. Am găsit scrisoarea ta.

Randy se întreba ce-o fi vrând să spună prin scrisoare. Femeia s-a calmat un pic, și el a recunoscut-o pe Susan Colgate.

— Nu ești moartă!

Tânăra a izbucnit în lacrimi.

— Oh, Dumnezeule mare, ești vie! Randy a dat fuga s-o îmbrățișeze și a șoptit: Oh, Susan... Susan... te rog... aici ești în siguranță. Totul o să fie bine. Minunat.

— Sunt speriată, Randy. Sunt atât de *speriată*! Și s-a strâmbat, apoi a scheunat ca un coiot. Rahat, contracțiile sunt tot mai dese. Îl scot din clipă-n clipă!

Un sânge rece de cercetaș a pus stăpânire pe el:

— O să pregătesc lucrurile. Ce-ți trebuie imediat?

— Apă. Mi-e sete.

— Corect.

Randy a luat-o la goană spre bucătărie, în timp ce gândurile îi săreau care-ncotro, de-a valma, ca niște floricele de porumb. Nimic din viața lui nu-l pregătise pentru un eveniment ca acesta. A umplut o cană de plastic cu apă de la robinet și schimbat-o ca

la ştafetă în living, cu un pahar de plastic. A dat fuga în camera de oaspeţi şi a înşfăcat o grămadă de pături, apoi le-a spus lui Camper şi Willy să înceteze cu scheunatul. Prin cap îi treceau gânduri haotice. Se presupunea că Susan murise de ceva vreme. Îşi amintea limpede pelerinajul lui la Seneca, una dintre puţinele incursiuni în afara regiunii Erie. Apoi şi-a adus aminte că citise într-o revistă că prinţul Charles îşi dorea să nu fi asistat la naşterea prinţului Harry. Se întrebase ce anume văzuse Charles, iar acum, în curând, avea să descopere el însuşi, şi ideea îi dădea ameţeli. Era oare burbon ce simţise în răsuflarea ei?

A luat-o din nou la goană spre living: televizorul era pornit. L-a închis. A întins păturile pe podea, dar lui Susan i se rupsese deja apa. El a ignorat petele de pe canapea şi covor. Susan s-a întins într-o parte, spre poşetă, şi a scos de-acolo scrisoarea lui Randy:

— Uite... a zis. Asta mi-ai scris. Cel mai drăguţ lucru din lume. Vino-ncoace, Randy! Ţine-mă puţin în braţe.

Randy a îmbrăţişat-o strâns pe Susan. Ea l-a ţinut o clipă la distanţă şi l-a privit adânc în ochi:

— O să trecem cu bine prin asta, Randy. Naştem copii de miliarde de ani. Chestia asta nu-i ceva nou. Hai să respirăm adânc şi să ne calmăm. Aşa... A potrivit păturile: O să ne descurcăm foarte bine.

— Te doare? a întrebat-o. Am nişte Vicodin, de când mi-am scos nervul de la o măsea.

— O să-l iau.

Randy a dat fuga la baie şi a adus pastilele şi nişte prosoape. Înapoi, în sufragerie, Susan urla:

— Gata, Randy, vine, vine!

În următoarele douăzeci de minute nu s-a rostit nici un cuvânt. Ei deveniseră o pereche de animale la jug, mârâind şi şuierând trage-mpinge, iar în cele din urmă s-a ivit un băieţel, un bulgăre roz urlător. Susan l-a luat la piept şi Randy i-a tăiat cordonul ombilical. Toţi trei plângeau şi, până la răsăritul soarelui, toţi trei adormiseră în mijlocul harababurii din sufragerie.

În dimineaţa aceea, Randy a sunat şi şi-a dat demisia. Fusese informat de multe, dar nu de toate detaliile vieţii lui Susan Colgate,

de dinainte și de după accidentul aviatic. Până după-amiază, cărase deja toate piesele din living. Comandase o dubiță întreagă de articole și mobilă pentru bebeluși. Își golise conturile bancare. Despuiase mașina lui Susan de plăcuțele de înmatriculare cu numere de Indiana și le înlocuise cu unele false, pe care le cumpărase de la un cimitir de mașini. Era plin de avânt. Aventura îl făcea să înflorească. Nu se mai simțea ca Randy Montarelli. Se simțea ca... Ei bine, nu era încă sigur ca ce sau cine se simțea. Lucrurile astea aveau să vină cu timpul. Dar, în decurs de-o săptămână, își aruncase deja multe dintre haine și zdrăngănele, și fotografii, și lucruri care lui, unuia, îi duhneau a vechiul Randy – pulovere pe care le purta din obligație față de rude, care i le dăruiau cu același aer mohorât în fiecare an; sticluțe de apă de colonie, de la farmacie achiziționate nu pentru că-i plăcuseră mirosurile, ci ca să nu-i atâțe pe peizanii din preajmă cu arome prea exotice; inelul lui din liceu, pe care-l păstrase pentru că i se părea singura bijuterie pe care își câștigase vreodată dreptul s-o poarte. A inițiat, de asemenea, procedurile legale pentru a-și schimba numele de familie în Hexum, chestie pe care dintotdeauna voise s-o facă, dar nu-și adunase niciodată voința necesară pentru a o îndeplini.

Lui Randy i se oferise șansa fantastică de a-și rescrie identitatea, și n-avea de gând să-și bată joc de ea. Ar fi făcut moarte de om pentru Susan și micuțul Eugene, dac-ar fi fost nevoie, și nădăjduia ca, în viitorul apropiat, Susan să dea mai multe detalii despre ceea ce-i dăduse de înțeles c-ar fi un plan de a părăsi Erie. Între timp, ea își petrecuse mare parte din prima lună fie plângând, fie ferecată în tăcere. Randy nu o forțase. Și simplul gând c-ar fi putut telefona cuiva, să anunțe acest miracol bethlehemic, era în afara oricărei discuții. Lucrul ăsta îi era în exclusivitate rezervat: nu le era permis accesul nici rudelor batjocoritoare, nici colegilor malefici, și nici unor gură-spartă de la clubul lui de trenulețe de jucărie.

— Randy, de ce-ți bați capul cu toate cărțile alea despre îngrijirea bebelușilor? spusese la un moment dat Susan. Orice copil de-al meu va fi tare ca piatra. Genele lui sunt din titan masiv.

— Vrem ca bebelușul să fie un zeu, Susan. Vrem ca el *să strălucească*. Trebuie crescut cu grijă.

Nici unul nu-și pusese problema alertării autorităților în legătură cu nașterea micuțului. În mintea lui Susan, Eugene Junior nu era menit să intre în spațiul public. El trebuia să rămână necunoscut lumii și ocrotit de priviri holbate, de investigații cu probe, de împunsături în braț.

— Și în special trebuie ferit, spusese Susan, ori de câte ori Randy adusese în discuție problema, de *mama* mea.

Cu cât Randy îi avea pe Susan și Eugene Junior mai aproape, cu atât era mai fericit. Era un îngrijitor înnăscut, iar acum fusese binecuvântat cu suflete de care să aibă grijă.

Târziu, într-o noapte din a patra săptămână în Erie, trioul se uita la televizor – un episod vechi din *Meet the Blooms*. Eugene era bine înșurubat la sânul stâng al lui Susan. Sonorul era dat la minimum. Pe ecran se derula episodul în care Mitch, fiul cel mare, dezvoltă o dependență de cocaină vreme de fix un episod. Susan se uita la televizor de parc-ar fi fost un acvariu, neprinzând nici sunete înalte, nici joase, ci doar un mormăit constant și plicticos.

Un buștean din șemineu a trosnit înflăcărat, cu forțe noi.

— Ți-e dor vreodată de Chris? a întrebat Randy.

— De Chris? Abia dacă-mi mai amintesc de el, bătrânul poponaut!

Bărbatul și-a gogonat ochii:

— Poponaut? Vrei să spui că... fără pic de *futai*?

— Slavă *Domnului*, nu! Vreau să spun că-mi place de Chris acum, dar la început eram cam la fel de apropiați pe cât ai fi tu de, să zicem, un tip de la FedEx care lasă un plic la recepție. Ei bine, chestiile astea au rămas în urmă acum, nu-i așa? Sunt foarte, foarte departe, și și-a dat paharul pe gât.

— Dar toate pozele alea, spuse Randy, și toate poveștile alea din tabloide, săptămână de săptămână – „Hârjoneala amoroasă a lui Chris și a sirenei Susan, în Hawaii!" –, cu uriașul, vânjosul Chris și zgârieturile de pe spate! Le-am *văzut*!

— Zgârieturile? Erau de la maseurul lui, Dominic. Eu eram în Honolulu și-mi făceam o blefaroplastie.

— Dar ta*tu*ajul tău – MEREU CHRIS! Dezamăgirea lui Randy era din ce în ce mai sonoră: Dacă mă gândesc bine, nu l-am văzut când s-a născut Eugene.

— Nu, nu l-ai văzut. Mi l-am făcut cu ocazia ședinței foto pentru *Paris Match*. A fost îndepărtat cu laserul în 1996. Susan s-a ridicat în picioare, și-a vânturat părul de parc-ar fi fost ud și s-a așezat astfel încât să-l privească în ochi pe Randy: Uită-te la mine, te rog. Toate sunt niște minciuni, Randy. Absolut toate. Nu numai în legătură cu mine. Cu Chris. Cu ei. *Cu oricine. Cu toți.* Tot ce citești. Nu sunt decât rahaturi și minciuni, și denaturări. Toate. Minciuni. Asta face ca minciunile pe care le împrăștii tu să fie atât de amuzante. Sunt minciuni *oneste*.

Bebelușul sforăia. O casetă video care se învârtise în gol a ajuns la capătul peliculei și a scos un *dânc*. Susan a încercat să schimbe tonul:

— Și, după ce-am zis toate astea, Randy, ia spune-mi, care-i marea minciună a zilei?

Bărbatul a chicotit:

— Whitney Houston.

— Oh, *măiculiță*!

— Pe cuvânt. Chestia despre piciorul ei stâng.

— *Ce-i* cu piciorul ei stâng? i-a cântat în strună Susan.

— N-ai auzit?

— Dă-mi marea veste!

— E destul de ciudat.

— *Spune*-mi odată!

— Copită despicată.

— Oh, *Randy*!

Capitolul douăzeci și opt

După ce-și filmase reclama japoneză în Guam („Hei, băieți... Hai să Pocari!"), Susan ajunsese înapoi la Los Angeles, cu vestea că postul decisese să nu mai reia *Meet the Blooms* proaspătă în minte. Larry era în Europa și petrecea ore întregi la telefon cu Susan, asigurând-o că promițătoarea ei carieră abia începuse.

Ea aruncase o pungă de la *duty free* plină de cocori din hârtie japoneză atent împăturită într-un dulăpior din bucătărie. Așteptase trei săptămâni ca să-și despacheteze valizele. Făcuse băi lungi și vorbise doar cu Larry, până când a făcut o vizită la sucursala Băncii First Interstate de care aparținea și a aflat că, într-adevăr, contul ei bancar pe termen lung, în care depusese în mod regulat sume zdravene de bani, era gol.

Avocatul ei era internat într-o clinică pentru bolnavii de SIDA și n-avea cum s-o ajute, iar contabilul ei părăsise de curând orașul, ca urmare a unor scandaluri cu economii și împrumuturi, așa că Larry a angajat noi și costisitori avocați și contabili. Aceștia au făcut o revizie contabilo-juridică a vieții lui Susan și, după luni de ciorovăială pe acte, jucat baubau cu recepționistele și un maraton de leapșa la telefon, ea a aflat că Marilyn, în mod destul de legal, îi jumulise și apoi îi împrăștiase toate câștigurile – Marilyn, care însemnase pentru ea doar ceva mai mult decât o vizită din obligație, o dată pe lună, în Encino.

— Unul dintre clienții mei a fost un copil-actor, i-a spus Dreama, care locuia pe-atunci în North Hollywood. Și el a fost jupuit. Guvernul are acum chestia aia... Legea Coogan[1], nu-i așa? Credeam că sistemul e astfel conceput, încât părinții să nu le mai poată cheltui banii puștilor.

---

1 Legea Coogan are drept scop protejarea actorilor minori și a veniturilor lor de o exploatare oneroasă a acestora de către părinți sau tutori.

Susan, puternic sedată, o suna frecvent pe Dreama în perioada aceea. A murmurat:

— Dreama, Dreama, *Dreama*... Tot ce trebuie să faci e să vii o dată târziu de la o filmare, extrem de agitată din cauza a vreo trei sute de pastile de Dexatrim[1], să semnezi unul sau două documente îngropate într-un morman de hârțoage, și gata, ai aruncat totul în vânt.

— Voi două trebuie să fi vorbit...

— Război.

— Și *ea* ce-a spus? Vreau să zic...

— A spus că-i eram datoare. A spus că n-aș fi făcut nimic fără ea. Și știi ce mi-a mai zis, când a devenit evident că ea-mi șutise tot ce-aveam? Mi-a spus: „Ăsta-i prețul pe care-l plătești pentru că ești un gunoi din Orașul de Beteală".

Dreama, care nu era o isterică, s-a isterizat:

— *Orașul de Beteală?*

Larry a continuat să plătească el chiria în Kelton Street, dar i-a spus lui Susan că, din păcate, contabilul lui îi îngăduia să mai facă asta doar un an sau până când ea își va avea din nou propriile venituri, dacă lucrul acesta se va întâmpla mai devreme. Slujbele erau greu de obținut. Agenții de casting știau că ea nu era o actriță talentată și nu credeau că magnetul ei la prima pagină a tabloidelor îi anula proasta interpretare. Lecțiile de actorie n-o ajutau deloc să evolueze, și însuși faptul că lua lecții o făcea subiectul bârfelor răutăcioase. Larry părea, de asemenea, să-i acorde mult mai puțină atenție, nu din cauză că nu mai era creditabilă de către bănci, ci pentru că el știa că *Jenna* era rădăcina problemei.

La încheierea serialului *Blooms*, Susan îl auzise întâmplător pe Kenny, regizorul, spunând că, dacă ea ar fi obținut până și rolul de copac în fundalul unei producții de liceu cu *Bye Bye Birdie*, acesta n-ar fi fost decât un act de milostenie. Înregistrarea ultimului

---

1 Supliment alimentar pentru dietele de slăbit, care conține efedrină, cafeină și fenil-propanolamină, combinație considerată periculoasă de către medici.

episod de două ore fusese un vis urât, la care Susan se întorcea mereu cu groază.

— Susan, dragă, tocmai ai aflat că tatăl tău are cancer la prostată! Fața ta arată de parc-ai încerca să alegi între un pui prăjit normal și unul supercrocant! Hai să ne trezim niţeluș, fiindcă intrăm în intervalul de muncă suplimentară taxată de sindicat, OK?

Camerele au pornit:

— „Tati, de ce nu mi-ai spus mai-nainte? De ce știu toți, și eu nu?"

— Tăiați! Susan, nu-l întrebi: „Unde e *Ghidul TV?*" Îl întrebi de ce nu ți-a împărtășit și ție cel mai dureros secret al vieții lui.

Camerele au pornit:

— „Tati, de ce nu mi-ai spus mai-nainte? De ce știu toți, și eu nu?"

— Tăiați!

Susan s-a oprit din nou.

— Susan, mai puțin *Ghid TV* și mai mult cancer!

— Kenny, pot să folosesc niște lacrimi false sau așa ceva? Asta-i o replică dificilă.

— Nu, nu poți să folosești lacrimi false, și nu, asta nu-i o replică dificilă! Roger? Dă-mi mobilul! Un asistent personal plictisit i-a înmânat telefonul: Susan, ăsta-i un telefon... Vrei să-ți dau un număr și să spui replica asta la telefon? Sau vrei s-o faci în fața camerelor, lucru pentru care ești plătită?

— Nu fi chiar așa de puțoi, Kenny!

Camerele mergeau:

— „Tati, de ce nu mi-ai spus mai-nainte? De ce știu toți, și eu nu?"

— Tăiați! Roger? Te rog, adu-i lui Miss Robotul American, aici de față, niște lacrimi false.

În curând, Susan începuse să meargă la petreceri în fiecare noapte, nu pentru că era vreo cheflie, ci pentru că statutul ei de celebritate îi dădea dreptul la oricât de multe droguri gratis avea chef, câtă vreme răbda să fie lingușită sau maimuțărită de furnizorii de substanțe ilegale.

• *„NU-mi vine să cred că Susan Colgate e aici, la petrecerea asta!"*

• *„Ca să-nțelegi, pentru un gram, ar merge oriunde în Los Angeles. Pentru o uncie, ar fi poneiul care te-ar duce pe tine pân-acolo!"*

Pe măsură ce vremea a trecut, Susan a învățat să nu mai stea în preajma bucătăriilor, unde acustica era mai bună și unde era cel mai probabil să audă cele mai rele lucruri despre ea. Avea mult prea mult timp liber la dispoziție și, odată cu el, a început să fie obsedată de Larry. Într-o seară, devreme, când Susan se simțea și mai singură decât de obicei, și după ce telefonul nu sunase deloc toată ziua, a hotărât că se săturase să fie dată afară din propria viață de purtarea lui glacială și s-a dus la el acasă. Larry îi spusese că Jenna urma să fie plecată în noaptea aceea la petrecerea aniversară a mamei sale, în Carson City. Susan știa că, dac-ar fi sunat la interfonul de la poartă sau dac-ar fi bătut la ușa din față, ar fi fost ignorată cu un calm înghețat. A tăiat-o prin curtea vecinilor, care fusese pe vremuri adăpostul unui foarte admirat curmal japonez Împărăteasa Keiko, și s-a apropiat de casă prin curtea din spate.

Tocmai găsise o scurtătură când, brusc, locul a explodat de atâtea lumini, mai ceva ca Stalag 17[1].

Cinci dobermani cu bezele de salivă printre colți au format o pentagramă în jurul ei, și ceea ce părea să fie o duzină de tipi iranieni, cu mustăți ca ale bărbatului din reclama la Marlboro, au înconjurat câinii, cu armele pregătite. L-a văzut pe Larry ieșind agale pe verandă, îmbrăcat în halatul lui de mătase postcoital, acela pe care-l furase dintr-un Hotel New Otani mai demult, pe când negocia afacerea cu reclama japoneză pentru televiziune. O iadă mititică și despuiată, pe nume Amber Van Witten, din serialul TV *Home Life*, a zdupăit afară după el, mâncând o piersică.

Larry a strigat la iranieni:

— Hakim, e-n regulă! O cunosc, iar iranienii, în timp ce se uitau cu gurile căscate la Amber, i-au chemat înapoi pe dulăii care, blânzi ca niște mieluței, au țopăit spre Susan ca să-i miroasă băltoaca de urină de la picioare.

---

1 Lagăr pentru prizonierii de război, cunoscut din lungmetrajul cu același nume, din 1953.

Larry i-a făcut semn cu capul să intre în casă. Ea l-a urmat în bârlog, unde el a obligat-o să se aşeze pe un prosop aşezat pe lespezile de piatră ale şemineului, făcând-o astfel să ardă de ruşine.

— Susan, s-a terminat.

Tocmai începuse să spună „Dar, Larry…" , când pantalonii i s-au întărit ca o scoarţă, urina a început să-i ţină rece, iar Amber şi-a iţit capul pe uşile din lemn de nuc. („Oh, *bună*, Susan.") Nu şi-a mai terminat propoziţia.

Larry i-a zis că voia ca ei să rămână prieteni – şi atunci Susan a înţeles că *într-adevăr* se terminase. El a adăugat că avea o idee şi că i-ar fi de folos ajutorul lui Susan, dacă ea era de acord să coopereze. Începuse să se ocupe de impresarierea unei trupe noi din Anglia, numită Steel Mountain – „chestii pe care să dea din cap şobolanii de mall". Avusese loc o încurcătură la Departamentul de Naturalizare şi Imigrare, iar vocalul trupei, Chris Thraice, avea nevoie de un permis de rezidenţă sau de o viză H1[1]. Dacă Susan accepta să se mărite cu el pentru a-l aduce în ţară, putea să câştige zece miare lunar, să locuiască în casa lui Chris – adio, Kelton Street – şi să aibă acces la scena socială ca *altceva* decât fostul copil-actor necreditabil Susan Colgate. Aşa că ea l-a întrebat care era şpilul, iar el i-a spus că nu exista nici un şpil, că Thraice era un homosexual nedeclarat, aşa că nici măcar n-avea aibă de-a face cu sexul.

O săptămână mai târziu, se căsătorea cu Chris în Las Vegas – poză pe coperta revistei *People* într-o rochie neagră, aproape sport, creată de Betsy Johnson. Nu avusese atâta acoperire media pentru nimic, în toată cariera ei. Muzica era, într-adevăr, un cu totul alt nivel.

Făcea turnee de câte o sută patruzeci de concerte în fiecare an: permise laminate de acces peste tot în spatele scenei; mese vegetariene aduse de furnizori; arene de fotbal american şi stadioane. Peste tot pe unde mergeau, troli mititei de pe margini le satisfăceau

---

1 Vizele de tip H1-B sunt emise de către Departamentul Muncii din Statele Unite într-un număr limitat, în fiecare an, pentru cei care doresc să lucreze pe teritoriul SUA în domenii precum arhitectură, inginerie, medicină, educaţie, afaceri, teologie, arte etc. şi au valabilitate un an.

nevoia de cele mai diverse droguri. Totul era furios şi iute, dar plin de timpi morţi şi de goluri existenţiale în apartamente Hyatt şi autocare Americruiser, şi săli de aşteptare de la clasa business, de pe aeroporturi. Susan se simţea de parc-ar fi fost într-o limuzină confortabilă şi bine aprovizionată, condusă foarte încet de un şofer beat.

Larry era prin preajmă cu normă întreagă, dar acum era setat numai pe afaceri; distracţia se terminase sau, mai degrabă, distracţia mersese mai departe. Sexul îi era mai la-ndemână lui Chris decât lui Susan. Dacă ei i-ar fi plăcut basiştii cu păr sârmos, probleme grave cu drogurile şi respiraţie împuţită, atunci ar fi fost norocoasă – dar nu-i plăceau. Singurul lucru care-o ţinea prin preajmă era accesul liber la droguri, dar câteva întrebări bine plasate unor oameni de pe marginea scenei i-au permis să-şi găsească propria sursă de aprovizionare în Los Angeles şi şi-a stabilit bivuacul în casa gen Space Needle a lui Chris din oraş.

— O să-ţi fac cunoştinţă cu prietenele mele lesbiene, spusese Dreama, dar nu cred c-o să găseşti ce cauţi. Şi cum poţi continua să te complaci în situaţia asta falocentrică şi opresivă?

Susan nu băga în seama bâzâielile transmise pe PC ale lui Dreama.

— Chris îmi zice c-ar trebui, pur şi simplu, să dau telefoane curvelor şi să le trec pe factură. Cât de ipocrit poate fi! A aflat că mă vedeam cu alţi tipi – sau că încercam, cel puţin, s-o fac – şi s-a transformat în Iepuraşul Ucigaş al lui Monty Python, fiindcă cică-i puneam în pericol permisul de rezidenţă. Dac-ar intra în clipa asta în cameră, probabil că ne-am sfâşia unul pe celălalt!

— Trebuie să existe vreun mod în care să cunoşti şi tu pe cineva.

— Singurul mod în care oricine întâlneşte pe cineva în Los Angeles, Dreama, e prin intermediul slujbei, pe care eu n-o am.

Cu puţin înainte de-a împlini trei ani de căsnicie, Chris a dat chix cu un album. Cum se întâmplă, ca prin magie, în industria muzicală, Steel Mountain a ajuns, din senin, o trupă *terminată*. Compania de înregistrări şi-a retras sprijinul, banii s-au împuţinat, iar Chris a trebuit să înceapă să cânte pe scene mai mici, în oraşe mai mici, şi i-a sporit amărăciunea care însoţeşte ambiţiile înfrânte. Susan i-a zărit latura meschină. Chris l-a pus pe avocatul său să-i

plătească cele zece mii lunare sub forma a două sute de cecuri de câte cincizeci de dolari, apoi cecurile au început să vină tot mai rar, și nu era mare lucru de făcut în legătură cu această situație. Într-o dimineață, Susan s-a dus la mașina ei – un Saab decapotabil, mic și drăguț – și a descoperit că-i fusese înlocuită de Chris cu un sedan alb, anonim și de buget mic, pe care ea l-a botezat „Pontiac de zile cu scurgeri ușoare".

— E ca și cum ai conduce un tampon intern, Dreama.

Un an mai târziu, Susan avea un nou impresar, pe Adam, care-o luase sub aripa lui din milă. El îi datora lui Larry chiria pe paisprezece luni pentru un spațiu de birouri pe care agenția lui de serie B îl închiriase de la holdingul lui Larry. Adam o sunase și-i spusese că avea, pe neașteptate, noroc cu carul, că un tânăr regizor care semnase un prim contract de dezvoltare personală[1] cu Universal voia ca ea să joace rolul fostei prietene duse cu capul, într-un film de acțiune cu buget mare.

— Susan, puștiul ăsta e tânăr și e *în vogă*!

— Ce-a mai făcut?

— O reclamă la Pepsi.

La celălalt capăt s-a lăsat tăcerea. În cele din urmă, l-a întrebat:

— Cum se cheamă?

— *Dynamite Bay.*

— De ce mă vor *pe mine?*

— Pentru că ești un idol și ești...

— Las-o baltă, Adam. De ce *eu?*

— Te subestimezi, Susan. Publicul te *adoră.*

— *Adam?*

— I-a abordat pe fiecare dintre membrii distribuției vechiului serial *Facts of Life* și nici unul n-a acceptat. Așa că te-a ales pe tine.

— Oh! Vasăzică, acum sunt retro?

---

1 În original, *development deal* (*lb. engl.*), tip de contract pe care marile companii de înregistrări sau marile studiouri îl oferă tinerilor artiști, promițându-le acestora că, în loc să le ofere redevențe mari, îi vor ajuta să-și impună imaginea pe piață. Aceste contracte sunt privite cu neîncredere pentru că, deși artiștii pot beneficia de pe urma lor, compania poate ajunge să dețină monopolul asupra viitoarelor proiecte ale acestora.

— Dacă să fii retro și sexy e o crimă, ești la pârnaie, Susan. La pârnaie, împreună cu John Travolta, Patty Hearst, Chet Baker și Rick Schroeder.

Susan a făcut filmul și s-a simțit destul de bine, dar dup-aceea s-a trezit din nou fără ocupație, ceea ce era și mai rău decât înainte, pentru că gustase iar din munca pe platou. Chris nu mai avea turnee și se plimba prin casă. El și Susan se certau cât era ziulica de lungă, amândoi zvârcolindu-se fiindcă nu le venea să creadă că erau legați unul de celălalt. Ea s-a mutat în cele din urmă la Dreama, unde tămâia ardea fără încetare și unde clienții amatori de numerologie ai prietenei sale dădeau buzna peste Susan în baie, s-o întrebe dacă un 59 ar trebui să-și dea întâlniri cu un 443. Din economiile ei, atât de mici, că erau demne de milă, și venitul ei lunar, abia dac-a avut destui bani cât să închirieze o căsuță în stil Cape Cod pe Prestwick Drive.

Se apropia lansarea din 1996 a lui *Dynamite Bay*, și Susan începuse să se ocupe de întâlnirile cu presa pentru promovare. Era la New York și dădea un interviu cu Regis și Kathy Lee. Totul decurgea firesc și, de data asta, era mulțumită. Chris își obținuse, în cele din urmă, permisul de rezidență și cei doi căzuseră de acord să divorțeze după ce filmul își va fi terminat ciclul. Pelicula avusese încasări rezonabile, dar nu condusese spre nici o nouă ofertă. De la hotelul din New York, înainte să plece spre Aeroportul JFK; Susan a vorbit cu Dreama, care i-a amintit de apropiata cină acasă la un prieten comun, pe nume Chin. Dreama avea să-i prezinte un nou set de numere, care s-o ajute să ia decizii în viitor.

Susan simțea că e în derivă. Prostioarele nevinovate ale lui Dreama aveau la fel de puțin sens ca tot restul. În drum spre aeroport, l-a rugat pe șofer să oprească la un magazin de delicatese, chiar înainte de intrarea în tunelul Midtown, și a sărit afară, ca să-și cumpere un amestec de fructe uscate și semințe, apă îmbuteliată și un *Newsweek*. Mintal, intrase deja în spațiul aerian și-și trecuse creierul pe frecvență neutră, necrezând că va mai trebui să-l folosească până la Los Angeles.

Capitolul douăzeci și nouă

Vanessa disecase primul ei creier cu o oră înainte de a învăța cum se face corect o omletă moale și pufoasă. Era în clasa a zecea la Liceul Calvin Coolidge din Franklin Lakes, ținutul Bergen, statul New Jersey. Era la ora de biologie, unde elevii erau împărțiți în grupe de câte patru, fiecărui grup fiindu-i atribuit un porc. Li se spusese să-și adune toate observațiile, iar apoi, după ora aceea, aveau să discute despre creiere. Vanessei i se dăduse un creier doar pentru ea. În sistemul școlar din ținutul Bergen, Vanessei i se dăduse întotdeauna un creier doar pentru ea. Nu doar pentru că era un cui rotund într-o gaură pătrată, ci, mai degrabă, pentru că era un pachet învelit în hârtie maro, ticăind în sala de așteptare a unui aeroport. *Tratați-o preferențial pe Vanessa Humboldt!*

Vanessa a disecat rapid creierul porcului, cu viteza și grația de medic legist care i-au dat fiori profesorului ei, domnul Lanark. După, a venit ora de gospodărie, în care doamna Juliard a demonstrat, pentru elevii din clasă, maniera adecvată în care trebuie bătute ouăle, turnate într-o tigaie care nu lipește, unsă în prealabil cu unt (încinsă la o temperatură medie spre mică), și în care se folosește o spatulă de Teflon pentru a ridica delicat marginile proaspetei omlete și a permite ouălor lichide de deasupra să se scurgă dedesubt și să se prăjească. Odată terminat, discul din ouă a fost împăturit pe jumătate și gata, „o delicatesă numai bună de mâncat la micul dejun".

Elevii au urmat pas cu pas explicațiile doamnei Juliard. Aproape de sfârșitul etapelor de creație a omletei de către Vanessa, în timp ce împăturea oul pe jumătate, viața ei a fost tăiată în două. Vanessa era în sala pentru orele de gospodărie, desfăcând și împăturind din nou omleta, parte peste parte, în diferite feluri. Ceilalți elevi își terminaseră omletele, le mâncaseră sau le aruncaseră la gunoi, în funcție de tipul de tulburare alimentară de care sufereau, și se pregăteau să plece, dar Vanessa rămăsese vrăjită. Colegii ei o cunoșteau de la grădiniță, o văzuseră cum se leapădă de Barbie, de elastice de

prins părul, de Duran Duran și de feluritele manii ale fetițelor din acea epocă, optând în schimb pentru computere Commodore 64, console de jocuri video Game Boy și construirea domurilor geodezice din bețișoare de bambus pentru frigărui. Au chicotit cu toții.

— Vanessa, dragă, nu ești supărată nu-i așa? a întrebat doamna Juliard, care, asemenea majorității profesorilor pe care Vanessa îi avusese încă de la grădiniță, mergea ca pe ouă în preajma ei.

Se temeau cu toții de o nedefinită tortură viitoare care le-ar putea fi administrată în mod rafinat, dar irevocabil, dac-ar supăra-o în vreun fel pe marțiana asta genială.

În ceea ce-o privește pe Vanessa, ea considera liceul o închisoare care te prostește și în care toate lucrurile se petrec cu încetinitorul, care trebuia suportată doar pentru că părinții ei erau deprimant de modești și de lipsiți de imaginație și refuzaseră să facă vreun efort, fie de a o înscrie în programele pentru elevi supradotați, fie de a-i permite să facă mai multe clase într-un an, lucru în legătură cu care își făceau, în mod ironic, griji că ar putea s-o schilodească din punct de vedere social. Părinții ei priveau liceul ca pe un loc al distracției și vitalității efervescente, unde ceaiul cu gheață marca Snapple era băut de copii populari, care nu se atinseseră de droguri și care iubeau profund și sprijineau echipa de fotbal american Coolidge Gators. Ei considerau inteligența Vanessei un act de voită nesupunere îndreptat împotriva unei școli care voia doar ca elevii ei să aibă pielea curată, un comportament flexibil și nici un pic din apetența de mahala pentru pantofi sport cu design complicat.

Numai că toate astea se schimbaseră acum, datorită omletei.

— Vanessa? Te simți bine, dulceață?

Vanessa s-a uitat la doamna Juliard:

— Da. Mulțumesc. Da. Și-a privit ustensilele murdare: Acum o să spăl vasele.

A chiulit de la ora următoare și a așteptat până la amiază, așezată pe un calorifer de lângă bufet. Știa că nimeni n-ar întreba-o pe Vanessa Humboldt dacă e ceva în neregulă, de teamă că răspunsul n-ar face decât să le complice viețile.

Clopoțelul care anunța ora prânzului a sunat. Fata a așteptat zece minute, apoi a străbătut secretariatul și a intrat în cancelaria

unde profesorii își aprindeau țigările și-și scoteau prânzul din cutii de plastic Tupperware sau din cuptorul cu microunde. Adjunctul directorului, domnul Scagliari, a spus:

— Vanessa... accesul în camera asta este interzis, dar a fost brusc întrerupt.

— Ține-ți fleanca, domnule Scagliari!

Vocile s-au potolit, apoi au încetat cu totul. Un elev în cancelarie era încă, în New Jersey-ul anilor 1980, o raritate.

Vanessa a fost directă cu ei, de parcă i-ar fi informat despre o cutie de transmisie căreia era nevoie să i se schimbe uleiul sau despre modul adecvat în care trebuie plantată mazărea. Le-a spus că ea, una, părăsește liceul în după-amiaza aceea și că, probabil, va fi la fel de fericită să plece, pe cât vor fi ei s-o vadă plecată. A afirmat ceea ce profesorii știuseră tot timpul, că poate lua note maxime la orice test de absolvire pe care i l-ar arunca în față, inclusiv la SAT-uri și LSAT-uri. A mai spus, de asemenea, că va contacta Uniunea Americană pentru Libertăți Civile, postul local de televiziune și ziarele, și că va da de urma unui avocat rapace și flămând de glorie, care să se ocupe de afacerile ei. Avea 35 000 de dolari economisiți, puși deoparte din munca ei de chelneriță și din pariuri hipice, și putea cu ușurință să susțină financiar un astfel de gest.

Cadrele didactice și-au mascat surpriza cu niște fețe simpatice. Ea părea o fată atât de chibzuită!

Vanessa a continuat, spunând că orice încercare de a-i contacta părinții nu le va fi de nici un folos, câtă vreme aceștia erau mai preocupați de rochia ei de la balul de absolvire decât de ambițiile ei pentru viitor. În mintea ei, era deja la Princeton, iar Liceul Calvin Coolidge nu fusese decât un coșmar, după un curry prea picant.

A ieșit pe ușile din față și a străbătut parcarea, unde-a intrat în ponosita ei Honda Civic, pe care și-o plătise singură, și și-a pus planul în aplicare. Într-o lună avea să fi ieșit deja din sistemul școlar al ținutului Bergen și să fi fost acceptată la Princeton din toamna următoare, în cadrul unui program mixt de matematică și informatică. Dar, în timp ce conducea spre casă în după-amiaza aceea, Vanessa se gândea la ouă și la creiere. Se întreba cum se făcea că, în urmă cu, probabil, douăzeci de mii de ani, ființele umane nici

nu existau – și, cu toate astea, brusc, de jur împrejurul globului apăruseră oameni moderni din punct de vedere anatomic, capabili să vorbească, să aibă limbaj, birocrație, armate, animale domestice și tehnologii din ce în ce mai misterioase, dependente de metale rafinate, de instrumente de măsură precise și de teorii complicate.

Totul avea de-a face cu creierul – care, atunci când îl disecase, o șocase pe Vanessa ca fiind o bucată de omletă mare, plată și cleioasă, complicat împăturită în emisfera cerebrală cenușie și compactă. Fata decisese că, în urmă cu douăzeci de mii de ani, creierul uman hotărâse să se mai împăturească încă o dată și că acel pliseu fusese cel care le dăduse creierelor puterea de a crea lumea modernă. Atât de simplu! Atât de elegant! Și ajuta, de asemenea, la elucidarea motivului pentru care Vanessa era așa un monstru, atât de superioară celor din școala ei, la distanță astronomică de restul. Și-a dat seama că, de fapt, creierul ei avea un pliseu în plus, că ea, într-un mod ce amintea de arta *origami*, reprezenta următorul pas în evoluția lui *Homo sapiens – Homo transcendens* – și că scopul ei în viață era să caute alți tovarăși *Homo transcendens*, ca, împreună cu ei, să formeze colonii, iar acestea să ducă Pământul spre o nouă Vârstă de Aur.

La Princeton a întâlnit egali de-ai ei, humanoizi avansați, și nu s-a mai simțit singură. Dar a fost dezamăgită să descopere că slăbiciuni meschine precum gelozia, luptele politice interne, egourile șubrede și idioțenia socială erau la fel de bine reliefate printre noii săi colegi, precum fuseseră și printre cei vechi. Phil, din grupul care studia Teoria Supercorzilor, era un porc. Jerome, lingvistul structuralist, era un pedant plicticos care mințea că-l întâlnise pe Noam Chomsky. Teddy, regele quark-urilor, era un misogin. Vanessa a presupus corect că viața ei are nevoie de echilibru și, într-o după-amiază polară, pe când se ascunsese într-o clădire de la Arte în căutarea unui strop de căldură, a audiat un curs surprinzător de interesant despre exponenții expresionismului abstract, care așternu culoarea prin picurare. Datorită acestui curs, a decis că echilibrul în viața ei va veni din arte și că, fără îndoială, camarazii ei *Homo transcendens* o așteaptă pe această scenă.

Căuta orice gest artistic care să propună evoluția ființei umane dincolo de *Homo suburbia*. A frecventat, vreme de doi ani, proiecțiile

de la miezul nopții ale filmului *The Rocky Horror Picture Show*[1], îmbrăcată ca Susan Sarandon, chestie care a făcut-o să tânjească apoi o viață după seturile de pulovere de aceeași culoare, așa cum se poartă în Vestul Mijlociu. Citea SF. A încercat să intre în Mensa, dar a fost descurajată de grupul de chelioși care voiau să discute despre nudism și de femeile care nu se opreau din dezlegat cuvinte încrucișate și din râsul în hohote, la propriile glume de școlărițe.

Cu o jumătate de an înainte de absolvire, o duzină de companii se băteau s-o angajeze pe Vanessa, dar ea a ales Randy Corporation pentru că era din Santa Monica, din California, aproape de Hollywood și de ceea ce putea fi un sindicat de genii progresiste. Nu avea o atitudine superioară față de filme – în fond, erau singura formă de artă cu adevărat nouă a secolului XX.

Munca ei în California era plăcere pură, iar noaptea se ducea în cafenelele din Los Angeles, unde întâlnea zeci de tineri cu barbișoane și scenarii multiple, mereu neterminate. Unii erau deștepți, unii erau atrăgători și unii te fermecau repede, însă doar pe Ryan avea să-l învrednicească, trei ani mai târziu, cu titlul de prim alt membru al noii specii. L-a descoperit accidental, într-o noapte târzie, la West Side Video, după o seară întreagă în care își *hâm*-âise și *îhî*-ise drum printr-o altă repriză de barbișoane-cu-scenarii. Returna un exemplar dintr-un documentar necunoscut, dar interesant tehnic, din prima parte a anilor optzeci, *Koyaanisqatsi*, și mormăia, mai mult pentru sine, că minimalista și repetitiva coloană sonoră nu-i indusese nici pe departe acea stare de euforie ca după droguri, de relaxare în care creierul ei să înceapă să emită undele alfa despre care tot citise.

— Oh, păi atunci înseamnă că trebuie s-o asculți din nou, să revezi filmul într-un cinematograf ca lumea, și o să funcționeze, să știi! O s-atingi nivelul alfa de fiecare dată.

— Tu așa ai făcut?

— Ei bine, da. Ăsta-i unul dintre filmele mele preferate.

---

1 Film musical din 1975, devenit cult, care parodiază filmele SF și pe cele horror.

Vanessa a continuat cu plăcere:

— Mi-a plăcut și mie, dar...

— Oh, știi – trebuie să-l vezi pe un ecran mare. Chiar *trebuie*. Poate că sunt prea direct, dar dă-mi voie să te întreb ceva – ai vrea să vii cu mine mâine-seară? E o proiecție la nouă și jumătate a lui *Koyaanisqatsi*, la NuArt. Dacă vii aici la opt, am putea mânca oarece chestii vegetariene înainte. Ești vegetariană, nu-i așa? Vreau să spun, pielea ta...

A urmat o pauză propice visării, în timpul căreia emoțiile și opțiunile au înflorit în fața lor ca niște flori filmate cu încetinitorul.

Și au plecat. S-au dus la *Koyaanisqatsi* noaptea următoare. Au mers la mai multe filme. Vegetarieni, au refuzat să accepte orice fel de hrană care se împotrivise capturării. Ryan era scenarist și tâmplar, și era singurul scriitor de la Hollywood pe care-l întâlnise Vanessa până atunci care nu simțea că lumea îi e datoare atât cu un Taj Mahal, cât și cu o uriașă bilă de loterie care se rotește, burdușită cu cecuri din drepturile de redifuzare. *Tungaska* era genial. Pe Vanessa o durea ca un junghi senzația de imperioasă necesitate pe care trebuie s-o fi simțit, de-a lungul epocilor, toate femeile care s-au luptat să-și țină iubiții în Facultatea de Medicină sau echivalentele acesteia. Fata era hotărâtă să fie cea care-l descoperă, care-i polenizează talentele și-l întreține în perioada înfloririi sale.

Apoi, într-o noapte, s-a furișat în centrul de închirieri și l-a găsit pe Ryan înlănțuindu-și semnătura de a ei. A simțit că asta trebuie să fie dragoste. Avea câteva dubii în ceea ce-l privea – adorația lui pentru Susan Colgate, tunsoarea de Cezar și lenjeria lui intimă, care părea nu proaspăt spălată, ci, mai degrabă, proaspăt scoasă din cutie. Numai că nimeni dintre oamenii pe care-i considerase suportabili nu se mai bucurase pân-atunci s-o aibă prin preajmă.

— Vanny, uite... O substație electrică de Clasa a III-a cu (răsuflare întretăiată de emoție) basorelief WPA pe ușă. Trage pe dreapta.

Erau în drum spre o relansare a unui film de Hal Hartley pe care Ryan insistase să n-o rateze. Vanessa conducea. Copiii lor aveau să fie magnifici.

Capitolul treizeci

În dimineața care-a urmat după ce lui John, lui Ryan și Vanessei le fuseseră interpretate numerele de către Dreama, John stătea pe un prosop, în fața casei de oaspeți, și-i bombarda pe cei doi cu telefoane. Încerca să dea pinteni vânătorii lui Susan. La cel de-al patrulea apel către biroul Vanessei, răbdarea acesteia se terminase de mult:

— John, pot fi concediată dacă firma află că le-am folosit sistemul pentru a da de urma a doi bezmetici, prin sudul Wyomingului central.

— Vasăzică, încă sunt în Wyoming?

— La vreo patru sute optzeci de kilometri vest de Cheyenne, trecând prin... în acest moment... Table Rock, Wyoming.

John l-a sunat apoi pe Ryan și l-a fiert la foc mărunt, tocându-l în legătură cu istoria lui Susan în Wyoming.

— Mama ei s-a întors în Wyoming, după ce Susan a părăsit televiziunea. Dar Susan e originară din Oregon.

— Așadar, mama ei *ar putea* fi în Wyoming?

— Era, acum vreo câțiva ani, pe când Susan își revenea din amnezie.

— *Amnezie... pfui!* John părea dezgustat. Amnezia-i un rahat cu perje, Ryan. E doar o șmecherie din filme.

— În orice caz, nimeni nu știe pe unde-a umblat ea tot anul ăla. Și, dacă tot vorbim despre asta, *tu* unde te-ai dus când ai dispărut din văzul lumii? Nu mi-ai spus niciodată.

— Nu m-am dus nicăieri.

— Așa, dă-mă la o parte, tataie! *Curat* Jack Kerouac!

— Nu... Ryan... știi unde m-am dus? Chiar *nicăieri*. Am mâncat din tomberoane. Am dormit pe sub poduri. Am cutreierat prin sud-vest și m-am ales cu o boală a gingiilor, iar pielea mi s-a făcut ca de porc și n-am învățat nici un afurisit de lucru.

John a închis. A întors pe toate fețele informațiile din dimineața aceea și s-a trezit convins că, de fapt, cheia misterului dispariției lui Susan stătea în găsirea lui Marilyn. A sunat-o pe Vanessa și i-a prezentat și ei ideea asta.

— John, poliția din Los Angeles a localizat-o pe Marilyn, dar n-au găsit-o pe Susan. Și, în plus, ea și mama ei se urăsc. Doi ani mi s-au picurat prostii despre Susan Colgate în creier zi de zi. A trebuit să-l duc pe Ryan cu mașina la ora două și jumătate dimineața, la un supermarket Pay-Less deschis non-stop, ca să-și cumpere bandă dublu adezivă pentru altarul lui. Am fost forțată să urmăresc reluări cu *Meet the Blooms* pe casetă video, în loc să mă duc la filmulețe pentru gagici, cam de pe când a dispărut *grunge*-ul. Sigur, știu toate chestiile alea pe care le-am scos din bazele de date. Dar am habar și de chestiile din tabloide, iar Susan Colgate o *urăște* pe maică-sa.

Motosuflătoarea unui vecin a fost oprită și John s-a minunat cât de repede a devenit lumea tăcută. A intrat înapoi în casă, cu telefonul mobil.

— Vanessa, *te rog*! Oriunde este mama, o s-o găsim și pe Susan. O știi și tu, nu-i așa, Vanessa? Tânăra nu i-a răspuns. *Știu* c-o știi, Vanessa. Tu ești găsitorul de profesie, nu eu.

S-a așezat pe o canapea și a privit cum soarele își face loc cu forța prin ochiurile perdelei, ca într-un hotel ieftin din Reno, cândva, demult, prin anii șaptezeci. O farfurie nespălată din chiuveta lui John s-a așezat mai comod cu un clinchet. John a respirat adânc.

— Ești deșteaptă, Vanessa. Ești drăguță. Ai putea trece cu ușurință drept o ființă umană, dac-ai vrea asta. Prostirea altora te îmbată. Dar eu, unul, îmi fac griji în ceea ce-o privește pe Susan Colgate și mă preocupă soarta ei așa cum nu m-a mai preocupat nimic vreodată. Tu poți să nu fii îngrijorată, dar știu că-ți pasă. Știu că-ți pasă cu adevărat.

Vanessa a tăcut un moment, apoi a spus:

— În regulă.

John a suspinat și și-a privit colțurile unghiilor roase, în timp ce-a continuat:

— Susan. Rahat... A trecut prin atâtea chestii nasoale, de atât de multe ori, fir-ar al dracului, că mă face să plâng! Și, cu toate astea, iată c-a rămas o ființă atât de minunată!

Soarele cobora după un eucalipt, iar camera lui a devenit rece și cenușie. Auzea frunzele foșnind în spatele lui, iar în receptor, zgomotele întâmplătoare specifice unui birou.

— Am nevoie să mă ajuți, Vanessa. Tu ești aducătoarea de milostenie. Oracolul meu. Poți să fii și un extraterestru, dar ești un extraterestru *bun*. Și Superman era extraterestru. Iar în după-amiaza asta... Iată șansa pe care soarta ți-o aruncă-n cale pentru a-ți înlocui inima aia de uraniu cu una de sânge.

Cineva a strigat-o pe Vanessa de la celălalt capăt al biroului ei. Ea a strigat înapoi: „Într-o secundă, Mel!" John îi auzea respirația. Fata a spus:

— Numele ei e Marilyn, corect?

— Da.

John a ieșit afară, s-a întins pe spate și s-a căldat în lumina soarelui. Aceasta era prima lui expunere la soare din ziua când fusese bolnav în Flagstaff.

Ryan l-a sunat:

— Cum ai convins-o pe Vanessa să facă un MSP?

— Un *ce*?

— Trebuie s-o sun. Îți dau telefon după.

Ambii bărbați au format numărul fetei pe apelare rapidă, dar Ryan a prins-o primul. Trupul lui John a început să tremure de curiozitate, din dorința de a ști pe care o resimțea ca pe dorința de a face sex. A intrat înapoi în casa de oaspeți, a luat o bucată de pizza rece din frigider și a aruncat niște pliante cu mâncare chinezească la coșul de gunoi.

A sunat telefonul. Vanessa i-a spus:

— Așadar, văd că numărul 11 și-a dat drumul și a trâncănit despre MSP.

— Nu tocmai, i-a răspuns bărbatul. Dar știi ce? Uite care-i bănuiala mea. Tu și pretenarii tăi inteligenți aveți un nou dispozitiv înfricoșător, care poate afla cu precizie poziția unui hârciog pierdut în spațiul extraterestru. Am dreptate?

— Ești băiat deștept. Hai să ne-ntâlnim și să luăm prânzul la Ivy by the Sea. Nu vreau să plec din Santa Monica. Folosește-ți influența de mahăr și obține o masă pentru trei persoane.

John ajunsese mai devreme la restaurant, când a sosit Vanessa. Erau înconjurați de clănțănitul veselei, clinchetul paharelor, zgomotele mașinilor și țipetele pescărușilor de-afară. Amândoi erau ușor nervoși, din cauza propriilor griji. Vanessa a dat glas gândurilor ei:

— O să-mi pierd slujba dacă sunt prinsă. Dar ce spun eu? O să fiu prinsă. E vorba doar de câte minute vor mai trece până să mă prindă.

— Să te prindă făcând *ce anume*?

— O să afli destul de curând.

Ea a făcut un tetraedru din tacâmuri, folosind dinții furculițelor pentru a uni o lingură și un cuțit. Bărbatul știa că tânăra voia să-l întrebe ceva și avea dreptate.

— John...

— Da, Vanessa?

— Crezi că sunt – și ea a tras o gură zdravănă de aer în piept – rece?

— Ce? Ah, Isuse, te rog să nu mă iei prea în serios! Nu-i o idee bună.

— Nu te măguli singur! Dar vorbesc serios. Crezi că sunt capabilă de...

— De ce anume?

Vanessa s-a înroșit:

— Chestia asta e prea jenantă! OK, o s-o spun: crezi că pot fi iubită? Și arăta de parc-ar fi descoperit brusc că e goală în public.

— Mda, sigur că ești, Vanessa. Dar...

— Dar *ce*? vocea ei trăda slăbiciune, pentru prima oară de când o cunoștea John.

— Îl ai pe vino-ncoace. John încerca să se gândească cum să se exprime: Dar trebuie să-ți spinteci pieptul și să-ți expui inima, s-o lași să fie bătută de vânturi și arsă de soare, iar chestia asta e al naibii de înfricoșătoare. A mușcat dintr-un cub de gheață: Chiar și așa, cei mai mulți oameni par să facă asta în mod automat. Dar tu și eu... ne opunem cu îndărătnicie.

— Și...?

— Rahat! De parcă unul ca mine s-ar cuveni să vorbească despre așa ceva! Am treizeci și șapte de ani și sunt încă singur. Am făcut *The Other Side of Hate*, și știi de ce-a fost un fiasco?

— De ce?

— Pentru c-am crezut că pot să mimez lucrul ăsta. A fost atât de umilitor! Oamenii cred că nu-mi pasă, dar îmi pasă. Cronicile au fost pur și simplu... *auci*!

— Și-acum?

— Cred că șmecheria cu expunerea propriei inimi e că oamenii ar putea ca nici măcar să n-o bage-n seamă. Ca pe un film ratat. Sau ar putea să-ți împrumute inima și să uite să ți-o mai dea înapoi.

Aerul dintre ei devenise gros și cald, ca într-un cort. Nici unul nu știa ce să spună în continuare. Ryan a ajuns cu sufletul la gură:

— Încearcă numai să găsești un taxi în Los Angeles! Mi-a murit bateria!

Băiatul a ridicat din sprâncene către Vanessa, însemnând *știe deja*? Ea a clătinat din cap. John avea aerul disperat al cuiva care e pe punctul de a-și abandona slujba de care se agățase douăzeci de ani.

Vanessa i-a explicat ce era MSP – un program de computer complicat, opusul unui SpellCheck, de verificare a ortografiei –, un MisSpellCheck, de depistare a greșelilor ortografice. Premisa lui MSP era că toți oamenii ortografiază întotdeauna greșit aceleași cuvinte, iar și iar, indiferent cât de bine-ar ști să bată la tastatură. Modelele greșelilor ortografice sunt particulare – unice precum amprentele, iar MSP ține seamă, de asemenea, și de modelele de punctuație, de ritmul și de viteza cu care o persoană tastează. Te poți loga ca Suzanne Pleshette sau Daffy Duck, dar MSP te va identifica după circa două sute cincizeci de cuvinte. E atât de fin reglat, încât îți poate spune dacă ești la menstruație sau dac-ar trebui să-ți tai unghiile.

John a întrebat de ce nu preluase și poliția MSP-ul.

— Pentru că-i o chestie ultrasecretă, i-a răspuns Vanessa. Nu-l folosesc decât dacă ei cred c-ai putea avea vreo legătură cu o cărămidă de plutoniu pierdută sau ca să-ți dea de urmă, dacă au impresia

că ți-ai boicotat poziția în programul de protejare a martorilor. Nu e o măsură de securitate standard, cu atât mai puțin pentru o starletă care lipsește de câteva zile. De asemenea, suge atât de multă memorie, că toate computerele legate în rețea într-un birou se vor îmbolnăvi de Alzheimer, cât timp e MSP în acțiune.

John a trântit pe masă o bancnotă de o sută de dolari:

— Haide! a spus. Mergem la biroul Vanessei.

John și Ryan erau în mașină, urmând-o pe Vanessa. John l-a sunat pe Ivan, să vadă dacă acesta i-ar putea duce cu avionul lui, adăpostit nu departe de Aeroportul Santa Monica, și a *simțit* oftatul prietenului său, de la celălalt capăt al firului:

— Ca să mergi *unde*, John-O?

— În Wyoming, probabil... Îmi dau doar cu presupusul. După Susan.

Ivan era nehotărât. Măcar obsesia asta cu Susan Colgate îl sculase pe John din morți, după Flagstaff:

— În după-amiaza asta, are loc întâlnirea pentru campania europeană de marketing a lui *Mega Force*. Ai spus c-o să vii. Bărbatul a tăcut o clipă, apoi a spus: OK, John-O.

— Super! O să fim pe pista de decolare în jumătate de oră.

Era o zi atât de însorită, că-ți topea creierul, iar soarele de amiază aplatiza lumea. Copacii păreau de plastic, iar pietonii arătau ca manechinele din vitrine. Câteva pete de umbră săpau găuri adânci în asfalt. Așa cum stabiliseră, Vanessa și-a lăsat mașina în parcarea companiei, în timp ce John și Ryan au parcat de partea cealaltă a străzii.

— Acolo-i Orașul Securității, a spus Ryan. Când treci cu mașina pe-acolo, nu te fotografiază doar. Îți fac radiografia dentară.

— Ai vreo idee ce face Vanny în clipa asta? O să fie dată afară pentru c-a folosit MSP-ul ăla!

— Îi spui Vanny? a întrebat Ryan.

John și-a fluturat mâna, în semn de ei-bine-sigur-e-ceva-normal.

— Așa, deci știm că ea *ar putea* fi concediată, i-a spus Ryan. O face pentru mine sau o face pentru tine?

John a râs cu un singur hohot, cât a ținut o singură respirație.

Ryan își făcea de lucru cu oglinda retrovizoare de pe ușa din dreapta, de lângă șofer:

— Știi, John, în zilele noaste, când crești, ți se spune c-o să ai vreo patru sau cinci slujbe diferite în timpul vieții tale. Dar ceea ce nu ți se spune e că, de asemenea, o să fii vreo patru sau cinci oameni diferiți pe parcurs. În cinci ani, n-o să mai fiu deloc eu însumi. O să fiu un nou Ryan. Probabil, mai înțelept și mai corupt, și probabil c-o să mă îmbrac doar în negru, o să zbor doar la Business Class și o să folosesc cuvinte precum *caserolă* și *sublim*. Tu să-mi zici! Tu ești deja acolo. Tu ai fost deja vreo câțiva oameni până acum. Dar, pentru moment... pentru moment, eu și Vanessa... Vanny, de fapt... chiar ne iubim și poate c-o s-avem copii, și poate c-o să ne deschidem un restaurant cu fructe de mare. Habar n-am. Dar trebuie s-o fac acum... să acționez rapid... pentru că versiunea mea actuală deja se îndepărtează ca dusă de reflux. Noi toți ne îndepărtăm, duși de reflux. Absolut toți. Deja privesc înapoi. Deja mă uit înapoi la Ryan, cel care spune aceste cuvinte.

Au stat și s-au holbat la corporat-plexul neașteptat de scund. Tensiunea așteptării începea să fie prea mare. N-au mai vorbit. Au pornit radioul, dar sunetul venea în rafale, așa că l-au închis. Un autobuz s-a oprit lângă ei, iar cei doi au privit pasagerii dinăuntrul acestuia, toți privind înainte și în interiorul lor. Autobuzul s-a îndepărtat, iar ei au văzut-o pe Vanessa dând buzna afară, pe ușa din față, cu o cutie de carton pentru dosare. Mergea defazat, îndreptându-se în viteză spre mașina ei parcată. A ieșit pe drumul principal și a tras lângă mașina lui John. Și-a coborât geamul și a spus:

— Haideți, să mergem la aeroport.

Ochii îi erau umezi și roșii.

— Ești bine?

— *Mișcă-te* doar. Ne întâlnim acolo, și s-a îndepărtat în viteză.

Până când au ajuns-o ei, în parcarea Aeroportului Santa Monica, ea își venise în fire.

— Mergem în Cheyenne, așadar? i-a întrebat.

— Iubito? a zis Ryan.

— E-n regulă, a răspuns Vanessa. Oricum nu-mi plăcea acolo.

— Nici măcar n-am apucat să-ți văd partiția!

Vanessa a deschis cutia pentru dosare și Ryan a privit înăuntru. Erau acolo un Domn Cap-de-Cartof, o fâșie de patru fotografii la minut cu ea și Ryan frumos înrămată, o hartă a regiunii maritime a Canadei și câțiva cactuși grăsuni și zemoși.

Ivan era la aeroport. John l-a bătut cu palma pe umăr și l-a prezentat lui Ryan și Vanessei. Zece minute mai târziu, erau în aer.

— Am găsit-o, a spus tânăra.

— Unde e? a întrebat John.

— Lucrează pentru un furnizor de-al Apărării. Din zona celor cu pregătire juridică, dar fără acreditare, care-i ajută pe avocați. Echipamente de radar. Și ghici ce nume folosește!

— Leather Tuscadero[1].

— Ha-ha! Ea a privit afară, pe fereastră, spre rețeaua de depozite a Orașului Industriei. Fawn Heatherington.

— E-atât de siropos! a spus Ryan. Zici că l-a luat din *Tânăr și neliniștit.*

— Ivan, a intervenit John, asigură-te c-o să ne aștepte o mașină pe pista de aterizare, la celălalt capăt. Și asigură-te că e și-o hartă în ea. O s-ajungem acolo în câteva ore.

— Mai e ceva straniu, a zis Vanessa.

— Ce? a întrebat John.

— Judecând după diferitele vârfuri din graficul vitezei ei de bătut la mașină și după frecvențele comparate cu celelalte date ale ei – introducea date pentru centrala nucleară Trojan, de pe râul Columbia, prin anii optzeci –, în special după felul în care folosește tasta SHIFT și tastele numerelor de la unu la cinci, o să fac o presupunere bazată pe expertiza mea.

— Și care-ar fi aceea?

— Marilyn e la menopauză.

John a privit-o, apoi s-a întors spre Ivan:

— Ivan, Vanessa lucrează acum pentru *noi.*

— Bun, a răspuns Ivan. Și ce-o să facă Vanessa pentru noi?

---

1 Numele unui personaj secundar din sitcomul american *Happy Days* (1974-1984, postul ABC), interpretat de cântăreața Suzi Quatro.

— O să ne conducă lumea.

John se simțea acum ceva mai bine fiindcă trebuise să conspire pentru a o face pe tânără să-și piardă slujba. Acum fuma cu furie.

— Credeam că te-ai lăsat anul trecut, s-a mirat Ivan.

— Fumez când sunt îngrijorat. Doar știi asta.

Ivan a băgat de seamă că John nu făcea nici o legătură între atitudinea lui din acel moment, plină de vioiciune și hotărâtă să câștige, versus grămada șifonată de pe podea care fusese cu câteva luni mai devreme.

Au aterizat în Cheyenne. Un angajat al aeroportului i-a condus spre mașină. Ivan i-a cerut Vanessei să fie ea navigatorul:

— Nu-i nici un moment mai bun să-ți începi noua slujbă decât prezentul.

Ea s-a așezat în față, iar Ivan s-a aplecat și i-a șoptit lui Ryan:

— Secretul succesului? Deleagă, deleagă, deleagă – presupunând că, de la bun început, ai angajat pe cineva competent.

Ryan se simțea ca un puști de treisprezece ani căruia i se dau sfaturi de către unchiul care molfăie trabucuri.

Au străbătut orașul cu mașina. Era o zi caldă-răcoroasă, din mijlocul unei toamne aspre. Aerul părea subțiat și ei au reușit să prindă fiecare semafor pe roșu, în timp ce mergeau agale prin acel oraș de prerie, care amintea de Nebraska mai abitir decât însăși Nebraska și, cu siguranță, nu avea nimic din fantezia alpină evocată de numele Wyoming sau din experiența lui John în zona Munților Stâncoși, de pe când filma *The Wild Land.*

— Acolo, departe, a spus Vanessa. Indicatorul albastru. Calumet Systems – achiziționată de Honeywell nu mai departe de săptămâna trecută.

Au dat peste încă un bloc de sticlă corporatist destul de scund, înconjurat de o parcare plină de sedane perfect anonime și de un gard metalic, cu sârmă ghimpată în partea de sus. Un punct de securitate ca cele care despărțeau Berlinul de Est de Berlinul de Vest complica și mai tare problema intrării. Vanessa l-a făcut pe John să tragă mașina în benzinăria Amoco de pe partea cealaltă a străzii.

— Ivan, ai adus binoclul, așa cum te-am rugat? a întrebat John.

Şi John a dus binoclul la ochi, dar habar n-avea ce se-aştepta să vadă – pe Marilyn făcând cafea la bufet? Îndosariind o scrisoare? Îndreptându-şi gulerul stil Peter Pan?

— Pot să mă uit şi eu, John?

El i-a înmânat lui Ryan binoclul, iar acesta a examinat minuţios parcarea companiei Calumet. John a dat drumul radioului şi s-a oprit la un post care transmitea muzică de dans spaniolă, însă Vanessa l-a închis:

— Nu-i momentul pentru Cheeka-Chocka.

— Îi văd maşina, a spus Ryan.

— Rahat cu perje! a exclamat John.

— Nu. Chiar o văd. E un BMW maro. Mi-l amintesc din montajul de la ştiri, când Susan s-a dus acasă la mama ei.

— Cei care lucrează pe post de asistenţi juriştipentru furnizorii din prerie ai Apărării nu conduc BMW-uri.

Ryan a continuat să se holbeze la maşină prin binoclu:

— John, tu uiţi de înţelegerea pe care Marilyn a făcut-o şi apoi a încălcat-o cu compania aeriană, după accidentul din Seneca. Se-agaţă de ultimul vestigiu al bogăţiei ca de-o barcă de salvare.

— Era un BMW bordo, a intervenit Vanessa. Apoi a adăugat: Aşadar, care-i faza, John? Vreau să spun, o găsim pe Marilyn, şi dup-aia? O urmărim toată ziua şi toată noaptea? Cu ce scop?

— Ca să ne conducă la Susan.

— Şi de unde ştii tu asta? Instinctele mele de găsitor profesionist sunt complet bulversate.

— Nu ştim unde s-a dus Susan în anul acela – nimeni nu ştie. Dar şi Marilyn a dispărut, iar acum, brusc, aflăm că-i Fawn von Telenovellen şi că lucrează aici, în Cheyenne, la o fabrică de armament. Vreau să spun: doi oameni din aceeaşi familie se fac nevăzuţi? Asta nu-i o simplă coincidenţă. Contracte cu Apărarea? Spionaj? Muncă sub acoperire? Cine ştie... Dar există o legătură. Una puternică.

— Oh, fir-aş! spuse Ryan. Nu pot să-mi cred ochilor, dar La Marilyn a părăsit clădirea. Se îndreaptă spre maşină. Dumnezeule, în ce hal e!

— Dă-mi să văd! sări Vanessa. Programul se termină la cinci. De ce pleacă mai devreme? Rahat... Ryan are dreptate. Ea e... cu o coafură de 6,99 dolari și un costum cu pantaloni comandat de pe spatele unui exemplar din 1972 al revistei *URSS Săptămâna aceasta*. Credeam că e o tipă mai stilată sau cam așa ceva. L-a sărutat pe Ryan: Agent 11, ești *bun*!

John a pornit motorul, ca s-o urmărească pe Marilyn care ieșea pe lângă punctul de control. S-au întors pe drumul principal, care tocmai se aglomera de primele mașini ale orei de vârf. Au mers la trei mașini în spatele femeii pe o distanță de mulți kilometri, au depășit o mie de KFC-uri, patru sute de magazine Gap, două sute de Subway-uri și au trecut prin zeci și zeci de intersecții, blocate de refugiați ai „calității vieții" din celelalte orașe mari ale țării, fără urmă de pălărie de cowboy sau de camion de fermier paradit oriunde te uitai. Au condus prin centrul orașului Cheyenne și pe la periferia lui, unde francizele nu mai erau chiar așa de noi, iar fast-foodurile mai vechi erau acum la a doua reîncarnare, ca magazine angro de hrană pentru animalele de companie, spații de depozitare și poligoane de tragere. Marilyn și-a lăsat mașina în parcarea Motelului Lariat. A coborât și a intrat grăbită în camera cu numărul 14.

— Ei bine, copilași, a spus John, ia ghiciți voi unde ne petrecem noaptea!

Capitolul treizeci și unu

Erie trecea printr-o iarnă afurisită anul acela, iar sistemul de încălzire al lui Randy era defect. Randy, îmbrăcat cu câteva straturi de pulovere, pe la ora cinei, zapa, în timp ce aburi de chili pluteau ușor spre el din bucătărie, când a dat peste CNN, unde se anunța că Marilyn încheiase o înțelegere cu compania aeriană, pentru suma de *ta-daa*-virgulă-patru milioane de dolari. A fluierat, s-a pocnit peste coapse și a cântat ca pe un iodler: „*Soozan-oozan-oo-AY-oo*!" Ea a venit din curățătorie, unde-i schimba scutecele lui Eugene Junior, și a privit imaginile cu fața împietrită: Marilyn, cu brațul petrecut pe după umerii avocatei sale, ieșea ca un model pe podium dintr-un tribunal din Manhattan.

— Are gumă-n gură, babornița! a spus Susan. Știu după mica umflătură din spatele urechii stângi. Nu crede că oamenii își pot da seama, dar eu, una, pot. Crede că mestecatul gumei îți dezvoltă mușchii zâmbetului.

Marilyn vorbea într-un desiș de microfoane. Spunea că justiția triumfase, dar, fir-ar al dracului, ea și-ar fi dat fericită și ultimul bănuț câștigat, pentru șansa de-a mai vorbi o dată cu Susan, măcar un minut.

— Oh, Randy, *pe bune*, zici că e clip pentru Oscaruri!

Ochii bărbatului zburau de la ecran la chipul lui Susan. Procesul aruncase o umbră asupra casei, în cele trei luni de când sosise Susan. Ea pretindea că nu-i pasă, dar îi păsa. Chiar și în zilele când susținea că nu citise ziarele, era la curent cu mersul procesului și nu pierdea nici o ocazie de a asasina personajul mamei sale. Și, ceea ce era mult mai important pentru Randy, declarase, în lunile care trecuseră, că, odată ce procesul se va fi încheiat, ea, Randy și bebelușul se vor muta de-acolo în California și vor pune în aplicare „Operațiunea Brady", pe care Randy spera s-o transforme în următorul stadiu al vieții lui.

— Uite, încă mai poartă șoalele alea, imitații ieftine de Ungaro, și ochelarii ăia de soare Fendi, contrafăcuți, pe care și i-a cumpărat la un talcioc din Laramie. I-a zâmbit bărbatului: Ei bine, tovarășe, se pare că ridicăm tabăra și ne luăm tălpășița spre vest!

Planul lor nu era prea complicat. Randy, Eugene Junior și câinii aveau să meargă cu mașina la Los Angeles. Odată ajunși acolo, Randy urma să închirieze o casă ca aceea din sitcomul *Brady Bunch*, în care el și Dreama să-l crească pe bebeluș într-o variantă abil deformată de familie nucleară. Susan va trebui să locuiască în apropiere, până când inevitabila agitație în legătură cu apariția ei se va potoli. Actrița voia să îndepărteze de Eugene Junior orice formă de strălucire publică. Dar, mai mult decât orice, Susan voia s-o țină pe Marilyn departe de copil.

— Ghearele cotoroanței ăleia lacome și cu limba ascuțită nu-l vor *atinge* nici măcar o dată pe Eugene! *Oooh*, asta o s-o chinuie – mai rău decât orice altceva –, să n-ajungă în nici un fel la Eugene! În sfârșit, o să am puțină tinerețe doar pentru mine.

— Mai devreme sau mai târziu, a spus Randy, puștiul va avea nevoie de un număr de asigurări sociale. Vreau să spun, din punct de vedere formal, în ochii guvernului SUA, Junior nici măcar nu există.

— Randy, Eugene o să fie un copil din Epoca de Piatră. N-o să existe nici o autostradă de hârțoage care să ducă la el – cel puțin, până nu se liniștesc lucrurile. Tabloidele o să fie cuprinse de turbare, de parcă vor avea de-a face cu rechini ucigași. Putem să facem hârțogăria atunci.

S-au mișcat repede. În ziua în care s-a întors în lume, a mers cu mașina până la Pittsburgh, împreună cu Randy și Eugene Junior, unde le-a făcut semn cu mâna să plece, într-o criză fără precedent de plâns în hohote. Un capitol din viața ei lua sfârșit, la fel de simplu și de clar ca și cum ar fi fost urmat de o pagină albă dintr-o carte. Apoi, îmbrăcată într-o combinație anonimă de la Gap, absolut banală – pantaloni kaki fără dungă și un pulover pe gât –, a intrat calmă într-o secție de poliție din suburbiile Pittsburghului. Își coafase părul ca-n vremurile bune ale serialului *Meet the Blooms*, în coada de cal a fetei deșirate și, în ciuda

anilor, părea extrem de tânără și nu prea schimbată față de cum arătase cândva pe coperta *Ghidului TV*. A mers drept spre fereastra din față și și-a dat seama imediat că femeia ofițer de serviciu o recunoscuse – familiaritatea instantanee era o senzație pe care și-o amintea din acea perioadă strălucitoare a carierei ei. Ofițerul de la ghișeu, pe al cărei ecuson scria BRYAR, rămăsese fără cuvinte, în timp ce creierul ei încerca să pună de acord ceea ce vedea cu ceea ce credea că știe.

— Bună ziua, ofițer Bryar, a spus Susan grijulie, de parcă era pe punctul să-i ofere polițistei o mostră de brânză cu puține grăsimi, la capătul unui culoar dintr-un supermarket Safeway. Numele meu este Susan Colgate, eu... Și a făcut o pauză, pentru a spori efectul: Sunt un picuț buimăcită și poate dumneavoastră mă puteți ajuta.

Ofițerul Bryar a dat aprobator din cap.

— Suntem în... vreau să spun, chiar acum suntem în, poate nu-mi dau seama exact... Pennsyl*vania*. Corect?

— Pittsburgh.

— Iar data de azi... am zărit-o pe un exemplar al ziarului *USA Today*, din cutia de-afară. Este... cât... septembrie 1997?

Ofițerul Bryar a confirmat și această informație.

Susan s-a uitat de jur împrejur și a văzut o secție de poliție tipică, întocmai ca una de pe un platou de filmare: steaguri, portretul președintelui, ferestre antiglonț și camere video. S-a asigurat că se uită fix și pierdut spre toate camerele de luat vederi, știind că departamentul de poliție s-ar putea să câștige suficienți bani cât să-și finanțeze un nou parc de mașini de patrulă, din vânzarea înregistrării acesteia. S-a întors din nou spre ofițerul Bryar:

— Păi, atunci... Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că mă îndreptam spre Aeroportul JFK din New York, ca să prind un avion spre Coasta de Vest, și acum asta... Las-o baltă.

A urmat un circ mediatic, iar Susan a fost recunoscătoare pentru că i s-a oferit găzduire într-o celulă izolată a închisorii civile. Viața ei de izolare cu Eugene, apoi cu Randy și Eugene Junior, luase sfârșit. Vacanța pe care și-o luase departe de haita identităților Susan Colgate sub care era cunoscută luase sfârșit.

Un ajutor de șerif i-a adus un pahar cu iaurt de afine și un prânz de la KFC, cu pui și cartofi prăjiți. Susan a spus mulțumesc, iar bărbatul i-a răspuns:

— Cred c-ai fost foarte bună în *Meet the Blooms*. Ai fost cea mai bună din serialul ăla.

— Mulțumesc.

— Am închiriat *Dynamite Bay* cu iubita mea, acum numai trei săptămâni, și ne-am uitat la toată treaba fără ca măcar o dată să dăm înainte, și am înapoiat caseta cu filmul de rezervă neatinsă. Ea nici n-o să mă crează că te-am întâlnit!

Susan a luat un cartof prăjit:

— Care era filmul de rezervă?

— *Cele mai teribile accidente auto din America*. Chestii pe viu.

Ajutorul de șerif s-a îndepărtat, iar Susan a mâncat o grămadă de cartofi, apoi și-a zis: „Ei bine, Eugene, acum o să-mi distrug înc-o dată viața? Crezi c-am învățat ceva în anul ăsta din urmă?" A ciugulit o pulpă, sărată și unsuroasă. Și-a dat seama că-i era foame și și-a luat prânzul.

Povestea pe care Susan avea s-o facă publică, țesută cu multă vreme în urmă de ea și de Randy, era că nu-și amintea nimic între momentul în care plecase de pe Aeroportul JFK și cel în care citise *USA Today*, în fața clădirii poliției. Avea să le spună oamenilor că fotografia lui Marilyn de pe prima pagină fusese, probabil, declanșatorul. Poliția a interogat-o ore în șir, dar nu le-a fost de nici un folos.

Susan a declarat că nu voia să vorbească deloc cu presa, în timp ce medita în tăcerea răcoroasă și plină de ecouri a celulei sale. Pentru moment, ei aveau să-și ia aperitivul cu imaginile pe care li le furnizase pe camerele video de securitate. A refuzat, de asemenea, să vorbească vreun cuvințel cu Marilyn. Nu se grăbea deloc, pentru că, așa cum continua povestea, ea, una, nu se simțea ca și cum ar fi dispărut. Ea nu simțea chinurile dorului de casă. Compania aeriană s-a oferit s-o ducă în Cheyenne în noaptea aceea. A acceptat. Zborul a ajuns după miezul nopții și, la cererea ei, întâlnirea cu Marilyn s-a amânat pentru dimineața următoare. A spus că era obosită și buimacă și că avea nevoie să-și facă ordine în minte.

A fost cazată la Days Inn și a dormit buștean. S-a trezit la șase și jumătate în dimineața următoare, a făcut un duș și și-a pus costumul Donna Karan, pe care i-l făcuse cadou compania aeriană. A fost condusă într-o dubiță prin Cheyenne, orașul care nu fusese, de fapt, căminul ei. Fusese o vară extraordinar de călduroasă și secetoasă, iar frunzele din copaci păreau extenuate, și drumurile, pline de praf. Își simțea intestinele ca de plumb și deja îi era dor de Eugene Junior și de Randy. Într-un mod surd, dureros, ca de rău de mașină, îi era dor și de Eugene Senior. El ar fi apreciat și aplaudat latura care ținea de arta actorului din reprezentația pe care Susan o plănuise pentru dimineața aceea.

Vehiculul se apropia de o casă în stil spaniol care părea suficient de scumpă, cu un BMW de culoare maro și un Mercedes parcate pe alee. Vasăzică, asta era Casa de pe Deal în care se cocoțase Marilyn! Rulote cu antene de satelit dădeau târcoale curții. Vecini cu gâturile întinse stăteau în spatele panglicilor galbene ale poliției, iar camerele de luat vederi filmau în timp ce Susan mergea încetișor pe cărarea din față, spre ușile duble, încrustate cu un pescăruș din geam sablat care ținea în cioc un peștișor. Ușile s-au deschis și s-a ivit Marilyn, cu ochii inundați de lacrimi, și s-a împleticit spre Susan, care și-a îmbrățișat mama așa cum obișnuia să le îmbrățișeze pe fetele clasate primele după câștigătoare demult, în zilele concursurilor de frumusețe. Dacă acele concursuri o antrenaseră pentru ceva, atunci era pentru acest moment: *Susan! Mami!*

Era ceva mecanic. Lesne de făcut. Camerele de luat vederi aveau nevoie de asta. Lumea întreagă o dorea. Dar ceea ce nici camerele de luat vederi, nici lumea nu puteau auzi era ceea ce Susan a șoptit la urechea lui Marilyn, cea împodobită cu un cercel de aur, în formă de cochilie de nautil:

— Ghici ce, mami? Va trebui să dai înapoi fiecare bănuț pe care erai pe punctul să-l primești de la compania aeriană. Așadar, acum suntem chit, nu-i așa?

— Susan!

Don a ieșit din casă și s-a apropiat de Susan, îmbrățișând-o, cu Marilyn încleștată între ei.

— Mă bucur să te văd, Sue. N-am avut clipă de liniște de când am primit veștile, ieri-dimineață!

Tânăra a râs auzind asta, apoi i-a zâmbit lui Marilyn, care plângea în hohote, din cauza a ceea ce Susan știa că devenise un sentiment real al pierderii.

Obiectivele aparatelor de fotografiat au zumzăit și au bâzâit, diafragmele au păcănit și s-au luat la întrecere. Susan, Don și înlăcrimata Marilyn stăteau pe treptele din fața casei. Tânăra a spus către camere:

— Îmi pare rău, băieți! Acum avem nevoie de puțintică intimitate. Ne vedem curând!

Draga de Sue! Întotdeauna drăguță cu presa.

Marilyn, Susan și Don au intrat în casă și imediat bărbatul s-a dus fuguța spre dulapul de deasupra telefonului, de unde-a scos o sticlă mare, de un litru și jumătate, de rom Navy de culoarea melasei.

— E timpul să ne facem mangă-rangă! a spus el, turnându-și patru degete de lichior într-un pahar mare, adăugând deasupra lapte cu ciocolată dintr-o cutie de carton. L-am numit Căcăsloi în onoarea acelui cocoloș de rahat care ne-a adus pe toți aici, în Wyoming. Trăiesc numai și numai pentru ele. Vrei și tu unul, Sue?

— Nu, mulțumesc, Don.

— Ești sigură? Hai, zău așa! Trebuie să sărbătorim.

— Nu. E prea devreme, a spus Susan.

— Fă cum vrei, atunci, i-a trântit-o Don, cu o scânteie neprietenoasă în voce, de data asta, și a dat pe gât o porție zdravănă de băutură.

Marilyn amuțise. Stătea lângă masa din bucătărie, cu brațele încrucișate pe piept. Susan s-a uitat de jur împrejur, prin bucătăria luminoasă și curată, și ticsită de aparate electrocasnice, iar lângă telefon a zărit un morman impresionant de plicuri și hârtii cu antet de la CBS, CNN, KTLA și alte diverse companii de cablu sau posturi TV.

— Văd c-a fost un an plin, a spus tânăra.

Marilyn a deschis gura, cât pe ce să spună ceva, dar s-a oprit. Cei trei stăteau atât de departe unul de altul, pe cât le permitea bucătăria.

— Te-ntrebi pe unde-am fost, nu-i așa? a întrebat Susan.

— E o-ntrebare de bun-simț.

Susan a ridicat o hârtie cu antetul Fox TV, pe care era o notă:

„Stimată Doamnă Colgate Marilyn,

Iată cecul dvs. de 5 000 de dolari, împreună cu mulțumirile noastre, pentru că ne-ați furnizat încă o poveste fascinantă și înălțătoare pe acest segment, pentru telespectatorii noștri.

Al dvs., Don Feschuk
Vicepreședinte Dezvoltare Povești"

— Poate că s-ar cuveni să vorbești cu Don Feschuk, nu cu mine, *mami.*

— Nu fi răutăcioasă! Nu-ți șade bine.

— Bairamul de azi probabil c-a dat naștere unui război al licitațiilor. Cine-a câștigat, *mami*?

— CBS, a răspuns Don.

— Dă-mi voie să fac o presupunere, a spus tânăra, fără a-și lua ochii de pe chipul lui Marilyn. Un interviu în exclusivitate, programat destul de curând, bănuiesc, astfel încât să fie proaspăt în intervalul de maximă audiență de pe Coasta de Est, în seara asta.

— N-am vrut să convoc pandemoniul aici, a spus femeia. E un mod de a simplifica lucrurile.

— La dracu', sigur că nu... Sigur că nu vrem pandemoniul aici. *Mami.*

— Încetează să-mi spui „mami" în felul ăsta!

Susan a încercat să-și aducă aminte când o văzuse ultima oară pe Marilyn în carne și oase. Fusese în biroul de contabilitate al lui Erik Osmond, din Culver City. Femeia o făcuse „târfuliță slăbănoagă", iar ea o făcuse hoață, și apoi Marilyn aruncase cu o scrumieră, în timp ce Susan părăsea încăperea. Scrumiera se făcuse praf, iar Erik urlase: „Ăla a fost un cadou de la Gregory Peck!" Ea închisese ușa în urma ei și asta fusese tot.

Marilyn și-a aprins o țigară:

— Ai fi putut și tu să dai un telefon.

— Ești grea de cap, *mami*? Nici măcar n-am habar unde naiba am fost.

— Nu pot să cred una ca asta!

— Păi, atunci, n-o crede. Susan a găsit ochelarii Fendi: De fapt, *tu* ești aia care umblă cu falsuri.

Marilyn a venit până la ea și i-a smuls ochelarii:

— Nu și zilele astea, *fata mea.*

— Asta-i cea mai naspa revenire la matcă pe care-am văzut-o vreodată, a spus Don.

— Don, a sărit Susan, privește lucrurile din perspectiva mea, bine? Din punctul de vedere al *creierului* meu, nu a *existat* ultimul an. Brusc, stau pe stradă în mijlocul Pennsylvanniei și apoi sunt gonită acasă, s-o văd pe *mami*, aici de față, care, în ceea ce mă privește, e aceeași hoață care nu numai c-a șters-o cu toate câștigurile mele din televiziune, dar m-a făcut și toată copilăria să-mi scutur tiparnița de bani pe scenă, în fața unei parade nesfârșite de negustori de Chevy-uri și coafori insignifianți. N-am nici cea mai mică dorință să vorbesc cu ea acum.

Don fusese distribuit în rolul moderatorului și a dat din cap vag aprobator.

— Chiar crezi sincer, a intervenit Marilyn, că m-am plimbat de colo-colo pe la locul accidentului – și să nu-mi spui mie că nu ți-l amintești, pentru că știu că minți, îmi pun fundu' la bătaie că n-ai nici o amnezie! – și am văzut toate bucățile alea de trupuri și pantofi, și ceasuri, și tăvițe, amestecate și fripte ca niște grătare cu piper verde de la Benihana, c-aș fi putut să mă plimb printre toate alea și să-mi doresc ca propria mea fiică să fie moartă? C-aș fi putut să-mi spun: „Hei, Marilyn, nava ta a ajuns în cele din urmă la liman, dar, hei, păcat de puștoaică"? S-a îndreptat spre chiuveta unde Don pusese romul și laptele cu ciocolată și și-a turnat un cocteil din care-a luat o gură zdravănă; restul băuturii s-a evaporat și el, destul de curând. Nu i-aș dori un accident ca ăla nimănui, nici celui mai rău dușman! Dar eu, una, nici măcar nu *am* un asemenea dușman, pentru că nu am nici un *prieten*. Ce am eu? Pe bune? Îl am pe Don și te am pe tine, iar pe tine nu te am cu adevărat. Da, am făcut aproape un purcoi de bani

din dispariția ta, ori*unde* te-oi fi dus, dar dă-mi voie să spun asta pentru posteritate: *tu* ești cea care-a dispărut, s-a volatilizat. A fost un chin, să nu dai niciodată de capăt. Toți banii pe care i-am făcut în anul ăsta din urmă sunt ai mei. Nu i-am câștigat prin muncă și poate că nici măcar nu-i *merit*, dar nu mi-e rușine cu ei.

Afară, pe stradă, Susan a văzut, prin perdelele transparente ale bucătăriei, furgoneta unui post de televiziune și niște tipi lângă ea, care porneau un generator electric hodorogit:

— Mă-ntreb ce-și închipuie oamenii ăia de-afară, din stradă, că facem noi aici, în clipa asta, a zis Susan.

— Oh, că ne-mbrățișăm sau vreun rahat de genul ăsta, a răspuns Marilyn.

Susan s-a gândit la Eugene și la Eugene Junior. Un val timid de dorință de iertare a cuprins-o:

— Mami, ți-a părut vreodată rău, fie și numai o dată, pentru o clipă, că mi-ai furat viața așa cum ai făcut-o?

— Ți-am furat viața? Femeia și-a trântit cu zgomot paharul pe tejgheaua bucătăriei. Ia mai dă-mi pace, doar eu te-am făcut ceea ce *ești*!

— Ce sunt? Un mic bold de speranță i-a împuns pielea lui Susan. Poate c-avea să afle chiar în clipa aceea ce anume devenise: Ai toată atenția mea, mami. Te rog, dă-i drumu', spune-mi ce sunt.

— Ești fiica mea și ești tare ca piatra.

Răspunsul complet flasc a nimicit mărunta speranță a lui Susan:

— Ce burduf de rahat!

— Dacă n-aș fi fost eu, ai conduce acum o dubiță plină de răzgâiați spre un meci de fotbal, într-un orășel din Oregon.

— Asta sună al dracului de bine! Poate chiar mi-aș fi dorit asta.

— Rahat cu perje ți-ai fi dorit! Ai fost făcută pentru chestii mai importante. Uită-te la tine acum! Și uită-te afară, pe fereastră! Ai mai multă expunere media în clipa asta decât un atentat cu bombă la ambasadă!

— Ăsta-i singurul lucru de care-ți pasă? Expunerea media? Și ce dac-aș avea niște puști, mamă? Și ce dac-aș avea o furgonetă Chevy Lumina, plină de pici urlători, și toți ar arăta exact ca tine?

Marilyn s-a oprit o fracțiune de secundă, înainte de-a spune:

— *Pici?*

— Și dacă nu te-aș lăsa niciodată să-i vezi? Pentru nimic în lume! Și dacă le-aș spune că ești moartă și nu și-ar cunoaște niciodată bunica?

— N-ai face una ca asta!

— Nu?

Don a intervenit:

— Gagici, poate c-ar trebui să luăm o pauză...

— Taci din gură, Don! a sărit Marilyn. Dă-i înainte, Susan. Ia zi. Ce-ai face ca să mă rănești?

Susan, brusc conștientă de cât de bine o putea citi Marilyn, a dat înapoi:

— Tot ce vreau să spun e că n-am terminat cu tine, mamă. Banii. Avocații. Scenele pe care le-ai făcut. *Totul.* Știi asta, nu?

Arătătorul lui Marilyn clincheti pe buza paharului ei gol:

— Să zicem.

— Casa e a ta?

— A băncii.

— Acum va trebui s-o vinzi. Și toate țoalele alea fandosite, parcă te și văd cum ți-ai spart pușculița și ai dat iama prin New York!

— Mda, poate c-așa am să fac. Ești fericită?

— Da. Am trăit cu iaurt cumpărat angro și legume vechi de trei zile, ani buni după ce s-a sfârșit serialul. Larry n-a mai plătit facturile. M-a azvârlit la gunoi repejor. Nici nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi luat avânt trupa lui Chris. Toată lumea râdea de mine pe la spate, și tu ești cea care m-a făcut să trec prin toate astea.

Marilyn a privit-o cu răceală:

— Ai exersat multă vreme chestia asta, dulceață?

Susan a hotărât să se oprească:

— Eu o să plec, a zis. Compania aeriană mă duce la Los Angeles.

A făcut o pauză și s-a uitat la Don, având o întrebare care-i venise chiar atunci în minte:

— L-ai întâlnit vreodată pe Chris?

— E un căcănar.

Tânăra a râs:

— Mda, ei bine, cam ai dreptate la faza asta. Dar nimeni nu poate face praf o cameră de hotel la fel de bine ca el.

Susan i-a trimis în zbor un pupic lui Don, apoi s-a oprit în faţa lui Marilyn. A ridicat din umeri, s-a răsucit pe călcâie şi a plecat. Nu fusese victorioasa sindrofie de dat la gioale la care sperase, dar, în fond, nimic din viaţa ei nu ieşise aşa cum era plănuit.

Trei ore mai târziu, era înapoi la Los Angeles; patru ore mai târziu, era în casa lui Chris, singură; rockerul era în America de Sud. Casa de pe Prestwick fusese golită după accidentul aviatic, iar lucrurile ei, vândute sau date de pomană.

În doar un an, oraşul pe care-l ştia Susan dispăruse. Larry Mortimer încetase să impresarieze trupa Steel Mountain, la doar câteva săptămâni după accidentul lui Susan. Divorţase de Jenna şi trăia acum cu Amber în Pasadena, producând CD-uri cu jocuri pentru preadolescenţi. Ea l-a sunat şi i-a lăsat un mesaj, iar el a venit cu maşina să-i facă o vizită.

— Sue? Sue? Eu sunt, Larry... Deschide.

— Larry...

Susan a deschis uşa şi a rămas uluită, ca întotdeauna, de felul în care Larry semăna cu Eugene. Numai că, de data asta, ea îl cunoscuse pe Eugene bărbatul, iar Larry era o copie palidă a scorţoşeniei nonconformiste şi artisticoide a fostului prezentator meteo. Larry era... doar un alt impresar hollywoodian. Susan s-a trezit că încerca să mascheze potopul de sentimente pe care i le stârnea amintirea lui Eugene. Larry a interpretat greşit lucrul ăsta drept plăcerea lui Susan de a-l întâlni şi a venit spre ea într-o manieră uşor seducătoare. Tânăra, în schimb, i-a oferit cea mai frăţească îmbrăţişare cu putinţă. El a întrebat-o apoi cum se simte şi au stat la taifas.

— Ce mai face Amber?

— E-nsărcinată. Producătorii au renunţat la ea, pentru că n-au vrut să facă loc sarcinii în scenariu.

— Ei bine, felicitări! Ai părăsit-o, aşadar, pe Jenna, aşa-i?

— Ei, ştii tu...

— Nu, *nu* ştiu. Las-o baltă! Ce mai face trupa? Chris?

— *Trupa*, replică Larry, e într-un haos financiar, creativ, fizic și moral. Dar, în fond, m-am distanțat de impresarierea trupelor rock. Prea multe anevrisme pe zi!

Cei doi s-au mutat în bucătărie, unde Larry a căutat prin frigider ceva de mâncare. Nici unul dintre ei nu era flămând, dar acesta era un ritual pe care îl practicaseră cu ani în urmă, pentru a elimina momentele stânjenitoare. Au mai vorbit un pic despre venirile și plecările unor vechi cunoștințe.

— Am verificat, dar nu-i nici o șansă pe pământ sau în iad să mai primești vreun, cum să spun, „salariu retroactiv" din partea Corporației Steel Mountain. Nu mai au nimic cu care să te plătească. Și, apropo, va trebui să te lași fotografiată „ca din întâmplare" cu Chris și să semnezi actele de divorț. Pot să aranjez să le faci pe amândouă odată. El se-ntoarce luni de la Caracas.

— Se presupune că Adam Norwitz ar trebui să-mi conducă viața, zilele astea.

— Adam a devenit un pește mult mai mare decât pe vremea când erai tu pe-aici. Vreo două episoade-pilot cu care a avut și el legătură au fost selectate și se vor transforma în seriale.

— Viața-i amuzantă, nu-i așa, Larry?

— Tupeistă, tupeistă, ce să zic! El găsi o cutie de Cola și se uită la ea, făcu o pauză, apoi o întrebă pe Susan: Chestia asta se poate strica?

Tânăra ridică din umeri și spuse:

— Fă-ți de cap! Trăiește periculos!

Larry deschise cutia, turnă două pahare, băură în cinstea întoarcerii ei, apoi bărbatul plecă. O oră mai târziu a sosit Dreama. Era profund singură, fără nici un scop, și tare nerăbdătoare să intre în noua familie. I s-au dat instrucțiuni să se vadă cu Randy și Eugene Junior la aeroport. Până atunci, Randy își schimbase deja, în mod oficial, numele din Montarelli, în Hexum. El și bebelușul s-au mutat cu Dreama chiar în noaptea aceea și urmau să plece la vânătoare după o locuință ca aceea din *Brady Bunch* în ziua următoare. Era tot ce putea face Susan pentru a nu-și abandona toate planurile, să dea o fugă până la apartamentul lui Dreama și să inhaleze mirosul dulce de bebeluș al lui Eugene Junior.

Interesul publicului pentru întoarcerea lui Susan, la început clocotitor, s-a stins până când aproape n-a mai rămas nimic. Tânăra n-a făcut nimic pentru a încuraja publicitatea și, la început, Adam a văzut în asta o strategie deșteaptă de a-și sălta prețul pentru un interviu în exclusivitate. Dar Susan a rămas fermă pe poziții, iar lui Adam i-a fost tare greu s-o ierte fiindcă-și ratase șansa de a vinde când interesul public atinsese punctul culminant.

Susan a reușit să-și închirieze vechea casă stil Cape Cod de la Corporația Steel Mountain, care-o cumpărase după prăbușirea avionului. Era la opt minute distanță de Eugene Junior. Îi făcuse rost lui Randy de o slujbă de asistent într-un birou de PR din industria muzicală. Cu banii din salariu, el a închiriat casa asupra căreia se înțeleseseră din Valley. Locuința stil Cape Cod era aproape în întregime o păcăleală, menită să abată atenția publicului cât mai departe de Eugene Junior. Susan încă mai încerca să se gândească la cea mai discretă manieră de a-l scoate pe Eugene în lume, dar găsirea unei soluții se dovedea dificilă, de vreme ce orice rezolvare presupunea un potop mediatic.

Susan dormea în casa ei din Prestwick. Altfel, aceasta era doar o carapace menită să-i adăpostească robotul telefonic care-i prelua mesajele. Primea multe telefoane, aproape toate de la Adam Norwitz, care-o informa de ofertele pentru drepturile de dramatizare, făcute de diverse companii de televiziune prin cablu, privind povestea vieții ei, în care să dezvăluie toate detaliile. Ea era silită să refuze toate aceste oferte, pentru că încă susținea public abureala cu amnezia, și astfel, din punct de vedere formal, nu *avea* o poveste adevărată. Singurele alte apeluri erau de la psihiatri de peste tot, specializați în recuperarea memoriei, care-i obținuseră numărul de telefon pe șest. („Știu că nu-i frumos să mă strecor așa, pe ușa din spate, dar cred că pot să te ajut, Susan Colgate.")

— Isuse, Randy, perdanții ăia cred că, dacă m-atacă așa, prin surprindere, pe linia mea telefonică privată, chestia asta mă va predispune în vreun fel să-i plac! Broscoii dracului!

Randy i-a dat dreptate. Slujba lui îi oferise o oarecare privilește media. Biroul lui se ocupa de bruma de presă care mai era interesată de trupa Steel Mountain, și el venea cu rapoarte despre faptul

că toți cei cinci membri nu făcuseră față oboselii pricinuite de turnee, consumului uriaș de droguri, hepatitei C, proceselor intentate pentru molestare și ultraj și lipsei de relevanță muzicală.

— Zilele mele sunt o avalanșă de starfuting. În cea mai mare parte, mi le petrec fotocopiind documente și aducând produse ezoterice de hrană sănătoasă cam de pe la jumătatea distanței până-n celălalt capăt al orașului. Starfutingul e mult mai amuzant!

Susan tăia felii de pepene roșu în zigzag, pentru un grătar la Brady acasă.

— Steel Mountain s-au cam dus pe copcă, așa-i?

— Nu vreau să fiu neloial... Ei îmi plătesc facturile, a spus Randy, dar cam câtă energie merită să cheltuiești pentru a face cinci bărbați cărunți din Liverpool, cu dinții ca niște cristale de zahăr care se topesc, s-arate ca niște proscriși, pentru niște puști care sunt, probabil, cu vreo două decenii mai tineri decât ei? De la un anumit punct încolo, e de-a dreptul respingător!

— Ce mai face Chris? a întrebat Susan, care vorbea foarte rar cu „soțul".

— Șeful meu pretinde că i-au mai rămas doar câteva, adică insuficiente celule în creier.

— El era creierul trupei.

— Dar...

— Dar ce?

— Nu știu dacă de vină sunt drogurile sau vânzările albumelor, sau faptul că nu-și recunoaște homosexualitatea, dar...

— Ce? Se dă la tine?

— Nu, Susan, eu nu sunt decât un asistent, nu sunt impresar sau persoană importantă. Dar aud că memoria lui e ca un tifon în care stă brânza de vaci.

— Cocaina.

— Încă și-o poate permite?

Cinci săptămâni mai târziu, Chris avea să fie închis în Nagoya, pentru că fusese prins cu un gărduleț din linii de cocaină sub nări, în timpul unui raid al poliției într-un club care era deschis și după ora legală de închidere. Trei grame de cocaină au fost găsite în buzunarul jachetei lui, iar sistemul penitenciar japonez a aruncat

cheia celulei în fântână. Randy prinsese ştirile pe CNN, într-o dimineaţă de joi, la puţin timp după întoarcerea sa. În câteva zile, tot ce mai rămăsese din infrastructura trupei Steel Mountain fusese demontat, iar facturile acesteia erau uluitoare. Susan mai avea răgaz până la sfârşitul lunii pentru a părăsi casa-momeală stil Cape Cod. Randy şi-a pierdut slujba şi salariul restant, şi şi-a găsit alt angajament în PR, pe jumătate din salariul său anterior. Bebeluşul a fost bolnav de câteva ori, iar Susan l-a strecurat ca prin urechile acului prin sistemul medical, deghizând-o pe Dreama în turist canadian care flutura teancuri de bancnote, pe scurt, restul economiilor lui Randy. Dreama a pus la bătaie toţi banii câştigaţi din numerologie, dar aranjamentul lor nu mai putea merge mai departe. Aveau de plătit taxe. Chirie. Cumpărături. Telefon. Mâncare de căţei pentru Camper şi Willy.

În mijlocul nebuniei, Randy s-a înscris la un curs de scenaristică la seral. Ajunsese să înţeleagă că arcul naraţiunii vieţii sale era, ca şi cel al tuturor oamenilor din lume, determinat cu cruzime şi fără milă de cele mai lumeşti constrângeri financiare şi, în cazul său special, de un recuperator troglodit care apăruse la el la birou, în timpul unei întâlniri de vânzări, cerând fie ca Randy să-şi plătească datoriile, fie să returneze televizorul.

Şi, astfel, banii s-au terminat. Toţi făceau tot ce le stătea în putinţă, dar Susan a hotărât că era rândul ei să pună pâinea pe masă. A aranjat o întâlnire la prânz cu Adam Norwitz, la Ivy. Urma să-şi vândă secretele.

Capitolul treizeci și doi

Marilyn rătăcea fără țintă prin locul prăbușirii avionului din Seneca și și-a amintit un film pe care-l văzuse cu ani buni în urmă, în care nevasta unui director executiv de la Hollywood este hăcuită și împrăștiată peste tot printr-o livadă de lămâi. Dar Seneca... ăsta nu mai era deloc un film, asta era duhoarea plasticului arzând, tibia ei zgâriată pentru că se ciocnise de un panou de aluminiu retezat. Ăsta era păcănitul aparatelor *walkie-talkie*, bocetul sirenelor care se-ntreceau să vină și să plece. A văzut un cărucior din care se serveau băuturile, cu sticluțe de lichior și tot tacâmul, turtit ca un carton. A văzut o geantă de voiaj Nike călcată de o mașină a pompierilor. A văzut sticluțe de medicamente, cutii de suc de fructe și de bere de ghimbir explodate, presate în solul statului Ohio ca semințele, udate cu carburant de avioane și fecundate de foc.

Fusese la Aeroportul O'Hare din Chicago și se îndrepta spre Cheyenne, după ce ajutase la organizarea unui concurs de frumusețe regional în Winetka. Într-unul din bărulețele unde puteai să iei o gustare, chiar în terminal, văzuse la TV un material cu accidentul și cu o poză veche, dintr-o reclamă a lui Susan, în colțul din stânga sus al ecranului. Cât ai clipi, verificase panourile care afișau plecările, își cumpărase un bilet electronic și se îmbarcase într-un zbor spre Columbus, unde, odată ajunsă, închiriase o mașină. Ajunsese la locul accidentului în trei ore. Odată acolo, Marilyn învățase că nu există nici o regulă care să guverneze locurile unde s-au prăbușit avioane. Acestea ocupă spații uriașe, în cele mai ciudate regiuni ale pământului. Majoritatea echipelor care intervin în cazul dezastrelor locale sunt copleșite de volumul de muncă și membrilor lor li se face rău, din cauza lucrurilor pe care le văd. O panglică galbenă de plastic fusese grabnic petrecută de jur împrejurul locului accidentului, pentru a-i ține la distanță pe

gură-cască, dar Marilyn știa că, fără îndoială, cel mai simplu mod de a pătrunde fără ciondăneală dincolo de zona mărginită de panglică era să lași impresia că fusesei deja acolo. În acest scop, își mânjise fața, bluza și jacheta cu țărâna roditoare din Ohio și pășise cu încredere înăuntru, în spațiul unde sute de ordine haotice erau lătrate la megafoane, trecând pe lângă prelate care fâlfâiau deasupra cadavrelor aruncate claie peste grămadă și intrând în camioanele de carne ale supermarketurilor, folosite pentru a refrigera bucățile de trupuri, pentru ulterioare probe de ADN.

La locul faptei erau fotografi fără număr, iar una dintre fotografiile lui Marilyn, cu chipul ei pierdut și garderoba colbuită, ajunsese pe copertele câtorva publicații naționale („Pierderea unei mame"). Marilyn cumpărase patru duzini din fiecare număr.

În mintea ei, Susan era fie complet nevătămată, fie complet incinerată. Orice punct între aceste două extreme era de nesuportat, pentru că Susan fusese o mândrețe de fată, rezultatul învățăturilor și al propriei frumuseți a lui Marilyn, a cărei goană după frumusețe o înălțase și o scosese din orășelele gen Ozark ale Pacificului, din cocioaba de rahat a familiei, aflată în munții din Oregon, cu cei șapte frați dintre care doi deveniseră deja alcoolici până la momentul în care ea începuse să stocheze amintiri. Familia ei era una de oameni arătoși, dar și una cu un miez al naibii de urât, fără pic de moralitate, prea multe arme și nici un Dumnezeu, crescuți în izolare, majoritatea analfabeți și dornici să-și bage pula oriunde rezistența fusese înfrântă. Ea părăsise coliba aia de rahat la șaișpe ani, însărcinată cu unul dintre cei doi frați, și pierduse sarcina într-o toaletă dintr-un Dairy Queen, după un marș de paisprezece ore până-n McMinnville. Cu una dintre cele trei bancnote de un dolar pe care le furase din traista în care tatăl ei își ținea pușca își cumpărase o Banana Split și se minunase de lingurița roșie de plastic, pe care-o primise gratuit, odată cu înghețata. Cu ceilalți doi dolari și-a luat fond de ten de la Rexall, ca să-și acopere pielea pătată din cauza lacrimilor. Făcuse autostopul ca să plece din oraș și se alesese cu o călătorie împreună cu Duran, un vânzător de țevi pe jumătate Cajun. Aproape imediat, acesta o rugase să se mărite cu el, iar ea acceptase, pentru că nu avea

absolut nici un alt scop sau plan și, în plus, Duran era un gentleman care n-o trezea în miez de noapte, greu, ud și ciocănitor. De fapt, în afara puținelor dăți care o avuseseră drept rezultat pe Susan, el n-o prea atinsese, iar asta i se păruse lui Marilyn absolut splendid. Dragostea lui Duran semăna mai mult a adorație, și el insistase ca Marilyn să facă absolut tot ce poate cu ceea ce îi dăruise natura, fiindcă era și un om pragmatic, și stăruise ca ea să obțină niște calificări care să nu aibă de-a face cu frumusețea trupului. În acest scop, el îi supraveghease educația în două direcții: cursuri de zi la Institutul de Cosmetică „Miss Eva Lorrain" (încă din 1962) și cursuri la seral de dactilografiere și muncă de birou, pe care Marilyn le-a absorbit ca un cocoloș umed de vată.

Apoi s-a născut Susan, dar Duran a insistat ca Marilyn să-și continue studiile, ceea ce a ridicat-o, în cele din urmă, la statutul de asistent de jurist fără drept de semnătură.

— Marilyn, te rog, încetează cu vorba și studiaz-o pe femeia de la televizor.

— *Am obosit* s-o tot privesc!

— Nici nu intră-n discuție! Urmărește-o în continuare!

Duran era convins că, în fond, cel mai folositor accent pentru o femeie era cel telegrafic, concis și nazal al zeițelor care prezentau știrile pe posturile importante, și o obliga pe Marilyn să se uite și să le imite stilul.

— Durrie, de ce mă obligi să-nvăț toate lucrurile astea?

— Pentru că știi că n-o să fiu mereu în preajmă și te rog să nu mai vorbești ca o nicioplită.

— Ce vrei *să spui* cu chestia asta, că n-o să fii mereu în preajmă? Și, apropo, se spune *necioplit*, nu *nicioplit*, și te rog să nu mă mai faci necioplită!

— Vreau să mă asigur că vei putea să te descurci singură. Lumea e dură. Ai nevoie de calificări.

— Și când o să fiu singură?

— Când vei împlini douăzeci și unu de ani.

— Și apoi ce, Durrie?

Ce a făcut Duran a fost s-o părăsească, exact așa cum spusese, iar Marilyn a acceptat asta fără ranchiună și gândindu-se că

obținuse un preț bun pentru timpul petrecut cu el. Cum nu cultivase nici o prietenie și cum ea se cam aruncase peste bord din corabia familiei, nu l-a mai pomenit nimănui.

Dar, atunci când ușa cu apărătoare de țânțari s-a trântit în urma lui, a simțit un gol în viața ei, la fel de bont și de înfricoșător ca buturuga unui copac proaspăt tăiat. Și în acest punct s-a născut entuziasmul ei pentru intrarea lui Susan în lumea concursurilor de frumusețe.

Principalul mesaj în materie de cosmetologie al lui Miss Eva Lorraine era că trăsăturile pe care oamenii le percep a fi frumoase sunt acelea care depun mărturie despre fertilitate:

— Țâțele mari înseamnă *lapte*, fetelor, nu-i nici un secret în asta! Părul lucios înseamnă foliculi sănătoși, iar ovulele noastre, fetelor, vin din foliculi, la fel de sigur ca și părul, și unghiile. Și de-asta o ținem noi într-o continuă lustruială și împopoțonare!

Marilyn găsise că mesajul era remarcabil de științific și, de-atunci încolo, ca regulă, ea lăsase ca goana după bebeluși să-i guverneze toate artificiile de înfrumusețare – sutiene cu suport, ruj în decolteu, vopsirea părului în celofan și, pe măsură ce timpul trecea, injecții cu silicon pentru a umfla niscai trăsături faciale lăsate. Dar injecțiile n-au venit decât la multă vreme după ce Don Colgate intrase în viața ei, un cherestegiu vânjos din Hood River. El a fost dat pe spate de frumusețea care lucra într-un birou de avocatură adevărat, cu o fiică asemenea unui bibelou de porțelan de pe polița de deasupra căminului bunicii lui.

După ce s-au căsătorit, el a insistat ca ea să nu mai muncească, și femeia așa a și făcut. Marilyn considera asta ca fiind, în mod categoric, un mod de gândire învechit, dar care prezenta garanția că Don n-o să plece ca Durran.

Prin cucerirea lui Don Colgate a obținut ea dovada finală de care avea nevoie, în sprijinul ideii că fertilitatea și capacitatea dovedită de a aduce pe lume bebeluși frumoși erau esențiale pentru nurii și imaginea ei de sine. Dar mai era și problema cu Don și fertilitatea lui. Sperma lui era moartă sau leneșă, sau subțire, sau supraîncălzită, iar el și Marilyn nu au procreat. Pe măsură ce infertilitatea lui devenea mai evidentă, la fel se întâmpla și cu darul

beției, iar numărul de concursuri de frumusețe la care era înscrisă tânăra Susan a crescut. Numărul cuștilor cu iepurași din spatele rulotei a crescut și el, și da, era o rulotă, *niciodată* o casă, pentru că Don pur și simplu nu părea să obțină nici o promovare.

Marilyn a descoperit că-și poate canaliza inteligența nativă spre lumea concursurilor de frumusețe, o inteligență pe care era convinsă că i-o transmisese și lui Susan. Alte fetițe din concursuri se smiorcăiau și cârâiau și se purtau de parc-ar fi fost niște prințese, dar Susan stătea ca un șoim pe un felinar de pe autostrada interstatală, pândind animalele ucise de mașini, urmărind și învățând de la cei din jur. Începuse să *câștige* și, de la un anumit moment încolo, a eliberat-o pe Marilyn de sarcina de a mai jupui iepurași.

Don spunea că o parte din machiajul și costumele pe care Marilyn o obliga pe Susan să le poarte erau de proastă calitate și triviale. Ea i-a răspuns că, pur și simplu, citise undeva că fetele din China au copii de la vârsta de nouă ani, așa că, „dacă fetițele pot avea bebeluși atât de devreme, nu-i nimic rău în a le scoate în evidență darurile naturale".

— Rele moravuri, asta sunt, Marilyn!

— Don, nu te pierde cu firea! Coboară de la amvon!

— Fetițele de nouă ani nu poartă pantofi cu toc cui metalic, ca-n barurile cu țâțe goale!

— Nu fi atât de grosolan! Sunt pantofi de *seară*.

— Și eu care credeam că oamenii de la munte sunt la fel de înțelepți ca alde Walton[1]!

Problema moravurilor o reducea, de obicei, la tăcere pe Marilyn, fie și doar pentru scurt timp. Să știi ce sunt moravurile nu era nici pe departe același lucru cu *a avea* moravuri bune. Ea fusese crescută într-o cocină și avea mari lipsuri la capitolul etică. În unele nopți, chiar își făcea sincer griji în legătură cu păcatele părinților, care sunt transmise copiilor – că propria ei comportare sălbatică avea să calce în picioare felul de a fi angelic al lui Susan. Dar n-ar

1 *The Waltons*, serial american care a rulat pe postul CBS între 1972 și 1981, creat de Earl Hamner Jr, pe baza cărții sale *Spencer's Mountain*.

fi rostit niciodată gândurile astea. În loc de asta, spre exemplu, îi spunea lui Don că moravurile însemnau orice te ajuta să-ți faci treaba într-un anumit moment.

— Ca polinezienii ăia care mănâncă Spam.

— Ăia care mănâncă *ce?*

— Spam, conserve din carne de porc. Așa-mi spunea domnul Jordan, fostul meu șef. Citise el că în supermarketurile din Pacificul de Sud au *culoare* întregi care sunt dedicate acestor conserve Spam. Americanii au încercat să-și dea seama de ce insularilor ălora le plăceau conservele de porc așa de tare, și s-a vădit că nimic nu se apropie atât de mult de gustul cărnii de om gătite ca gustul sărat al acestor conserve.

Don a căscat gura.

— Noi ne gândim la omuleții ăia voioși din Insule, în fustițele lor *hula* și atâât de morali! Dar, pentru ei, canibalismul e perfect moral, așa că *mie*, uneia, mi se pare, Don Colgate, că moravurile sunt un lucrușor destul de flexibil, așa că nu mai face pe predicatorul cu mine.

Numai că gura lui Marilyn era cea larg căscată, în timp ce mergea printre resturile de carne de om gătită în Seneca. A fost întrebată care-i este numele de o persoană îmbrăcată într-unul dintre multele costume de protecție împotriva pericolelor biologice care mișunau la locul accidentului. Ea a replicat: „Susan Colgate e fiica mea. Sunt mama ei. Ați văzut-o?" Tocurile pantofilor i se rupseseră. Acum purta o pereche de pantofi sport roz, pe care-i găsise legați de o pereche de căști stereo, cu câteva minute în urmă, când se zgâriase.

La apus, o reporteră de la Gannett pe nume Sheila o condusese pe Marilyn cu mașina la Holliday Inn-ul local și-i dăduse propriul ei pat. Sheila își arhivase poveștile și țopăia între laptop, telefonul mobil și televizor. Marilyn l-a sunat pe Don. Acesta a sosit a doua zi dimineața. Amândoi și-au petrecut ziua la patinoarul local, convertit temporar în morgă. Muzica de patinaj făcea serenade familiilor victimelor, în timp ce ele evaluau acele rămășițe care mai erau „lizibile". Erau șiruri după șiruri de membre și torsuri, și hârburi, toate acoperite cu prelate de vinilin, aranjate ca niște

proiecte ale organizației de tineret 4-H[1], deasupra unor foi de placaj care de obicei stăteau călare pe caprele de tăiat lemne. Cinci zile au trecut și ei tot nu dăduseră de nici o urmă din Susan. Marilyn a donat sânge pentru testele ADN, pentru a ajuta la analizarea acelor trupuri mult prea distruse pentru a mai putea fi identificate vizual sau pe baza fișelor dentare. S-au reîntors în Cheyenne, cu sufletele la fel de încețoșate ca niște parbrize ude și emoțiile puse la păstrare. Sheila suna în fiecare zi, ca să vadă dacă fusese făcută identificarea, dar răspunsul era nu. Aceasta a devenit o poveste în sine, iar medicul legist din zonă, ca și compania aeriană și autoritățile aviației civile, erau într-o încurcătură totală referitor la locul unde-ar fi putut să se afle rămășițele lui Susan. Nu fusese suficientă căldură ca s-apară vaporizarea, și toate genele și resturile de unghii, pe o distanță de opt sute de metri de jur împrejurul scenei accidentului, fuseseră catalogate pe bază de ADN. În acest moment, Sheila îi făcuse lui Marilyn legătura cu o faimoasă avocată specializată în litigiile cu revendicări, Julie Poyntz, care-și petrecuse tot anul următor în instanță, subliniind extraordinarul stres la care fuseseră supuși membrii familiei, stres care izvora din faptul că linia aeriană pierduse *trupul* unei pasagere, trup care putea foarte bine să fi ajuns în congelatorul vreunui fan psihopat.

— Pur și simplu, nu se face *să pierzi* un trup, doamnă Colgate... Marilyn. Era la începutul relației lor avocat-client: Și nu vreau să insist asupra posibilităților referitoare la ce s-ar fi putut alege de rămășițele ei, dar...

— Dar dacă e în viață? a întrebat Marilyn.

Julie țâțâise:

— Ai fost *acolo*. Toți cei din avionul acela erau morți și/sau grav mutilați.

Marilyn a scheunat.

— Îmi pare rău, Marilyn, dar nu poți să cedezi. Nu acum. O să câștigăm chestia asta. Ei o știu. Noi o știm. E doar o problemă

1 Organizație de tineret din Statele Unite, administrată de Departamentul Agriculturii, care are misiunea de a-i ajuta pe tineri să-și dezvolte potențialul.

în ce termeni sau cât de curând. Nu există nici o despăgubire pentru pierderea lui Susan – care, aș putea adăuga, a fost un idol pentru mine în *Meet the Blooms* –, dar, cel puțin, banii înseamnă *ceva*.

Banii au curs apoi în viața lui Marilyn din mai multe direcții, și fiecare eveniment sau fiecare poză cu bebelușul Susan, scoasă de la naftalină, era mulsă cu mare grijă de toate mijloacele de comunicare în masă, fie ele tipărite sau electronice. Și-a cumpărat două mașini noi, un sedan Mercedes pentru Don și un BMW de culoarea vișinatei pentru ea. De asemenea, a pus gheara pe o casă în stil spaniol și s-a răsfățat cu haine și bijuterii, premiul ei fiind o pereche de ochelari Fendi originali, cu marginile rotunjite, pe care, la nici cinci minute după ce-i cumpărase, i-a purtat în timp ce rupea brațele perechii contrafăcute pe care-o cumpărase cu ani în urmă, într-un talcioc din Laramie. A cheltuit ca un bețivan într-un magazin de cadouri dintr-un cazinou. Nu exista nici un plan anume, dincolo de cheful ei de cumpărături – pur și simplu, era electrizată ori de câte ori o bucată dintr-o pradă care cândva aparținuse altcuiva îi aparținea brusc *ei*.

Și, cu toate astea, Don și Marilyn nu vorbeau prea mult despre Susan, în special pentru că, deja cu mult timp înainte de prăbușirea avionului, demult, în anii nouăzeci, după ce-i fusese anulat serialul, ea îi eliminase din viața ei cu caracter atât de definitiv, încât aducea cu moartea. Marilyn chiar nu vedea nici un motiv ca Susan să fie atât de supărată în legătură cu banii aceia. Nu făcuse Marilyn, oare, jumătate din muncă?

Citiseră despre căsătoria lui Susan cu Chris în secțiunea de Arte & Lifestyle a ziarului de duminică local. Îl întâlniseră pe Chris doar o singură dată, la priveghiul de la miezul nopții pentru Susan, pe care Marilyn îl înscenase în scuarul orașului Cheyenne (drepturile fotografice, în exclusivitate pentru Europa continentală, aparțineau *Paris Match*-ului, drepturile pentru Marea Britanie, revistei *Hello!*, drepturile pentru Statele Unite și Canada, revistei *Star*, iar drepturile cinematografice și de transmitere televizată fuseseră rezervate, de vreme ce materialul filmat pe viu urma să fie introdus într-o ediție specială pe canalul A&E, care urma să intre în producție anul următor). Marilyn și Chris s-au îmbrățișat pentru

camerele de luat vederi, au aprins lumânări și și-au plecat pioși capetele. Între timp, tinerii fani ai lui Chris psalmodiau din partea cealaltă a scuarului. După aceea, Chris a plecat și n-a mai vorbit niciodată cu Marilyn. („Ghici ce, Don... Cred că Sir Frederick Star Rock e un căcănar.")

Apoi, într-o bună dimineață, a venit telefonul lui Julie:

— Marilyn, vino la New York. S-a terminat.

Când Marilyn a aflat suma, a urlat de bucurie, apoi și-a cerut imediat iertare lui Julie pentru că-i urlase în ureche. A încercat să dea de Don și a reușit. Adormise în ungherul din spate al barului său preferat, unde, la niște televizoare suspendate, se transmiteau știrile sportive. În ziua următoare, împreună cu Julie, a coborât treptele din fața tribunalului și a vorbit cu presa. În după-amiaza aceea, a cheltuit 28 000 de dolari la cumpărături, pe Madison Avenue.

În ziua următoare, s-a dus acasă, în Cheyenne, iar peste două zile a primit un telefon de la o femeie care era PR-ul cu voce plină de vioiciune al companiei aeriene și care a informat-o despre întoarcerea lui Susan printre cei vii. A pus receptorul în furcă și s-a întins după jumătatea de căcăsloi pe care Don o lăsase lângă cartea de telefon. Susan avea să vină acasă în dimineața următoare.

Capitolul treizeci și trei

Înapoi, la periferia orașului Cheyenne, Marilyn stătea ascunsă în camera ei de motel, cu draperiile trase și televizorul zbierând. Vanessa și Ryan stăteau în picioare în spatele mașinii închiriate, păzind-o, în timp ce Ivan și John se îndreptau spre holul de la recepție.

Ivan sunase la aeroportul din Cheyenne în legătură cu adăpostirea peste noapte a avionului cu reacție și apoi luase camere pentru tot grupul, în caz că va fi nevoie s-o supravegheze pe Marilyn târziu în noapte. John cerceta cu atenție fereastra acoperită de praf și de abțibilduri cu carduri de credit, ținând totodată în vizor ușa camerei lui Marilyn. Grupul s-a întrunit din nou la mașină, unde Ryan a spus:

— Mor de foame! N-am mâncat de prânz.

— Nici eu, a zis Ivan. O să dau o fugă după niște burgeri. E un fast-food A&W cam la vreo cinci sute de metri înapoi pe șosea.

— Da, însă nu poți să iei mașina, a intervenit John.

— Ce? s-a mirat Vanessa. De parcă Marilyn o s-o șteargă chiar *acum*! Tuturor ne-a scăzut glicemia. E un risc pe care merită să ni-l asumăm, pentru a ne hrănutri cum se cuvine. Mie să-mi aduci o porție mare de cartofi prăjiți – să te asiguri că sunt prăjiți în ulei vegetal, nu în untură – și un *ice tea*.

John era prea flămând ca să se mai împotrivească și i-a dat lui Ivan comanda sa, iar în timp ce acesta din urmă demara în mașina închiriată, Vanessa s-a îndreptat spre ușa cu numărul 14 și a bătut tare în ea. Chiar și de la distanță, zgomotele desenelor animate și ale reclamelor se rostogoleau asurzitor din cameră, în timp ce ferestrele zăngăneau, de parc-ar fi avut boxe stereo încorporate.

Șarja neașteptată a Vanessei a făcut praf și pulbere liniștea lui John și a lui Ryan, și cei doi s-au trântit, ca niște bombe în picaj, în spatele BMW-ului lui Marilyn.

— Buuunăăă... a spus Vanessa și a ciocănit din nou la ușă, mai tare, de data asta. Bunăăă... Doamnă Heatherington? Fawn Heatherington?

Tânăra a bătut în geam și apoi, cu un fâlfâit, s-a deschis o fantă în perdelele galbene, îmbâcsite de nicotină și zdrențăroase. Ușa camerei s-a deschis cu un scârțâit.

— Da, vă rog?

Bugs Bunny urla dinăuntru.

— Eu sunt Mona. Unchiul meu e patron aici. Ați lăsat cumva din greșeală o bancnotă de douăzeci de dolari pe tejgheaua de la recepție? Și tânăra a ridicat bancnota în aer.

Ușa s-a deschis o idee mai mult:

— Păi, da, așa e... Ce amabil din partea dumneavoastră!

— Nici un deranj, doamnă Heatherington. Ospitalitate de Wyoming.

Marilyn a smuls cu un foșgăit bancnota din mâna Vanessei, care-o ținea în vârful degetelor, și i-a mormăit un „Eibinevămulțumescfoartemultlarevedere", dar fata a și pus piciorul în prag, astfel încât ușa să nu mai poată fi închisă.

— Pardon? a spus Marilyn, cu țâfnă exagerată.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, doamnă Heatherington, dar...

— Fawn. Spune-mi Fawn.

— Îmi cer scuze că te deranjez, atunci, Fawn, doar că... Ochii Vanessei au zărit perdelele puturoase: Numai că, de vreo jumătate de an încoace, tot încerc să-l conving pe unchiul meu să cumpere perdele noi. Vedeți cât de mizerabile sunt astea?

— Ei bine, cred că da.

— Exact! Dac-ați putea doar să pomeniți chestia asta când plecați, m-ar ajuta cu siguranță să construiesc o pledoarie mult mai bună. E destul de calic.

— Categoric! a încuviințat Marilyn.

Ușa s-a închis și Vanessa s-a îndreptat cu pași mari spre camera ei, numărul 7. A fost urmată de John și Ryan, care s-au târât de-a bușilea din spatele BMW-ului și apoi pe sub ferestrele lui Marilyn. Cei doi au intrat în cameră și Vanessa a zis:

— Nu e singură.

— Cum ai putut să-ți dai seama? a întrebat-o John.

— Am auzit ceva zarvă din baie. Chiar și cu zgomotul desenelor animate.

— Ai mai văzut și altceva? Haine? Cărți? Reviste?

— Nu. Arăta ca o cameră neocupată.

Ryan a întrebat dacă încăperea avea aceeași configurație ca și cea în care se aflau ei, iar fata a presupus că da.

— Atunci vino cu mine, a spus tânărul, să vedem dacă nu există vreo rută pe care să poată evada și pe care-ar trebui s-o ținem sub observație.

Au mers cu toții în baie și au cercetat fereastra din spatele chiuvetei.

— Nu știu dacă pe ferestruica asta poți să te târăști afară, a spus John.

— Eu cred că poți, a sărit Ryan. Ia uită-te la mine! Și s-a săltat, sprijinindu-și stomacul de canatul din aluminiu, înnegrit și prăfuit.

— Ryan, a spus Vanessa. Dă-te jos de-acolo!

— Nu. Vreau doar să văd dacă...

Vorba i-a fost tăiată de zgomotul făcut de BMW-ul lui Marilyn, care șarja afară din parcare și zbura spre vest, pe autostradă.

— *Rahat!* a izbucnit John și a dat atât de tare cu piciorul în ușa de la numărul 7, încât a făcut o gaură în placaj.

— Nu mai fi atât de melodramatic, a spus Vanessa. Ivan o să vină în curând. Să stăm cuminți aici.

— Pun pariu că ne-a văzut în spatele mașinii, și-a dat cu părerea Ryan.

L-au așteptat în fața motelului pe Ivan, însă John, se vedea cu ochiul liber, se pierduse cu firea. Vanessa l-a întrebat dacă se simțea bine, dar el nu era sigur. Soarele a stat nemișcat deasupra dealurilor din depărtare, spre vest, dar numai câteva clipe. Vântul șuiera pe lângă ei și John și-a amintit de vântul de demult, de pe vremea când era hoinar. Și-a amintit cum pe atunci nu înceta să bată.

Ryan a încercat să se căiască, pentru că el distrăsese atenția trioului de la evadarea lui Marilyn. S-a dus până la ușa cu numărul 14 și a încercat să răsucească mânerul. Acesta a cedat și ușa s-a deschis. El a cercetat în amănunt camera, dar nu a găsit nici un indiciu.

— Doamne, Dumnezeule! Domnule şerif Perkins[1], a spus Vanessa, pungaşii ăia împieliţaţi au lăsat în urmă o cutie de chibrituri de la Clubul Barza. Priviţi – e până şi-un număr de telefon scris în interior: Klondike 5 bla-bla-bla-bla.

— Ceva mai mult ajutor şi mai puţin sarcasm, Vanny.

Ivan a tras în dreptul lor şi cei trei s-au repezit să se urce în maşină, ca nişte căţelandri.

— Pe-acolo, a spus John. Are un avans de două minute.

Maşina a demarat cu scrâşnet de cauciucuri, aruncând un jet leneş de pietriş. Au zburat spre vest, pe autostrada interstatală, înapoi spre Utah şi California, în mijlocul camioanelor pline de lăptuci, baloturi de fân şi cherestea, care, îşi spunea John, păreau să nu dispară niciodată cu desăvârşire, de parc-ar fi existat într-o formă oarecare de buclă temporară veşnic cafeinizată.

O benzinărie Exxon strălucea în faţa lor ca un far. Ryan o cercetă îndeaproape prin binoclu.

— E acolo, spuse tânărul. Parcată lângă pompa pentru cauciucuri.

— Slavă Domnului! făcu John. Ivan, bag-o înăuntru, dar nu prea în faţă, pentru că s-ar putea să ne zărească şi să fugă mâncând pământul.

Ivan vină spre benzinăria goală.

— E în magazin, cumpără gumă de mestecat sau chestii de-astea? întrebă John.

— Dacă eşti ca mine, interveni Ryan, ori de câte ori eşti urmărit, primul impuls e să te opreşti şi să-ţi faci provizii de gumă.

— Probabil că e la baie, spuse Vanessa. Mă duc s-arunc o privire, şi ieşi din maşină, îndreptându-se spre toaleta femeilor, care era pe o latură a benzinăriei.

Bătu la uşă şi vocea lui Marilyn strigă dinăuntru: „Mda?" Vanessa mimă un accent sudist şi spuse:

---

1 Ajutorul de şerif Perkins este unul dintre personajele sitcomului american *The Misadventures of Sheriff Lobo*, care a rulat între 1979 şi 1981 pe postul NBC. Bufoneriile lui mai mult îl încurcă decât îl ajută pe şeful său în rezolvarea cazurilor.

— Nu-i grabă, coniță, apoi le făcu semn celor din mașină că e OK, și se dădu mai în spate.

John coborî și rămase în picioare în spatele mașinii, mâncând un cheeseburger, cufundat în gânduri:

— Dacă vom continua s-o urmărim, s-ar putea să stăm pe drumuri ore bune, spuse el. Cine știe încotro se-ndreaptă?

O dubiță neagră trecu pe lângă ei. Susan era la volan. Ea îl zări pe John și opri brusc furgoneta, trăgând puternic de volan. Camper și Willy se rostogoliră ca o avalanșă spre bord. Ea și John își încrucișară privirile, zâmbind. Tânăra își recăpătă cumpătul.

— Rahat, Susan! urlă Ryan, cu o băutură vărsată în poală. Ce mama dracu'...?

Susan băgă dubița în marșarier și făcu o răsucire completă, nebunească, de 360 de grade, apoi o buclă și parcă lângă mașina lui John.

— Mama ta e acolo, înăuntru, spuse John, arătând cu degetul spre toaletă. Abia am găsit-o. O căutai, nu-i așa?

Susan coborî cu greu din dubiță, își duse mâinile la gură și începu să se legene ușurel înainte și-napoi, ca un băț în bătaia vântului. „Oh, John", spuse ea, dar vocea îi pieri și, instinctiv, Randy și Dreama, care coborâseră și ei din mașină, făcură un pas înapoi, surprinși, de parcă Susan ar fi fost un accident rutier de pe autostrada interstatală, la o oră de vârf. Ea s-a îndreptat cu pași micuți, de gheișă, spre ușa toaletei.

Vanessa s-a tras repede de lângă ușă, lăsând-o pe Susan să se apropie singură. Ceilalți din grup făcură un semicerc în jurul ei. Un camion trecu pe autostradă, huruind. Soarele era pe jumătate în spatele unui vârf de munte, iar umbrele lor erau panglici negre. Câinii se zbenguiau și pufneau în iarba pitică din spatele benzinăriei. Susan a ciocănit la ușă. Marilyn a strigat dinăuntru:

— Isuse, mă grăbesc, mă grăbesc! Schimb niște scutece aici, ai înțeles?

— Mami?

Toată lumea a simțit tăcerea din interiorul toaletei ferecate. Ultima licărire a soarelui în spatele unui deal și umbrele lor s-au topit, iar aerul s-a făcut mult mai rece.

Angajatul stației de benzină a venit să vadă ce se-ntâmplase. Randy l-a întrebat:

— Mai aveți cumva o cheie de rezervă de la toaleta doamnelor?

— Nu, domnule, am numai una.

Din interior s-a auzit plânsetul unui copil. Neîntârziat, Susan s-a repezit ca o săgeată spre ușă și a încercat s-o doboare cu umărul, fără nici un succes. S-a izbit de ea iar și iar, apoi Marilyn a deschis și Eugene Junior a zbughit-o afară. „Totul e-n regulă", a spus Marilyn, apoi Susan l-a înșfăcat și l-a dus spre un zid mititel, de lângă tancurile cu propan, unde l-a strâns la piept. Marilyn s-a așezat pe capacul WC-ului, înfrântă amar.

— Mami, a spus Susan, e-n regulă.

Dar femeia nu a ieșit din toaletă. Trupul i s-a dezumflat, iar ea a tras în piept o gură de aer. Ochii celorlalți cercetau cu atenție cămăruța brusc luminată.

Capitolul treizeci și patru

Susan tocmai trântise ușa casei din Cheyenne în urma ei și, aproape imediat, Marilyn a luat foc. Numai că focul nu s-a stins. Ardea înăuntrul ei, îngropat, izbucnind cu furie în lunile care-au urmat, iar când ea era în flăcări, își pierdea capul și spunea lucruri pline de ură, de dușmănie, care, în cele din urmă, l-au făcut pe Don s-o părăsească. Femeia se lovea ca un cărăbuș de pereții casei ei curate, albe, împietrite, neavând pe nimeni cu care să vorbească, pe nimeni căruia să-i dea un telefon. Se simțea de parcă tot capul i-ar fi fost plin de larve. Doctorul ei i-a spus că de vină era „schimbarea", iar Marilyn i-a trântit-o: „Fir-ar al dracului să fie, de ce nu-i putem spune pur și simplu *menopauză*?" Doctorul răspunsese: „Privim altfel lucrurile acum. Acesta nu este un sfârșit. Este un înce..." La care ea sărise: „De ce nu taci tu din gură, fute-m-aș, și nu-mi prescrii o valiză de medicamente? Și poate ea va stinge nenorocitul ăsta de *incendiu*!"

Numai că incendiul nu s-a stins, iar pastilele nu-i erau de nici un folos în încercarea de a-l stinge cu mucarnița. Ea plângea, pentru ca apoi să se înveselească, dar de cele mai multe ori era doar zăpăcită și incandescentă. Iar apoi facturile au ajuns la scadență și toți banii au secat. Fusese mândră și nu voise să-i ofere lui Susan satisfacția de a-și vedea mama profitând de pe urma interviurilor plătite, așa că n-a făcut nici o campanie de presă, după ce tânăra a plecat spre California. Și, cu toate astea, în același timp, spera că fata va nota refuzul ei de a băga în buzunar niște bani și apoi, poate, poate că Susan o va ierta. Iar dac-o va ierta, apoi poate că, într-o bună zi, îi va permite să aibă acces la puietul pe care păruse, în mod suspect, atât de dornică să-l menționeze.

La sfârșit, mândria și speranța au lăsat-o pe Marilyn vulnerabilă și falită. A telefonat televiziunilor, dar era prea târziu, povestea lui Susan Colgate se fumase. Marilyn nu oferea nici o perspectivă nouă.

Așa c-a pus laba pe ce-a mai putut, a vândut și mai multe lucruri în curtea din fața casei, iar apoi a închiriat un apartament ieftin. A dezvoltat o fobie față de atingerea părții de jos a stomacului. Îi era groază de trompele ei uterine și de uterul ei, care cu siguranță se stafidiseră ca niște caise sau ca niște ciuperci comestibile, și nu credea că putea suporta să le simtă uscăciunea înăuntrul ei.

Fertilitate. Bebeluși. Dorință. Dragoste. Toate aceste cuvinte erau atât de pe deplin îngemănate în capul ei, precum țevile și cablurile, și stâlpii de rezistență dintr-o clădire. Iar acum, dintr-odată, era stearpă. O plantă de apartament.

Ca la un semn, bucăți din fața ei au început să migreze și să se pleoștească. Injecțiile cu silicon din urmă cu un deceniu deveniseră asemenea unor continente în derivă, iar Marilyn a intrat în pană de băcănii și de supermarketuri unde să-și poată face cumpărăturile în toată zona Cheyenne, din cauză că urlase la vânzători, fiindcă aceștia își concentraseră privirile fie și numai o clipă pe umflăturile inerte și nesimțitoare de sub ochiul ei stâng, de pe obrazul ei drept sau de pe șaua nasului.

Și-a pierdut energia. A devenit incapabilă să se scoale dimineața din pat. Iar apoi, gorila proprietarului i-a dat răgaz o lună ca să părăsească apartamentul. Așa c-a aruncat ce-a putut în BMW (căci refuzase să-l predea) și a vândut ce mai rămăsese unui tip de la o casă de licitații din zonă. A pornit la drum, așa cum făcuseră atât de mulți oameni înaintea ei, ejectată dintr-o lume care nu mai dădea nici o ceapă degerată dacă ea ardea sau se mumifica, sau dispărea, sau era aspirată în cer de o navă spațială.

Și apoi, într-o bună zi, pe undeva, prin Colorado, totul s-a terminat. Capul i s-a limpezit și s-a simțit brusc de parcă lunile de iad fuseseră doar o scurtă perioadă de febră. Deși își pierduse soțul, casa, aproape toate bunurile, se simțea... *liberă.*

Și-a luat o cameră, dintre cele care se închiriază cu săptămâna, pe lângă baza militară din Cheyenne, unde lucrul ăsta era ceva obișnuit. Și-a schimbat numele în Fawn, „pui de căprioară", pentru că, într-adevăr, văzuse unul în spatele locuinței sale închiriate într-o dimineață, și Heatherington, pentru că acesta fusese numele fals de buletin pe care i-l dăduseră în camera din spate a speluncii

Don's, o fundătură unde se-adunau bărbații la meciuri, atunci când îi schimbaseră ceasul de mână Piaget pe o nouă identitate.

Bunul, bătrânul Duran avusese perfectă dreptate în legătură cu faptul că Marilyn avea nevoie de alte calificări care s-o ajute să treacă prin viață. A reînceput să-l pomenească în rugăciunile ei, atunci când se ruga, ceea ce nu se întâmpla prea des. Era mort, probabil, de vreo cincisprezece ani. În 1983, citise că-și buşise mașina de furgoneta unei lăptării. „Ei bine, Durrie, măcar acum vorbesc ca o doamnă de la televizor care anunță știrile. Somn ușor, iubitule", și-a spus.

Măiestria organizatorică și funcționărească a lui Marilyn, dobândită cu atât de mulți ani în urmă, a făcut-o să aterizeze într-o slujbă la o companie numită Calumet Systems, care, din câte putea ea să-și dea seama, construia OZN-uri pentru guvern. Nimeni de-acolo nu o recunoscuse pe „Fawn" ca fiind Marilyn, în ciuda recent televizatei sale reuniuni. Se metamorfozase în cineva cu totul nou. Era acum o brunetă cu părul tuns scurt și tenul ciupit de vărsat, care-și cumpăra haine de lucru *prêt-à-porter* din polietilenă, pe care într-o viață anterioară n-ar fi catadicsit să le folosească nici ca să șteargă zloata de pe cauciucurile de iarnă în garaj. Era calmă și serenă, și mândră că ajuta guvernul să manufactureze OZN-uri la Calumet.

Chestia asta a mers așa vreme de un an. Aduna mărunțișurile și flecușteţele necesare vieții de zi cu zi din magazine *second-hand* și se ducea o dată pe lună să vadă un film, împreună cu două dintre fetele de la Calumet, care-o luau peste picior în legătură cu BMW-ul pe care ea spunea că i-l dăduse fratele său. Se uita la televizor. Era fericită, pentru că-și dăduse seama că poate trăi această viață lipsită de îngâmfare până când va muri și nu va mai trebui niciodată să cheltuiască atâta energie pentru a fi o persoană complicată, cu relații încâlcite, care păreau doar s-o extenueze în final.

Bătea la mașină ca o ciocănitoare, chiar și cu unghiile foarte lungi. Era așa de bună la chestia asta, încât un bărbat de la o companie care nu aparținea de Calumet a fost adus să vadă cu ochii lui cât era de pricepută și să-i identifice „cadența". El i-a ridicat osanale lui Marilyn pentru rata scăzută de greșeli și a

remarcat cea mai mare problemă a ei, și anume frecventa incapacitate de a scrie cu majusculă propozițiile care începeau cu litera T. Chiar înainte de a pleca, omul îi zâmbise ușor batjocoritor, și acela a fost momentul în care Marilyn a intuit că el știa că ea s-ar putea să nu fie Fawn Heatherington. O întrebase dacă mai lucrase vreodată undeva și ea îi spusese că nu. Slujba ei la domnul Jordan, tipul cu conservele de porc Spam, fusese într-o cu totul și cu totul altă epocă, iar singura ei slujbă în care trebuise să bată la mașină fusese în perioada pe care-o petrecuse la biroul fabricii nucleare Trojan, când strângea bani pentru rochiile de seară ale lui Susan.

În acea noapte s-a reîntors focul din corpul ei și, de data asta, era mai rău decât oricând, probabil pentru că revenirea părea o glumă macabră, iar ea muncise din răsputeri ca s-o șteargă de pe fața pământului pe Marilyn Colgate, Femeia Incandescentă. Singurătatea, pe care credea c-o preîntâmpinase cu atâta eficiență, a început s-o sfâșie. A sunat la Calumet și a spus că e bolnavă. A urlat și a plâns în mașină și a condus spre California cu planul de a se milogi de Susan, deși știa că astea nu erau decât vise.

A trecut pe lângă casa stil Cape Cod de pe Prestwick și a parcat în fața uneia aflate mai în josul drumului. Era noaptea în care se lua gunoiul. Nimeni nu a văzut-o. A ridicat tomberonul mititel de zinc al lui Susan și i-a aruncat conținutul pe scaunul din spate al mașinii. A condus până în parcarea unui supermarket Pay-Less, de dincolo de mallul Beverly Center, și a disecat conținutul coșului de gunoi: două păhărele de iaurt degresat, un ziar necitit, trei bastonașe pentru urechi și o factură telefonică pe care apăreau treizeci și opt de apeluri interurbane, către același număr din San Francisco Valley, plus o chitanță de primire pentru un echipament de cățărare pentru copii, care fusese livrat la aceeași adresă din Valley. Bingo!

A mers până la un telefon public și a format numărul din Valley.

— *Alo?* i-a răspuns o voce bărbătească.

Marilyn a spus că era de la compania care livrase echipamentul de cățărare și voia să vadă dacă erau mulțumiți de produs.

— Eugene îl *adoră* – *trăiește* în el, practic. Și chiar ajută la amenajarea grădinii din spate.

— Asta-i bine, atunci, a spus Marilyn. Ar mai avea Eugene nevoie şi de altceva, pentru grădina din spate?

— Oh, voi, ne*cru*ţătorii oameni de vânzări! Nu acum, dar el chiar începe să fie interesat de avioane, aşa că să nu vă miraţi dacă vom comanda şi un avion de vânătoare Junior Sopwith Camel, în vreo jumătate de an de-acum încolo.

— Abia aşteptăm!

Convorbirea s-a încheiat. Marilyn a intrat în supermarketul Pay-Less şi a cumpărat un Boeing 747, făcut din cauciuc spongios în Taiwan. A condus până în faţa casei lui Randy, a parcat în josul străzii şi a dormit acolo peste noapte. De dimineaţă, a cărat avionul după colţul casei şi a văzut acolo cel mai frumos copil pe care-i căzuseră ochii vreodată – un copil de-o frumuseţe aproape celestă. Semăna atât de bine cu Susan când era mică şi cu încă o *persoană* – o faţă pe care nu prea putea s-o identifice. Brusc, ştia unde-şi petrecuse Susan anul ei de amnezie.

Marilyn voia cu disperare să îmbrăţişeze copilul. A ridicat Boeingul 747 deasupra capului şi l-a pus să facă loopinguri în sus şi-n jos, până când Eugene Junior a observat-o şi a ţopăit plin de încântare spre ea. Două minute mai târziu, cu o Marilyn cu ochii plini de lacrimi la volan, s-au îndepărtat cu BMW-ul de echipamentul din grădină.

Randy împăturea rufele proaspăt spălate în sufragerie şi, cu toate că trecuseră mai puţin de cinci minute de când verificase ultima oară ce face copilul, radarul lui a bipăit. Ceva nu era în regulă. S-a uitat în curtea din spate şi i-a îngheţat şira spinării. Apoi a văzut cum maşina iese pe aleea din faţa casei. A sunat-o pe Susan, care abia se întorsese de la plimbarea ei cu John Johnson. Înainte ca el să poată vorbi, ea a izbucnit:

— Randy! Tocmai am fost adusă de o maşină de poliţie... şi l-am întâlnit pe tipul ăsta...

Randy a întrerupt-o şi i-a spus ce se întâmplase.

Capitolul treizeci și cinci

Poliția a lăsat-o pe Susan acasă. Ea a făcut o cană de cafea și a sunat o veche cunoștință din televiziune, pe Ruiz, care lucra acum la Asociația Regizorilor. Îi ceruse numărul de telefon al lui John Johnson, dar Ruiz era șovăielnic. Susan i-a reamintit că ea aranjase operația la nas a surorii lui, în 1992, așa că el i-a dat numărul. Mina pixului pe care-l folosea Susan se uscase. Ea repeta iar și iar numărul lui John, căutând ceva cu care să-l noteze, când a sunat telefonul. Era Randy, cu vestea răpirii.

După ce-a pus receptorul în furcă, a rămas în picioare, în mijlocul bucătăriei sale anonime și vesele, iar pielea ei nu mai simțea răcoarea aparatului de aer condiționat. Urechile îi vuiau de-atâta sânge, încât surzise. Chiuveta și feriga din ghiveci aflate în fața ei păreau fără nici o legătură, ca o imagine preluată de camera care supraveghea o băcănie. Doar simțul gustului părea să-i fi rămas intact, în chip ciudat, în timp ce pe nări îi țâșneau săgeți usturătoare. Așteptase un asemenea moment încă de când tăiase orice legătură cu mama ei, în biroul avocățesc din Culver City, în mijlocul cioburilor scrumierei lui Gregory Peck. Întotdeauna simțise că nimeni nu scapă dintr-un cârlig emoțional așa de ușor cum o făcuse ea.

Supa chimică agitată din sângele ei s-a subțiat un pic. Își revenea în simțiri, așa c-a dat fuga pe hol, și-a înșfăcat geanta și a pescuit repede din ea cheile, portofelul, buletinul, telefonul mobil, fotografiile și bombonelele mentolate – asta era tot ce-i trebuia. A luat-o la goană și a urcat în mașina parcată pe aleea din față, lăsând casa descuiată și filtrul de cafea încă fierbând. Soarele apusese și ora de vârf luase sfârșit, dar Autostrada Hollywood era aglomerată, câte cinci mașini mergând în linie, cu o sută de kilometri la oră. L-a sunat pe Randy și amândoi au urlat în receptoare, el cerând cu insistență să sune la poliție, ea poruncindu-i să n-o facă. Au

intrat într-o zonă fără acoperire și legătura s-a întrerupt. Susan a sunat înapoi, dar bateria secătuită a celularului ei ieftin a început să bipăie. I-a spus lui Randy că-i va telefona din nou, imediat ce-și va fi încărcat bateria cu bricheta electrică de la bord, chestie care-ar putea să-i ia vreo trei ore, până când va fi aproape de granița dintre California și Nevada.

— Randy, nu-i vina ta. Ea ar fi intrat și-n Fort Knox dac-ar fi vrut.

— Dar, Susan, de ce ești tu...

Vzzzt zzzst...

— O să se-ntoarcă în Wyoming, Randy. Vrea să fie pe terenul ei. E felul în care ea...

Dzzzt... vvvdt...

Telefonul a murit, iar Susan era acum singură cu gândurile ei, conducând spre est, văzând doar câteva stele și câteva luminițe ale avioanelor cu reacție pe cer.

Era furioasă pe mama ei, dar era, de asemenea, furioasă pe ea însăși pentru că fusese atât de răzbunătoare și de proastă în Cheyenne. Fusese atât de orgolioasă, răsucind cuțitul financiar în rană și, prostia prostiilor, pomenind de nepoți! Proastă, proastă, *proastă*. Ceva din vocea sau din ochii ei îi oferise lui Marilyn indiciul. *Firaraldracului!* A plesnit volanul cu palma și a simțit că-i vine să vomite. A dat drumul radioului, dar îi bâzâia capul când auzea conversațiile nerușinate și flecăreala fără noimă care îmbibau cerurile. L-a închis.

Se uita la indicatoarele de la marginea drumului. Se apropia de Nevada. Randy spusese că Marilyn avea un avans de o oră, iar Susan știa că mama ei era un demon al vitezei, așa că se afla, probabil, la o distanță bună înaintea ei, pe autostrada interstatală.

Susan a privit înapoi, la anul care trecuse, căutând indicii care să-i arate de ce se întâmplase toată nebunia asta. Cel mai mare pont era că, după revenirea ei din Erie, nu o zărise nici măcar o dată la știri – nici la televizor, nici în ziare, în afară de scena îmbrățișării de pe treptele din fața casei, care era dată mereu în reluare. Susan știa că embargoul media impus de mama ei era felul acesteia de a comunica prin necomunicare – de a o lăsa pe fiica

ei să înțeleagă că era interesată de o provocare. Susan a încercat să-și imagineze suma pierdută de Marilyn prin simplul fapt că păstrase tăcerea și a cuprins-o o admirație pizmașă pentru voința acesteia. De ce nu putea mama ei să-și folosească puterea pentru a decupa articole din ziare și pentru a împleti botoșei, ca mamele tuturor celorlalți oameni?

A trecut în revistă ziua care se apropia de sfârșit. A oftat și a încercat să-și întindă brațul spre scaunul din spate al mașinii, ca să apuce o sticlă de suc de portocale. Mașina s-a abătut de la drum, un alt automobil a claxonat, iar Susan a tras pe dreapta și a respirat adânc.

Îl întâlnise pe John Johnson doar în după-amiaza aceea, care părea să fi fost cu o veșnicie în urmă. Fusese prima legătură reală pe care și-o făcuse de foarte multă vreme. John era cât de pitoresc poate fi un tip, de o cordialitate și o prospețime de care el nici nu părea să aibă habar. Și-i văzuse chipul într-o viziune! Era atât de dulce! În mod normal, ar fi crezut că asta nu era decât o replică de agățat atent fabricată, dar cu el nu era așa. Și Susan fusese mișcată că putuse reprezenta o imagine a... *curățeniei* pentru altcineva, cineva cu care ea părea să împărtășească o colecție unică de experiențe. Și, în plus, cu John avusese pornirea aceea sexy de a ataca direct subiectul conversației. Și cât de amuzant ar fi să aibă din nou aparatul și crema de ras ale unui bărbat în dulăpiorul din baie!

Data viitoare când John va mai auzi ceva despre ea, va fi într-o bătaie sângeroasă cu pumnii din vreun tabloid, țipătoare și grotescă, în care Eugene Junior va fi folosit pe post de pion. Randy avea dreptate. S-ar fi cuvenit să scoată mai repede copilul în societate. Ce reguli guvernau chestiile astea? Dac-ar fi vorbit despre Eugene, oare ar fi fost dată în judecată ca o escroacă? Dac-ar fi făcut teste ADN, demonstrând astfel că băiețelul era în mod categoric al ei, ar fi bănuit oare oamenii că este rodul unui viol? Scenariile se țeseau haotic în mintea ei. Ar putea fi declarată incapabilă să fie părinte? I s-ar putea lua copilul?

Randy. Telefonul se încărcase. A sunat; el era în baia casei din Valley, vomitând de frică, vinovăție și îngrijorare, lângă Dreama, care vorbea la telefonul mobil. Voiau să vină și să se întâlnească

amândoi cu Susan, dar aceasta a spus nu, să stea acolo, în caz că Marilyn sună la acel număr. Dreama făcea tot ce putea ca să-l calmeze pe bărbat.

Susan a șofat toată noaptea. Până la răsărit, ochii i se înroșiseră, răniți brusc de lumina soarelui. Undeva, prin Utah, și-a cumpărat un suc de mere și un sendviș cu șuncă dintr-o benzinărie. A mâncat, a înțeles c-o să se prăbușească dacă-și va continua drumul imediat, a înghițit un tranchilizant din geantă, înmagazinând un răstimp de somn spasmodic în parcare. Telefonul mobil a trezit-o cu un șoc. Erau Dreama și Randy, care voiau vești.

A luat-o din nou la goană. Harta îi indica faptul că erau 1 930 de kilometri între Los Angeles și Cheyenne. Și-a petrecut ore întregi împărțind 1 930 la kilometri-pe-oră. Întotdeauna părea să-i dea o întârziere de vreo cincisprezece ceasuri. Când a luat în calcul și moțăiala, a socotit că va ajunge în Cheyenne pe la 7 dimineața, ora locală. În Utah i-a murit motorul. A pierdut mai bine de-o jumătate de zi. A ajuns în Cheyenne tocmai când soarele se înălța pe cer, jerpelită și lihnită de foame. Și-a făcut apariția la casa cea veche a lui Marilyn, a sunat la sonerie, gata de război, și i-au răspuns noii locatari, un cuplu tânăr și foarte agreabil, familia Elliot, care tocmai se pregătea să plece la serviciu.

— Mama ta s-a mutat de-aici în urmă cu un an, a spus doamna Elliot, Loreena. Încă mai avem parte de oameni care ne bat la ușă cam o dată pe săptămână, căutându-vă fie pe tine, fie pe ea. În mod sigur n-am crezut vreodată că vom vedea... că te vom vedea pe *tine* aici.

Loreena nu avea nici o intenție să fie nerespectuoasă. Susan putea doar să-și imagineze în ce hal arăta, sosind dis-de-dimineață, fără ca măcar să știe unde locuia mama ei.

Cei doi i-au oferit lui Susan micul dejun și ea l-a mâncat în bucătăria sinistru de asemănătoare cu cea din dimineața revederii. Loreena i-a propus să facă o baie, dar Susan a refuzat-o, mult prea extenuată pentru a-și mai șampona și clăti părul. Loreena i-a oferit și haine curate, pe care Susan le-a acceptat. În timp ce se schimba la etaj, auzi o conversație înăbușită la parter. Devenise paranoică la gândul că poliția ar fi putut fi atrasă în toată povestea. Când

s-a întors în bucătărie, a mărturisit că ea și mama ei încetaseră să-și vorbească, dar că acum avea nevoie să intre din nou în legătură cu ea. Soțul, Norm, a spus că situația îi amintea de sora și de mama lui, iar soția a dat aprobator din cap.

Susan și Loreena au pieptănat ore-n șir cărțile de telefon după toate variațiile posibile ale prenumelui, numelui de fată, de botez și numele animalelor de companie ale lui Marilyn, dar truda lor nu le-a adus nici un folos. Susan a bătut apoi metodic fiecare stradă a orașului – era suficient de mic pentru asta –, căutând un BMW maroniu. După ce soarele a apus, și-a recunoscut înfrângerea.

L-a sunat pe Randy, care făcea ture prin casa din Valley, împachetându-și lucrurile, anticipând cererea lui Susan ca el să vină cu mașina în Wyoming, împreună cu Dreama.

Susan a mai găsit o brumă de calm și a mulțumit familiei Elliot, apoi și-a petrecut următoarele douăzeci și ceva de ore în mașină, mergând prin Cheyenne. L-a sunat pe Randy pe mobil și i-a spus c-o să plece în Laramie, spre vest, ca să se întâlnească acolo cu ei.

Când cei doi și-au făcut apariția, s-a prăbușit în brațele lor, înlăcrimată. S-a descotorosit de mașina ei într-o benzinărie și au plecat cu toții în furgoneta lui Randy, înapoi spre Cheyenne. Randy și Dreama încercau să evalueze cu calm situația și să se hotărască exact ce vor face mai departe.

Ce o bulversa și mai tare pe Susan era apariția lui John Johnson, atât la casa lui Randy, cât și la Dreama. Chestia asta i-a blocat șirul gândurilor, de parc-ar fi fost pălmuită.

— Nu-i un ciudat, a spus Susan. El, pur și simplu... *nu e.*

— N-am spus niciodată c-ar fi, a intervenit Dreama. Dar *e* un număr prim de patru cifre.

— Nu numerologie! Nu acum, Dreama! Randy era arțăgos din cauza șefatului.

— Mă căuta pe *mine*? a întrebat Susan. Nici măcar n-are habar de Eugene Junior!

Susan a întors situația pe toate părțile: John o căuta pe *ea*. Încă o dată, mintea i s-a lovit de un zid. Numai că, de data asta, avea ceva ce părea o baterie nouă plasată înăuntrul ei. Cineva o căuta pe *ea* – un om pe care ea însăși îl căutase. A privit afară pe fereastră,

spre prerie. Dintr-odată, nu i se mai părea chiar atât de mare și de înfricoșătoare. Dintr-odată, nu mai părea un loc în care-ar fi putut să se piardă fără nici o speranță.

La periferia orașului Cheyenne, lui Susan i-a venit rândul și a trecut la volanul dubiței.

Capitolul treizeci și șase

Susan îl ținea pe Eugene Junior pe bordura de ciment de lângă tancurile cu propan. Își simțea trupul dezosat de ușurare, iar copilul nu dădea nici un semn de nimic, în afară de plăcere.

Randy se dusese să calmeze nervii șefului de tură, îngrijorat că această bruscă năvală de oameni l-ar putea pune în vreo situație-limită. Telefonul mobil al lui Ivan a sunat, el a răspuns, a început să vorbească în japoneză și s-a retras în mașina închiriată. Dreama se plimba de colo-colo pe lângă Susan, în timp ce John, Ryan și Vanessa s-au furișat spre ușa deschisă a toaletei, holbându-se la mormanul șleampăt și luminat nemilos care era Marilyn, cocârjată pe capacul WC-ului. Ochii îi erau larg deschiși și înroșiți.

— Marilyn? a spus John, în încăperea faianțată, cu ecou. Marilyn nu i-a răspuns. Ți-e bine?

Ceafa femeii se odihnea de zid. Ea s-a întors spre John, care era la ușă.

— Pot să-ți aduc ceva... Paracetamol? Mâncare? O pătură?

— Nu, i-a răspuns. E-n regulă. Nu vreau nimic. Pe bune. Cu adevărat. *Nimic.* S-a uitat la John și a observat asemănarea lui cu băiețelul lui Susan, care era, într-un fel, asemănarea cu Eugene Lindsay: Tu ești tatăl?

— Nu, doamnă.

— E un copil frumos, a adăugat ea.

— Cu siguranță.

— Susan era mai frumoasă, totuși. Era. Era ca o figurină-suvenir, făcută de Franklin Mint. Oamenilor pur și simplu *li se tăia respirația.* S-a uitat apoi spre Vanessa: *Tu.* Cum m-ai prins *tu* pe mine? Am știut c-a-nceput dansul când ai vorbit despre perdele. Nu pari genul de femeie căreia să-i pese vreun pic de perdele.

Vanessa a rămas cu gura căscată, pentru prima oară incapabilă să dea vreo replică. Marilyn i-a tăiat șirul gândurilor:

— Ei, ia mai dă-o dracului! Nu *vreau* să știu. Oricum, probabil că m-aș căca pe mine de frică dac-aș afla. Știam că n-ar fi trebuit să mă opresc pe la Calumet pentru cecul ăla cu prima, a zis, apoi și-a aprins o țigară. John se gândea că femeia arăta ca un travestit. Așa, și care-i faza – voi, tipilor, sunteți gabori sau ce?

— Nu. Suntem prietenii lui Susan, a spus John.

Randy tocmai se întorsese, anunțându-i că nici poliția, nici șerifii statali nu vor da năvală.

— S-ar cuveni să fiu în pușcărie, a spus Marilyn și a întors capul, holbându-se la un perete fără urmă de graffiti.

— Nu vor fi nici un fel de acuzații, a asigurat-o John.

Traficul autostrăzii interstatale puncta cerul cu scrâșnetele lui sumbre, supuse efectului Doppler. John și-a adus aminte de perioada din urmă cu nici o săptămână – când era un robot obsedat de program, care se uita la știrile de la ora șase pe CNN – și cum Doris țipa la el să scuipe noutățile aflate în călătoria lui solo. Și-a întins brațul spre Marilyn. Aceasta era batjocoritoare:

— Dă-mi un singur motiv bun pentru care-ar trebui să m-apropii de tine.

John s-a gândit o secundă și și-a amintit că Vanessa îi spusese despre poliandria lui Marilyn. Cum îl chema pe tipul ăla? Și-a adus aminte și i-a trântit-o:

— Duran Deschennes ar fi vrut ca tu să-i fii aproape lui Susan.

Marilyn a scos un degetar de aer din plămâni, iar chipul ei și-a pierdut toată asprimea, devenind, pentru scurtă vreme, tânăr, iar John i-a putut zări frumusețea pe care, în mod clar, o avusese cândva. Ea s-a bălăngănit spre el, de parc-ar fi mers pe un doc care se hâțâna. Au mers afară, unde ea și John s-au așezat lângă un transformator și niște tufe de pin pitic.

— Știi, am fost și eu falit, Marilyn, a spus el și femeia a dat aprobator din cap. Am rămas fără slujbă, și ea a dat din nou din cap. Dar, în general, nu aveam pe nimeni care să-mi țină companie la cină, la șase și jumătate în fiecare seară, a continuat el. Ăsta era cel mai rău lucru... Apusul... Șase și jumătate seara, și nimeni la cină.

Susan, Randy şi Dreama erau lângă dubiţă, cu răsuflarea aspră şi tremurătoare. Ivan era încă în maşină, vorbind în japoneză. Ryan şi Vanessa se întorseseră, discret, cu spatele la John şi Marilyn, dar încă mai încercau să prindă fiecare cuvinţel, iar John i-a uşuit ca pe nişte copii cărora le trecuse ora de culcare:

— Ryan, vrei să-i faci rost lui Marilyn de o cană de cafea? Vanessa, ai putea să-mi aduci haina din maşină?

Şi, în timp ce ei plecau, Ryan i-a şoptit Vanessei:

— Clip de Oscar şi mai multe nu, iar fata a chicotit.

Un minut mai târziu, erau înapoi.

— Bea puţină cafea, a spus Ryan. Îţi va face bine, şi i-a înmânat lui Marilyn un pahar de hârtie plin de cafea fierbinte.

John s-a dus la Susan, care-şi ţinea copilul de glezne, cu capul în jos. A trecut o boare rece şi el şi-a încheiat jacheta.

Susan a privit în sus, a zâmbit şi a spus:

— Parc-au trecut o sută de ani de la mica noastră plimbare, aşa-i?

— O mie.

Randy şi Dreama, a cincea şi a şasea roată la căruţă, au spus repede „Salut" şi au plecat mai departe, împreună cu cei doi câini.

— Şi cum ai făcut? Cum ai găsit-o pe mama, vreau să zic? Sunt aici, în Wyoming, am luat-o razna căutând-o, de zile bune. N-am mai dormit de, cum ar veni, vreo patruzeci şi opt de ore. De unde ştiai măcar că o *caut*?

— Nu ştiam. Eu te căutam pe tine. S-a aşezat lângă Susan: Am avut ceva noroc şi mi-am urmat o dată sau de două ori instinctul. Şi a dat o mână de ajutor şi laboratorul de criminalistică *Hawaii Five-0*[1]. A arătat spre Ryan şi Vanessa: Să nu-i calci niciodată pe bătături p-ăia doi! Sunt atât de deştepţi, că până şi rahatul lor are creier.

Susan l-a ridicat pe Eugene Junior şi l-a îmbrăţişat, în timp ce-i zâmbea lui John:

---

1 Serial poliţist american care a rulat între 1968 şi 1980 pe canalul CBS, fiind cel mai longeviv serial poliţist până la apariţia lui *Law & Order*.

— N-ai parte de nici o clipă de plictiseală când e mami prin preajmă, asta-i sigur. Hei, știi ce? Îți știu numărul de telefon de-acasă.

— Pe bune?

Ea i l-a spus.

— Măi să fie, păi *tu* ești sfinxul însuși, și mai multe nu! John s-a întors spre copilul care se distra cu niște pietricele în stânga lui, la oarece depărtare. Câți ani are...?

— Eugene?

— Eugene.

— A împlinit doi ani săptămâna trecută.

— O să te duci să vorbești cu mama ta?

— Presupun că trebuie s-o fac. Susan l-a înșfăcat de braț: Dacă mă vrei, atunci ar fi mai bine să fii martor la asta.

Cei doi au mers spre Marilyn, care avea expresia pierdută a unei păsări marine acoperite de petrol. Susan era pe punctul de-a vorbi, dar a greșit startul, ca atleții care se reped înainte de fluier, și s-a oprit. Se părea că, pentru prima oară în viața ei, nu avea nimic să-i spună. Marilyn a murmurat:

— Îmi pare rău pentru toate concursurile alea de frumusețe.

Susan a scos un sunet, golindu-și plămânii de aer și de stres, și a zis:

— Mami, uite ce-i! Dacă te-aud *vreodată* fie și numai făcând o insinuare că puștiul meu are nevoie să fie tuns sau să meargă la sală, ca să-și dezvolte niște umeroi musculoși, sau fie și numai c-ar avea nevoie de un strop de Clearasil, atunci n-o să te mai invit pe la noi de Crăciun, OK?

Marilyn a oftat.

Susan și John s-au dus la dubiță și s-au așezat pe jos lângă ea, cu Eugene în poala mamei lui.

— Am făcut rost de numărul tău de la un prieten care lucrează la Asociația Regizorilor, a spus Susan. Eram pe punctul să te sun când a explodat tot rahatul ăsta cunoscut sub numele de maică-mea, a încheiat ea și a căscat cu poftă.

John a ridicat o bucată de carton și a început să se joace cu Eugene, ascunzându-și fața, apoi ieșind la iveală și făcând „Buu!".

— Joc ca o cizmă! a izbucnit Susan.

John a fornăit dispreţuitor:

— Oh, Dumnezeule mare, ce-i cu replica *asta*?

Ea a zâmbit:

— Ei bine, nu vreau să-ţi intre-n cap că mă poţi salva de mine însămi dându-mi un rol principal în vreunul dintre filmele tale. Sunt o actriţă de rahat. Pe bune.

— Ai putea lua lecţii şi...

— *Stop!* Nu *vreau* să fiu actriţă. N-am *vrut* niciodată. Pur şi simplu, s-a întâmplat. Vreau ca viaţa mea să evolueze, dar nu în direcţia asta.

— Vasăzică, încă mai vrei să evoluezi, ai? John încercase să întrebe asta cât mai nepăsător cu putinţă.

— Ei bine, mda. Tu nu?

— Ce-ai zice ca eu să încetez, dacă şi *tu* încetezi?

— Crezi că poţi?

John s-a gândit profund. Vântul părea să se înteţească, suflând dinspre Munţii Stâncoşi spre Marile Câmpii.

— Ia te uită, a spus John, suntem doi clovni care s-au dus la Cascada Niagara într-un butoi.

Susan şi-a dus mâna la gură şi a exclamat:

— Oh, Dumnezeule, *mama* s-a întors în viaţa mea!

Ivan îşi terminase convorbirea telefonică şi a venit, sfios, spre ei. A ajuns la cei doi exact când mâinile lor se atingeau.

— *Mega Force* i-a făcut praf în Nagasaki, John-O.

— Ivan, ea e Susan. Susan, Ivan.

Mâinile lui John şi ale lui Susan se atingeau uşor.

— John-O, îţi zic eu cum facem... Ce-ar fi să-i înghesui pe toţi în maşina închiriată şi să-i duc înapoi la Los Angeles?

Ochii lui Susan erau la fel de larg deschişi ca cerul de cobalt de deasupra.

— În regulă, a răspuns John.

Susan a trecut la volanul dubiţei, iar John a sărit înăuntru şi s-a aşezat pe scaunul din dreapta şoferului, cu Eugene Junior în poală. Susan a pornit maşina şi s-au îndepărtat.

Privind înapoi, el a zărit mulţimea buimăcită şi pe Ivan, care pregătea rezumatul intrigii pentru următoarele şase ore ale grupului.

Susan, extenuată sau nu, era un șofer plin de încredere. Cei trei au luat-o la goană peste continentul întins și întunecat, nimeni din dubiță neavând habar încotro se îndreptau, ci doar că fugeau cât mai departe de locul unde fuseseră.

Eugene Junior a adormit în poala lui John, iar acesta a întors capul, privind pe fereastră. Afară erau un gard de sârmă ghimpată, un indicator rutier care anunța „OMAHA 1340" și, de asemenea, ceea ce el a crezut că erau ochii unui animal.

S-a uitat la chipul lui Susan reflectat în parbrizul negru. John și-a amintit cum urlase odată, în timpul turnării unui film, la un cameraman despre care era convins că e daltonist. În timpul unei pauze, John se dusese până la garderobă și venise înapoi cu o bucată de plastic negru, strălucitor. I-o dăduse cameramanului, iar acesta îl întrebase: „La ce folosește?", iar John îi răspunsese: „E un truc al pictorilor impresioniști. Ori de câte ori erau nesiguri care e adevărata culoare a unui lucru, se uitau la reflecția lui într-o bucată de sticlă neagră. Credeau că singurul mod în care puteau distinge adevărata natură a unui lucru era să-l reflecte pe o suprafață întunecată".

Farurile poliției au erupt în urma lor, dar polițiștii urmăreau o altă mașină. Susan l-a cercetat din ochi pe John și și-a arcuit sprâncenele, conspirativ. El a privit drumul de un negru-palid și și-a adus aminte de un moment unic, din timpul cât hoinărise în pustietate. Își dorea să-i fi povestit lui Doris despre el – un moment unic, în Needles, California, cu luni și luni în urmă, când mergea spre vest, într-o după-amiază târzie. O furtună puternică izbucnise doar deasupra unui petic de deșert mititel și precis delimitat, iar dinspre pustiul de dincolo de acesta începuse să sufle o furtună de nisip. Soarele prinsese praful și umiditatea într-un fel pe care John nu-l mai văzuse niciodată și, deși știa că era exact pe dos, i se păruse că soarele iradia raze negre în jos, spre pământ, peste Autostrada 40 și nesfârșitul râu argintat de pionieri care se scurgea dintr-o parte a continentului spre cealaltă. John a simțit atunci că el și toți ceilalți oameni din Lumea Nouă făceau parte dintr-un amestec de blestem și binecuvântare de la Dumnezeu, că ei toți erau o rasă de străini care se aruncau veșnic în noi și

noi focuri, tânjind să ardă, tânjind să se înalțe din cenușă, mereu proaspeți și mereu minunați, mereu însetați, mereu flămânzi, mereu crezând că orice le va fi dat în continuare îi va nimici cu milostenie pe ei, creaturile care erau în acea clipă, în timp ce se târau de-a lungul radiosului drum de plastic.

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România,
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
B.C.R. Unirea, București.

Tehnoredactor
MANUELA MĂXINEANU

DTP
CORINA RONCEA

Corectori
ANCA DRĂGHICI
IULIANA POP

Apărut 2009
BUCUREȘTI – ROMÂNIA

Lucrare executată la C.N.I. „CORESI" S.A.

Douglas Coupland s-a născut în 1961, din părinți canadieni, într-o bază NATO din Germania de Vest. Cariera și studiile îi vor fi la fel de cosmopolite. Urmează cursurile Emily Carr Institute of Art and Design din Vancouver, Hokkaido College of Art and Design, Istituto Europeo di Design din Milano și Japan American Institute of Management Science din Honolulu. Debutează ca jurnalist de afaceri în 1986, dar abandonează această ocupație trei ani mai târziu în favoarea literaturii, artelor plastice (mai ales a sculpturii) și a designului, fiind unul dintre cei mai apreciați designeri la ora actuală. Debutează fulminant în literatură în anul 1991, cu romanul *Generația X: Povești pentru cultura cu accelerație* (*Generation X: Tales for an Accelerated Culture*, Humanitas Fiction, 2008), carte-cult datorită căreia Coupland va fi comparat cu Kerouac și Salinger. După *Generația X*, publică douăsprezece romane – *Shampoo Planet* (1992), *Life After God* (1993), *Microserfs* (1995), *Girlfriend in a Coma* (1997), ***Miss Wyoming*** (1999), *Toate familiile sunt psihotice* (*All Families Are Psychotic*, 2001; Humanitas Fiction, 2008), *God Hates Japan* (2001), *Hey Nostradamus!* (2003, nominalizat la Commonwealth Writers' Prize for Best Book, Canada), *Eleanor Rigby* (2004), *JPod* (2006, adaptat pentru un serial de televiziune), *The Gum Thief* (2007), *Generation A* (2009) – și câteva lucrări de nonficțiune, printre care *Polaroids from the Dead* (1996) și *City of Glass* (2000). În colecția „Raftul Denisei" urmează să apară romanul *Girlfriend in a Coma.*

Miss Wyoming începe cu un final fericit: fosta regină a frumuseții Susan Colgate și producătorul căzut în dizgrație John Johnson se întâlnesc la un restaurant și se îndrăgostesc fulgerător. Apoi Coupland derulează caseta și aflăm cum a ajuns fiecare să-și rateze cariera în showbiz. Cultura pop a Americii anilor '90, explorată în detaliu, se lipește de poveștile protagoniștilor ca un imens abțibild pe tema alterării realității în societatea de consum.

„O comedie romantică, o satiră socială și o capodoperă literară a anxietății."
Esquire

„Sunt un uriaș admirator al lui Douglas Coupland, pe care îl consider una dintre cele mai proaspete, mai interesante voci din literatura ultimului secol."
Tom Wolfe

„Coupland are la dispoziție un larg instrumentar pentru a-și sensibiliza publicul: tonul alintat al lui Jack Kerouac la maturitate, ironia lui Kurt Vonnegut la tinerețe, duritatea lui John Irving."
Saturday Night

„Banalitatea cumplită a vieții americane e redată aici cu tandrețe și cu umor. O lectură nemaipomenit de plăcută!"
Sunday Telegraph

2 010003 330192